

Giới thiệu Lam Sắc Vi

Truyện Lam Sắc Vi của tác giả Thất Thái Ngr là truyện huyền huyền, xuyên không đặc sắc.

Truyện nói về cô gái tiểu bạch xuyên qua trên người Shizuka Hiou. Truyện sẽ diễn ra giữa các nhân vật Shizuka Hiou, Kuran Kaname, Cross Yuki...

Bộ truyện mang nội dung âm áp, nhẹ nhàng khiến độc giả dễ dàng thưởng thức. Đối với những ai muốn cái kết HE thì đây chắc hẳn sẽ là sự lựa chọn hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Một cô gái trẻ tuổi tóc bạch kim dung mạo xinh đẹp ngồi bên cửa sổ, nhìn hoa anh đào bay múa đầy trời, đột nhiên quay đầu nói với thiếu niên bên cạnh: “Ichiru, chúng ta ở nơi này bao lâu rồi?”

“Hiou sama, đã chín tháng” Ichiru ánh mắt nhu hòa nói.

Shizuka Hiou nháy đôi mắt ngây thơ, bày ra một bộ dáng làm dung động lòng người, làm nũng nói: “Ichiru, chúng ta đi ra ngoài đi? Bên ngoài có nhiều thứ chơi hay lắm nha”

“Hiou sama, không thể, quản gia Fukuda nói bên ngoài khắp nơi đều có vampire muốn ám sát ngài” Ichiru bản năng muốn đáp ứng Hiou sama, nhưng là chỉ cần nghĩ đến chuyện đó có thể uy hiếp sự an toàn của Hiou sama, liền kiên định cự tuyệt.

Shizuka Hiou thờ dãi, hai tay nâng cằm, tiếp tục nhìn hoa anh đào ngoài cửa sổ, ánh mắt dần dần có chút mê ly.....

Gió nhẹ thổi, mái tóc bạch kim bay lên, quanh thân tản ra cao quý cùng ưu nhã bẩm sinh.....

Đừng hiểu lầm, khí chất đó không phải là của cô, mà là của thân thể bỗng tôn tôn mát ra. Đọc đến đây hẳn là hiểu rồi đi? Không sai, tôi chính là —— dân xuyên qua!

Gi? Hỏi tôi làm sao xuyên?

Tốt nghiệp trung học,

Thi xong đại học,

Nộp xong báo cáo,

Ý tưởng đột phát,

Khao cha mẹ,

Giết cá cạo vảy,

‘ máu ’ chảy thành sông,

Quên mất mình thấy máu là choáng,

Giương nanh múa vuốt,

Mơ hồ ngã xuống đất,

Lúc vừa mở mắt,

Tình thế khẩn trương.

Hỏi tôi xuyên vào người nào?

Chuyện này thật là một bi kịch, khi tôi mở mắt ra, thấy mình đang cắn cổ mỹ thiếu niên trong lòng, hốt hoảng đẩy mạnh thiếu niên ra, lại thấy đầy đất đầy tay đều là máu, tôi gào khóc chạy ra ngoài. Chạy điên cuồng đến một dòng suối nhỏ, rửa sạch sẽ miệng và máu trên tay mới phát hiện mình thế nhưng

không còn thấy máu là choáng nữa. Rồi sau đó lại phát hiện tay không giống của mình, thân thể cũng không giống của mình, tóc cũng không giống của mình. Nhìn mặt nước, nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp, trí nhớ lập tức như thủy triều ào đến.

Mọi người có biết chuyện thống khổ nhất trong cuộc sống là cái gì không?

Nói cho mọi người biết đi !!

Tôi xuyên thành Shizuka Hiou ! ! ! ! ! ! A ! ! ! ! ! Mọi người thử nói xem, sống làm sao đây, sống làm sao đây? Xuyên thành Shizuka Hiou mà trong khi tôi cực kỳ thích Kaname sama! Mọi người nói xem, tôi sống kiểu gì đây, theo đuổi Kaname sama thế nào đây, trên tay nhuộm máu vô số người, phản bội gia tộc, vô số người nhìn chằm chằm thân thể của tôi, máu của tôi. Còn phải phòng bị Kiryu Zero trả thù, còn phải tránh né nguyên lão viện đuổi giết, bị kịch hơn chính là Kuran Kaname cũng tính toán giết tôi ! ! ! ! !

Còn có, còn có một chuyện động trời nữa. Bà đây tmd thế nào lại 3000 tuổi? Khác một trời một vực với Kaname sama !

Tác giả kêu lên: “Ai nha má ơi, đó chỉ là một vấn đề cực nhỏ mà thôi! Thế mà cô thiếu chút nữa muốn giết tôi?... Tôi đây vẫn nên vội vàng độn thổ thôi, bẩm báo nhanh chóng lên Tần Giang rằng cô đã xuyên qua thành công, Moa ha ha ha ! ! ! ! ! ! ! ! Bái bai, bảo trọng nhé ! ! ! ! ! ! ! !”

Gi..... Bà..... bà..... !?!?! Có thể trở lại thương lượng một chút chuyện đổi lại người được hay không, tùy tiện người nào cũng được trừ Shizuka Hiou, Yuki đi, Yuki tốt nhất, có thể danh chính ngôn thuận ‘gục’ Kaname sama, ha ha,.....

Một tên Tiểu Bạch đã sớm quên người nào đó đã sớm lui tán, vẫn như cũ ngu ngốc chảy nước miếng mơ mộng.....

Cuối cùng nước miếng ướt đến mặt của mình, Shizuka Hiou mới từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Cứ như vậy, cô từ từ tỉnh lại bên dòng suối, với trí nhớ của Shizuka Hiou cùng bộ mặt nước miếng. Rửa một chút gương mặt mới khác hẳn với khuôn mặt cũ không có chút chí tiến thủ sau, đột nhiên phát hiện có người đang đứng đằng sau, đó là một mỹ thiếu niên hai gò má phấn hồng dòn dấp thờ.

Má ơi ! ! Đây không phải là Kiryu Zero, người bị bốn tôn cần sao? Shizuka Hiou vừa muốn nhấc chân chạy, đột nhiên nhớ tới, trên cổ thiếu niên này không có vết thương, thì hẳn đây là Kiryu Ichiru.

“Chỉ thuần huyết tại sao chạy nhanh như vậy? Không phải là chị đã đáp ứng mang Ichiru đi sao?” thanh âm êm ái của Kiryu Ichiru vang lên.

Những người xem qua Vampire Knight đều biết, quan hệ giữa Shizuka Hiou cùng Kiryu Ichiru là không thể phủ nhận, cho nên ‘tân Shizuka Hiou’ không chút khách khí dắt tay Kiryu Ichiru trở lại ‘nhà’ trong trí nhớ của bốn tôn, đó là một tòa thành giấu ở trong thâm sơn rừng rậm, ở đó chỉ có lão quân gia Fukuda cùng Shizuka Hiou biết và sinh sống, hiện tại lại có thêm Kiryu Ichiru.

Shizuka Hiou đối với chuyện Kiryu Ichiru đi theo thì không cách nào từ chối, cậu bé đáng đáp tuần tú, thể chất rất yếu, còn có một đôi mắt u buồn, nói xong câu nói kia liền té xỉu, không chịu nổi a không chịu nổi, chỉ có thể dẫn về nhà. Thật ra thì cô còn muốn trở về xem một chút Kiryu Zero thế nào, nhưng vừa nhớ tới cảnh tượng máu tanh vừa rồi, cô cũng có chút chân mềm, hiện tại cô không còn thấy máu là choáng, nhưng trên tinh thần thì thấy máu vẫn choáng a. Vẫn là không nên đi, người cũng đã bị cần, dù sao Kiryu Zero sẽ có người cứu, tương lai còn là vampire Hunter, cô đi cũng không làm cái gì.

Kể từ khi Shizuka Hiou trở về, vẫn không hề ra khỏi cửa, không nghĩ tới quân gia Fukuda này là cái tiêu biểu điển hình cho sự dài dòng. Shizuka Hiou chỉ có thể ngày ngày hướng về phía cửa sổ giả bộ u buồn, cô vốn muốn trêu chọc Ichiru, nhưng là nghĩ lại Ichiru vừa mới mất đi cha mẹ, cô không thể quá mức. Shizuka Hiou chỉ có thể cách mấy ngày cho Ichiru uống máu của mình, thân thể của cậu bé thật sự là quá yếu. Máu, giờ đã trở thành là vật không thể thiếu của cậu.

“Hiou sama, nên dùng bữa ăn” Kiryu Ichiru bụng khay đựng một cái cốc chân cao chứa máu.

Shizuka Hiou cầm lên ly rượu, ngửi một cái, là máu heo rừng quân gia Fukuda lấy về, máu, đối với Shizuka Hiou mà nói là không hề xa lạ. Về sau cô phải dựa vào uống máu mà sống, nhất định phải vượt qua chướng ngại tâm lý về phương diện này.

Hơn nữa máu đối với vampire mà nói là một loại thực phẩm cần thiết, máu của loài người cực kỳ thơm ngon ngọt ngào, tựa như đồ uống mọi người thường uống vậy, khẩu vị mỗi người đậm nhạt bất đồng. Máu động vật đối với vampire mà nói giống như nước vậy, không có mùi vị gì.

Shizuka Hiou nhìn máu trong ly rượu, không khỏi cảm thán, chín tháng này đối với cô mà nói là cực gian nan, tiếp nhận thân phận mới, thói quen ăn uống mới, cách thức hành động mới.

“Hiou sama, không thích sao?” Kiryu Ichiru lo lắng hỏi: “Chỗ này thật sự là quá bí mật rồi, bốn bề đều là rừng rậm nhìn không thấy đầu cuối, ngay cả hơi người cũng không có. Nếu không thì Ichiru đã có thể bắt người mang về cho Hiou sama “

“Không muốn” Shizuka Hiou cắt đứt lời của Ichiru, uống máu động vật đã đủ khủng khiếp.

Ichiru thấy Hiou sama còn chưa muốn uống, liền để khay xuống, vén lên tay áo của mình nói: “Hiou sama uống của Ichiru vậy”

Shizuka Hiou nhìn cánh tay cao gầy của Ichiru, cả giận nói: “Ồ nháo, tôi lúc nào thì nói muốn uống máu người?”

Vừa dứt lời, Shizuka Hiou cầm cốc máu kia uống một hơi cạn sạch, hai tay nhẹ nhàng kéo tay áo Ichiru xuống nói: “Lần nào cũng dùng chiêu này ép chị

uống máu, lần sau có thể đổi phương pháp khác không?”

Ichiru thấy Hiou sama uống hết máu, hai tròng mắt lờ lờ tỏa sáng, mỉm cười nói: “Chỉ cần Hiou sama dùng com đúng giờ, muốn Ichiru làm gì cũng được”

Shizuka Hiou đứng dậy cười sò sò đầu Ichiru nói: “Ichiru cao hơn rồi, phải ăn nhiều vào, nuôi tốt thân thể, chưa tới một năm Ichiru chắc chắn sẽ cao hơn chị”

Ichiru cảm động: “Hiou sama”

“Được rồi, trời đã sáng choang, chị đi ngủ, em đừng lười biếng, gắng học tập võ thuật mà Fukuda dạy em. Đúng rồi em gọi Fukuda vào, chị có việc nói”

“Dạ, Hiou sama”

“Gọi chị mới có thể đi nha” cậu bé này cũng quá thích học theo Fukuda đi, chết sống theo Fukuda gọi cô là ‘Hiou sama’, cực kỳ không quen a.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiryu Ichiru ửng đỏ, kêu một tiếng “chị Hiou” liền lập tức lui ra ngoài.

Gì? Gọi là chị thôi, gì mà xấu hổ.....

Lúc này Fukuda mặc một thân âu phục đen gỗ cửa đi vào nói: “Hiou sama”

Shizuka Hiou nhìn Fukuda tuổi đã hơn trung tuần, trong lòng không khỏi đau xót, người quản gia này tựa hồ đã đi theo Shizuka Hiou hơn hai ngàn chín trăm năm, đó là một khái niệm thế nào? Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi có người có thể ngày ngày đi theo bên người phục vụ chủ tử mà không hề nản chí thay lòng tận tâm như thế.

“Fukuda, ông nói tóc của tôi tại sao trong một đêm biến trắng?”

Fukuda nghe vậy liền chấn động, sao Hiou sama lại nhắc tới chuyện này? Đây vốn chính là kiêng kỵ của ngài ấy, Fukuda nâng kính lên, cúi đầu do dự: “Chuyện này... chuyện này.....”

“Vampire không phải là đến tuổi 25 là sẽ dừng sinh trưởng, không biến già sao? Tại sao tóc của tôi lại biến trắng?”

Fukuda khó khăn nói: “Hiou sama, ban đầu không phải là bởi vì ngài hận mình có một đầu tóc đen, mà là do bị lão gia an bài cùng đính hôn với gia chủ của Kuran, Rido sama, thuần huyết tộc đen trong gia tộc tượng trưng cho năng lực cao cấp nhất, gia tộc Kuran thời nào cũng đều là tóc đen, vì vậy gia tộc Kuran mới có được đặt cao nhất trong bảng Kim Tự Tháp level của Huyết tộc, bởi vì bọn họ là thuần huyết trong thuần huyết, là quân vương chân chính, hiện tại thuần huyết trong Huyết tộc tóc đen càng ngày càng ít, Hiou sama lại.....”

“Thế nào?” Shizuka Hiou ý bảo Fukuda nói mau.

“Hiou sama đã từng hút máu rất nhiều người, ngay cả level E cũng không bỏ qua, Huyết tộc mọi người đều biết máu Level E đối với vampire đẳng cấp cao mà nói là một loại độc, hút nhiều sẽ tiêu mất tâm trí cuối cùng từ từ hạ level. Hiou sama bởi vì bất mãn hôn sự lão gia cùng nguyên lão viện an bài, cho nên bắt đầu thích giết chóc, chỉ cần sama đi ngang qua chỗ ở loài người, đều là máu chảy thành sông rất ít có người sống, sama hút máu ít nhất 3000 Level E, cũng may Hiou sama bởi vì là thuần huyết đối với độc tố phản ứng không lớn, bất quá không tới ba trăm năm tóc của sama bị biến thành màu trắng. Hơn nữa sama thích giết chóc nhân loại càng ngày càng nhiều, phá hỏng thăng bằng căn bản giữa người và Huyết tộc, khiến lão gia cùng nguyên lão viện tức giận, mới nhốt sama lại”

Shizuka Hiou mặc dù trí nhớ có của bốn ngàn năm, nhưng dường như đối với chuyện hút quá nhiều Level E sẽ sinh ra độc tố không nhớ rõ, từ khi vampire ra đời, hai mươi lăm năm đầu sinh trưởng không khác với nhân loại, chỉ đến hai mươi lăm năm mới bắt đầu dùng lại (thuần huyết) hoặc là vô cùng vô cùng chậm chạp (B, C) già đi. Nói như vậy, bốn ngàn năm từ sau 25 tuổi liền bắt đầu điên cuồng hút máu? Hơn nữa còn hút rất nhiều máu Level E, Shizuka Hiou rốt cuộc phải gánh chịu bao nhiêu bi ai cùng thống khổ? Chẳng lẽ người của Huyết tộc nhất định phải chịu gánh nặng rất nhiều, nhất định phải bất hạnh sao?

“‘Công chúa điên loạn’ chính là do chuyện này mà có thôi, không nghĩ tới trước kia tôi giết nhiều người như vậy, tôi thậm chí có chút không nhớ rõ” Shizuka Hiou nghe được bốn ngàn năm ngay cả Level E cũng giết chết 3000 tên, vậy thì loài người bị giết là bao nhiêu? Tội lỗi a.....

“Hiou sama cũng không hay quan tâm chuyện này, hơn nữa cũng đã gần ba ngàn năm rồi, Hiou sama không nhớ rõ cũng là bình thường”

Lấy nhiều mạng như vậy mà không nhớ rõ?

“Fukuda, có biện pháp gì để cho tóc tôi khôi phục màu sắc như cũ không? Còn nữa, gọi tôi là tiểu thư là được”

Fukuda kích động hô “Ngài rốt cục nghĩ thông suốt? Ở trong Huyết tộc chúng ta, năng lực mới là trọng yếu nhất, tiểu thư, tiểu thư cần gì bởi vì hôn sự lão gia an bài với người đàn ông loài người kia.....”

“Đừng nhắc lại người kia nữa, cả người cha đã biến mất hơn hai ngàn năm của tôi” những thứ đó đối với cô mà nói chỉ là một đoạn phim hoạt hình, một chuyện xưa, đã không liên quan với ‘cô bây giờ’.

“Vâng vâng, Fukuda đi theo tiểu thư hơn hai nghìn năm, vẫn mong đợi tiểu thư hỏi những lời này. Tiểu thư, trong lúc tiểu thư bị giam, Fukuda đã chạy toàn bộ thế giới để tra xét rất nhiều bộ sách về chuyện trừ độc tố Level E, cuối cùng cũng tìm được một phương pháp có thể tin, chính là uống máu lợn rừng, máu lợn rừng đối với Huyết tộc cũng giống như trà giải độc đối với loài người, uống nhiều thì độc tố sẽ tự nhiên từ từ bị trừ bỏ”

“Fukuda, ông... nói là trong hơn hai nghìn năm tôi bị giam này ông một mực vì tôi tìm kiếm phương pháp giải độc?”

Fukuda ánh mắt lóe lên, mang theo kiên định cùng trung thành không nói lên lời: “Đúng vậy, tiểu thư”

“Nhưng máu lợn rừng tôi đã uống chín tháng rồi”

“Tiểu thư, ngài uống quá ít, ngài ba ngày mới dùng nửa cốc máu lợn rừng, căn bản không có quá lớn tác dụng. Nhưng Fukuda phát hiện màu sắc bạch kim của tóc tiểu thư có chút biến hóa”

“Vậy sao?” Shizuka Hiou cầm lên lợn tóc trước ngực nhìn kỹ, đúng là không còn trắng như trước đây.

Shizuka Hiou thở một hơi, vì Kuran Kaname của tôi, tôi nhất định phải biến tóc thành màu đen, ăn mặc trẻ tuổi chút mới có thể vào học viện Cross. Đáng tiếc tóc vampire không thể nhuộm màu, tất cả thuốc nhuộm thoa lên trong nháy mắt sẽ biến mất. Ừ, cố gắng lên cố gắng lên! Vì Kaname sama tôi phải cố gắng lên.” Quân gia, về sau mỗi ngày tôi muốn uống ba cốc máu lợn rừng, như vậy có đủ lượng không?”

Fukuda kích động đáp: “Đủ rồi đủ rồi ạ, chỉ cần tiểu thư không còn chán ghét máu lợn rừng nữa, một ngày ba cốc thì chỉ cần qua mấy tháng, độc tố của tiểu thư có thể thanh trừ.”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

“Ichiru, em nói xem chị có đẹp không?” Shizuka Hiou đứng ở dưới cây hoa anh đào, một đầu tóc đen theo gió tung bay.

“Đương nhiên Hiou sama xinh đẹp nhất” hai tròng mắt của Ichiru lóe lên, trong mắt lộ ra vui mừng.

Shizuka Hiou vuốt một luống tóc dài trước ngực, rục rĩ cười nói: “Rất cực biến thành đen, tới ngày hôm qua vẫn còn là màu xám tro đây này”

“Hiou sama là thuần huyết, năng lực khôi phục đương nhiên mạnh”

“Được rồi, Ichiru, nói chuyện với em có thể giống như với đứa bé hay không? Em mới mười bốn tuổi thôi”

“Hiou sama, mười bốn tuổi rất lớn”

“Không nghĩ tới lại nhanh như vậy, mới ba tháng liền biến thành đen” Shizuka Hiou lời kéo tay Ichiru chạy: “Đi thôi”

“Đi nơi nào?”

“Đi ra ngoài, chị mới không muốn ở vườn hoa đào này ngây ngô cả đời đâu”

“Hiou sama, nhưng quân gia Fukuda.”

“Hừ ——, Fukuda ngu rồi, không cho em đánh thức ông ấy, yên tâm đi, chị là ‘để thư lại trốn đi’”

“Để thư lại trốn đi?”

Shizuka Hiou không đợi Ichiru kịp phản ứng, liền lời kéo cậu vào chuồng ngựa.

“Thế này...?”

“Rừng lớn như vậy đương nhiên phải cưỡi ngựa rồi, chẳng lẽ Ichiru muốn lái xe?”

Ichiru lên ngựa, lông mi dài chớp động, hơi xấu hổ nói: “Hiou sama, đừng đùa Ichiru nữa, chúng ta đi nhanh đi”

“Ừ, Ichiru, bây giờ là ban ngày, chị vẫn cảm thấy hơi mệt. Em phụ trách dẫn đường nha”

Ichiru ôn nhu nhẹ khề nhấc khóe miệng, “Hiou sama, ngài yên tâm”

“Giá ——” “Giá ——”

.....

Bốn giờ sau, rốt cục thấy được một con đường mòn. Kiryu Ichiru để hai con ngựa ăn cỏ xong, rồi vỗ hai mông con ngựa, để cho hai con ngựa chạy trở về.

Shizuka ngồi chơi ở ven đường, tóc dài rũ xuống đất, cười nhìn hết thấy, cái này chẳng lẽ chính là nình hót trong truyền thuyết? Nghĩ tới đây, Shizuka Hiou ‘khanh khách’ nở nụ cười.

Kiryu Ichiru quay đầu lại, thấy Hiou sama ngồi ở chỗ đó, ánh mắt nheo thành hình trăng khuyết, dưới ánh mặt trời, thoát nhìn ngài tựa như loài người vậy, một cô gái xinh đẹp tựa như mặt trời. Rất khó tưởng tượng đây chính là Hiou sama mà một năm trước cậu lần đầu tiên nhìn thấy, người đã giết cha mẹ cậu, cắn anh trai của cậu, ánh mắt của cô luôn cất giấu bi thương sâu sắc, lóe ra thống khổ cùng đau khổ, tóc bạch kim dài càng thêm tăng lên u buồn phát ra quanh thân.

“Nha, có xe tới” Shizuka Hiou đứng dậy dùng tay chỉ vào xe, hưng phấn nói.

Kiryu Ichiru cầm lên hai vali xách tay mà Hiou sama bảo cậu mang theo, nhìn theo phương hướng Hiou sama chỉ, quả nhiên, cuối con đường có một chiếc xe tải màu lam đang chạy tới gần.

Shizuka Hiou mặc váy liền áo màu xanh nhạt, quơ cánh tay tuyết trắng. Một cô gái xinh đẹp như ánh mặt trời mạn diệu như thế, có ai nhìn mà không động tâm?

Xe ngừng, người lái xe là một người đàn ông trung niên, quay kính xe xuống rồi hô: “Hai đứa, tại sao lại ở chỗ này? Mấy trăm héc-ta quanh đây tất cả đều là rừng rậm mà”

Shizuka Hiou kéo Ichiru chạy tới trước xe nói với người đàn ông trung niên: “Chị em chúng cháu cùng bạn bè ra ngoài cắm trại dã ngoại, nhưng trên đường về lại bị lạc nhau ở trong rừng rậm. Bác có thể đưa chúng cháu một đoạn đường hay không? Chúng cháu có thể trả tiền cho bác”

Ông hào sảng cười nói: “Lên đây đi, tại sao tôi có thể nhẫn tâm để cho hai đứa bé ở chỗ vắng vẻ thế này chứ”

Shizuka Hiou cùng Ichiru nghe vậy liền ngồi vào chỗ ngồi ngay sau chỗ tài xế. “Cảm ơn bác! Nếu không thì chị em chúng cháu thật không biết làm sao bây giờ”

Xe động, bác lái xe vừa cười vừa nói: “Vừa đúng lúc tôi muốn vận hàng hóa đến Bever, mấy đứa muốn dừng ở đâu cũng được”

“Bever?”

Ichiru giải thích: “Bever là một trong những thành thị trung tâm giao dịch tài chính lớn nhất”

“A, thư phòng của Fukuda có cả mấy quyển sách kiểu này?”

“Vâng, ngay cả tờ báo tin tức các nơi thế giới trên mỗi ngày cũng có”

Shizuka Hiou thấp giọng nói: “Rất kỳ quái đi? Có lẽ em không biết, rạng sáng mỗi ngày đều có phi cơ trực thăng thả tờ báo bằng dù xuống”

Ichiru ánh mắt lộ ra kinh ngạc.

“Bác, bác thật tốt bụng, chúng cháu muốn đi Bever”

“Được, nhưng hai đứa sao lại tới rừng rậm vắng vẻ như vậy để cắm trại dã ngoại? Nghe nói trong cánh rừng rậm này có ác ma uống máu đấy”

Ichiru kinh ngạc nói: “Ác ma uống máu?”

Bác cười ha ha: “Cậu trai, bị dọa sợ đúng không, tôi chỉ đùa hai đứa thôi. Cái gì mà ác ma uống máu, đoán chừng là sói hoang đi, hai ngày trước tôi ở thôn đông cuối rừng rậm, thôn dân nơi đó nói lợn rừng trong một năm vừa rồi giảm đi rất nhiều, đoán chừng là sói ác sinh sôi nảy nở quá nhanh”

Shizuka Hiou nghe vậy, tròn mắt chột dạ loạn chuyển, không lẽ là do tôi uống, các đại ca lợn rừng, thật xin lỗi, nhưng may mà thập niên này chúng quần của chúng rất nhiều, tôi uống cũng không làm chúng tộc diệt tuyệt, ha ha., hơn nữa người cũng ăn máu heo thịt heo, tôi bắt quả là giải quyết dùm, không thu tiền công mà thôi. Shizuka Hiou không ngừng thôi miên mình.

Ichiru nhìn về mặt Shizuka Hiou như vậy, cảm thấy buồn cười, Hiou sama càng ngày càng không giống ‘ngài’ lúc trước rồi, bây giờ hành động cử chỉ ngược lại càng lúc càng giống ‘em gái’ của mình, ngay cả ‘chị gái’ cũng chưa tới. Quần gia Fukuda không phải nói tóc biến thành đen thì năng lực của Hiou sama cũng sẽ tăng lên sao, vì sao ngay cả tính tình của Hiou sama cũng biến đổi? Cậu cũng từng cho là Hiou sama mất trí nhớ hoặc là bị gì đó đã kích, lần lượt thử dò xét qua Hiou sama, tựa hồ Hiou sama chẳng qua chỉ là tính tình thay đổi. Đây cũng không có gì không tốt, Hiou sama đã phải chịu quá nhiều, nghe quần gia Fukuda nói ngài là vì người yêu sâu đậm cho nên mới.

“Bác, chúng ta còn bao lâu nữa là đến?” Shizuka Hiou dòi đi đề tài.

“Gọi tôi là Carl đi, hai đứa cứ gọi bác bác gọi thật đúng là không quen, con trai của tôi cũng không kém nhiều lắm, lớn bằng em trai của cháu thôi, thằng bé luôn thích gọi tôi là Carl” Carl nhìn đồng hồ trên tay một chút lại nói: “Bây giờ là chín giờ, xem chừng đến hoàng hôn là tới nơi”

Shizuka Hiou nhìn mặt trời ngoài cửa xe đang gay gắt, thở dài nói: “Còn phải lâu như vậy nha”

Carl nói: “Nếu hai đứa đói bụng, nơi đó có nước và đồ ăn” Carl chỉ một bọc đồ ăn lớn trên ghế lái phụ.

“Cám ơn Carl!” Ichiru thấp giọng nói với Shizuka Hiou : “Onee-chan mệt nhọc thì nằm ngủ đi, có em ở đây.”

Shizuka Hiou thật đúng là không gượng nổi nữa, gật đầu một cái, liền dựa vào Ichiru ngủ thiếp đi.

Khi Shizuka Hiou tỉnh lại, xe đã tới thành thị

Tiếng ồn ào xông vào lỗ tai, à? Cô lúc nào thì úp sấp trên đùi Ichiru rồi?

“Tỉnh?” thanh âm của Ichiru êm ái hơi mệt mỏi

Shizuka Hiou đứng dậy sửa sang lại mình một chút, nhỏ giọng trách cứ: “Ngủ lâu như vậy cũng không gọi chị, Ichiru không được nhúc nhích, nhất định là mệt chết đi?”

Ichiru cười lắc đầu.

Shizuka Hiou mở ra túi xách, rút ra mấy tờ tiền giấy, hướng về phía Carl hô: “Bác Carl, chúng cháu xuống xe ở chỗ này được không?”

“Ừ?” Vâng, bác liền ở trước mặt đầu đường dừng lại”

“Cám ơn bác Carl, gửi bác” Shizuka Hiou để tiền vào chỗ ngồi tay lái phụ , cùng Kiryu Ichiru xuống xe.

Carl chưa kịp phản ứng, hai chị em đã đi xa, cầm lên tiền, mười tờ, trời à, toàn bộ một nghìn đồng (tiền nơi này = giá trị đô la)

.....

“Hiou sama, chúng ta đang đi đâu?”

“Hư ——, về sau không cho phép gọi chị như vậy, chị là chị của em, em là em trai chị, còn gọi như vậy nữa là sẽ bị người của viện nguyên lão phát hiện” chị và em sẽ bị. Shizuka Hiou dùng tay làm tư thế cắt cổ.

Ichiru cười gật đầu, Hiou sama là huyết tộc, cắt cổ đối với nàng mà nói dường như vô dụng đi.

Shizuka Hiou dắt tay Ichiru đến một cửa hàng bánh ngọt, “Oa, trông thật ngon miệng nha, chúng ta vào đi thôi”

Ichiru chọn xong vị trí, Shizuka Hiou liền bung hai khối bánh cake cùng hai chén nước trái cây đi tới.

“Ichiru, nhanh ăn đi, em nhất định vừa mệt mỏi vừa khát”

“Hiou sa. chị lại xem thường em”

Shizuka Hiou cũng không phản bác, ngón tay thon dài xoa loạn tóc bạch kim của Ichiru, thật là một cậu bé xinh đẹp nha.

“Lát nữa ăn xong, chúng ta tìm thuê căn phòng ở “

“Vâng”

Maki mang theo hai chị em xinh đẹp đến căn phòng cho thuê, giới thiệu hướng dẫn một lượt rồi giao chìa khóa.

Maki lúc ra khỏi căn hộ đã là mười giờ tối, trong lòng liên tục than “Oh. Cũng đã mười giờ, không còn xe buýt. Sớm biết thế thì hôm nay chuẩn về sớm, hại ông chủ bắt mình đưa hai chị em kia nhận phòng”

“Vẫn là nên đi bộ về đi, coi như tiết kiệm tiền đóng học phí” Maki tự nhủ.

Vì muốn nhanh về nhà, Maki lựa chọn đi qua công viên Rita trong thành.

Trong công viên thảnh thơi có vài đôi tình lữ đi qua, Maki đang đi, đột nhiên phát hiện chung quanh rất yên tĩnh, nhìn trái phải, trên đường nhỏ hình như chỉ có một mình mình. Maki trong lòng toát ra một cỗ khủng hoảng, không tự chủ tăng nhanh bước chân, cả một công viên lớn lại chỉ có thể nghe được tiếng bước chân mình bước lên lá rụng.

Đột nhiên một làn gió thổi mạnh, bóng đen thoáng qua.....

“A ——”tiếng thét chói tai của cô gái vang vọng trong công viên Rita.

Shizuka Hiou đứng ở bên cửa sổ trong căn nhà thuê, uống cạn máu chó đen mà Ichiru vừa đưa tới, quân gia Fukuda nói vật này sẽ ăn đi mùi máu cổ hữu của thuần huyết trên người, uống nhiều thì ngay cả đồng loại thuần huyết lẫn cảm với máu nhất cũng chưa chắc ngửi ra được.

Một hồi gió nhẹ, làm rèm cửa sổ lụa trắng bay lên, ” Mùi máu “

“Hiou sama?”

“Gọi chị, Ichiru phải từ bỏ thói quen này đi, ở trong loài người xã hội, vô luận lúc nào em cũng phải gọi chị là chị”

“Dạ, chị. Vừa rồi?”

“Có người chết, trong máu còn mang theo hương thơm xừ nữ, từ đối diện công viên bay tới ” Shizuka Hiou thuận tay ném vật cầm trong tay vào trong thùng rác, “pia! ! !” nó lập tức bị nát bấy hoàn toàn.

“Ý chị là” Ichiru nhớ ra lúc dọn dẹp phòng, thấy nữ nhân viên giao dịch phòng đang đi vào công viên.

“Ừ, có mùi của cô ấy” Huyết tộc thật là không tốt, thể nhưng lại nhạy cảm với máu như vậy, mà thuần huyết lại càng mẫn cảm hơn, thảo nào được gọi ‘bộ tộc bóng tối’. Nếu tiếp tục như vậy, dù có là nữ Tiểu Bạch thì cũng sẽ bị biến thành nữ bóng tối.

Nội tâm của Shizuka Hiou hơi chút áy náy, nếu không phải là cô đi thuê phòng muộn thế này, thì cô gái kia sẽ không phải về muộn rồi bị giết. Nghe nói cô ấy vừa mới thi lên đại học, thừa dịp ngày nghỉ kiếm học phí.

“Chị, đây là cái gì?” Đang thu dọn đồ đạc, Kiryu Ichiru chỉ vào thẻ và sách trong va-li

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Oh, cái này sao. Là giấy tờ tùy thân, em là loài người hẳn là biết cái này đi?”

Kiryu Ichiru cầm các giấy tờ lên cẩn thận nghiên cứu, hồi đáp: “Em dĩ nhiên biết, đứa trẻ tròn mười bốn tuổi sẽ có cái này” Kiryu Ichiru nhìn ảnh chụp nói: “Chị cũng có này, tên là..... Kimura Kiyoshi?”

Shizuka Hiou mới đầu còn rất dắc ý, nhưng vừa nghe đến hai chữ ‘Kimura Kiyoshi’ liền giờ chân “Cái gì? Kimura Kiyoshi? Đưa chị xem một chút!”

Shizuka Hiou nhanh chóng đoạt lấy tập giấy, nhìn kỹ, hình chụp là cô, OK, tên họ: Kimura Kiyoshi, giới tính: nữ..... “Fukuda thiệt là, bảo ông ấy lấy cho chị một thân phận con người có thể tin chút, tại sao lại lấy cái tên như thế” (Tojikachan: bản convert ghi tên nữ chính là “tinh khiết”)

“Kimura Kiyoshi, thiên kim của tập đoàn thương nghiệp hàng đầu của thế giới—— tập đoàn Thiên Kỳ, mười lăm tuổi, tính tình hoạt bát, thích tất cả thực phẩm có vị anh đào, thích mặc váy liền áo.....”

Shizuka Hiou nhú mày “Ghét cái tên này”

Ichiru cười nói: “Em cảm thấy tên này rất êm tai đấy, sao chị lại ghét”

“Đó là bởi vì..... Ai nha, giải thích em cũng không hiểu”

Ichiru thừa dịp lúc Shizuka Hiou lấy tập giấy lại, tiếp tục lật “Ừa? Còn có hình nữa, trông giống hệt chị!”

Shizuka Hiou cũng nhìn theo, thấy ‘ mình ’ trong ảnh chụp đang ngồi trên xe lăn, mái tóc dài mượt đến thắt lưng, nhưng nhìn trong hình thấy so với mình trẻ tuổi hơn”Đó là tư liệu của Kimura Kiyoshi, không phải của chị, Fukuda thật là lợi hại, lại tìm được người giống hệt chị “

“Chị, tựa hồ quân gia Fukuda đều chuẩn bị xong cho chị, cứ như là biết rõ rằng thể nào chị cũng sẽ trốn khỏi nhà vậy”

“Đúng là ông ấy biết, chỉ là ông ấy lưu luyến chị, không dám đi tiễn, cho nên chị mới ‘ để thư lại trốn đi ’, thật ra thì những thứ này đều là ông ấy an bài sẵn, nếu không thì chị sao có thể có nhiều máu chó đen như vậy được?”

”Thì ra là như vậy, a, còn có cả em nữa đây này, Kiryu Ichiru, con nuôi theo luật pháp của gia tộc Kimura, một năm trước, trên đường đi công tác, lão gia Kimura gặp được Kiryu Ichiru cha mẹ đều mất, liền nhận làm vệ sĩ cho con gái, mười bốn tuổi.....”

“Không tệ, không tệ. Mau nhớ phía trên viết tư liệu”

Một lát sau, Kiryu Ichiru đáp: “Nhớ”

Shizuka Hiou cầm tài liệu lên, ném vào bồn rửa bát trong phòng bếp, ánh mắt ngưng thần một chút, nước trong bồn rửa lập tức nổi lên một ngọn lửa, chỉ chốc lát sau, tờ giấy liền hóa thành tro bụi, vòi nước tự động mở ra, cuốn trôi tro bụi xuống.

Vẫn nên dọn dẹp phi tang sạch sẽ đi, ai biết kỹ thuật hiện nay có năng lực phục hồi tờ giấy bị thiêu hủy trở lại như cũ hay không.

Ichiru kinh ngạc nói: “Hóa ra chị có cả năng lực như thế!”

“He he, hai ngày trước mới khai phá”

“Ichiru, em đã bận rộn một ngày rồi, mau nghỉ ngơi đi”

“Vâng”

Shizuka Hiou đợi đến lúc Ichiru ngủ say, liền ‘ cọ ’ từ cửa sổ nhảy ra ngoài, mới lâu hai thôi, không cần phải sử dụng năng lực!

.....

Khi tia sáng mặt trời vừa chiếu lên khuôn mặt Ichiru thì cậu mở mắt, đáng chết, sao lại ngủ lâu như vậy? Hiou sama không có cậu làm bạn nhất định là rất tịch mịch đi?

Ichiru nhanh chóng rời giường, ra khỏi gian phòng, chạy thẳng tới phòng Shizuka Hiou, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, không có ai! Ichiru hoảng hốt, bây giờ là ban ngày, Hiou sama đi nơi nào?

Ichiru vội vàng đi tới phòng khách mặc áo khoác, chuẩn bị ra cửa.

“Ichiru, em tỉnh rồi?”

“Hiou sam..... chị, chị..... thế nào?”

“Thế nào? Trông chị có trẻ đi nhiều không? Thoạt nhìn giống thiếu nữ không?” Shizuka Hiou hưng phấn quay một vòng, hỏi.

Ichiru nhìn chăm chú nhìn mái tóc vẫn giữ nguyên độ dài, nhưng giờ lại quần lại mượt mà, cười nói: “Nhìn qua thì thật đúng là không nhận ra được, chị, tóc của chị?”

“Tối hôm qua chị đi hiệu tóc tốt nhất để làm đấy, xinh đẹp đi?” Shizuka Hiou nâng gương cẩn thận ngắm, làm kiểu tóc quần thể này khiến cô trông trẻ lên rất nhiều, bốn tôn bề ngoài trông rất giống quý phu nhân giờ đây lại trông giống một thiếu nữ 15, 16 tuổi, ánh mắt lại ngây thơ không hiểu chuyện, perfect!

” Các hiệu cắt tóc làm việc trẻ như vậy sao?”

“Nói nhảm, đương nhiên là tự chị làm. Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi mua chút quần áo đi, còn có mỹ phẩm nữa, chị đoán nếu trang điểm thì trông mình còn có thể trẻ thêm một tuổi nữa”

.....

Phụng bồi Shizuka Hiou xem quần áo ở bách hóa Thiên Kỳ, Ichiru kỳ quái nói: “Tại sao chị lại muốn giả trang thành thiếu nữ?”

“Bởi vì sắp đến tháng tám rồi, chị và Ichiru nên đi học”

“Cái gì? Đi học?”

“Phục vụ, cái này, cái này, còn có cái này, ừ, vài món trong tủ kính kia tôi cũng muốn. Đúng rồi, là size của cậu ấy” một câu nói của Shizuka Hiou giải quyết mười mấy bộ quần áo của Kiryu Ichiru.

Ichiru trả tiền, trở về căn phòng thuê.”Không nên mua nhiều như vậy đi”

“Như vậy sao được? Ichiru của chúng ta đáng đáp khô ngô tuần tú như vậy, đương nhiên là phải có nhiều bộ quần áo xinh đẹp” Shizuka Hiou cười vỗ vỗ bả vai Ichiru.

Mấy ngày nay, trong đầu Shizuka Hiou không ngừng xuất hiện tình cảnh bốn tôn lần đầu tiên thấy Kuran Kaname:

Shizuka Hiou trong lao: “Thật đáng thương, đứa trẻ”

Tiểu Kuran Kaname: “Bà là ‘ công chúa điên loạn ’?”

Shizuka Hiou: “Vừa sinh ra liền trở thành gia chủ Kuran gia, thật đáng thương.”

A..... A..... Đây là đối thoại kiểu gì? Kaname sama sẽ không bởi vì cô ‘ đáng thương ’ anh ta, nên mới giết cô đi? Anh ta là thuần huyết cao ngạo, Shizuka Hiou cô sao có thể nói lời như vậy.....

(‘tân’ Shizuka Hiou, bây giờ cô cũng là thuần huyết đi, hơn nữa thuần huyết nào mà không cao ngạo chứ, cô gặp quân vương của tộc cần phải cầu khẩn hay sao?)

.....

Xe dừng ở trước cửa nhà trọ.

Xuống xe, Kiryu Ichiru vẫn như cũ không thuận theo không buông tha hỏi: “Chị, chị còn chưa nói cho em biết tại sao lại đi học?”

“A?” suy nghĩ của Shizuka Hiou bị cắt đứt, “Đương nhiên là đi xem. là chị chưa từng được đi học, muốn đi xem trường học như thế nào, cảm thụ một chút nha, Ichiru đã từng đi chưa?”

“Không có”

“Quá tốt, Ichiru cùng chị cùng nhau cảm thụ không khí trong trường học nhẹ nhõm đi” ——

“Xin hỏi, cô là tiểu thư Kimura Kiyoshi sao?” Ngồi ở trên ghế sa lon uống cà phê, Tazura đột nhiên hỏi.

“À, tôi là cảnh sát Tazura, anh ấy là Taka” Tazura cùng Taka đứng dậy lấy ra của thẻ cảnh sát của mình.

Tazura mang theo Taka, người mới vừa làm cảnh sát ba ngày, cùng nhau đi đến chỗ nhà trọ này, nhân viên quản lý nhà trọ nói hai chị em Kimura Kiyoshi đã ra ngoài sớm, hai người chỉ có thể ngồi ở đại sảnh chờ.

Sáng nay ở công viên Rita, người ta phát hiện một thi thể của nữ giới, thủ pháp của hung thủ giống hệt thủ pháp gây án bảy mươi sáu vụ trước, người chết đều bị hút cạn máu, bị mổ rách bụng cướp trái tim. Rất thê thảm không nỡ nhìn. Cảnh sát tra được người chết là một nhân viên giao dịch thuê phòng, đêm qua được ông chủ phái đi mang theo hai khách hàng xem phòng. Tazura cùng Taka phụ trách hỏi thăm này hai khách hàng thuê phòng này, họ hỏi thăm mãi mới tìm được nơi này.

Shizuka Hiou vừa vào đại sảnh nhà trọ liền nghe thấy thế, mặt nhất thời xụ xuống, tên đáng chết! Aiz, nếu là biết cảnh sát sẽ tìm tới cửa, thì sáng nay đã không nên để cho Kiryu Ichiru cầm giấy tờ tùy thân đi điền đầy đủ vào bản hợp đồng thuê phòng. Quả thật làm loài người không dễ a, làm chuyện gì cũng phải tuân thủ pháp luật.

Ichiru nghe vậy bản năng chấn trước mặt Shizuka Hiou, “Có chuyện gì sao?”

Taka trả lời: “Ngài đừng khẩn trương, sáng nay công viên Rita phát hiện một thi thể nữ giới, chúng ta có mấy lời muốn hỏi hai vị”

Shizuka Hiou ôn nhu cười nói: “Hai vị, mời nói”

—— chuyển đổi ——

Ichiru đặt mạnh hai ly trà ngon lên bàn trước mặt Tazura cùng Taka, đồ sứ cùng khay trà bằng thủy tinh phát ra tiếng vang nhức óc.

Taka không chớp mắt nhìn Shizuka Hiou, sừng sốt bị tiếng vang kéo lại tinh thần, áy náy gãi gãi đầu hỏi: “Ngài thật sự là thiên kim của Kimura gia, tiểu thư của tập đoàn Thiên Kỳ nổi tiếng?”

“Đúng vậy”

“Thật là lợi hại, tiểu thư Kimura so với hình trên báo còn xinh đẹp hơn!” Taka vẫn như cũ trầm mê dưới sự xinh đẹp của Kimura Kiyoshi, hoàn toàn không thấy ánh mắt Kiryu Ichiru mang theo chán ghét cùng phẫn hận.

“Taka, chúng ta là tới tra án “Tazura khiển trách

Shizuka Hiou đối với bọn hán khẳng định sắc đẹp của mình cùng thân phận vẫn là rất vui vẻ, quả thật perfect! Cả cảnh sát cũng chưa nhận ra được. “Hai vị muốn hỏi điều gì? Tôi cùng em trai Ichiru mới vừa chuyển đến nơi này, đối với rất nhiều chuyện ở đây còn chưa hiểu rõ”

“Là như vậy, sáng nay chúng tôi ở trong công viên Rita phát hiện một thi thể nữ giới, người chết tên là Maki Mori, theo chúng tôi điều tra được, tiểu thư Kimura cùng em trai là người cuối cùng nhìn thấy nạn nhân. Hai vị có thể nói cho chúng tôi biết tình huống lúc đó không?”

Shizuka Hiou giả vờ kinh ngạc hỏi “Tiểu thư Maki đã chết? Làm sao có thể? Tôi hôm qua khoảng bảy giờ tôi cùng em trai đi thuê phòng, sau khi nói điều

kiện và giao tiền xong, ông chủ liền phải tiểu thư Maki đưa chúng tôi tới đây, tiểu thư Maki giao phó xong hết thấy sau, ước chừng mười giờ liền đi.”

“Đúng là như thế không?” Tazura nhìn Kiryu Ichiru đang ngồi bên cạnh Kimura Kiyoshi.

Ichiru không nhận được trả lời: “Đúng, lúc nhìn qua cửa sổ, tôi còn vô tình thấy tiểu thư Maki qua đường đi về phía công viên Rita”

“Aiz, lại thêm một nạn nhân. Ủ. Ô., tiểu thư Kimura, vừa rồi trong lúc chờ ngài, tôi có uống nhiều cà phê, có thể mượn dùng phòng vệ sinh của ngài được không?”

“Có thể”

“Ngài Taka, đồng sự của ngài tại sao nói lại có thêm một nạn nhân?”

Taka đặt ly trà trong tay xuống, đối với vấn đề của tiểu thư Kimura Kiyoshi xinh đẹp dĩ nhiên là ai cũng không cự tuyệt, hăng hái bưng bưng đáp: “Trong hai tháng gần đây đã phát sinh bảy mươi sáu án kiện tương tự như vậy, nạn nhân đều bị hút cạn máu, bị ban thủng ngực và bụng. Aiz, thật là thê thảm không nổi nhìn”

“Không nghĩ tới lại chết nhiều người như vậy.” Shizuka Hiou thương tiếc, bất đắc dĩ thở dài nói.

Taka quay đầu lại nhìn phương hướng phòng vệ sinh một chút, mới lại nói tiếp: “Hon nữa bảy mươi sáu. không, bây giờ là thành bảy mươi bảy án kiện này đều có chung một đặc điểm, người chết đều là các cô gái trẻ tuổi, hon nữa. hon nữa.”

“Hon nữa cái gì?” Kiryu Ichiru cực kỳ bất mãn đối với chuyện Taka cố ý thừa nước đục thả câu để thu hút sự chú ý của Hiou sama.

“Hon nữa người chết đều là xử nữ, tiểu thư Kimura xinh đẹp như vậy phải cần ——”

Phòng vệ sinh truyền đến tiếng xả nước bồn cầu.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tazura từ phòng vệ sinh ra ngoài, nói cảm ơn rồi cùng Taka tạm biệt.

Lúc rời đi, nhóm nhân viên của cửa hàng quần áo thuộc chi nhánh tập đoàn Taka đang đưa quần áo tới, Taka nhìn từng nhóm từng nhóm mang những bộ quần áo đắt giá đi vào, không khỏi liên tục cảm khái một phen “Tiểu thư Kimura thật dịu dàng” tiểu thư Kimura thật có khí chất” gia tộc Kimura thật nhiều tiền” “Tôi cũng muốn làm con nuôi của chủ tịch Kimura “.....

Tazura trong lòng kêu khổ, về phải nói với sếp là không bao giờ muốn phá án cùng tên ngu ngốc Taka này nữa.

.....

“Cái tên Taka kia thật khiến cho người ta thấy chán ghét!”

“Chị lại không thấy thế, anh ta rất có sức sống đấy, những người như vậy thường rất yêu đời”

Kiryu Ichiru kinh ngạc “Không lẽ chị thích anh ta?”

“Sao có thể, chỉ là khen chút thôi mà “

“Chị đối với vụ án này cảm thấy hứng thú sao?”

“Một chút xiu, hút máu, xử nữ, trái tim, thật đúng là một tổ hợp thú vị đấy” Shizuka Hiou uống xong máu chó đen, nắm chặt cốc ở trong tay.

“Là ‘ Thuật thần huyết ’ trong truyền thuyết “

“Thuật thần huyết?”

“Vâng, em đọc được nó từ sách trong thư phòng của quân gia Fukuda, ‘Thuật thần huyết’ là truyền thuyết đã lưu truyền rất lâu trong trong level thấp của Huyết tộc, đại khái là nói chỉ cần uống cạn chín trăm chín mươi chín máu xử nữ, vào lúc nguyệt thực, dùng trái tim của họ để bào chế rượu để tế điện vong linh thuần huyết bị chết oan uổng, rồi đọc chú ngữ thì sẽ lấy được năng lực của thuần huyết.”

Shizuka Hiou cười khích lệ nói: “Ichiru quả thật là ‘ bách khoa toàn thư ’ của chị đấy”

“Ichiru hi vọng học được tất cả mọi thứ, chỉ cần có thể trợ giúp chị”

“Đưa trẻ, không nên sống chỉ vì chị, hãy nếm thử vì mình một chút ” Shizuka Hiou chạm nhẹ vào gương mặt Ichiru, nhẹ giọng thở dài nói. “Được rồi, về sau không cho em nói như thế nữa. Chị cũng có ‘ ưu sầu ’ giống em vậy, Ichiru, chị chỉ hy vọng là em đi theo chị sẽ vui vẻ, sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình “

“Vui vẻ? Hạnh phúc?” Ichiru thấp giọng thì thầm, đó là cái gì? Là cảm giác gì đây?

“Ichiru, chị đi ra ngoài, những bộ quần áo này nhờ em sắp xếp cho chị nhé” ——

“Chị ——” lúc Ichiru phản ứng lại thì Shizuka Hiou đã sớm biến mất ở ngoài cửa sổ, Hiou sama thật đúng là năng động.

————— phân chia tuyến —————

“Bạn là kẹo đường trong lòng tôi,

Mơ ước ngọt ngào

Cùng nhau cầm tay

Ai cũng không muốn buông tay

Cùng nhau vui vẻ cùng hi vọng

Hãy giang rộng cánh

Chúng ta sẽ tự do bay lượn

Bạn chính là kẹo đường trong lòng ta

Mơ ước ngọt ngào

Có bạn, thế giới cũng thay đổi

Giống như trời sắp sáng

Có thể cứ như vậy hay không

Tự do ngược xuôi du đãng ——”

Shizuka Hiou nằm chán đi trong công viên Rita, đột nhiên nghĩ tới ca khúc trước kia cô thích nghe, không khỏi hát lên, hát rất dễ nghe, không nghĩ tới bản thân lại có giọng tốt như vậy, hm... Có thể suy tính đi làm ca sĩ, ha ha.....

Dần dần Shizuka Hiou lớn tiếng hát

“Tình yêu ở trong trái tim chúng ta

Lặng lẽ nở rộ

Ứng thuận nguyện vọng

Lúc rét lạnh

Chúng ta khó tránh khỏi sẽ bàng hoàng

Tình yêu sẽ luôn canh giữ bên cạnh

Kiến tạo tường rào

Tâm can kiên cường hơn nữa

Không nhượng bộ không lùi bước

Đôi lúc phải chờ đợi

Từ từ sâu nào sẽ biến mất

Nên thả lỏng

Thông cảm thấu hiểu lẫn nhau nhiều hơn chút

Muốn cùng đi chờ đợi

Đợi ánh rạng đông kia

Làm ánh nến nhỏ trong mưa gió kia

Từ từ thấp sáng

Tương lai thời gian.....”

Shizuka Hiou vừa ngâm nga bài hát vừa tìm nơi có vết máu của Maki, chính là chết ở chỗ này sao? Shizuka Hiou khom lưng cúi đầu hít một hơi thật sâu chỗ dính vết máu.

Ba! ba! ba!..... là tiếng vỗ tay!

“Giọng hát rất êm tai” thanh âm ưu nhã mà từ tính vang lên.

Shizuka Hiou trong lòng cá kinh, là ai? Vì sao cô không phát hiện ra sự hiện hữu của hắn?

Shizuka Hiou đứng dậy quay đầu lại.....

Dưới ánh trăng, ban đêm nóng bức như vậy, anh ấy, lẳng lặng đứng ở trong đêm đen, tản ra hương thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng khoan khoái cùng ưu nhã; hai tròng mắt tinh mịch mà tràn đầy hấp dẫn nhìn cô, giống như long quyền phong quá cảnh, hút đi toàn bộ suy nghĩ của Shizuka Hiou; lúc này, gió nhẹ thổi qua, sợi tóc mềm mại bay lên trong gió, xen lẫn hơi thở trí mạng mị hoặc, lúc ẩn lúc hiện, giống như nước xoáy chậm rãi làm cho người hăm sâu; hắt tịch mịch mà hoa lệ đứng ở nơi đó, mặc áo sơ mi màu đen, đơn giản mà tinh xảo.....

Má ơi ——, không chịu nổi, cô —— cô có nên chạy? Chạy đằng kia, hay chạy hướng kia? Shizuka Hiou nhất thời đại não ngắn lại, sống làm sao đây, sống làm sao đây —— dựa vào trí nhớ vốn có của Shizuka Hiou cùng mùi vị của thuần huyết phát tán trong không khí, Shizuka Hiou cơ hồ có thể kết luận thân phận của ‘ tuyệt đại giai nhân ’ trước mắt.

Anh ấy chính là quân vương của Huyết tộc, cô độc cao ngạo, lưng đeo vô số bóng tối cùng tội ác —— Kuran Kaname. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy ở trong manga, cô đã là được fans trung thực của anh. Cô luôn nghĩ nếu có một ngày mình trở thành Yuki, nhất định cô sẽ làm một người có thể làm bạn với anh, cho anh ấm áp, toàn tâm toàn ý, sẽ không chán chường, hiểu được quý trọng. Vậy mà, khi ý muốn được hoàn thành là tiến vào thế giới này, cô lại lấy được một thân thể bị ai đáng thương nhất.

“Kuran Kaname, còn cô?” Thanh âm bình tĩnh mang theo chút dịu dàng.

“Tôi —— tôi tên là Kimura Kiyoshi”, đáng chết, từ cuối gần như là ngâm lại trong miệng. Lần đầu tiên thấy thần tượng, tôi đã hoa si rồi. Ai nha pahir cẩn thận bản quần áo, không nên nhảy, nhảy nữa là sẽ bị bản, đề lại..... Đề lại.....

Kuran Kaname đi đến gần, dùng bàn tay lạnh như băng chạm vào gương mặt Kimura Kiyoshi “Cái tên rất êm tai, Kiyoshi, cô đừng khẩn trương”

“Tôi —— tôi ——” vừa mới bình phục, anh còn gọi là tôi Kiyoshi!!!! Kiyoshi, tên khó nghe như vậy sao lại từ trong miệng Kaname sama lại dễ nghe cảm động như vậy chứ!!! Phải cẩn thận quần áo khỏi bị bản, lại bắt đầu muốn nhảy lên ——, đề lại..... Đề lại.....

Kuran Kaname nhìn Kimura Kiyoshi từ từ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc “Cô?”

Shizuka Hiou tròn to hai mắt nhìn Kuran Kaname, thầm nghĩ: xong rồi xong rồi, bị phát hiện rồi, phải làm sao đây? Quả nhiên không thể gạt được Kaname, rõ ràng cô đã chuẩn bị rất hoàn mỹ mà, chạy mau đi, nếu không sẽ bị giết chết, mặc dù cô thích Kaname, nhưng không tới mức muốn dâng hiến sinh mạng. Ừa? Sao không nhắc chân nổi? Shizuka Hiou, hồn ngài có linh thiêng có thể cho tôi chút lực hay không? Tôi gặp được thần tượng nên không nhắc chân bỏ chạy nổi, tôi phải thừa nhận rằng tôi đây rất không có tiền đồ!!!

Đang lúc Shizuka Hiou bị ai nhìn trời chờ Kuran Kaname ‘gì đó’ thì.....

“Là thiên kim của gia tộc Kimura “

Shizuka Hiou nghe vậy, liền lập tức vui mừng gật đầu, rốt cục cô không phải chết.

Kuran Kaname thu hồi tay mình, nói: “Trong Huyết tộc, gia tộc Kimura là một trong những số ít gia tộc trung lập, vì sao cô lại xuất hiện ở chỗ này?”

Shizuka Hiou linh động nháy mắt, rốt cục có thể cử động, gợn tay lên sờ sờ cái mũi của mình, hoàn hảo, không bị chảy máu mũi!

“Kaname sama, tôi..... tôi tới nhìn cái này” vừa nói Shizuka Hiou chỉ vào vết máu trên đất.

“Cô tới tra cái này?” Kuran Kaname vốn quen ưu nhã và trầm mặc, nhưng đối với thiếu nữ luôn gật đầu nói lấp bắp lại không thể không nói nhiều.

Shizuka Hiou nháy đôi mắt ngây thơ gật gật đầu nói: “Không muốn. Không muốn thêm người chết nữa” dù cô biết ý nghĩ như thế này thật thánh mẫu, rất không tốt.

Kuran Kaname nghe vậy, liền ưu nhã xoa xoa đầu Kimura Kiyoshi.

Shizuka Hiou hơi động cái mũi, không tốt! Bàn năng cầm lấy tay Kuran Kaname bay vèo lên cây to cách đó không xa.

Shizuka Hiou nhanh chóng ra hiệu ‘suyt ——’, rồi chỉ chỉ một đường nhỏ.

Kuran Kaname rất kỳ quái với hành động của cô gái tên Kimura Kiyoshi, vừa rồi thấy anh, cô còn sợ hơi thở mà thuần huyết loại phát ra, lời nói lấp bắp, hiện tại đột nhiên chưa có anh cho phép đã kéo anh lên cây, chẳng lẽ cô ấy không biết hậu quả nếu chọc giận thuần huyết loại sao?

Shizuka Hiou tựa hồ cũng ý thức được sự lỗ mãng của mình, liền nhỏ giọng giải thích: “Kaname sama, tôi. không cố ý, chỉ là tôi nghĩ thấy hơi thở của hung thủ “

Ánh mắt Kuran Kaname tối sầm lại, quả đúng là người kia, thật không ngờ khứu giác của cô bé này nhạy cảm như vậy, vượt qua cả thuần huyết loại là anh.

Tiếng bước chân ‘tát tát tác tác’ truyền đến, ba nữ sinh khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đang cùng nhau bước nhanh đi về phía trước, còn thỉnh thoảng nhìn phía sau, đột nhiên một bóng đen vụt qua, một người đàn ông gương mặt dữ tợn chặn lại đường của ba nữ sinh kia.

“Dâng hiến máu của các cô cho ta đi!” người đàn ông cúi kính nói

Ba nữ sinh bị dọa cho sợ đến mức a a kêu to, muốn xoay người chạy trốn, nhưng chỉ trong chớp mắt, người đàn ông kia lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Ba nữ sinh nhìn người đàn ông dữ tợn trước mặt, gương miệng to như chậu máu, lộ ra răng nanh bén nhọn, chân họ lập tức mềm nhũn ngồi bệt xuống mặt đất, “Vam. vampire!” một nữ sinh hét to

Pu! Thanh âm trái tim bị móc ra, pang! Người đàn ông tròn to mắt, kinh hoàng ngã xuống đất, ánh mắt kia nhìn thấy Kuran Kaname, kinh ngạc, không cam lòng, phẫn hận. tràn ngập đan xen

“Á Á Á!!!!.....” Ba nữ sinh nhìn Kuran Kaname tròn mắt đỏ tươi màu máu đang cầm trong tay trái tim máu chảy đầm đìa đang nhảy lên, mà người đàn ông nằm trên đất bị lấy trái tim nhưng vẫn còn đang giãy dụa, không khỏi lẩn nhủ thét to lên.

Kuran Kaname lẳng lẳng nhìn người đàn ông đang không ngừng giãy giụa thoi thóp trên “Level D, là không thể cải biến được vận mạng của mình, các người sẽ chỉ là sự sỉ nhục của Huyết tộc “

“Không!” Người đàn ông thét to thê thảm

Trong nháy mắt, trái tim trong tay Kuran Kaname vỡ vụn biến thành một luồng cát, người đàn ông nằm dưới đất cũng lập tức chỉ còn dư lại một đồng hạt cát cùng với quần áo trên người.

Phản ứng kịp, Shizuka Hiou nhanh chóng đến trước mặt ba nữ sinh, lấy hai tay chạm vào đầu của bọn họ, đôi mắt của ba nữ sinh lập tức trở nên trống rỗng, “Ba người đi chơi vô cùng vui vẻ, bình an đi qua công viên Rita để trở về nhà mình”

“Vâng” ba nữ sinh đáp, sau đó ngoan ngoãn đứng dậy hướng một con đường nhỏ khác đi mất.

“Cám ơn cô”

Shizuka Hiou làm bộ như nghiêm túc ngưng trọng.”Kaname sama, đây là tôi nên làm”

“Kiyoshi, cô sống ở đâu? Ta đưa cô trở về” Kuran Kaname nhàn nhạt thông dong nói.

Cô cũng là vampire mà! Đầu phải là một cô gái loài người ngoan ngoãn, đâu có ai hại cô đâu, việc trở về chẳng phải là chuyện trong chớp mắt sao, tốc độ của vampire là kinh người. Shizuka Hiou vừa định cự tuyệt, ngẩng đầu lại nhìn thấy hai tròng mắt màu đỏ sẫm không cho kháng cự của Kuran Kaname.

“Ở bên kia của công viên ” Shizuka Hiou ngoan ngoãn chỉ hướng nàh mình.

Hai người ở trong công viên yên tĩnh đi chậm.

Shizuka Hiou có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh, không khí thật lúng túng, đi lại chậm như vậy, phải làm sao đây?

“Kiyoshi, có thể hát lại bài hát đó một lần nữa không?” Kuran Kaname nháy lông mi dài một cái, trong ánh mắt lộ ra cô đơn.

“Được ạ, nhưng tôi muốn ngài đáp ứng một điều, tôi sẽ vui vẻ hát bài hát này”

“Cô yêu cầu ta?” ánh mắt đỏ sậm của Kuran Kaname trong nháy mắt biến thành đỏ tươi.

Shizuka Hiou thấy Kuran Kaname lộ ra hơi thở nguy hiểm, khẩn trương giải thích: “Không, không. Không, Kaname sama, ngài hiểu lầm, ý của tôi là hi vọng Kaname sama có thể vui vẻ chút, cảm giác Kaname sama lưng đeo quá nhiều. Dĩ nhiên đây chỉ là tôi tự đoán lung tung, Kaname sama, ngài đừng coi là thật, đừng chấp tôi làm gì...”

Ánh mắt của Kuran Kaname lại khôi phục, nhẹ nhàng nhắc nhở miệng cười nói: “Được, ta đáp ứng cô”

Shizuka Hiou đối với phản ứng bất thành linh của Kuran Kaname không biết như thế nào cho phải, anh ấy... cười? Nụ cười đẹp như vậy nhưng lại mang theo ưu thương, mang theo sáng rõ, mang theo tịch liêu. Ngay cả hoa cũng mất đi màu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: chương 5

“Kia. vậy tôi hát” Shizuka Hiou khụ một cái để làm trôi cổ họng rồi hát:

“Nhớ lại lần đầu gặp nhau ngồi ở bên cạnh anh

Là ai đã từng nói rằng hạnh phúc sẽ đến với chúng ta

Tình yêu đã ở trong lòng tự do sinh trưởng

.....

Anh chính là kẹo đường ngọt ngào mơ ước trong lòng em

.....

Có thể cứ như vậy tiếp tục tự do du dương hay không

Tình yêu ở trong trái tim chúng ta lặng lẽ nở rộ chính là thiên đường” (chú thích: trích lời ca bài ‘kẹo đường’)

“Kẹo đường?”

“Chính là được làm từ loại đường trắng bình thường được thả vào một trong cái nồi kín, đun nóng biến thành nước, Ừm, chính là làm nóng nhanh, nó sẽ biến thành những tia đường nhỏ mảnh màu trắng, rất nhiều tia đường nhỏ dây dưa ở chung một chỗ như vậy sẽ biến thành kẹo đường trắng trắng mềm nhũn giống như nụ hoa nhỏ vậy, ngọt ngọt “

“Ngọt?”

“Vâng., ngọt ở đây chính là chỉ hạnh phúc “

“Hạnh phúc?”

Có thể dễ yên hay không vậy? Tôi thành bách khoa toàn thư của anh mất rồi, được rồi, ai bảo tôi thích anh chứ.” Hạnh phúc là cách nói của loài người, nói như thế nào đây, ừm, chính là một loại tâm tình thỏa mãn, thí dụ như một người con trai được cùng người yêu kết hôn, đó chính là hạnh phúc”

Kuran Kaname cảm thấy thú vị nhìn nữ hài không ngừng cố gắng giải thích vấn đề của anh, không khỏi lại tiếp tục hỏi

“Vậy Kiyoshi hiểu yêu là gì?”

“Ừm. Yêu chia làm rất nhiều loại, giống như cha mẹ quan tâm đứa con đó chính là một loại yêu, anh trai chăm sóc em gái cũng là một loại yêu, bạn bè trợ giúp che chở lẫn nhau cũng là một loại yêu. Tình cảm giữa nam nữ cũng là một loại yêu, loài người gọi nó tình yêu. Tình yêu là cái gì đây? Là một người đàn ông gặp được cô gái mình thích rồi cùng cô ấy yêu nhau rồi, ừm. Loại thích này chính là thấy đối phương thì tim sẽ đập nhanh, sẽ cảm thấy vui vẻ, đối phương không ở bên cạnh thì sẽ nhớ, sẽ không cần bất kỳ nguyên nhân gì để đi chăm sóc đi quan tâm đi trả giá, tóm lại là ở bên nhau sẽ cảm thấy rất vui vẻ, rất thả lỏng thoải mái, ngọt ngào vô cùng hạnh phúc.” Shizuka Hiou giải thích xong liền thở phào nhẹ nhõm, xem, tôi cũng sẽ tự hỏi tự đáp, nếu hỏi nữa thì tôi thật không biết nói gì.

Kuran Kaname thấy Kimura Kiyoshi quần bách, nhất thời cảm thấy buồn cười.”Kiyoshi, cô và bài hát của cô rất giống nhau “

A? Đây là ý gì?? Rất giống bài hát? Shizuka Hiou gãi gãi đầu, các lời ca từ trước đến giờ luôn được viết phóng đại sự thật, chẳng lẽ cậu ta muốn nói là cô giống trù tượng? Nhưng là đáng người của Shizuka Hiou cô đẹp vô cùng mà, đầu phải là trù tượng. Diện mạo đẹp như vậy, cũng có thể coi là phái trù tượng?

Shizuka Hiou ngoan ngoãn đi theo phía sau Kuran Kaname, nhìn bóng lưng thon dài tuấn mỹ của Kuran Kaname, được rồi, so với anh, tôi vẫn chưa bằng.

Pang! Ủa? Shizuka Hiou ngẩng đầu, phát hiện mình đụng phải lưng Kuran Kaname, khẩn trương lắp bắp: “Kaname..... Kaname sama, tôi xin lỗi, tôi không cố ý”

“Đến nơi?” thanh âm của Kuran Kaname vẫn ưu nhã như cũ

“A?” Shizuka Hiou từ phía sau Kuran Kaname thò đầu ra “Đứng rồi, đi tới cửa chính công viên rồi”

Shizuka Hiou chỉ vào tòa nhà màu trắng bên kia phố nói: “tôi cùng em trai đang ở lầu hai”

“Em trai?” Kuran Kaname nhớ rằng tựa hồ nguyên lão viện không có ghi rằng gia tộc Kimura có một đứa con trai.

“Oh..... Là loài người mà ông nội nhận nuôi năm ngoái”

.....○__○b

“Vậy, tôi về đây, Kaname sama, cảm ơn ngài đã đưa tôi trở lại”

“Ừ” Kuran Kaname xoay người biến mất ở trong màn đêm.....

Shizuka Hiou nhìn phương hướng Kuran Kaname biến mất, ngẩn người hồi lâu.....

Anh ấy chính là Kuran Kaname, so với đứa trẻ trong trí nhớ của Shizuka Hiou đã trưởng thành lên nhiều, trở nên càng thêm thành thực, tuấn mỹ, ưu nhã, cao quý.....

Ánh mắt phức tạp như vậy, cũng chỉ có thủy tổ vampire sống hơn một vạn năm trước mới có, trong thân thể trẻ tuổi lại có linh hồn cổ xưa như vậy, ngẫm lại thì cô 3000 tuổi cũng không coi là lớn tuổi, không thể coi là ‘bà già đi phi công trẻ’, đúng không?

Shizuka Hiou trở lại nhà trọ, úp sấp ngủ trên giường mềm mại

Ngày thứ hai.

Shizuka Hiou miễn cưỡng nằm ở trên ghế sa lon màu trắng đọc tiểu thuyết vampire hệ liệt mới nhất 《Mộ địa thức tỉnh》, tác giả là Zaria – một tác giả rất nổi danh, nghe nói bà ấy cũng là vampire.

Kiryu Ichiru ở trong phòng bếp làm bữa ăn sáng, mùi rất thơm, nhưng dù có thơm đến mức cũng không khơi nổi cơn thèm ăn của vampire, tựa như mùi hoa đối với người vậy.

Shizuka Hiou đọc xong hết cuốn tiểu thuyết, không khỏi cảm khái: văn chương được thêm thắt đủ thứ về vampire, vampire không chỉ sợ ánh mặt trời, Thập Tự Giá (+), tỏi, lửa, nước thánh, mà ngay cả nước mắt của đồng nam đồng nữ cũng sợ, tiểu thuyết nói về một cô gái tận mắt nhìn thấy cha mẹ của mình chết thảm vì bị Bá tước Dracula hút hết máu, dứt khoát quyết định trở thành một vampire Hunter để báo thù cho cha mẹ, khi cô gái chuẩn bị dùng nước mắt của mấy trăm đồng nam đồng nữ trong thôn đã ngậm qua Ngân Kiếm để giết chết Bá tước vampire, thì thủ hạ của Bá tước lại nói cho cô gái biết bí mật thân thể của cô, rằng cô là con gái ruột của Bá tước..... Đến đây, mắc kẹt rồi, không còn chương nào nữa, đoán chừng sẽ có bộ 2.

“Leng keng ——” chuông cửa nhà trọ vang lên, Shizuka Hiou kỳ quái nhìn Ichiru, sao giờ này lại có người tìm bọn họ.

Ichiru dùng ánh mắt ý bảo mình cũng không biết. Trực tiếp đi mở cửa.

Cô lại cầm một quyển tiểu thuyết khác tiếp tục đọc.....

“Là một phong thư” Ichiru mở thư ra, bên trong là hai trang giấy A4 cứng, mặt trên có bốn chữ to “Thông báo trúng tuyển“, và viết tên của cậu và Kimura Kiyoshi.

Ichiru cầm trang giấy ghi ‘gửi Kimura Kiyoshi’ lên đọc:

“Kính gửi Kimura Kiyoshi:

Ban trị sự thẩm tra của học viện Cross phê chuẩn, ngài đã trúng tuyển vào Night Class, xin hãy cầm thư thông báo đến học viện báo danh, thời hạn là từ ngày ngài nhận được thư này đến trước ngày 28 tháng 7.

Học viện Cross

X năm tháng 7 ngày 19 “

Còn thư của Ichiru:

“Kính gửi Kiryu Ichiru:

Ban trị sự thẩm tra của học viện Cross phê chuẩn, ngài đã trúng tuyển vào Day Class, xin hãy cầm thư thông báo đến học viện báo danh, thời hạn là từ ngày ngài nhận được thư này đến trước ngày 28 tháng 7.

Học viện Cross

X năm tháng 7 ngày 19”

Ichiru đọc xong liền đưa cho Shizuka Hiou.

Shizuka Hiou nghi ngờ nhận lấy, nhìn thì thấy ba chữ ‘học viện Cross’, đầu óc nhất thời trống rỗng,..... Chuyện gì đây? Cô còn đang nghĩ xem làm thế nào để nhập học vào Cross, thế mà nó lại đưa lên cửa rồi? Kỳ quái, học viện Cross làm sao mà biết cô đang ở đây? Tại sao lại mời mình đến học, thật sự là nằm ngoài dự đoán của cô.

“Nơi này còn có một phong thư nữa” Ichiru lại lấy từ trong bì thư ra một bức thư nhỏ tinh mỹ, trong thư viết rõ ‘ Gửi tiểu thư Kimura ’, trên bì thư còn có hình hoa tường vi màu vàng kim.

Shizuka Hiou nhận lấy thư, mở ra đọc:

Kính gửi tiểu thư Kimura:

Ta vô cùng vinh hạnh đại biểu Night Class của học viện Cross trung học chào mừng cô đến.

Kí túc trưởng bộ ban đêm học viện Cross: Kuran Kaname

X năm tháng 7 ngày 19

“Kuran Kaname? Chị, là quân vương thuần huyết của Kuran gia, Kuran Kaname?”

Shizuka Hiou không thể tin gật đầu một cái, là thật, ha ha, cô được Kuran Kaname mời, ken két.....

Kiryu Ichiru lo lắng phân tích, “Kuran Kaname thật không đơn giản, ngay cả chỗ ở của chúng ta cũng biết. bây giờ chị là lấy thân phận thiên kim gia tộc Kimura xuất hiện, mấy ngàn năm nay gia tộc Kimura vẫn là một phần của phe trung lập trong Huyết tộc, Kuran Kaname làm như vậy là muốn lôi kéo gia tộc Kimura!”

“Có đạo lý” Shizuka Hiou cũng không ngốc, dù chuyện ngày hôm qua khiến cô càng thêm mê luyến Kuran Kaname, mà Kuran Kaname tựa hồ đối với Kimura Kiyoshi cũng không ghét. Nhưng Shizuka Hiou không có ngu đến mức tự luyến cho rằng yêu tình linh hồn hơn một vạn tuổi—— Kuran Kaname thấy cô đặc biệt nên thích cô. Kuran Kaname làm việc cho tới bây giờ đều là các loại tính toán và âm mưu, Ichiru phân tích đương nhiên nhắc nhở rõ cho cô. Hơn nữa ngày hôm qua cô đã bại lộ khứu giác cực kỳ nhạy cảm ở trước mặt Kuran Kaname, có lẽ anh ta cảm thấy đây cũng là một thứ có thể sử dụng trong chiến tranh của anh ta.

Shizuka Hiou ném thư trong tay lên bàn, bắt đầu đi thờ dài, Kuran Kaname, tại sao anh ta lại cứng rắn như vậy, một người bảo thủ vạn năm, đoán chừng rất khó giải quyết. Anh ta, liệu sẽ có một ngày yêu cô không? Một vạn năm, trải qua bao nhiêu sinh tử tang thương biến đổi lớn. Có lẽ hiện tại thứ duy nhất mà anh ta cảm thấy có thể bảo vệ chính là cô em gái kia, giữa thân nhân, trách nhiệm ở giữa ràng buộc mà thôi. Một trái tim chết già liệu có sống lại, nảy lên lần nữa sao?

Vẫn lòng tin tràn đầy, Shizuka Hiou đột nhiên cảm thấy những thứ mà cô chuẩn bị kỹ trở nên tái nhợt vô lực, trong lúc nhất thời mất đi tất cả lòng tin.....

“Chị, chị có đi không?”

“Để chị suy nghĩ một chút, đừng quấy rầy chị!” Shizuka Hiou đi thẳng vào gian phòng của mình, kéo rèm cửa sổ lên, nhắm hai mắt lại.....

————— phân chia tuyến —————

Khi Shizuka Hiou mở mắt ra đã là hoàng hôn rồi, cảm thấy có chút đói, đi tới tủ lạnh trong phòng bếp lấy ra máu chó đen để uống, rồi vứt vỏ đựng vào thùng rác.

Shizuka Hiou vươn vai một cái, nhìn quanh một chút, “Ừa?” Ichiru, em có ở đây không? Ichiru?”

Shizuka Hiou vội vàng bận rộn nơi nơi tìm Kiryu Ichiru, không có ở trong căn hộ. Shizuka Hiou nhìn tờ lịch treo trên bàn ăn, đã xé đến ngày 28 rồi, hôm nay đã là ngày 28 rồi, không được, tôi muốn đi học viện Cross, không biết có kịp hay không.

Shizuka Hiou lấy ra rất nhiều túi máu chó đen trong tủ lạnh để vào va-li, đơn giản sửa sang lại một chút quần áo của mình và Ichiru, mang theo tiền, thư thông báo cùng giấy tờ tùy thân, hộ chiếu

Nhìn lại đồng hồ báo thức, AAA!!! Đã bây giờ, cô còn không biết học viện Cross ở đâu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Trên phong thư lại không ghi rõ học viện Cross ở đâu.....

“Chị, sao vậy?” Kiryu Ichiru cầm một túi thức ăn trở lại, vừa vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trong nhà.

“Ichiru, mau mau gọi điện thoại gọi xe, chúng ta đi học viện Cross “

“Vâng, lập tức” Ichiru ném xuống thức ăn trong tay, vội vàng đi gọi điện thoại.

Shizuka Hiou xách toàn bộ đồ đến cửa.

“Sao rồi, mấy giờ xe đến?”

“Mười phút sau”

“Đúng rồi, Ichiru em có biết học viện Cross ở đâu không?”

“Phía bắc thành trấn Broke, ngồi xe mất khoảng chừng năm giờ”

“Năm giờ? Vậy giờ đi có kịp không” Shizuka Hiou nhìn đồng hồ, cây kim đã chỉ hướng bảy giờ rưỡi.

“Xe tới” đứng ở bên cửa sổ, Ichiru nói.

Shizuka Hiou cùng Ichiru đem đồ chuyển lên xe, Shizuka Hiou ngồi lên ghế lái phụ, kinh ngạc thấy trong tay Ichiru là chìa khóa, chuẩn bị lái xe.

Ichiru cười, “Chị yên tâm, nhất định trước mười hai giờ, Ichiru sẽ lái xe tới học viện Cross “

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

e hơi khởi động, bắt đầu chạy như bay.

Hai giờ sau, xe hơi dừng ở dưới chân núi học viện Cross, Shizuka Hiou nhìn thang lầu N bậc nổi thẳng chân núi đến cổng lớn học viện Cross, nổi đóa, TNND sao mà nhiều bậc thang như thế chứ, leo lên sẽ mệt chết, sao lại đi xây trường học ở trên cao tí thế, không thể xây ở bình nguyên sao. Một tên lười đã quên mất sự thật bản thân là vampire có lực lượng, tốc độ vô cùng kinh người, vẫn liên tục đi lên từng bậc từng bậc bằng chân.....

“Vụt” Trong bụi cây, một người bỗng xuất hiện, Shizuka Hiou quay đầu nhìn, một thân quần áo ngắn gọn, mái tóc màu nâu, không nói một lời trực tiếp cầm lấy hành lý mà Ichiru đặt tạm lên đất, thân hình chột lóe, trong nháy mắt đã đi vào trong học viện Cross.....

Thần tốc thật, trông dáng vẻ thì hẳn là Seiren.”Đi thôi” Shizuka Hiou thấy vấn đề hành lý đã giải quyết, không cần phải phiền Ichiru gầy yếu rất là vui vẻ.

.....

Phòng làm việc của hiệu trưởng học viện

Một cô gái mắt ngáp sao nói: “Hiệu trưởng Cross, không nghĩ tới ngài còn trẻ như vậy! Rất đẹp trai!” Nếu như bỏ kính mắt xuống!

Cross Kaien lập tức nhảy lên, hưng phấn nói: “Vẫn là Yo Yo-chan hiểu rõ thầy nhất! Không hề phí công chờ em thời gian dài như vậy!”

Kimura Kiyoshi (Tác giả: trước khi thân phận bị vạch trần, thì từ nay sẽ dùng tên này, để tránh nhầm lẫn hỗn loạn) hiển nhiên không bị Cross Kaien ‘ nhiệt tình ’ hù ngã, ngược lại còn hưng phấn nói: “Hiệu trưởng, tại sao ngài lại mặc khăn phủ vai vậy?” Lúc đọc truyện, tôi đã muốn hỏi rồi, đáng tiếc khi đó không thể nói chuyện với ông, hiện tại gặp được người thật, tôi không thể bỏ qua.

Cross Kaien u buồn nói: “À, chuyện này.....”

“Tôi biết, nhất định là hiệu trưởng cảm thấy mình quá gầy, dùng khăn phủ vai che đi bả vai gầy yếu của mình, hiệu trưởng thật thông minh! Không hổ là hiệu trưởng học viện Cross!”

Cross Kaien nghe cái cách giải thích kia, lúng túng vò đầu cười, dù sao ông cũng không thể giải thích rõ, cứ như vậy đi, cứ để cho cô chiếm tiện nghi đi.

Cô gái lấy ra thư thông báo trúng tuyển của mình, “Hiệu trưởng, phía trên này viết ban trị sự học viện Cross, trừ ngài còn có ai nha?”

“À, ha ha ha, đã gọi là học viện Cross, đương nhiên ban trị sự chỉ có một mình thầy, em nói đúng không, Yo Yo-chan?” Cross Kaien bắt đầu phản công.

“Ghét thật, tại sao hiệu trưởng Cross lại gọi em thân mật như vậy chứ?” Cô gái bắt đầu giả bộ Tiểu Bạch, ngồi vào cái ghế trước bàn hiệu trưởng, ý là tôi vẫn nói tiếp với ông.

Cross nhìn kỹ gương mặt Kimura Kiyoshi, gương mặt này.....

“Sao vậy?” Mặt cô gái nhất thời đỏ lên.

“Dáng dấp Yo Yo-chan rất giống một người mà thầy biết, Yo Yo-chan một đầu tóc đen ngây thơ hoạt bát đáng yêu, bà ấy một đầu tóc bạch kim, là người.....” Thích giết chóc thành tính, người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ sợ.....

Không hổ là vampire Hunter trong truyền thuyết, độ nhạy cảm thật cao, Kimura Kiyoshi cười ngọt ngào nói: “Vật có thứ đồng, người có tương tự, rất bình thường chứ sao. Bất quá em thật tò mò người giống em kia, cô ấy bây giờ đang ở đâu? Còn sống sao?”

“Cái này..... Thầy cũng không biết”

Cộc Cộc Cộc..... Tiếng gõ cửa

Kimura Kiyoshi hưng phấn nói: “Nhất định là em trai em đã sắp xếp xong xuôi, tới đây báo cáo với hiệu trưởng”

Lúc Cross Kaien ở lấy được tài liệu Kiryu Ichiru là em trai trên luật pháp của Kimura Kiyoshi, ông cảm thấy rất khó mà tin nổi, dáng dấp Kimura Kiyoshi có chút giống Shizuka Hiou, mà từ khi Kiryu một nhà bị giết, Kiryu Ichiru vẫn biến mất nhưng giờ lại ‘ trùng hợp ’ xuất hiện ở bên cạnh Kimura Kiyoshi. Vì thế Cross Kaien và Kuran Kaname tin tưởng đây là một âm mưu nào đó, nhưng bọn họ tra tới tra lui điều tra, lại không thể không cảm thấy nếu đây là một cuộc âm mưu, thì ‘ âm ’ mưu cũng quá rõ ràng chút. Hơn nữa Kimura Kiyoshi cũng chỉ là gương mặt có chút giống Shizuka Hiou, hành động cử chỉ đặc biệt là ánh mắt hoàn toàn là một người khác, Shizuka Hiou là một công chúa cao ngạo như vậy, đoán chừng bà ta tình nguyện đi tìm chết cũng sẽ không biến thành người có tính tình như Kimura Kiyoshi.....

“Hiệu trưởng? Ngài không để cho em trai em đi vào?”

“Sao có thể, mời vào mời vào! Kiryu Ichiru-kun”

“Yo Yo-chan, em có thể đi bộ ban đêm báo cáo” Cross Kaien muốn hỏi Kiryu Ichiru một chút chuyện một năm trước, vì vậy muốn Kimura Kiyoshi đi trước.

Kimura Kiyoshi sao có thể không biết, vẫn giả bộ ngu ngây thơ như cũ, cười nói: “Vậy hiệu trưởng, em đi trước, em trai của em liền nhờ cậy ngài chiếu cố”

Tiếng bước chân của Kimura Kiyoshi biến mất ở cuối hành lang.....

Cross Kaien nghiêm túc hỏi Ichiru chuyện ngày đó, hơn nữa nói cho hẳn biết anh trai Kiryu Zero cũng học ở đây.

Ichiru giả bộ hơi kinh ngạc, theo như tài liệu nói thì ngày đó sau khi nhìn thấy chuyện tàn nhẫn như vậy liền chạy mất, không biết chạy bao lâu đến chỗ nào, té xỉu, sau đó gặp được lão gia Kimura Heiji, sau đó lão gia Heiji phát hiện cậu à con gái của mình rất hợp, liền thu làm con nuôi.

Cross Kaien phát hiện tựa hồ phản ứng của Kiryu Ichiru đối với chuyện cha mẹ chết đi rất đậm đặc, chẳng lẽ truyền thuyết nguyên rủa sanh đôi trong gia tộc vampire Hunter là thật.....

————— phân chia tuyến —————

Kimura Kiyoshi cầm bản đồ vẽ tay của Cross Kaien, khó khăn tìm kiếm bộ ban đêm trong truyền thuyết, lúc này Yuki cũng chỉ mới lên trung học cấp một không lâu đi, hai khối trung học cấp một và trung học cấp hai vừa tách ra, cho nên không cần ủy viên kỷ luật, cho nên không ai chỉ đường cho cô cả.

“Aha, tìm được”, Kimura Kiyoshi đi tới trước mặt một tòa nhà cách thức cổ điển Châu Âu, cánh cửa gỗ thật to kia, có cảm giác! Tôi thích!

Kimura Kiyoshi hít một hơi thật sâu, đẩy cửa vào phát hiện có rất nhiều người đột nhiên quay đầu nhìn mình, vội vàng cúi sâu người chào chào: “Tôi tên là Kimura Kiyoshi, về sau nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn” đáng chết! Ghét cái tên này!

Hoàn toàn yên tĩnh.....

Kimura Kiyoshi từ từ đứng thẳng lên, ánh mắt nhanh chóng quét qua mọi người: hai mỹ thiếu niên ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh, một người màu đậm tóc vàng mắt xanh —— Hanabusa Aido; một người mắt màu quýt hoàng sắc đỏ lên, thoát nhìn rất dã tính —— Akatsuki Kain; sau lưng là đứng một nam một nữ tựa hồ vừa rồi nói chuyện phiếm, một nam màu tóc vàng rỗng, mặc quần áo sang quý, bình dị gần gũi, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo mỉm cười —— Ichijou Takuma; một nữ không cần nghiên cứu, tóc dài nâu nhạt phải là —— Souen Ruka; một nam một nữ tựa vào bên cửa sổ cảm rượu

trong tay, thật ra thì không cần tiếp tục xem, một nam tóc rượi đỏ mắt xanh —— Siki Senri; một nữ lạnh lùng, vóc người cao gầy, vừa nhìn chính là người mẫu—— Touya Rima. Đứng nghiêm ở trong góc mặc áo khoác đen là Seiren. Hm. Kaname sama đâu?

Lúc này trên lầu truyền đến tiếng lật sách, Kimura Kiyoshi ngẩng đầu nhìn lầu hai, Kuran Kaname tựa lưng ở cửa thang lầu, ưu nhã đọc sách.

Kimura Kiyoshi lúng túng nhìn mọi người, lại lúng túng nhìn mình, chuyện gì vậy? Tôi nên phản ứng thế nào đây? Thật là nhức đầu!

“Oh, cô đã đến rồi” Kuran Kaname khép lại sách, trở lại gian phòng của mình.

Ủa? Cứ thế..... đi?

Aiz, vampire quả nhiên vô tình.

“Xin chào, Kiyoshi, tớ tên là Ichijou Takuma, phó kí túc trường của Nguyệt Chi Liễu “

Tóc vàng, nụ cười tuyệt mỹ, trong dịu dàng lộ ra ưu nhã, ken két....., ban đầu tại sao cô lại không thích vị hoàng tử dịu dàng này chứ, đứa trẻ này cũng tương đối dễ giải quyết, dịu dàng, dịu dàng. tuyệt!

“Xin chào, phó kí túc trường”

Ichijou dịu dàng cười, “Không nên khách khí như thế, gọi tớ Ichijou là được”

“Ừ, Ichijou” NO! tôi sẽ ‘ làm ’ bánh! Đem mấy người đập thành bánh bột ngô, ha ha.

“Không có gì đặc biệt, không hiểu tại sao Kaname sama vẫn đối cô ta!” Souen Ruka hát đầu sang một bên.

“A? Cô ta?”

Akatsuki Kain đứng dậy, “Xin đừng để ý lời của Ruka..., bình thường cô ấy luôn như vậy, đứng rồi, tớ tên là Akatsuki Kain, cậu có thể gọi tớ Kain”

“Được, xin chào, Kain”

Hanabusa Aido đứng dậy nhìn Kimura Kiyoshi một vòng, tay chống cằm, “Đúng là có điểm giống! Các cậu nhìn xem, tớ lúc đầu xem báo chí đã nói tiểu thư Kimura rất giống Hiou sama!”

Siki cùng Rima cũng đi tới, Siki nhìn một chút, “Hanabusa, làm gì có chỗ nào giống? Rõ ràng chính là hai người”

Rima tiếp tục “Ừ, Kiyoshi so với Hiou sama trẻ tuổi hơn rất nhiều, một đầu tóc đen, ánh mắt cũng dịu dàng khá ái.”

“Hanabusa, cậu đừng nhìn Kiyoshi là mới tới, liền bắt nạt người ta, tớ cảm thấy về căn bản cũng không giống” Ichijou tốt tâm vì Kimura Kiyoshi khuyên bảo, mình lại ném một ánh mắt hài hước cho Kimura Kiyoshi.”Kiyoshi, tôi dẫn cậu đi chọn gian phòng, “

“Ừ, phiền toái Ichijou ” rốt cục có thể chạy trốn cục diện ‘ con khi ’, cảm giác hết như mình đang vào vườn thú vậy.

Ichijou mang theo Kimura Kiyoshi đến lầu hai, mở ra văn kiện trong tay nói: “Hiện tại gian phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ có thể sử dụng chỉ còn dư ba gian, một gian phòng ngay cạnh gian phòng của Kaname sama, và hai gian còn lại ở cuối hành lang “

Kimura Kiyoshi rõ ràng cảm giác sau lưng mình có vài ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, sau lưng thật mát, “Tớ chọn cái ở cuối hành lang kia!”Tha thứ tôi đi, vào giờ phút này né tránh khỏi cái chỗ này mới là trọng yếu nhất.

Ichijou mang theo một ý cười: “Cậu xác định?”

Kimura Kiyoshi ngưng trọng gật đầu một cái.

“Ichijou”Trong phòng truyền đến tiếng của Kuran Kaname, vẫn ưu nhã, không có giọng điệu nào, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ bị áp bách

“A, ha ha, Kiyoshi, cậu đừng trách nhé, vừa rồi tớ chỉ nói giỡn thôi, gian phòng cuối hành lang kia không chỉ nhỏ mà còn ẩm ướt, thật ra thì phòng của cậu đã sớm được sắp xếp xong xuôi, là nó” Ichijou chỉ vào căn phòng bên trái Kuran Kaname.

Kimura Kiyoshi không biểu hiện ra tâm tình hưng phấn, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Phiền toái Ichijou-senpai rồi, vậy tớ có thể vào gian phòng dọn dẹp một chút không?”

“Có thể, có thể” Ichijou kinh ngạc với biểu hiện vừa rồi của Kimura Kiyoshi, vốn tưởng rằng cô đại tiểu thư vui vẻ đều viết lên mặt, không thường ra cửa tính tình khó chiều, không nghĩ tới.....

“Cô gái Kiyoshi kia, không đơn giản”Hanabusa Aido đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Ichijou, cảm thán.

Ichijou cầm văn kiện vỗ đầu Hanabusa một cái, nói “Cái gì mà không đơn giản, mấy cậu có tên nào đơn giản? Gia thế của gia tộc Kimura không hề kém

với ai trong chúng ta, Kiyoshi vừa tới mà các cậu đã khi dễ cô ấy! May mà tôi giải vây được! Về sau không thể như vậy nữa”

Lập tức thu lại hai mắt tỏa sáng, Hanabusa Aido nhìn đỉnh đầu Ichijou đang tuôn ra hắc khí, nhỏ giọng nói lầm bầm”Còn nói người khác, vừa rồi là người nào nói giỡn Kiyoshi chứ”

“Hanabusa!” Ichijou cảm lên văn kiện định đập cái nữa, ủa? Sao lại không có tiếng, quay đầu nhìn, không biết thằng nhóc này đã sớm chạy đi đâu.

Kimura Kiyoshi bắt đầu mở ra hành lí, từ từ dọn dẹp quần áo, từng cái từng cái treo lên tủ quần áo mang cách thức Châu Âu cổ.

Rima ngậm Chocolate trong miệng, từ cửa thò đầu vào hỏi: “Tớ có thể đi vào không?”

Kimura Kiyoshi vui vẻ cười, gật đầu một cái.

Rima trực tiếp ngồi ở trên giường, nhìn Kimura Kiyoshi dọn dẹp hành lí.”Rất nhiều quần áo mới”

“Ừ, gần đây vừa mua ở bách hóa Thiên Kỳ”

Rima trầm mặc nhìn Kimura Kiyoshi rất lâu, làm hại Kimura Kiyoshi cho là trên mặt mình có thứ gì, Rima lên tiếng

“Đến tiệm nhà mình mở, còn phải trả tiền sao”

“Ừ, không thể vì một người tớ mà phá quy cũ”

Rima tiếp tục ‘răng rắc ‘răng rắc’ ăn Chocolate.....

“Được rồi, cuối cùng cũng sắp xếp xong” Kimura Kiyoshi xếp nửa ngày sau rốt cục xong, đặt mông ngồi ở trên giường.

Rima gặm hết cái Chocolate cuối cùng “Cho cậu, tớ đi”

Kimura Kiyoshi cầm gói Chocolate trống không, ngăn người, nhìn cửa phòng Rima vừa mở đi ra, trên mặt lập tức cười đến nở hoa

Tính tình của Rima thật đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Cô cười thật làm cho người ta cảm thấy không thoải mái”

Hm? Kimura Kiyoshi ngẩng đầu nhìn thấy Kuran Kaname chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cửa sổ.

Kimura Kiyoshi đứng lên, ghen cười “Kaname sama”

Kimura Kiyoshi thấy Kuran Kaname nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ không để ý đến cô, hm, gò má cũng thật đẹp, sống mũi cao thẳng, khóe miệng tinh xảo, ánh mắt u buồn, lông mi dài thanh tú., thật là xinh đẹp, Kimura Kiyoshi nuốt nước miếng.

Dời đi chú ý, dời đi., Kimura Kiyoshi nhìn cửa phòng đang mở rộng ra, định đóng lại, vừa đưa tay ra thì đột nhiên Ichijou Takuma xuất hiện ở trước mặt.

‘hoàng tử mỉm cười’ vuốt mái tóc vàng của mình một cái, mang theo nụ cười mê người tiêu chuẩn “Kiyoshi, vừa rồi quên nói cho cậu biết, buổi tối hôm sau chúng ta bắt đầu chính thức đi học, theo như yêu cầu thì chúng ta phải mặc đồng phục học sinh, tớ đã đem đồng phục học sinh để vào tầng thứ hai tủ quần áo, đến lúc đó đừng quên nhé”

“Ừ, cảm ơn Ichijou, ” Kimura Kiyoshi cười thân thiện.

Ichijou nhìn cô gái ngây thơ vui vẻ cười, ánh mắt như vậy., là thứ vampire không có, tinh khiết như vậy, sáng ngời như vậy, không có một chút u buồn cùng tịch liêu, Ichijou không nhịn được đưa tay chạm khóe mắt Kimura Kiyoshi, “Thật là xinh đẹp!” Chẳng qua là, không biết bản thân cô có tinh khiết giống như ánh mắt cô hay không? Con người của Ichijou hơi co lại, nụ cười khóe miệng càng lớn hơn.

“A!! ha ha, rốt cục có một Huyết tộc khen tớ xinh đẹp, ha ha” đáy mắt Kimura Kiyoshi lộ ra vui sướng vô hạn, bất kể thiệt giả, đây chính là vampire mỹ

hình đầu tiên khen cô xinh đẹp; dĩ nhiên, Ichiru khích lệ không tính, trong mắt của cậu, Shizuka Hiou vĩnh viễn là đẹp nhất.

Ichijou không khỏi kỳ quái, “Cậu là thiên kim gia tộc Kimura, chẳng lẽ không ai khen ngợi cậu sao?”

“Có chứ, đáng tiếc đều là ‘ người ’, nhưng vampire thì không có. Bên cạnh tờ trừ ông nội và quản gia ra đều là loài người”

“A....., không trách được hương vị Huyết tộc trên người cậu lại nhạt như vậy”

Gia tộc Kimura vẫn luôn ở phía trung lập giữa vampire và nhân loại, không giết con người, cũng không giết Level D, đối với hành động vampire giết người cũng không có phản ứng, từ trước đến nay luôn giữ vững trạng thái thăng bằng giữa loài người và vampire, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là vampire và con người không được đi quấy rầy phía trung lập.

Ichijou rất bội phục Kaname sama thế nhưng có thể kéo thiên kim gia tộc Kimura về. Thiên kim gia tộc Kimura trừ bỏ nghe qua tin tức qua báo chí, thật đúng là chưa người nào gặp qua, nghe nói lão gia Heiji bảo vệ con gái duy nhất của mình vô cùng nghiêm mật. ‘ nghiêm mật ’—— đây thật là một từ làm cho người ta dễ dàng mơ tưởng viễn vông.

“Ừ, Ichijou nói thật chứ? Tớ thật sự xinh đẹp sao?”

“Dĩ nhiên”

“Thật vui về nha” đối với nam tử mỹ hình khen mình xinh đẹp thật sự rất hưởng thụ nha, bởi vì mỗi lần thấy vampire mỹ hình như bọn họ, Kimura Kiyoshi cũng sẽ biến mình nhỏ đi vô hạn, cảm giác mình vẫn là một học sinh tốt nghiệp trung học bề ngoài thường thường. Ichijou vừa khen như vậy, lập tức lòng tin của cô vô hạn phóng đại.....

Pia! Tiếng đèn treo thủy tinh vỡ vụn.

“Kaname..... Kaname sama, cậu cũng ở đây sao, Kiyoshi, tớ còn có chuyện, phải đi trước” Ichijou lập tức ế, Kaname sama lại bị không nhìn, cậu vẫn nên chạy trốn thì tốt hơn.

Kimura Kiyoshi nhìn mảnh vụn đèn thủy tinh trên đất, mới cảm giác được bên trong phòng sớm bị tàn ra đê nén vô hình. “Kaname sama” Kimura Kiyoshi chột dạ kêu.

Kuran Kaname vẫn ưu nhã đứng ở nơi đó nhìn ngoài cửa sổ.....

Đây, là có ý gì? Không nói lời nào, còn tức giận, kỳ quái nha. Kaname sama có đủ chỗ không bình thường, bất quá trong vampire phải kể tới Kaname sama có khí chất cực kỳ cường đại, cái cường đại của một đời quân vương Huyết tộc cao ngạo, khiến người ta sùng bái cùng hướng tới. Cô có nên thay đổi đối tượng hay không? Ichijou vô cùng tốt, nụ cười mê chết người! Ừ..... Thật ra thì Cross Kaen cũng rất đẹp trai, chỉ là che đậy vóc người và tuổi thôi, hơn nữa ông ta đã sống mấy trăm năm rồi, có phần giống vampire, rất tốt, cũng dễ gần, trừ có vài lần cố ý giả vờ ngây ngốc ra.

Kimura Kiyoshi không dám quấy rầy Kuran Kaname, rành rõi nhìn khắp phòng, ủa? Đúng rồi, trong phòng này còn có cả một giá sách lớn, nhất định có rất nhiều loại sách, lần qua lộn lại tìm, ừ, chọn quyển này, tiểu thuyết Zaria. Oa ken két, Kimura Kiyoshi ngồi ở trên chiếc bàn tinh xảo liền cẩn thận đọc.

.....

Kết cục thật bi thảm, nam chính ôm nữ chủ đã chết nhảy xuống vách núi, aiz....., Kimura Kiyoshi giương mắt nhìn đồng hồ, đã chỉ hướng sáu giờ rồi, a, trời sáng nhanh quá, nên ngủ!

Kimura Kiyoshi giương mắt lập tức 发现 phát hiện, Kaname sama nhắm mắt nằm trên ghế sa lon màu tím cổ điển bên cạnh cửa sổ, người ta luôn nói lúc người ta ngủ say mới có thể lộ ra bản tính. Nhưng là Kaname sama khí thế không giảm, có lẽ là bởi vì anh chưa từng thật sự ngủ say đi, một người ‘ trăm năm cô độc ’ chân chính.

Kimura Kiyoshi cầm chân trên giường nhẹ nhàng phủ lên người Kuran Kaname, lặng lẽ đẩy cửa đi ra ngoài.

.....

Kimura Kiyoshi nhảy vào gian phòng Kiryu Ichiru, Ichiru vẫn còn ngủ say, ngay cả grog mặt khi ngủ cũng đáng yêu như thế. Kimura Kiyoshi cười chính lại chân cho Ichiru, cô đã yêu cầu hiệu trưởng không để cho Ichiru cùng anh trai của cậu vào cùng một lớp học, bất quá khó tránh khỏi sẽ đụng phải đi. Ichiru bị ‘ưu đãi đặc thù’ chính là học năm thứ hai trung học cấp một, mà Yuki cùng Zero mới lên năm nhất, cơ hội gặp phải sẽ rất ít

Kimura Kiyoshi sờ sờ mặt Ichiru, nói thế nào thì ‘ cô ’ đã làm hại bọn họ, nếu như cô sớm xuyên qua, thì có phải có thể ngăn cản bị kịch nhà Ichiru hay không. Dù sao thì hai anh em bọn họ thật sự yêu quý nhau.....

Kimura Kiyoshi cảm giác Ichiru tựa hồ sắp tỉnh, vội vàng đem trong tay búp bê lắc đầu để vào đầu giường Ichiru, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.....

“Chị?” Ichiru tỉnh lại tìm Hiou sama, rõ ràng cảm giác thấy cô ấy đã tới, trong không khí còn lưu lại mùi hương của cô.

Ichiru đảo mắt thấy búp bê lắc đầu giường, liền nở nụ cười, lúc trước, cậu có bồi Hiou sama đi mua đồ, Hiou sama nhìn trúng nó, búp bê nữ mặc quần áo đỏ tóc quần màu đen, búp bê nam mặc quần áo trắng tóc bạch kim, Hiou sama nói hai búp bê này là vì cậu và cô mà thiết kế.

Ngón tay thon dài của Ichiru chạm vào mái tóc đen của búp bê nữ, không nghĩ tới Hiou sama lại tặng búp bê nữ này cho cậu, Hiou sama quả nhiên luôn quan tâm cậu.

.....

“A ô ——” thật buồn ngủ, trời sắp sáng rồi, đi đâu ngủ đây. Ngồi ở trên cây to, Kimura Kiyoshi đảo con người một vòng, có! Ha ha ——

Hm..... Giường rất mềm, thoải mái.....

.....

“Yuki, Zero, nào..... Mau tới nếm thử bữa ăn sáng yêu thương mà bố làm” Cross Kaien cầm cái đĩa, mặt hưng phấn.

“Ông cũng biết làm bữa ăn sáng?” Zero lạnh nhạt nhìn Cross Kaien.

“Zero!” Yuki hơi trách cứ Zero, sao luôn lạnh lùng vậy, “Thật là lợi hại, sao bố đột nhiên đi làm bữa ăn sáng?” Yuki hạnh phúc thêm sùng bái nhìn Cross Kaien.

Cross Kaien đầy mắt kiếng một cái nói: “Đây là việc mà một người cha phải làm!”

“Nào..... Nào..... Nào.....” Cross Kaien đột nhiên cầm đĩa quơ quơ “Dĩ nhiên là phải ăn mừng Yuki cùng Zero thuận lợi tiến vào trung học cấp một học viện Cross! Đây chính là trường học mà bố mở nha. Ngày mai sẽ đi học, làm hiệu trưởng, bố muốn nhắc nhở hai đứa phải chuẩn bị một chút “

“Vâng, hiệu trưởng” Yuki vui vẻ giơ tay trả lời.

Cross Kaien lập tức lệ đầy mắt, “Quả nhiên vẫn là Yuki khả ái nhất, không giống người nào đó, mặt giống hệt lửa đá vậy”

“Ông..... hừ! ” Zero lạnh lùng nói.

“Đúng rồi, bố có chuyện muốn nói với hai đứa, lần này trường học thiết lập bộ ban đêm”

“Chính là trung học cấp hai lớp học ban đêm sao?”

“Không, không phải là trung học cấp hai cũng không phải là bộ đại học nha”

Cross Kaien tiếp tục giải thích.

“Bộ ban đêm chuyên nghiên cứu cao cấp, không quy định tuổi, bởi vì bọn họ sống lâu hơn so với chúng ta, bởi vì bộ ban đêm đều là vampire”

“Ông mang cái thứ đó về, đến tột cùng muốn làm cái gì!?” Kiryu Zero tức giận vút mạnh đồ ăn trong tay xuống bàn.

“Đương đương đương..... Đương nhiên là vì có thể làm cho vampire cùng nhân loại hòa bình cùng tồn tại, giáo dục thế hệ trẻ vampire thành ‘phái vững vàng’” Cross Kaien tiếp tục động kinh giải thích.

“Quá hồ đồ, vampire không thể nào cùng nhân loại tồn tại, bản chất xấu xa của chúng không thể thay đổi được, làm sao có thể?” Zero xóc lên cổ áo Cross Kaien gần như là hét.

“Ta cũng chỉ là muốn kết thúc hết thảm, ta cũng giống Zero, đã từng mất đi đồng bạn”

“Bất kể như thế nào, vampire vĩnh viễn là những con quỷ độc!” Kiryu Zero hét to rồi chạy ra ngoài.

“Zero? Zero? Cậu đi đâu vậy?”

“Không sao không sao, Yuki, con không cần lo nó, đến đây, nếm thử trứng trắng của ta một chút!” Cross Kaien nhìn phương hướng Zero rồi đi, một năm rồi, tính tình của đứa nhỏ này vẫn không được tự nhiên như vậy.

“Kaname và bạn bè của cậu ấy cũng tới trường của bố đi học, Yuki” Cross Kaien gãi đầu 囧囧 nói.

Yuki nghe vậy hai mắt sáng lên “Thật à? Kaname onii-chan cũng ở học viện Cross?”

Yuki lấy được một lần nữa khẳng định từ Cross Kaien, hưng phấn đứng dậy “Con muốn đi tìm Kaname onii-chan!” Gặp người mà nội tâm cô vẫn luôn nhớ đến!

“Yuki! Con đừng quên bây giờ là ban ngày”

“Vâng, vậy buổi tối con đi tìm Kaname onii-chan!”

Cross Kaien đột nhiên hưng phấn nói: “Hay là Yuki bồi bổ đi siêu thị trước đi, trong nhà có rất nhiều thứ cần mua!”

Cross Kaien lôi kéo Yuki ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Cũng không biết Yuki đã chạy đi đâu, hại một mình mình từ siêu thị vác nhiều như vậy đồ trở lại.” Cross Kaien đẩy cửa vào. “Yuki? Yuki? Con đã trở lại sao? Thật là, trời đã tối rồi, mà còn chưa trở lại.”

“Cùng bồi bổ đi mua đồ nhảm chán như vậy sao, quả nhiên ta không thích hợp làm bố! Ha ha..... Về sau một nhà ba người đều sẽ ở trong học viện Cross này, ngày mai sẽ chính thức đi học, trước tiên dọn dẹp đồ một chút, những thứ này đặt ở trong tủ lạnh, những thứ này đặt ở bên trái trong ngăn kéo, những thứ này —— oh, đúng rồi, thả vào trong hộp phía dưới.....”

“Thật ồn ào ——”

Cross Kaien ngẩng đầu lên, Kimura Kiyoshi mặc áo váy ngủ màu hồng từ trong phòng của ông ra ngoài, “Em..... em..... em..... em, sao em lại từ phòng của thầy ra ngoài, còn mặc.....” Cross Kaien lập tức nhìn trái nhìn phải, “May mắn không có ai ở đây, nếu bị hiểu lầm thì không xong rồi”

Kimura Kiyoshi không nhìn Cross Kaien đang giơ chân, ngồi ở trên ghế sa lon ngáp.

“Này? Thầy đang hỏi em đấy, làm sao em lại ở phòng của thầy? Chẳng lẽ, chẳng lẽ em thăm mền thầy? Thầy biết, trông thầy rất đẹp trai, mặc dù đã có hai đứa bé, nhưng sức quyến rũ vẫn không giảm, nhưng, cô bé à, em không phải là loại hình thầy thích đâu” Cross Kaien cười ha hả nói.

Kimura Kiyoshi liếc ông tòi một cái, “Cát”, nếu không phải là tên Kuran Kaname kia chiếm phòng của tôi, tôi mới lười phải vào căn phòng âm ỉ này. Ông muốn tôi làm sao bây giờ? Tôi không thể ngủ phòng của mình, cũng không thể ngủ phòng Kaname sama, nếu làm thế tôi sẽ chết vô cùng thảm, chỉ có thể ngủ ở trong nhà tên Hunter giả vờ ngây ngốc như ông thôi.

“Thật buồn ngủ, cảm ơn giường của hiệu trưởng! Tôi về đây”

“Không khách khí, không khách khí, lần sau đừng đến là tốt rồi” Cross Kaien ước gì Kimura Kiyoshi đi nhanh đi.

Vào! Kimura Kiyoshi biến mất.

Cross Kaien đẩy kính mắt một cái, đôi mắt khôi phục thâm trầm, hơi thở Huyết tộc hơi nhạt, chính ông – một Hunter truyền thuyết thể nhưng lại không phát hiện. Nhưng thật may mắn, cô gái này thoát nhìn so với những người khác của Huyết tộc dễ gần hơn nhiều, không khỏi làm ông nghĩ đến Juri, một vampire dịu dàng thiện lương.....

.....

Kimura Kiyoshi nhảy đến trước cửa tức xá, đúng lúc nhìn thấy một cô gái đẩy cửa vào kêu lên: “Nha ——”

“A, Yuki sao” Truyền đến tiếng của Ichijou.

Cô ấy chính là Yuki? Kimura Kiyoshi không khỏi tim đập rộn lên, tình địch xuất hiện!

“Tìm đến Kaname sao? Nhưng thật đáng tiếc, cậu ấy vừa mới rời khỏi”

“Kia... anh biết em sao?”

“Ừ, tôi và Kaname ở cùng một nơi, thường đưa cậu ấy đến nhà em, luôn ở trong xe nhìn thấy Yuki ôm cậu ấy”

Ichijou Takuma đẩy Yuki ra ngoài cửa. “Được rồi, Yuki, trở về ngủ đi. Dù là trong trường học, cũng không nên đi lại lung tung”

Yuki nhìn cánh cửa đóng chặt, nhỏ giọng thầm nói: “Mặc dù muốn mình trở về, nhưng đã đến gần như vậy rồi, chỉ một chút.....”

“Bởi vì bên ngoài quá lạnh, mình nên đợi ở bên trong” Yuki lại đẩy cửa vào nói.

Đứng ở bên ngoài, Kimura Kiyoshi nhìn thấy một màn này cảm thấy buồn cười, trong phòng căn bản không có ai, ai cũng không thể cự tuyệt cô không phải sao? Nhìn Yuki vẫn ngồi trên thang lầu, Kimura Kiyoshi không khỏi cảm thán, sự ràng buộc giữa hai người thật sâu.

“Đây là cái gì vậy, cái gì mà ‘ một ngàn câu hỏi’, hiệu trưởng Cross tuyệt đối không phải là người tốt, trong tối nay đã phải nộp rồi ” đi qua hành lang lâu hai, Hanabusa Aido ai oán nói.

Akatsuki Kain: “Ai bảo cậu trả lời nghiêm túc như thế “

Yuki nghe vậy, liền nở nụ cười. Lập tức khiến bốn người chú ý.

Hanabusa Aido dừng bước, “Tại sao nơi này lại có đứa trẻ nhân loại? Đang nhìn bên này, chẳng lẽ là fan của tôi?”

Souen Ruka tiếp tục đi, nói: “Đừng cười chết người, trước khi vào học không nên chọc phiền toái, đừng để mấy chuyện nhảm chán ảnh hưởng đến cuộc sống trường học của Kaname sama “

Akatsuki Kain: “Kiyoshi đi đâu rồi? Từ tối hôm qua đến bây giờ cũng không nhìn thấy cậu ấy”

.....

Lúc Kimura Kiyoshi đi vào, Yuki đã nằm ở trên bậc thang ngủ thiếp đi. Nhìn gương mặt ngủ khả ái của Yuki, một cô gái như thế, ai cũng không đành lòng tổn thương đi. May mà cô nhìn thấy Yuki ở đây trước, nếu gặp phải người khác rồi bị hút cạn máu, có thể bị chết hay không? Hm, cũng không chắc.

Kimura Kiyoshi ôm Yuki lên ghế sa lon, trên lầu, Rima cầm danh sách hỏi đi qua.....

“Rima, có thể phiền toái cậu đến phòng tôi cầm một cái chăn mỏng không?”

Rima gặm một cái Chocolate, dừng lại một chút, tiếp tục đi.

“Quả nhiên, nhân duyên rất kém” Kimura Kiyoshi ủ rũ cúi đầu.

“Này” Rima tung chăn mỏng xuống, “Còn có danh sách hỏi, tối nay phải điền xong”

Kimura Kiyoshi vui mừng gật đầu một cái, nhận lấy chăn và danh sách hỏi.”Cảm ơn cậu!”

Rima không lên tiếng, tiếp tục đi ——

Kimura Kiyoshi ——☺___☺b

Kimura Kiyoshi đắp chăn kín cho Yuki, rồi ngồi ở một bên bắt đầu trả lời danh sách hỏi.

Loại máu uống thích nhất? Oh, cái này cũng hỏi sao, không có!

Nước trái cây thích uống nhất? Thảo Mối đi

Người quan tâm nhất? Kaname sama, a, không đúng, nên điền là ông nội và vệ sĩ

Thích nhất người nào? Trời ạ, điều này cũng hỏi, đương nhiên không thể nói cho đại hội lang Cross rằng tôi thích Kaname sama, hừ hừ.....

.....

Vấn đề thứ chín trăm sáu mươi tám: chuyện mình đã từng làm thấy quần bách nhất? Gọi điện thoại cho 10086 nói rằng nên thông đường dây rộng hơn, hm, cái này dường như không được. Đúng rồi....., viết cái này, quên chia khóa để trong ngăn kéo đã khóa.

“Thật ra thì cũng không cần điền nghiêm túc như vậy”

A? Kimura Kiyoshi ngẩng đầu, đứng dậy “Kaname sama”

Kuran Kaname đi tới bên cạnh Yuki “Cảm ơn em đã giúp ta chăm sóc cô ấy, quá nguy hiểm”. Vừa nói vừa đưa đôi mắt đỏ tươi nhìn về phía một vampire giáp không biết tên đang đứng ở đại sảnh cách đó không xa. vampire giáp hành lễ, rồi nhanh chóng biến mất.

“Nha....., em lại không phát hiện nơi đó có người, Kaname sama, ha ha”

“À, gọi Kaname là được” Kuran Kaname nói xong liền ôm Yuki lên lầu.

Kimura Kiyoshi hâm mộ nhìn Yuki trong ngực Kuran Kaname, cô ấy thật hạnh phúc, vì sao không phải là tôi? Kuran Kaname, em sẽ cố gắng, cố gắng để anh yêu em, nếu như, nếu như thất bại..... sẽ không, tôi nhất định phải cố gắng, hết thấy phải cố gắng thì mới có cơ hội đạt được.

Kimura Kiyoshi ngồi xuống, không yên lòng tiếp tục điền cuốn sách hỏi.

“Chân tướng không thể nào thay đổi, thời gian bình tĩnh mà dịu dàng, đó là hi vọng, cũng là tội nghiệt; tâm linh giả dối, trút xuống nhu tình, tội càng thêm

tội!”

“Kiyoshi, đây chính là cách nhìn của cậu đối với hoàn cảnh học tập của học viện Cross?” Ichijou đọc xong, buồn cười hỏi. “Nhưng cậu nói rất hay, tớ thích. Vẫn luôn cho là cậu giống loài người đơn thuần, thế này mới đúng, đây mới là vampire!”

“Ichijou, chẳng lẽ vampire nhất định phải lưng đeo tội nghiệt?”

Ichijou đột nhiên sùng sốt, ánh mắt của Kiyoshi rất nghiêm túc nhìn anh.

Nếu như đây là nhất định, tôi nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để kháng chiến! Tâm của tôi không thể trở nên tội nghiệt, không thể, dù là bản thân đã từng giết rất nhiều người như vậy, nhưng tâm của tôi là Kiyoshi, linh hồn cũng vậy ——

‘Đồng đồng đồng ——’ tiếng bước chân dồn dập xuống lầu cắt đứt dòng suy nghĩ của Kimura Kiyoshi. Kimura Kiyoshi và Ichijou nhìn thấy Yuki vội vàng xuống lầu chạy ra ngoài, tựa hồ bị kinh sợ rất lớn.

Trong không khí phiêu đảng mùi máu, máu xử nữ của Level B, ha ha, vẫn là xảy ra, Kaname hút máu Ruka. Ichijou sùng sốt một chút, tiếp tục khôi phục mỉm cười vốn có.

“Cho cậu, phó kí túc” Kimura Kiyoshi đứng dậy lên lầu trở về phòng.

Ichijou cầm cuốn sách hỏi của Kimura Kiyoshi, đọc lướt qua, cái gì? Thích nhất người là Cross Kaien. Đây là đáp án gì? Nói đùa cũng hơi quá đi, tên Cross Kaien kia cũng không phải là một tên phiên bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lầu hai, cửa gian phòng Kimura Kiyoshi.

“Kain, tớ muốn.....”

“Không được, Hanabusa, đây là phòng của Kiyoshi”

“Nhưng, Kain, tớ không nhịn được.....”

“Cái gì?”

Hanabusa và Akatsuki Kain quay đầu nhìn thấy Kimura Kiyoshi đứng ở hành lang, vẻ mặt kỳ quái hỏi bọn họ.

Hanabusa lóe ra đôi mắt như bảo thạch, cười vò đầu. “Kiyoshi, tớ.....”

“Để tớ nói vậy, Kiyoshi, Hanabusa muốn vào phòng của cậu xem một chút tác phẩm của Kaname sama ” Akatsuki Kain không nhịn được nói.

Tác phẩm? “Oh, mời vào” Kimura Kiyoshi đẩy cửa để bọn họ đi vào.

“Cám ơn Kiyoshi!” Hanabusa Aido thấy thủy tinh vỡ rơi đầy đất liền lập tức dán mình xuống đất, “Kiệt tác thật hoàn mỹ, thật là xinh đẹp, Kiyoshi, có thể tặng thứ này cho tớ không?”

Akatsuki Kain nhìn Hanabusa Aido như vậy, dù đã sớm thành thói quen, nhưng vẫn có chút không chịu nổi.

“Cho cậu đây, để vào đây cho tiện”

Hanabusa Aido nhận lấy cái hộp tinh xảo mà Kimura Kiyoshi đưa, lập tức cảm động nước mắt lưng tròng “Kiyoshi, cậu thật tốt!”

Kimura Kiyoshi cười cực đơn thuần, không sao! Một đồng thủy tinh vỡ cũng có thể khiến cậu thấy tôi là người tốt, rất vinh hạnh!

Akatsuki Kain tựa lưng lên cửa, bắt đầu nhìn Hanabusa Aido cẩn thận nhặt lên mỗi mảnh thủy tinh vỡ. “Kiyoshi, cậu vừa đi đâu thế? Sao giờ mới trở về?”

“À, đi thăm vệ sĩ của tớ “

“Cậu có vẻ như rất quan tâm đến vệ sĩ loài người kia của cậu?”

“Ừ, là người rất trọng yếu”

Ichijou cười nói: “Ừa? Kain cùng Hanabusa đều ở đây sao, Kiyoshi, đây là vừa rồi đưa tới” Ichijou đưa hoa hồng cùng phong thư cho Kimura Kiyoshi.

“Tớ?”

Ichijou gật đầu một cái, đột nhiên vui vẻ nói: “Kiyoshi, cái áo ngủ tơ tằm này chính là hàng có số lượng hạn chế mới nhất của Lsabel-la’s Secret! Không nghĩ tới thẩm mỹ của chúng ta lại giống nhau như thế, tớ cũng dùng quần lót của hãng này”

Kimura Kiyoshi cầm phong thư, tay đột nhiên run lên vài cái, khóe mắt nhìn thấy Ichijou cười rất vui vẻ, đột nhiên có một cảm giác như vừa vào tay giặt.

“Ừa? Đây là cái gì?” Nhặt hết mảnh vụn, Hanabusa Aido đoạt lấy thư trong tay Kimura Kiyoshi, mở ra xem.

“Hanabusa” Ichijou nghiêm túc nhìn Hanabusa Aido, “Làm sao cậu có thể tự tiện mở thư của người khác?”

“Tớ đâu có tự tiện, tớ ngay trước mặt chủ nhân bức thư mở ra, đúng không, Kiyoshi?”

Kimura Kiyoshi cười cười xấu hổ, gật đầu một cái, xem như thế đi.

“Thật là lợi hại, là thư tình! Ký tên..... Ký tên là Yamaguchi Rya” Hanabusa Aido không thể tin nhìn Kimura Kiyoshi.

Yamaguchi Rya? Là ai, cô không quen, tại sao các mọi người lại nhìn cô?

Ichijou không thể tin đoạt lấy thư, nhìn kỹ.

Akatsuki Kain có chút nghiêm túc, “Có lẽ là trùng tên”

Ichiru cầm thư, tay run run, xanh nửa mặt, “Chính là hấn, trừ hấn ra còn có ai nói nổi mấy từ không biết xấu hổ như thế chứ”

“Hm? Là Yamaguchi sama?” Kimura Kiyoshi có chút nghi ngờ, Yamaguchi Rya là ai? A, trong gia tộc thuần huyết tựa hồ có một nhà họ Yamaguchi, nhưng sao lại viết thư cho tôi? Tôi đâu quen biết anh ta, tên Yamaguchi kia có gặp qua tôi sao?

Akatsuki Kain đỡ cái trán, cảm thán một cái, giải thích: “Rya sama là con độc nhất của đương gia Yamaguchi, sau khi Yamaguchi sama tuyên bố sự tồn tại Rya liền ngủ say. Mà chúng tớ cũng chưa từng nhìn thấy Rya sama, tựa hồ Ichijou đã gặp rồi”

“Đừng nói đến cậu ta nữa! Tớ cần nghỉ ngơi, đầu đau quá ” Ichijou lắc đầu nhanh chóng trở về gian phòng của mình

“Ai?”

Hanabusa Aido cùng Akatsuki Kain cũng cáo từ. Không có ai giải thích cho tôi sao? Yamaguchi Rya, tại sao ngay cả trong trí nhớ của bốn tôn lại không có cái tên này chứ. Kimura Kiyoshi đóng cửa lại, ngửi bó hoa hồng trong tay kia một cái, rất thơm, rất đẹp. Mặc dù không biết người kia, nhưng hoa xinh đẹp như vậy không thể lãng phí. Kimura Kiyoshi tìm bình hoa, rồi cắm hoa vào.

“Em biết Rya?”

“Ừ? Kaname sama ——” Kimura Kiyoshi nhìn Kuran Kaname đang ngồi ở trên ghế sa lon, lại một lần nữa im lặng, đại ca, anh có thể đừng xuất quỷ nhập thần như thế không vậy?

“Không biết” Kimura Kiyoshi cầm lên khăn tay màu trắng đưa cho Kuran Kaname “Khỏe miệng, máu” có máu của Ruka.

Lông mi thon dài của Kuran Kaname che lại hết thấy suy nghĩ trong mắt, không để ý tới Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi bất đắc dĩ, lại thế rồi, nhưng đây chính là máu người, tôi sẽ ngắt mắt thôi. Vẫn không nhận được nói “Vậy em lau?”

Không trả lời.

Kimura Kiyoshi chà nhẹ khóe miệng Kuran Kaname, nhìn nhìn, dịu dàng cười “Xong rồi, có thể anh không tin, nhưng em thật sự chưa từng thấy qua Rya”

“Rya, cậu ta thích nhập vào loài người”

“Em đã gặp quá nhiều loài người”

Kuran Kaname chuyên chú nhìn Kimura Kiyoshi, “Kiyoshi, có thể nhờ em, lúc ta không có mặt chăm sóc Yuki không? Ta lo.....”

“Được”

Đáy mắt Kuran Kaname lộ ra kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu thư gia tộc Kimura lại dứt khoát đáp ứng anh đi bảo vệ ‘ loài người ’ là Yuki, hoặc là cô gái này không đơn giản.

Kaname, yêu cầu của anh, em sao có thể không đáp ứng, anh có nhìn thấy sự khẩn cầu sau nụ cười dối trá của em không? Kimura Kiyoshi cố gắng che giấu bất an của mình.

“Cô bé ấy rất khá ái, Kaname.” sama, Kimura Kiyoshi nhìn thấy Kuran Kaname nở nụ cười ưu nhã, nhất thời bị mê hoặc không nói được nữa.

“Kiyoshi cũng rất khá ái, thật cao hứng em có thể gọi ta Kaname” Kuran Kaname sờ sờ đầu Kimura Kiyoshi.

“Kaname sama cười lên rất mê người” Kimura Kiyoshi sùng bái, mắt đầy sao.

“Vậy sao, tiếng hát của Kiyoshi cũng rất mê người”

“Kaname thích tiếng hát của em? Vậy em lại hát một ca khúc nữa cho anh nghe nhé?”

Kimura Kiyoshi được Kaname sama khen ngợi nên rất vui vẻ. Thấy Kuran Kaname gật đầu đồng ý, Kimura Kiyoshi liền khụ cổ họng một chút:

“Chỉ vì ở trong dòng người nhìn anh hơn một lần

Liền không thể quên đi gương mặt của anh

Mơ ước tình cờ có thể gặp nhau lần nữa

Từ đó em bắt đầu tương tư

.....

Tình nguyện dùng cả đời này chờ anh phát hiện

Em vẫn luôn bên cạnh anh

Chưa bao giờ rời xa”

Thanh âm so Vương Phi hát còn hay hơn mà không chói tai, vang vọng xa xa.

“Hm?” Akatsuki Kain kinh ngạc ở Nguyệt Chi Liêu lại có người ca hát. Rima đang cùng Siki ăn Chocolate cũng ném đi hộp Chocolate trong tay. Hanabusa đang thưởng thức mảnh thủy tinh vỡ, nghe thấy cũng ngây ngẩn cả người.

Kimura Kiyoshi hát xong, lại rất lâu không thể bình tĩnh, thanh âm này cũng có sức quyến rũ khiến tôi rơi vào, tôi, là đang hát về mình? Hay là đang hát về Kaname sama?

“Kiyoshi, vừa rồi là cậu hát?” Hanabusa Aido lẳng lẳng hỏi,

Lúc này Kimura Kiyoshi mới phát hiện cửa đã đứng đầy người, Hanabusa Aido, Ichiru, Kain, Rima. Trừ Seiren ra, mọi người tới toàn bộ. Nhưng hình như Seiren đang đứng trên cây to ngoài cửa sổ phòng mình.

Kimura Kiyoshi cảm thấy có lẽ là mình đã phạm sai lầm, hát có chút lớn, liền xin lỗi gật đầu.

Đám người Ruka đã sớm phát hiện Kuran Kaname ở bên trong phòng Kiyoshi, nhưng Ruka vẫn không nhịn được kêu một tiếng “Kaname sama”

Kuran Kaname đứng dậy, đi tới cửa, đám người Hanabusa lập tức tránh ra một con đường, Kuran Kaname rũ mắt xuống, nghiêng đầu hướng về phía Kimura Kiyoshi nói “Kiyoshi, tiếng hát của em rất đáng sợ” rồi đi mất.

Đáng sợ? Rõ ràng rất êm tai mà. Kimura Kiyoshi mắt nhắm nghiền ngồi lên giường.

Souen Ruka đã sớm cảm thấy đại tiểu thư gia tộc Kimura này có vấn đề, hừ lạnh một tiếng, lúc xoay người đi còn giễu cợt: “Kaname sama không phải là người mà cậu có thể dùng tiếng hát đã động”

“Tớ?” Đầu muốn đánh động đến anh ta chứ... mới là lạ! Kimura Kiyoshi xấu xa khẽ nhắc khoe miệng, hừ hừ, mục đích của tôi chính là muốn giải quyết anh ta!

Ichijou cười nói “Dễ nghe, dễ nghe, chúng tớ cũng cảm thấy rất dễ nghe, Kiyoshi, thanh âm của cậu rất có ma lực đấy!”

Kimura Kiyoshi nhìn nụ cười ấm áp của Ichijou liền an tâm không ít.

“Chúng tớ đang muốn đi xem khu nhà mà ngày mai bọn mình học, Kiyoshi, cùng nhau đi?” Ichijou dịu dàng cười nói.

“Ừ!”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: chương 10

“Xin chào mọi người! Tôi là thầy giáo dạy khóa thứ nhất, Kuranosuke Hasegawa.”

Kimura Kiyoshi hai tay nâng mặt, trong lòng ngẫm thờ dài, trung niên thầy giáo, mặt một chút cũng không đẹp trai còn thêm bộ râu ria, không có chút thẩm mỹ sao. Dư quang quét đến Kuran Kaname đang ngồi một mình trên ghế sa lon cổ điển, vẫn đang lẳng lặng ở đó đọc sách, ưu nhã mang theo bình tĩnh, tựa hồ hết thầy đều đang bình tĩnh.

“Đây là nghiên cứu mới nhất, thuốc an thần huyết dịch, căn cứ yêu cầu của hiệu trưởng học viện Cross, Huyết tộc chúng ta ở trong học viện không được uống máu của loài người. Lát nữa tôi sẽ đem thuốc an thần huyết dịch chia cho mọi người.” Hasegawa nói tiếp.

Kimura Kiyoshi nhìn mọi người đều làm việc riêng, tôi nhàm chán ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, nhàm chán, nhàm chán, sống lâu có khuyết điểm là có quá nhiều thời gian nhàm chán không biết làm gì.

Hasegawa thấy tất cả mọi người không có phản ứng, vẫn tiếp tục nói không ngừng, nhưng trong lòng đã sớm đổ mồ hôi lạnh, sao lại phải đi dạy những đứa trẻ này, người nào cũng ưu tú cả, còn có cả quân vương thuần huyết huyết thống cao quý, sao hiệu trưởng Cross lại ủy thác ông chứ, mà ai bảo ông thiếu nợ hán, vampire Hunter trong truyền thuyết à, không đặc tội nổi, ba trăm năm trước kể từ lúc được hán tha chết, ông không hề được yên ổn giây nào cả, còn bị hán ‘câu xin’ giúp một tay, nói là cầu xin, nhưng cũng không kém gì uy hiếp.

Oh, đúng rồi, trong túi có kẹo phao! Kimura Kiyoshi cho tay vào túi áo đồng phục màu trắng lấy ra một cái kẹo phao, nhét vào miệng rồi thổi lên, hm. Lần này nhất định phải thổi to nhất, ha ha, thật to, tiếp tục cố gắng. ing

Pia!

“Làm gì?! Hanabusa!?!” Kimura Kiyoshi vừa cố gắng cạy xuống kẹo phao dính lên mặt vừa giận dữ kêu la.

Ngón tay thon dài của Hanabusa dừng ở không trung, “A? Bị vỡ sao, đây là gì thế?”

Ichijou ý cười đầy mặt giải thích: “Cái này gọi là kẹo phao, nghe nói là sản phẩm công ty Thiên Kỳ mới nghiên cứu ra được, vẫn còn ở giai đoạn dùng thử, nghe nói còn chưa đưa ra thị trường, tớ nói đúng chứ, Kiyoshi?”

Kimura Kiyoshi tiếp tục cạy kẹo phao dính trên mặt, gật đầu. Lúc tôi đi bách hóa Thiên Kỳ và bị nhận ra thân phận tiểu thư gia tộc Kimura, quản lý có tặng nó cho tôi, tôi thuận tiện gọi là kẹo phao; nghe nói sắp bắt đầu làm quảng cáo đầu nhập thị trường, không nghĩ tới thân kinh của Ichijou rất nhạy cảm.

Hanabusa không biết xấu hổ vươn tay, cười nói: “Tớ cũng muốn”, Rima cũng vươn tay ra.

Hasegawa thật sự là chịu không nổi nữa, liền phán tan lớp sớm, cả căn phòng này trừ thuần huyết quân vương Kuran Kaname và người hầu của anh ta-Seiren, tất cả đều thổi kẹo cao su, trong phòng học không ngừng vang tiếng pia! pia! pia!, có lẽ ông nên nói với hiệu trưởng Cross một chút, để thiên kim bách hóa Thiên Kỳ vào học liệu có phải là một sai lầm hay không.

Kimura Kiyoshi nhai kẹo phao nói: “Ừa? Tan lớp? Thầy giáo đi rồi?”

Ruka kiên nhẫn nghiên cứu kẹo phao trong miệng, nhẫn nại nói với Kimura Kiyoshi: “Cậu dẫn đầu ‘gây chuyện’, không bị hù dọa chạy mới là lạ!”

Kimura Kiyoshi lè lưỡi, cô biết Ruka nói vậy tức là đã đón nhận mình, chỉ là lời nói hơi cao ngạo mà thôi. Thật ra thì Kimura Kiyoshi vào giờ phút này bội phục nhất là Kuran Kaname và Seiren, thật là đủ bình tĩnh, tất cả mọi người đều thổi kẹo, nhưng anh ta vẫn ở chỗ cũ thông dong đọc sách, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Ichijou cong lên khoe miệng tuần mỹ, “Kiyoshi, cậu thăm rồi, tớ đoán thầy giáo Hasegawa khẳng định sẽ đến chỗ hiệu trưởng cáo trạng”

“Cái đó với tớ đâu có quan hệ gì, mấy người cũng thổi mà”

Rima thổi kẹo “Cậu dẫn đầu”

Trong miệng Kimura Kiyoshi lại ngậm một cái kẹo phao, “Tổ cáo thì tổ cáo, trong quy định của học viện đâu có viết là không cho phép học sinh thổi kẹo đường?”

Siki bắt đầu nói: “Lúc viết quy định, còn chưa có thứ là kẹo phao thôi”

“A, đúng vậy, ha ha” Kimura Kiyoshi lúng túng gãi gãi đầu cười nói.

Lúc này có người gõ cửa phòng học, gọi Ichijou đi ra ngoài.

Akatsuki Kain “Sẽ không nhanh như vậy chứ, chẳng lẽ là hiệu trưởng phái người đến tìm Kiyoshi?”

“Là có quan hệ với Kiyoshi” Ichijou vào cửa, cầm trong tay một bó hoa Bạch Tường cùng một phong thư nói với Kiyoshi “Cậu”

“Lợi hại thật, Kiyoshi, fan của cậu thật đúng là nhiệt tình, luôn có người tặng hoa cho cậu!” Hanabusa Aido ê ẩm nói.

Siki chen vào nói “Ghen tỵ, một thứ đáng sợ đấy”

“Siki cậu.” Hanabusa Aido xù lông truy đuổi Siki, Siki thoải mái ở trong phòng học trốn đông né tây tránh Hanabusa.

Kimura Kiyoshi cầm hoa tươi và thư, bỏ hoa sang một bên, dự cảm không tốt nhìn phong thư trong tay, mở ra:

“Kiyoshi cực kỳ thân ái của tôi:

Yêu, dường như là thứ mà ngay cả vampire cũng không tránh khỏi, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, ta đã yêu em, đúng rồi, lần đầu tiên gặp người, đương nhiên là yêu từ dung mạo của em, yêu con mắt của em, yêu đôi môi đỏ mọng của em, yêu mái tóc dài của em, yêu sự ưu nhã của em, cuối cùng, ta yêu từng không khí mà em thở ra, yêu từng tác đất em đã đứng, ta tiếc là chỉ biểu đạt được ít như vậy, yêu là cao giọng bày tỏ, đây chính là tính tình của anh! Yêu chính là tình cảm mà em giúp ta cảm nhận được. Em, ta, bởi vì ngày đó gặp nhau, nhìn vào mắt nhau, lòng của ta đã sớm bị lấy hồn, tình yêu, tình yêu tới thật lặng lẽ, rất nhớ em, thật sự rất nhớ em, tương tư này khiến tôi không thể ngủ, máu không thể uống, chỉ có tương tư không ngừng dâng lên, nhớ em, rất nhớ em, rốt cục mới quyết định chủ ý viết thư cho em.

nhưng bảo bối, tại sao không trả lời ta một phong thư? A, đúng rồi, bảo bối nhất định đã quên ta là ai, cho nên lần này ta đem hình của mình đưa cho bảo bối, để bảo bối dễ dàng nhớ ra và ngắm nhìn ta.”

Người gửi là “Yamaguchi Rya”

Kimura Kiyoshi đọc xong phong thư này lại có cảm giác muốn ói, nhưng vampire nếu ói thì sẽ ói ra cái gì? Máu? Kimura Kiyoshi nhin xuống cảm giác muốn xù, rút ra hai bức ảnh trong phong thư, một bức ảnh là một thiếu niên anh tuấn tóc vàng, cười trông rất ôn nhu, cặp mắt kia. Vừa nhìn cũng biết là người của Huyết tộc, mang theo ưu nhã cùng u buồn, anh ta chính là Yamaguchi Rya? nhưng tôi chưa gặp qua bao giờ. Lại nhìn một tấm hình khác, này. này., má ơi, đây không phải là cái tên cảnh sát động kinh Taka sao? Kuran Kaname nói qua Yamaguchi Rya thích ghé vào trên thân người, về chuyện này mình còn chạy đi đã hỏi Ichiru, Ichiru nói Yamaguchi Rya được khen là Kiyoshi trong Huyết tộc ‘quái thai’, thích cuộc sống của con người, rất ít ở trong Huyết tộc lộ diện, duy nhất một lần xuất hiện là ở mấy năm trước đêm chi trên yến hội, nhưng khi đó hắn mang mặt nạ, chân chính ra mắt người của hắn càng ngày càng ít.

Kimura Kiyoshi thả ra hình và lá thư trong tay xuống, chỉ cần nghĩ đến nội dung trong thư kia là toàn thân liền nổi da gà, không trách được ngày hôm qua Ichijou đọc xong lại kích động như vậy, may mắn phong thư ngày hôm qua vì Kaname sama xuất hiện nên tôi quên nhìn, nếu không thì lại phải ghé thăm lần nữa.

“Là anh ta! Thật sự là anh ta!” Ichijou cầm tấm hình thiếu niên tóc vàng liền nổi giận.

“Hm? Đây chính là Rya sama?” Akatsuki Kain tham gia náo nhiệt nói.

“Để tớ xem một chút” “Tớ cũng muốn xem” “Tớ cũng chưa từng nhìn thấy Rya sama đâu”.

Siki không để ý Ichijou phát điên, “Ichijou, cậu cùng Rya có đụng chạm gì sao? Tớ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua cậu nổi giận như thế “

Ichijou đột nhiên an tĩnh, thở ra một hơi nói: “Anh ta. Anh ta trong đêm yến hội mấy năm trước “

Hanabusa chen miệng nói: “Không phải là cường hôn cậu thôi sao, có khi người ta đã sớm quên rồi”

Mọi người hít vào một hơi, Kimura Kiyoshi nghe thế liền hưng phấn, mắt đầy sao.

Ichijou hận nói, “Tớ vĩnh viễn cũng sẽ không quên, cái thù này tớ nhất định phải báo!”

Ruka: “Người ta là thuần huyết, cậu làm gì được?”

“Tớ —— hừ! Vô luận thế nào, tớ nhất định phải báo!”

Kimura Kiyoshi ngậm kẹo que, thì ra vương tử mỉm cười cũng có lúc quần bách, sao không đùa giỡn một phen? Liền cười trên nói: “Tớ cảm thấy phải Rya không tệ, Ichijou cậu nên đáp ứng đi”

“Đáp ứng? Đáp ứng cái gì?” Ichijou chính thức bị không để ý tới.

Rima: “Kiyoshi, cậu ăn cái gì? Tớ cũng muốn!”

“Oh! Cái này nha, là chủ ý mà mấy ngày trước tớ mới nghĩ ra, kẹo que, ngày hôm qua, quản lý phái người mang sản phẩm dùng thử tới, cậu ném thử đi, có rất nhiều vị” Kimura Kiyoshi vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một thanh để lên bàn.

Siki: “Tôi cũng muốn!”

Akatsuki Kain: “Tớ cũng ném thử một chút”

Hanabusa Aido: “Tớ dĩ nhiên không thể bỏ qua”

Ruka: “Miễn cưỡng ném thử một chút xem sao”

Ichijou trầm mặc một hồi, mới phản ứng lại, giận hờ: “Kiyoshi, cậu có ý gì?” tấm hình Rya trong tay anh lập tức bị nát bầy thành trạng thái phân tử trong nháy mắt, nói chuẩn xác là biến thành bụi.

“Ichijou-senpai khá ái tức giận rồi, ” Kimura Kiyoshi nhảy đến trước mặt Ichijou, đưa một kẹo que cho anh “Cho cậu, đừng nóng giận nữa, chỉ là nói đùa thôi”

Căn phòng trầm mặc..... Không khí lúng túng..... yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng Kuran Kaname lật sách.

“Được rồi mà, là tớ không tốt, đừng nóng giận, Ichijou” Kimura Kiyoshi tiếp tục nhận lỗi.

Hanabusa Aido kéo kéo Kimura Kiyoshi, ý bảo là cô vẫn nên trốn xa thì hơn, Ichijou là tên không dễ chơi, kể từ khi Kimura Kiyoshi tới, anh ta đã nổi giận hai lần. Kiểu người mà bình thường luôn cười dịu dàng rục rờ như anh ta, thật ra thì âm hiểm lắm, có cừu oán là phải trả.

Kimura Kiyoshi ngồi bên cạnh Ichijou, nhìn khuôn mặt nổi giận của Ichijou, vẫn đẹp trai như vậy, tiếp tục cười dịu dàng “Cái đó... tập cuối manga của Nakia không xuất bản nữa thế nào?”

“Cái gì? Cậu có 《Rocky phiêu lưu kí》mà trước khi chết Nakia chưa vẽ xong?” trong nháy mắt, Ichijou khôi phục bộ dáng vương tử mỉm cười, mắt đầy sao nhìn Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi tựa hồ nhìn thấy cái đuôi không ngừng quẫy lấy lòng sau lưng Ichijou, rốt cục ổn rồi, kế hoạch vốn là dùng quyển sách này để lợi dụng Ichijou làm chút chuyện trọng yếu, kết quả bị sự lơ đãng của mình tiêu hết, không còn cách nào, đành gật đầu một cái.

Ichijou nhìn Kimura Kiyoshi không giống như đang nói dối, càng thêm cao hứng, lôi kéo Kiyoshi ra khỏi phòng học “Mau, hiện tại mau lấy cho tớ”

Tất cả mọi người thở phào một cái.....

Tất cả mọi người thật thích Kimura Kiyoshi, thiếu nữ rất có sức cuốn hút, đối với ai cũng hữu hảo, còn thỉnh thoảng mang chút vật cở quái gia tăng niềm vui thú của mọi người, nếu quan hệ xấu với phó kí túc trường Ichijou thì thật đúng là không biết nên làm sao bây giờ, anh ta chính là cháu của Nhất Lão, năng lực cũng mạnh nhất trong level B, thanh kiếm nhật trong tay anh ta kia có thể giết chết bất kỳ vampire nào.

Bên trong phòng Kimura Kiyoshi.

Ichijou một bộ mọi người nửa nằm trên ghế sa lon, khoe mắt thỉnh thoảng tiết lộ ra vui sướng.

Kimura Kiyoshi từ giá sách trong rút ra một cái hộp tinh xảo đưa cho Ichijou, Ichijou hưng phấn đón lấy, không thể chờ lập tức mở ra xem.

“Thật là lợi hại, thật sự là của Nakia, đáng tiếc là chưa vẽ xong, thật đặc sắc nha” Ichijou nhìn xong, ý do vị tấn nói.

Kimura Kiyoshi ỉu xiu nhìn Ichijou, trong lòng đang rỉ máu, đây chính là thứ mà quản gia Fukuda nhiều lần trách trở mới thu vào tay, vậy mà mình lại dễ dàng cho anh ta.

Ichijou thấy Kimura Kiyoshi uể oải, buồn cười vỗ đầu cô “Vừa rồi chỉ là hù dọa cậu thôi, tớ làm sao có thể phát giận với một cô gái xinh đẹp thật như thế” Ichijou ý vị thâm trường nhìn Kimura Kiyoshi một cái, chỉ một quyển manga đã muốn thu mua tới, cũng quá xem thường Ichijou sama tôi đi, hm, nhất định phải tìm cơ hội trên chọc cô ấy một phen mới hả giận; Hanabusa Aido sẽ là tấm gương của cậu.

“Thật sao? Vậy cậu mau trả lại sách cho tớ!”

“Đã tặng thì không thể đòi lại!” Ichijou cười cười nói.

“Oh~, Ichijou cậu biết không? Tim của tớ đang rỉ máu, quyển đó chính là thứ trân quý của tớ”

Ichijou búng mũi Kimura Kiyoshi một cái rồi nói: “Đáng đời! Đây chính là giá mà cậu chọc tở!”

Kimura Kiyoshi thuận thế muốn cắn ngón tay của Ichijou, Ichijou nhanh chóng thu về, “Kiyoshi, đừng chọc tở nữa nha”

Kimura Kiyoshi nhìn Ichijou cười rục rờ, nhất thời bị mê hoặc, vampire cười là cực mê người, thật đẹp, là kiểu đẹp đến khiếp người. Kimura Kiyoshi không khỏi cũng mỉm cười theo..... Hoàn toàn không ý thức được cái mỉm cười kia là của ma thú vừa hưởng thụ cô ‘ thu mua ’ vừa lập kế hoạch đùa giỡn cô như thế nào.

Kimura Kiyoshi đang mê ly, nhưng lập tức thanh tỉnh vì bị một cái môi lạnh như băng chạm nhẹ vào khuôn mặt mình, Kimura Kiyoshi như bị điện giật đẩy Ichijou ra, lảng lảng, “Cậu..... Cậu làm gì thế?”

Ichijou nhẹ nhàng chạm ngón tay thon dài vào môi mình, đứng dậy, ưu nhã đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn ý vị thâm trường mỉm cười với Kimura Kiyoshi, sau này còn có trò vui hơn nữa, thế mà đã sợ? “Kiyoshi xấu hổ trông thật đáng yêu, nhớ nhé, đây là trừng phạt cậu, đừng tưởng rằng nửa quyền sách manga là có thể mua chuộc tở”

“Cậu..... Cậu.....” Kimura Kiyoshi run run chỉ Ichijou đã sớm biến mất, tội quá thật vẫn còn quá ngây thơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cốc cốc cốc..... tiếng gõ cửa.

“Mời vào” Kimura Kiyoshi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lysa- nữ bộc của Nguyệt Xá đang đứng ở cửa.

“Lysa, có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư Kimura, hiệu trưởng Cross gọi ngài đến phòng làm việc của ông ấy một chuyến” Lysa cung kính trả lời.

“Cám ơn cô!”

.....

Hm, phòng làm việc Cross ở đâu vậy? Aiz, sau khi thành vampire, quả thật vẫn là không đổi được chuyện mình là dân mù đường. Lần sau nhất định phải nhớ mọi dấu hiệu trên đường mới được.

“Xin hỏi chị đang tìm gì vậy?” Sau lưng truyền đến tiếng của một cô bé.

Kimura Kiyoshi quay đầu nhìn thấy Yuki và Ichiru, à không, là Kiryu Zero đứng ở đó không xa.

“A, ha ha, xin chào, tên chị là Kimura Kiyoshi, chị tới tìm hiệu trưởng Cross.”

“Xin chào, em tên là Yuki, là con gái của hiệu trưởng, cậu ấy tên là Kiryu Zero ” Yuki chớp đôi mắt to đơn thuần nói.

Kiryu Zero lập tức che trước người Yuki, cảnh giác nhìn Kimura Kiyoshi “Người là vampire?”

“Đúng nha” Kimura Kiyoshi hí mắt thành hình tròn khuyết.

“Cô.....” Kiryu Zero ngăn người, tại sao lại có vampire giống con người như thế? Hơn nữa, hơn nữa nhìn cô ta rất quen.....

“Zero, cậu làm gì thế, cậu hù dọa người ta rồi” Yuki không thuận theo, hất cánh tay Kiryu Zero đang ngăn trước mặt mình, mỉm cười nói với Kimura Kiyoshi: “Phòng làm việc của hiệu trưởng ở phía trước, quẹo trái, phòng thứ ba “

“Oh? Thì ra là ở đó, cám ơn Yuki! Vậy chị đi trước, saionara, Yuki, Zero” Kimura Kiyoshi nhanh chóng chạy đến phía bên phải hành lang, thờ phào một cái, trông cậu ấy giống hệt Ichiru, căn bản là như một người vậy. Nhưng ánh mắt của bọn họ bất đồng, ánh mắt Zero nhìn tới lộ ra u buồn sâu thẳm và lạnh nhạt, mà trong ánh mắt Ichiru chỉ có dịu dàng và quan tâm. Đứa bé kia thành như vậy là do thân thể này hại thành.....

Gõ cửa, tiến vào.

“Hiệu trưởng thầy tìm em?”

“Ai nha, Yo Yo-chan đến rồi? Mau ngồi xuống, Yo Yo-chan muốn uống gì? Thầy đi lấy cho em” Cross Kaien ân cần nói.

Kimura Kiyoshi ngồi xuống cạnh ghế nhìn Cross Kaien, tên đại hồi lang kia nghĩ gì thế? Vốn tưởng rằng vì chuyện kẹo phao nên muốn khiển trách tôi, giờ thì chuyện gì xảy ra? “Cái đó, không cần phiền như vậy. Thầy hiệu trưởng tìm em có việc sao?”

Cross Kaien ngồi trở lại bàn làm việc, hay tay bắt chéo, nghiêm túc nói: “Là như vậy, hôm nay thầy giáo Hasegawa nói ở trong lớp em dẫn đầu mọi người không nghe bài giảng!”

“Hiệu trưởng, ngài làm phải không? Thuần huyết chính là Kaname sama không phải là em, lấy năng lực của em, mọi người nếu như không tự nguyện, họ sẽ nghe em sao?”

Cross Kaien đẩy mắt kính một cái, tiếp tục nói “Nhưng.”

“Ngài sẽ không chỉ vì chuyện kỷ luật của lớp mà gọi em đến đây đi? Hiệu trưởng, ngài cũng hiểu, bộ ban đêm đều là tình anh, để người đàn ông hơn mình làm thầy giáo căn bản là không thể được. Đi học chỉ là hình thức, không phải là ngài đã nói mọi người lấy nghiên cứu làm chủ sao?” Kimura Kiyoshi cãi lại lời Cross Kaien muốn nói.

“Thầy..... không nghĩ tới Yo Yo-chan có tài ăn nói tốt như vậy” Cross Kaien một bộ sùng bái.

Kimura Kiyoshi đắc ý bắt chéo hai chân, đứng tưởng rằng chị đây rất tiểu bạch, thỉnh thoảng cũng sẽ phát ra ánh sáng thông thái, đầu óc của chị đây tốt lắm nhé. “Hiệu trưởng tựa hồ muốn nhờ em?”

“Yo Yo-chan thật là lợi hại, vậy, Yo Yo-chan đoán xem thầy tìm em có chuyện gì?” Cross Kaien mắt đầy sao.

“Làm sao em biết? Em đâu phải là con giun trong bụng thầy” Kimura Kiyoshi mang gương mặt khi dễ nhìn đại hồi lang.

Đại hồi lang lập tức nói lớn: “Ghét thật, sao Yo Yo-chan lại nghĩ đến con giun trong bụng người ta chứ? Thật không hay đâu ~”

Buồn nôn chính là tôi có được không? Ghê tởm chết tôi, lúc đọc truyện Vampire Knight, sao tôi không phát hiện ra đại hồi lang nói chuyện ác tâm như vậy?

“Hiệu trưởng có nói hay không? Không nói là em đi luôn, buổi tối em có rất nhiều chuyện phải làm” Tỳ như đọc tiểu thuyết của Zaria.

“Ấy đừng dừng! Là thế này, học viện của chúng ta chia làm bộ ban ngày và bộ ban đêm, nhưng phải dùng chung tòa nhà dạy học, chạng vạng chính là lúc bộ ban ngày cùng bộ ban đêm thay ca đến tòa nhà dạy học. Em cũng biết bộ ban đêm các em đều là cấp bậc tình anh, lại đều rất xinh đẹp, đương nhiên sẽ khiến rất nhiều loài người sùng bái. Hơn nữa giống như trước khi Hanabusa Aido-san tiến vào học viện cũng đã có rất nhiều fan, hôm nay lúc các em tiến vào tòa nhà dạy học đã có không ít học sinh đứng trước cửa quan sát. Thầy phòng đoán ngày mai sẽ nhiều người đến hơn, cho nên thầy hi vọng Kimura-san.....”

“Không làm!”

“Ủa? Thầy còn chưa nói gì đâu, sao em đã cự tuyệt?” Cross Kaien giờ chân.

“Hiệu trưởng, em hi vọng thầy hiểu em là vampire!” Kimura Kiyoshi dùng tốc độ nhanh đến mức không nhìn thấy tàn ảnh đến bên cạnh Cross Kaien, ghé vào cổ ông hít sâu một hơi “Không biết máu của hiệu trưởng có mùi vị gì?”

“A..... Ha ha, Yo Yo-chan-san thật biết nói đùa” Cross Kaien cười ha hả.

Ngón tay lạnh như băng của Kimura Kiyoshi nhẹ nhàng xẹt qua đại động mạch ở cổ Cross Kaien, ghé vào tai Cross Kaien thì thầm “Hiệu trưởng không sợ sao?”

Cross Kaien cứng đờ, không nghĩ tới vampire thân thiết với con người như Kimura Kiyoshi lại có hơi thở đè nén như thế, vampire quả thật không thể coi thường, nhưng ông là Hunter, làm sao có thể sợ. “Yo Yo-chan mới vào học viện hai ngày đã không chịu được quy định của học viện rồi sao?”

Kimura Kiyoshi thu tay lại, nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình. “Thầy, em không có hứng thú. Em không muốn làm ủy viên kỷ luật”

“Ủa? Em..... làm sao em biết thầy muốn em làm ủy viên kỷ luật?”

“Quý cũng đoán được, à, chỉ vì em chính là vampire, đương nhiên biết” Kimura Kiyoshi cười đùa trả lời. “Nhưng em muốn biết tại sao thầy chọn em? Em là vampire”

“Mặc dù Yo Yo-chan là vampire, nhưng từ nhỏ đã sống trong vòng trung lập do gia tộc Kimura, từ nhỏ đã giao thiệp với con người, cho nên Yo Yo-chan là vampire đáng giá tín nhiệm nhất. Thầy muốn đem trách nhiệm nặng nề duy trì hòa bình giữa vampire và con người giao cho em” Cross Kaien đường hoàng tự thuật.

“Hiệu trưởng, có phải ngài đã quá ngây thơ không? Không có vampire nào cải biến được bản tính của loài. Con người các ông nói vampire thích giết

chóc, nhưng loài người thì không sao? Loài người có cái gì không ăn? Dê, bò, heo, gà, vùn vùn, ăn hết những thứ này còn chưa đủ, còn phải đòi hỏi nhiều hơn, lông chồn, răng ngà, gan hồ vùn vùn, tại sao mấy người không suy nghĩ một chút, heo đối với loài người mà nói cũng giống như loài người đối với vampire. Ăn thịt uống máu, chuyện đương nhiên mà thôi. Dĩ nhiên heo không thể so sánh với con người, chúng không có tư tưởng không có ý thức. Như vậy nó không được coi là sinh mạng sao? Sinh mạng nếu quả thật theo như lời nhân loại là bình đẳng, em không tin có đầu heo nào muốn bị người giết!”

Cross Kaien lại một lần nữa ngăn người “Em. Yo Yo-chan, thầy thật sự đã xem thường em”

Kimura Kiyoshi cười yếu ớt, “Nhưng tự em muốn lệch ra lý luận bảy uồn éo tám, em cảm thấy đây chỉ là một tuần hoàn, một thăng bằng mà thôi, heo ăn cỏ, người ăn heo, vampire ăn thịt người, mà vampire? Cũng không phải là vạn năng, cũng có khắc tinh. Không chỉ là vampire Hunter, em cảm thấy vampire yếu ớt nhất chính là tâm linh, theo tuổi thọ kéo dài, sẽ càng ngày càng yếu ớt. Có thể nói, vampire cũng chịu đủ tình thần hành hạ!”

Cross Kaien bày ra một bộ vẻ mặt nghiêm túc “Ừ, Yo Yo-chan nói có đạo lý!”

“Kiyoshi, trước kia ta đã xem thường em” Kuran Kaname đứng ở cửa phòng, đáy mắt có chút kinh ngạc nhìn Kimura Kiyoshi, cô bé này một chút cũng không đơn giản.

Kimura Kiyoshi vui mừng đứng dậy “Kaname, anh đã tới, thật tốt quá, anh mau khuyên hiệu trưởng đi, em sẽ không làm ủy viên kỷ luật”

“Ủy viên kỷ luật? Hiệu trưởng gọi tôi, cũng là bởi vì là chuyện này?” Kuran Kaname nhìn về phía Cross Kaien.

Cross Kaien cười vô đầu. “Đúng vậy, đây cũng là vì duy trì sự hòa bình giữa bộ ban ngày cùng bộ ban đêm”

“Hiệu trưởng nói không sai, quả thực là Kiyoshi rất thích hợp”

“Em mới không muốn đi duy trì trật tự của loài người điên cuồng đâu!” Kimura Kiyoshi bĩu môi lên ủy khuất nói, ngẩng đầu nhìn thấy Kuran Kaname nhìn chăm chú vào mình, không khỏi chột dạ, áp bách vô hình a.” “Được. Được rồi, em sẽ thử một chút”

“Biết ngay mà! Thầy đã nói rồi, Kaname vừa xuất mã là cái gì cũng giải quyết dễ dàng” Cross Kaien hưng phấn nói.

“Nhưng em có điều kiện!” Kimura Kiyoshi không cam lòng nói. “Em sẽ chỉ hoàn toàn đứng ở một phía, em chỉ phụ trách vấn đề hòa bình phía vampire trong học viện.”

Cross Kaien ngoan ngoãn gật đầu hưng phấn nói: “Đó là đương nhiên, duy trì trật tự loại chuyện lật vật này thầy sẽ an bài học sinh trung học làm, Yo Yo-chan chỉ cần giúp một tay canh những vampire, không để họ vi phạm là tốt rồi”

“Em sẽ thử một chút, làm không tốt cũng mặc kệ!”

“Yo Yo-chan dựa hết vào khứu giác bén nhạy là nhất định sẽ làm xong!” Cross Kaien vỗ tay khen hay.

Kimura Kiyoshi nhìn Cross Kaien hưng phấn, cảm thấy mình hoàn toàn bị gài bẫy. “Em còn có một điều kiện”

“Oh?” Cross Kaien đứng hình tại chỗ

“Muốn nhìn hiệu trưởng không mặc quần áo gió, không mặc khăn quàng vai, không đeo mắt kính, không cột tóc lên. Không biết hiệu trưởng có thể vì hòa bình giữa loài người và vampire mà làm được chuyện đó không?” Kimura Kiyoshi vui vẻ như đang xem kịch vui.

“Chuyện này.” Cross Kaien đẩy mắt kính, đây đều là nguy trang của ông, nếu lấy xuống thì không tốt lắm. “Yo Yo-chan, em sao có thể với nói điều kiện hiệu học trưởng học viên!”

Kimura Kiyoshi nhàn nhã ngồi, lấy từ trong túi ra bấm móng tay, ngồi bấm móng. “Hiệu trưởng có thể không đáp ứng nha, cứ khai trừ em. Chẳng qua là, không biết học trưởng học viên muốn phiền toái ai giúp duy trì trật tự của học viện, thật đáng tiếc nha.”

“Em. Em.”

“Kiyoshi, đừng gây rối” Kuran Kaname ưu nhã mà từ tính nói.

“Đó, được rồi. Em đi đây” Kimura Kiyoshi vẫn không chống đỡ được khí thế quân vương của Kuran Kaname.

Cross Kaien thờ phào một cái.

“A, đúng rồi, hiệu trưởng, chắc chắn Yo Yo-chan sẽ không bỏ qua cho ngài” Kimura Kiyoshi vừa nói vừa nghịch ngợm nháy mắt một cái với Cross Kaien.

“Em.” Cross Kaien ngăn người tại chỗ, sau đó cười nói: “Kaname, em tìm được một bảo bối đấy, thầy mơ hồ cảm thấy sự tồn tại của con bé sẽ cải biến rất nhiều”

Kuran Kaname liếc nhìn cửa sổ nơi Kimura Kiyoshi vừa biến mất rồi, hai tròng mắt trầm xuống, khóe miệng khê nhếch. “Cô ấy, đúng là rất đặc biệt.” Sau

đó ưu nhã bước ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

“A ô.....” Cross Kaien ngáp một cái, nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, lẩm bầm “Đã mười một giờ rồi sao, nên nghỉ ngơi”

Cross Kaien trở về nhà nghỉ ngơi, tắm rửa xong, trùm khăn tắm, ngồi ở bên giường lau tóc.”Trong phòng ít đi Yuki cùng Zero thật đúng là vắng lạnh, aiz, hẳn bọn chúng đang ở kí túc xá ngủ đi”

Một trận gió nhẹ thổi qua, Cross Kaien cảm giác thấy không bình thường, nhanh chóng đứng lên, chuẩn bị cầm.....

“Ha ha, bị em phát hiện rồi nhé, hiệu trưởng không mặc quần áo gió, không mặc sô va, không mặc mắt kính, không cột tóc lên. Chẳng qua là, hình như hiệu trưởng tựa hồ một món đồ cũng không mặc?” Kimura Kiyoshi lấy tay cọ cọ cằm, không chớp mắt nhìn Cross Kaien, hm..... Dáng dấp không tệ, vóc người rất tốt, không nghĩ tới ở dưới quần áo gió, đại hoi lang lại rất nhiều bắp thịt. Ken két..... Tóc xõa xuống dưới trông thật anh tuấn, chep chep..... gương mặt rất trẻ, gương mặt này cho dù ai cũng sẽ không tin tưởng lại là cha của hai đứa bé.

“Em..... Em....., Yo Yo-chan em có biết là đêm khuya, một thiếu nữ như em xông vào phòng con trai độc thân tức là cái gì không?” Cross Kaien rất bất đắc dĩ, hơn nữa ông vừa mới tắm xong.....

“Tức là cái gì?” Kimura Kiyoshi nằm ở trên giường, cực kỳ hứng thú thưởng thức phong cảnh mỹ nam đi tắm. Ý muốn đùa dai lại nổi lên, Kimura Kiyoshi đứng dậy, đi đến gần Cross Kaien.

“Em..... Em muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Kimura Kiyoshi rút ra kẹo que trong túi thả vào miệng, nhìn Cross Kaien đang ngăn người tại chỗ, cười cực kỳ vui vẻ.”Cho thấy, cái này gọi kẹo que, ăn rất ngon“

“À, cảm ơn” Cross Kaien nhận lấy kẹo que Kimura Kiyoshi đưa. Đột nhiên cảm thấy bụng chột lạnh, cúi đầu nhìn, tay Kimura Kiyoshi thế nhưng đang chạm vào nơi đó.

“Oa ô~, thậm chí có tám múi” Kimura Kiyoshi trong miệng ngậm kẹo que phát ra tiếng cảm thán ‘ô ô’.

“Kimura Kiyoshi!” Cross Kaien nổi giận, không biết phải làm gì với cô bây giờ, cô nhóc này đang đùa giỡn ông sao? Chẳng lẽ cô không biết cô là vampire, ông là Vampire Hunter sao! Tại sao có thể...

“A, quên mất, tiểu thuyết mới đọc được một nửa” Kimura Kiyoshi thu tay lại, cười đùa nói: “Vây em đi về trước đây, hiệu trưởng, ngài ngủ ngon nhé”

“Em...” Cross Kaien lại một lần nữa bó tay.

Kimura Kiyoshi nhảy ra ngoài cửa sổ, hai tay xoa xoa vào nhau, vừa đi vừa lẩm bầm lâu lâu. “Không nghĩ tới vóc người hiệu trưởng Cross tốt như vậy đây” vốn là muốn báo thù vừa rồi ông ấy bắt mình làm ủy viên kỷ luật, không nghĩ tới lại có phát hiện mới, nhưng cũng phải, tốc độ của Hunter trong truyền thuyết có thể so với vampire, vóc người sao có thể không tốt, ken két...

Nhớ tới vừa rồi đại hoi lang trông rất quần bách, Kimura Kiyoshi liền vui vẻ nhún nhảy...

“Không nghĩ tới cậu thật sự thích hiệu trưởng Cross”

Oh? Chỗ nào toát ra giọng nam dễ nghe như vậy? Khoan khoan... Giọng nói này có chút quen tai, A????? Kimura Kiyoshi cẩn thận quay đầu ”Cậu... Cậu chừng nào thì đứng ở phía sau tớ?”

Ichijou nở nụ cười sáng lạn “Từ lúc cậu nói vóc người hiệu trưởng đẹp.”

“A... Cậu nghe được, ha ha... cái kia... tớ đi về trước, phó kí túc xá tiếp tục tản bộ, ngài tiếp tục...”

Kimura Kiyoshi vừa mới xoay người, Ichijou đã đứng ở trước mặt.

Ichijou từng bước một ép sát, Kimura Kiyoshi từng bước lui về phía sau, oa ô... Thối lui đến góc tường, không đường có thể lui, sống làm sao đây? Đây... Đây là tư thế gì vậy? Kimura Kiyoshi nhìn một tay Ichijou chống vách tường, mặt từ từ nhích lại gần cô...

Không tin nổi! Đây không phải là tư thế đùa giỡn kinh điển trong điện ảnh và kịch truyền hình sao, nếu như cái tay kia cầm cầm của cô thì càng giống

hon, ha ha...

“Không cho cậu thất thần” Ichijou vươn tay kia nắm lấy cằm Kimura Kiyoshi, đôi mắt cũng biến đổi thành màu đỏ tươi.

Kimura Kiyoshi nhìn đôi mắt đỏ màu máu của Ichijou, đây là ý gì chứ? Cậu ta đang trêu đùa sao? Nhưng tại sao không có cảm giác hưng phấn khi bị trêu đùa vậy? Kimura Kiyoshi mặt đưa đám nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, cậu ta có ý gì? Chẳng lẽ, cậu ta hoài nghi với thân phận của cô? Từ lúc Ichijou chọn gian phòng cho cô, Kimura Kiyoshi liền không hiểu nổi vampire này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, trêu chọc cô, hay là cái gì khác.

Đôi mắt đỏ tươi của Ichijou thối lui, bên miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, khẽ vuốt ve khuôn mặt Kimura Kiyoshi. “Kiyoshi, không cho phép cậu khen người đàn ông khác. Chỗ này của Kiyoshi đã bị tó làm dấu hiệu quyền sở hữu rồi, nhưng... nơi này còn chưa có” vừa nói một đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng đụng vào khóe miệng Kimura Kiyoshi.

“Ichijou, cậu điên à!” Kimura Kiyoshi nhanh chóng đẩy Ichijou ra, có chút tức giận nhìn cậu.

“Ngượng ngừng, đùa hơi quá” nụ cười sáng lạn của Ichijou phóng đại vô hạn.

“À vậy thì trở về đi thôi. Cậu là tới đón tớ phải không? Cảm ơn cậu nha” vừa nói Kimura Kiyoshi kéo tay Ichijou đi về túc xá.

Ichijou bị lôi có chút sững sốt “Cậu... vừa rồi không phải đang rất tức giận sao?”

“Sao có thể chứ, bị mỹ nam đùa giỡn là vinh hạnh của tớ mà, ha ha... đúng không, Ichijou?” Kimura Kiyoshi tận lực để cho mình cười rất vui vẻ, đối phó một người nguy hiểm như vậy, chuyện cực kỳ không thể làm chính là gây bất hòa với cậu ta; nếu không cô sẽ giống Hanabusa Aido, chỉ cần gặp phải Ichijou là sẽ gặp ‘vĩnh viễn không ngày yên tĩnh’, vẫn nên là bỏn cô nương giải hòa trước đi, dắt tay cậu cho cậu chút niềm vui ngon ngọt đi.

Ichijou sững sốt một hồi, cười vò đầu “Kiyoshi nói rất đúng!”

Vừa mở cửa Nguyệt Xá, ánh mắt của mọi người toàn bộ quăng hướng nơi này.

“Ừa...? Hai người các cậu sao lại đi với nhau?” Hanabusa có thâm ý hỏi.

“Còn dắt tay” Rima gặm Chocolate bổ sung.

Kimura Kiyoshi vội vàng buông tay ra “À, là Ichijou không yên tâm, sợ tớ bị hiệu trưởng khiển trách. Nhắc mới nhớ, các cậu không đi giúp một tay sao, lúc ăn kẹo thôi kẹo, các cậu cũng có một phần tội mà” vừa nói, Kimura Kiyoshi làm bộ như đang tức giận.

“Aha hắc” Hanabusa híp mắt lại thành một đường chi. “Tớ cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút. Kiyoshi, mau ngồi xuống đi, hiệu trưởng không làm khó cậu chứ?”

ánh mắt của mọi người lại tụ tập về phía Kiyoshi.

“À... Không có ——” mọi người thờ phào nhẹ nhõm, lúc này, Kimura Kiyoshi mới nói tiếp “Mới là lạ đấy, hiệu trưởng muốn tớ làm ủy viên kỷ luật!”

“Ủy viên kỷ luật?” Akatsuki Kain nói ra nghi ngờ của mọi người.

“Chính là duy trì hòa bình giữa vampire và con người trong học viện, của đồng của đồng...” Kimura Kiyoshi vừa nghĩ đến từ hòa bình này, liền lẩm bầm nói thầm, làm người Trung Quốc thế kỷ hai mươi mốt nào có ai không biết ‘của đồng’.

Siki phân tích: “Hiệu trưởng Cross thật đúng là biết tìm người.”

“Đúng vậy, Kiyoshi không chỉ quan hệ tốt với vampire mà cùng con người càng thêm tốt” Hanabusa Aido cảm khái.

Kimura Kiyoshi bày ra chiêu bài mỉm cười ngọt ngào “Cho nên, các cậu phải nhớ giúp tớ!”

Hanabusa Aido một bộ làm khó “Chuyện này... rất khó đấy”

“Hanabusa, đừng quên tác phẩm đặc ý nhất của cậu là người nào đưa cho cậu” Ichijou hài hước, lại tiếp tục nói: “A, không biết chủ nhân của nó có định thu hồi nó hay không đây?”

“A... Ha ha, ủy viên kỷ luật Kiyoshi tớ sẽ ủng hộ cậu, ủng hộ”

Rima: “Ủng hộ”

Siki: “Giống Rima”

Akatsuki Kain: “Kẹo không phải là ăn không, tôi ủng hộ cậu, Kiyoshi”

Souen Ruka: “Tôi chỉ ủng hộ quyết định của Kaname sama. Thuận tiện ủng hộ cậu một chút”

“Hắc hắc, cảm ơn! Cảm ơn mọi người! Các cậu đều ủng hộ tớ, đoán chừng vampire khác trong học viện cũng sẽ không làm khó”

“Đó là dĩ nhiên!” Hanabusa không khách khí trả lời.

“Vây tớ đi lên phòng đây, quyển tiểu thuyết kia tớ còn chưa đọc xong đâu” Kimura Kiyoshi quay đầu cười nói với Ichijou: “Hôm nay cảm ơn cậu, Ichijou”

Ichijou gật đầu, cười đưa mắt nhìn Kimura Kiyoshi lên lầu.

Akatsuki Kain quan sát nửa ngày, giễu nói: “Hanabusa, sao tôi lại cảm thấy có người rơi vào bẫy”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy thế” Hanabusa cầm que trong tay vừa nghiền cứu vừa cười nói, thật vất vả mới có cơ hội phản công Ichijou, đầu thế bỏ qua chứ.

Ichijou cười rục rờ: “Các cậu chó có nói đùa. A, đúng rồi, Kaname đâu?”

Rima gặm Chocolate, tay chỉ trên lầu.

...

Kimura Kiyoshi mở cửa “Ừa? Kaname sama anh đang ở đây sao!”

Dù chưa đến nơi cũng đã ngửi thấy mùi hương Huyết tộc nhàn nhạt trên người anh, nên đã chuẩn bị tâm lý trước. Nhìn về ngoài Kimura Kiyoshi tôi trông dễ lừa, nhưng nhờ cái mũi mà thoát được mấy lần đùa giỡn của đám bạn trong Nguyệt Xá, nếu không thì một ngày nào đó cô chắc chắn sẽ bị họ hù dọa đến mức đi đâu cũng phải sợ sệt mất.

Kuran Kaname ngưng mắt nhìn Kimura Kiyoshi “Hình như em mới là người về sớm hơn ta”

“A, ha ha...” “Tôi đây chẳng phải là do trêu chọc Cross Kaiken sao, dĩ nhiên trở về muộn, ha ha.

“Kiyoshi...” “Oh? Kimura Kiyoshi sợ hết hồn khi Kuran Kaname bất thành linh ôm cô, chuyện gì thế này?”

Kimura Kiyoshi nhẹ nhàng ôm eo Kuran Kaname, vóc người thật tốt, dáng dấp cũng đẹp trai, do sinh tồn mà cả người tản ra tịch mịch u buồn, nào ai có thể cưỡng lại. Kimura Kiyoshi nhẹ nhàng dựa mặt vào bả vai Kuran Kaname, hương thơm nhàn nhạt tản ra, cao lớn nặng nề mà cảm giác rất an toàn, ừm, rất thoải mái, chẳng qua là... anh ấy cũng ôm Yuki như vậy, nghĩ tới đây, trong lòng Kimura Kiyoshi không khỏi dâng lên ghen tỵ. Ghen tỵ? Ghen tỵ sao, đúng là thiên địch của con gái. Nhưng vẫn không nhịn được đi ghen tỵ.

“Kiyoshi”

“Vâng?” Kimura Kiyoshi mở ra đôi mắt mơ màng ngẩng đầu nhìn Kuran Kaname, làn da trong thật đẹp, lông mi đậm mà dài, thu hút người ta nhất là đôi mắt có mị hoặc trí mạng, đủ để cho bất kỳ ai hãm sâu vào, không cách nào tự kiềm chế, vạn kiếp bất phục, vĩnh không siêu sinh... Ừm, hai cụm từ cuối hình dung hình như không đúng.

Đôi mắt ưu nhã của Kuran Kaname hơi nheo lại, ngón tay thon dài vén gọn tóc mái trên trán Kimura Kiyoshi sang bên tai “Em có một loại ma lực, làm cho người ta cảm thấy bình tĩnh lại an tâm. Kiyoshi, em vĩnh viễn cũng phải là chính mình, giống như bây giờ!” Không nên bị người lừa ta gạt, chém giết lẫn nhau trong Huyết tộc, ta hy vọng em là ‘đơn giản’; chẳng qua, từ ‘đơn giản’ có thể dễ dàng sao?

Kimura Kiyoshi hơi nhú mày, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào khóe mắt Kuran Kaname “Đương nhiên rồi, linh hồn của em vĩnh viễn đều là em, sẽ không thay đổi. Hi vọng anh cũng vậy, Kaname”

Kuran Kaname nắm tay Kimura Kiyoshi, khẽ hôn lên mu bàn tay “Trời sắp sáng, sớm đi chuẩn bị nghỉ ngơi đi”

“Vâng...” Kimura Kiyoshi nhìn Kuran Kaname xoay người ra cửa, đột nhiên kêu lên: “Kaname sama”

Kuran Kaname dừng lại, Kimura Kiyoshi nhanh chóng chạy tới trước mặt Kuran Kaname, kiễng chân lên một chút, đôi môi chạm nhẹ vào khuôn mặt nhẵn nhụi mà tinh xảo của Kuran Kaname...

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: chương 13

Trời à! Tôi vừa làm cái gì? Kimura Kiyoshi ý thức được sự ngu ngốc của mình, trong nháy mắt chui vào trong chăn. Không thể trách tôi! Ước mơ tha thiết ngày ngày đi lại trước mặt mình, có thể bình tĩnh mới là lạ, đã sớm muốn ăn anh ấy rồi, nhưng anh ấy là vampire cao quý nhất trong Huyết tộc, không thể với tới, tôi quả thật quá nóng lòng

Kuran Kaname hơi sững sốt, lúc phản ứng lại thì người kia đã trốn trong chăn rồi. Hai mắt màu đỏ sẫm của anh bắt đầu khởi động, trầm tư chốc lát, rồi đi.

Kimura Kiyoshi nghe tiếng đóng cửa, mới thờ phào nhẹ nhõm, từ trong chăn thò đầu ra, xác nhận Kuran Kaname đi rồi, mới từ trên giường nhảy xuống dưới. Vuốt môi của mình, chạm vào chỗ vừa hôn, mặc dù chỉ chạm nhẹ nhưng lại rất khó quên ...

Hôm sau, Kimura Kiyoshi bị Cross Kaien dẫn đi gặp hội trưởng hội học sinh Aizawa Miroku, Kimura Kiyoshi hơi hí hóp đôi mắt buồn ngủ nhìn Aizawa Miroku và các thành viên tò mò nhìn mình. Đương nhiên Kimura Kiyoshi được toàn thể thành viên hoan nghênh, bộ ban đêm người đối với bọn hắn mà nói chính là bí mật, càng bí ẩn lại càng khiến người ta tò mò. Kimura Kiyoshi thật sự là không chịu nổi những người này nhiệt tình, liền chạy mất. Nhìn mặt trời nóng hừng hực giắt giữa không trung, trong lòng mắng Cross Kaien không dưới nghìn lần. Tại sao lại bắt tôi phải gặp mấy người kia vào ban ngày?

“Cho cậu!”

“Ah?” Kimura Kiyoshi nhìn Aizawa Miroku đưa một cái ô màu xanh. “Oh, cảm ơn cậu nhé!”

Aizawa Miroku ra một cái mỉm cười mà cậu ta tự cho là rất mê người, dịu dàng nói: “Có thể vì tiểu thư Kimura phục vụ là vinh hạnh của tôi!”

“Aha hắc! Cảm ơn, vậy —— tớ đi trước” Kimura Kiyoshi nổi da gà rớt đầy đất, đây là cái giọng nói kiểu gì? Sao lại giống như heo đực động dục?

“Tiểu thư Kimura, về sau có khó khăn gì có thể đến hội học sinh tìm tớ!” Aizawa Miroku nhìn Kimura Kiyoshi rồi đi vẩn thẩn tình hồ to.

“A ô ——” buồn ngủ, Kimura Kiyoshi cơ hồ là nhắm mắt lại đi vào phòng, ngã lên giường thờ phỉ phò ngủ. ...

Một giờ, hai giờ, ba giờ...

Hm? Đây là cái gì? Mềm nhũn, đồ chơi hay đây... Ha ha, bóp... bóp... bóp nữa...

Kimura Kiyoshi đột nhiên tỉnh lại, nhìn tay phải của mình một chút, trống không, may mắn... là mộng! nhưng xúc giác này lại rất giống thật, mà vật trong mộng có mô phải là gì? Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy bên phải mình tản ra oán khí màu đen, quay đầu...

“A ——” quanh quẩn Nguyệt Xá là tiếng thét chói tai sợ hãi của cô gái.

Kimura Kiyoshi tồn năm giây để bình tĩnh lại? “Kaname... Kaname, anh, anh sao lại ở trên giường của em?”

Trên giường, vốn đang nằm thoải mái, Kuran Kaname mặt đen lại, mái tóc dài xốc xếch ngăn ở trước mắt, căn bản không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Kimura Kiyoshi nuốt nước miếng một cái, cảm thấy không khí có chút lúng túng? “Cái đó... cái đó... ý của em là ngài có thể tới, nhưng có thể nói cho em biết một tiếng không? Em vừa rồi... vừa rồi... hình như, không cẩn thận, có phải đã đụng phải ngài không?”

Kuran Kaname nghe vậy mặt càng đen hơn.

Kimura Kiyoshi thấy Kuran Kaname không trả lời, tựa hồ có chút không bình thường, người này vốn luôn lịch sự tao nhã, lúc này thế nhưng áo sơ mi cái một nửa, mơ hồ lộ ra lồng ngực kêu gọi nằm ở trên giường cô, đây không phải là quyền rũ sao? Dù cô phạm tội sao? “Kaname, anh thật sự không sao chứ?” Kimura Kiyoshi cố nén dục vọng muốn đùa giỡn anh, giữ phạm vi an toàn giữa mình và Kuran Kaname, nhìn Kuran Kaname rất cuộc thế nào. Kimura lấy tay sờ sờ cái trán Kuran Kaname “Cũng không bị bệnh, à, quên mất, vampire sẽ không bị bệnh” Kimura Kiyoshi thu tay lại bừng tỉnh hiểu ra, sợ thân phận bại lộ tiếp tục giải thích “Đại khái là em ngây ngô ở xã hội loài người vòng quá lâu...”

Môi lạnh như băng của Kuran Kaname ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng ‘lầm bầm’ của Kimura Kiyoshi...

Kuran Kaname từ lúc bị cái tay nhỏ bé của Kimura Kiyoshi ‘bóp’ tỉnh sau, vẫn cảm thấy hơi lúng túng, cái cô nhóc này thật đúng là biết tìm đúng nơi bóp, anh ngủ say như vậy mà trong nháy mắt lại bị tỉnh lại, đáng chết! Phiền nhất chính là cái cô nhóc này còn ngờ ngác cho là anh bị bệnh, còn cách anh gần như vậy...

Kimura Kiyoshi bị cử động bất thành linh dọa cho sợ đến trái tim nhỏ nhảy loạn, sau đó, trái tim nhỏ lại hưng phấn nhảy loạn. Ha ha, Kaname sama thế nhưng đè tôi, hôn tôi rồi, à, thật hưng phấn, thật kích động! Chẳng qua là, phía dưới cái đó thô thô...

Mặt Kimura Kiyoshi đột nhiên lúng túng đỏ lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ vừa rồi cái mình mò là?

Kuran Kaname chẳng qua là hôn Kimura Kiyoshi một cái, khẽ cau mày, hoặc là anh nghĩ quá nhiều, cô ấy chỉ là một cô gái đơn giản giống Yuki. Kuran Kaname đứng dậy sửa sang lại quần áo ưu nhã ly khai phòng, gió nhẹ ngoài cửa sổ nổi lên bốn phía, lá cây rậm rạp vang sào sạt. Kuran Kaname nâng trán, lúc nào thì anh lại ngốc như thế, thế nhưng dùng hôn để xò xết cô gái này, trải qua mấy ngàn năm anh thế nhưng...

Kimura Kiyoshi vẫn ngờ ngác nằm ở trên giường nghiền cứu trong giấc mộng mình mò rốt cuộc là cái gì, còn có nụ hôn kia, nó đủ để cho toàn thân mình

run rẩy lên, cô còn cuống quýt thất kinh nó đã kết thúc ngắn ngủi, tôi không muốn, Kaname sama, chúng ta có thể làm lại lần nữa không? Quá đột nhiên, quá đột ngột... còn chưa kịp hưởng thụ... sau đó Kimura Kiyoshi lại cực kỳ khiển trách mình, sao có thể háo sắc như thế.

Kimura Kiyoshi không ngủ được nữa, đứng dậy mặc đồng phục học sinh, đi hội học sinh tìm Aizawa Miroku, hôm nay lần đầu tiên làm ủy viên kỷ luật, đại hội lang Cross nói phải giả bộ nghiêm túc một chút để duy trì trật tự. Hai người đi tới cửa Nguyệt Xá thì đã có rất nhiều học sinh vây quanh rồi, người có còn cầm máy ảnh, băng tên, còn có quà tặng.

“Thật khoa trương”Tôi thiếu so với trong anime còn khoa trương điên cuồng hơn nhiều.

“Đúng vậy, hôm nay khi đi học, trong trường học khắp nơi đều là đàm luận chuyện bộ ban đêm các cậu. Tớ còn nghe được có rất nhiều nam sinh đàm luận tiểu thư Kimura nữa!” Doan Mộc cười đùa nói.

“Tớ?” Kimura Kiyoshi bất khả tư nghị, không nghĩ tới tôi cũng là người thành danh. Kimura Kiyoshi nhìn thời gian, sắp năm giờ rồi, mùi Huyết tộc càng ngày càng gần. Kimura Kiyoshi không nghĩ nhiều, đứng ở trước cửa lớn hô to: “Yên lặng, đứng ngay ngắn hai bên đường!”

An tĩnh ba giây sau...

“Oa ——, không nghĩ tới ủy viên kỷ luật có bộ ban đêm”

“Tôi biết cô ấy, tờ báo TV có nói qua, thiên kim tập loan Thiên Kỳ – Kimura Kiyoshi!”

“Đúng rồi đúng rồi! Là tiểu thư gia tộc Kimura!”

“Thật là xinh đẹp!”...

“Các cậu đừng có tranh, tiểu thư Kimura là thần tượng của tớ!”

“Tình nhân trong mộng của tớ!”

“Cậu xứng đôi sao, tiểu thư Kimura là thân phận gì chứ?”...

Kimura Kiyoshi rất 囧, không nghĩ tới mình lại không có một chút lực sát thương như thế, há miệng kêu một tiếng lại chỉ đưa tới một mảnh hồ não nhiệt hơn, cảm giác làm danh nhân—— thật không tốt. Kimura Kiyoshi nhìn thấy mấy tên con trai tụ ở chung một chỗ thỉnh thoảng lại nghiêng mắt nhìn mình một cái, tựa hồ đang hợp kế làm gì đó. Đột nhiên, một tên học sinh giáp trong đó dẫn đầu cầm một phong thư tinh xảo đưa tới trước mặt Kimura Kiyoshi.

“Tiểu thư Kimura, ngài... ngài có thể nhận thư của tôi không?”

“A?”

Học sinh ắt: “Còn có tôi nữa!”

Học sinh bính: “Tiểu thư Kimura, đây là quà mà tôi chuẩn bị”

“Tôi cũng có!”

“Tôi nữa!”...

Dắt chỉ ——, cửa lớn Nguyệt Xá mở ra, Kimura Kiyoshi quay đầu lại nhìn đám người Kuran Kaname, ánh sáng bắn ra bốn phía, những học sinh trung học ngoài cửa trong nháy mắt liền bị lu mờ âm ảm xuống, âm ảm đến mức có thể bỏ qua.

Ichijou nhìn nam sinh vây quanh Kimura Kiyoshi, cười rục rờ: “Ủy viên kỷ luật sao có thể tùy tiện nhận quà của các bạn học được, các cậu không biết sao?”

Các nam sinh rõ ràng cảm giác sau nụ cười rục rờ của Ichijou là oán niệm quý dị đang tản ra, không cách nào cự tuyệt... Không thể kháng cự gât đầu, nhanh chóng cầm quà trong tay biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14 ...

“Ichijou-senpai, em là Tachibana Nakia, ban D năm thứ hai của bộ ban ngày, em sùng bái anh đã lâu rồi, xin anh hãy nhận lấy!” Tachibana Nakia cúi

người rất sâu, hai tay dâng lên quả được gói tinh mỹ.

Tachibana Nakia? Chẳng phải là thư ký hội học sinh sao, cô ấy luôn bám lấy tôi để hỏi rất nhiều về bộ ban đêm. Kimura Kiyoshi gãi gãi cằm, còn tưởng rằng đứa trẻ này cảm thấy hứng thú với Kuran Kaname. Đang trầm tư, Kimura Kiyoshi bỗng nhìn thấy bóng mái tóc bạch kim trong đám người. Kimura Kiyoshi hưng phấn hô: “Ichiru?”

Ichiru cười dịu dàng, như gió xuân thảng ba phát qua vậy. “Bị chị phát hiện rồi, em chỉ là tới len lén xem chị.”

Kimura Kiyoshi cao hứng lôi kéo Ichiru rời đi đám người, tìm một chỗ yên lặng. “Mấy ngày nay eom thế nào? Đã quen với nơi ở mới chưa? Đúng rồi, em đã gặp anh trai em chưa?”

“Rồi” trong nụ cười tươi của Ichiru mang chút u buồn “Đừng nói đến anh ta nữa.”

“Được, không đề cập tới, không kể tới. Buổi tối đến kí túc xá của em thăm em, được không? Về sau đừng đến đây, từ tòa nhà trung học cấp một đến trung học cấp hai phải đi rất rất xa.” Kimura Kiyoshi vui vẻ oán giận.

“Vâng”

Đang vui vẻ nói chuyện với fans, Hanabusa Aido thấy thế liền kéo kéo Ichijou “Này, người đang đứng cạnh Kiyoshi là ai thế?”

“Con nuôi của gia tộc Kimura, Kiryu Ichiru.”

“Cái gì?”

“Hanabusa, Ichijou, nên đi thôi” cách đó không xa, Rima ngâm Chocolate đi theo sau Kuran Kaname hô.

“Oh, vậy tôi đi trước đây, tôi sẽ nhớ mọi người! Mọi người cũng phải nhớ tôi đấy!” Hanabusa ném ra một cái mỉm cười, hô với chúng nữ sinh bộ ban ngày.

“Tớ không chịu được, sắp xỉu mất thôi!” “Hanabusa-senpai đẹp trai quá ” “Hanabusa-senpai vẫn mê người như thế “...” Hanabusa-senpai! Chúng em thích anh nhất!”...

Ichijou mỉm cười nhận lấy quà các nữ sinh tặng, thỉnh thoảng lại liếc Kimura Kiyoshi, cô nhóc này căn bản không hề thực hiện chức trách của ủy viên kỷ luật, chỉ biết nói chuyện với nam sinh thôi. Cậu Kiryu Ichiru kia cũng thật quan tâm đến chị gái, khoảng cách từ trung học cấp một đến trung học cấp hai rất xa nhưng vẫn chạy tới, nhìn thân thể mảnh khảnh yếu ớt, thật hoài nghi tại sao lão gia Kimura lại an bài một loài người yếu đuối như vậy làm vệ sĩ cho quý tộc của Huyết tộc như thế! “Kiyoshi, chúng ta nên đi thôi!”

“Ừ, tóingay!” Kimura Kiyoshi tạm biệt Ichiru rồi đi theo Ichijou đi vào tòa nhà trường học.

Hanabusa vò đầu nói với Akatsuki Kain : “Kiryu Ichiru? Sao nghe quen vậy?”

“À, nhà Kiryu là Vampire Hunter, chuyện của Kiryu Ichiru mọi người đều biết, không lẽ cậu lại không biết?”

“Oh, ha ha, đại khái trước kia không chú ý đến. Nhưng cũng thật là kỳ quái, dáng dấp của người kia và Kiyoshi rất giống nhau, người kia cũng có quan hệ rắc rối với nhà Kiryu, Kiyoshi lại cùng với Kiryu Ichiru là anh em theo luật pháp...”

“Ừ, mới đầu chúng ta đều có hoài nghi như vậy, nhưng tại sao Kiyoshi lại có thể là người kia chứ, Kiyoshi của chúng ta rất khả ái, tất cả mọi người đều rất thích cậu ấy” Akatsuki Kain nhớ tới nụ cười đơn thuần khả ái của Kimura Kiyoshi, vẻ mặt cậu không khỏi dịu dàng lên.

“Kiyoshi của chúng ta? Kain, lúc nào thì Kimura thành của cậu?” Hanabusa Aido khinh bỉ nói.

“Aha hắc...” Akatsuki Kain xấu hổ cười.

...

Sau khi tan lớp, vampire có thể tự do hoạt động.

“Kiyoshi đâu rồi?”

“Hanabusa, chưa gì đã nhớ cậu ấy rồi rồi, vừa tan học là cậu ấy từ cửa sổ nhảy ra ngoài, nói là đi tìm vệ sĩ” Ichijou ngáp, bỗng thấy không có Kimura Kiyoshi, ban đêm liền giống hết ban ngày, đều không thú vị làm cho người ta mệt rũ rời.

Kimura Kiyoshi vượt qua hai đỉnh núi mới nhìn thấy tòa nhà kí túc xá kí trung học cấp một, xa thật, sau khi lục lọi hai vòng, Kimura Kiyoshi mới tìm được gian phòng Ichiru, vừa đẩy cửa vào vừa lầm bầm “Lần sau nhất định phải nhớ!”

Ichiru đã sớm ở trong phòng lo lắng chờ đợi. “Em khẳng định là chị lạc đường”

“Không phải là lạc đường mà là dân mù đường!” Kimura Kiyoshi không cam lòng bao biện.

“Đều giống nhau cả!”

Cộc cộc cộc... tiếng gõ cửa dồn dập.

“Trễ như thế rồi, người nào tìm em vậy?”

Ichiru buông tay, lắc đầu. “Trường này trừ chị là người em quen ra, không hề biết ai nữa!”

“Như thế sao được? Ichiru phải kết giao bạn bè nhiều vào, đặc biệt là bạn học nữ, biết không?” Kimura một bộ chị cả giáo dục nói.

“Đừng giáo dục em, chị vẫn nên trông nom chính chị đi. Bên cạnh nhiều con ruồi như vậy!”

“Con ruồi?”

“Đúng thế, lúc chạng vạng hôm nay ấy.”

“Ichiru, em lại dám giáo dục lại chị, thật thương tâm” Kimura Kiyoshi giả bộ tiếc hận.

Người ngoài cửa tựa hồ cảm thấy mình bị lừa đi, tiếp tục gõ cửa dồn dập “Ichiru? Ichiru? Mở cửa! Anh là anh trai em đây!”

Kimura Kiyoshi tròn to hai mắt, trời ạ, là Kiryu Zero, mình có nên trốn hay không?

“Tôi không có anh trai, mời về đi! Đừng quấy rầy tôi nghỉ ngơi!” Ichiru chán ghét hô.

“Ichiru! Mở cửa ra, anh muốn gặp em!”

Kimura Kiyoshi nghe thấy trong lời nói của Kiryu Zero lộ ra đầy lo âu và quan tâm, Kimura Kiyoshi đối với vấn đề giữa hai anh em họ luôn có chút áy náy. “Ichiru, hay là em gặp cậu ta đi!”

“Không gặp!”

Hồi lâu, tiếng gõ cửa ngừng lại, sau đó truyền đến tiếng bước chân trong hành lang càng lúc càng xa.

Kimura Kiyoshi ngồi ở bên cửa sổ, Ichiru ngồi ở bên giường, không ai nói một lời. Kimura Kiyoshi biết nội tâm của Ichiru rất thống khổ, tình cảm đối với anh trai là vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, cũng vừa hận, tình cảm này có hận nhưng cũng có yêu. Yêu cùng hận đan vào mới có thể tạo thành tình cảm sâu đậm không cách nào quên được. Cho nên cuối cùng Ichiru vẫn luôn yêu anh trai, chẳng qua là yêu chôn sâu vào nội tâm, chôn sâu dưới cừu hận cùng chán ghét, có lẽ bản thân cậu ấy không hề nhận ra. Tôi có thể cảm thấy nhờ máu của Zero trong thân thể của cô, phần máu ấy nói rằng Zero đối với em trai mình không ngừng yêu thương và quan tâm, dĩ nhiên cũng có sự hận thù sâu thẳm với huyết tộc, cái thù giết chết cha mẹ không thể quên.

Kimura Kiyoshi có thể cảm giác được, mỗi khi Zero xuất hiện ở trước mặt, nội tâm cô sẽ xuất hiện hai sự dao động đó. Lúc nào cũng chỉ sợ cậu ấy phát hiện ra thân phận của mình, chẳng qua là ngại vì thay đổi của cô quá lớn cho nên không dám xác nhận. Nhưng kế hoạch theo đuổi Kaname của cô còn chưa bắt đầu đâu, tại sao có thể buông tha chứ.

Kimura Kiyoshi đột nhiên nhớ tới cha mẹ của mình, rồi lại nhìn Ichiru đang ngồi cô đơn ở bên giường, cậu ấy... có phải đã hối hận vì hành động của mình hay không? Nhất định là thế, nếu không giữa hai lỏng mảy cậu ấy vì sao lại luôn mang theo nhân nhạ ưu thương.

“Chị, chị giận Ichiru sao? Vừa rồi là Ichiru không tốt, không nên nói với chị như vậy!” Ichiru nhảy đôi mắt hơi ngập nước, mặt hói hận, áy náy nhìn Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi nhìn Ichiru gầy yếu, không nhịn được tiến lên ôm lấy cậu. “Đứa trẻ, làm sao chị lại trách em chứ, chị chỉ là đang tự trách mình vì sao lại mang em dấn vào vực sâu!”

Thân thể Ichiru khẽ run, ôm lấy Kimura Kiyoshi thật chặt. “Chị, chuyện mà Ichiru không hối hận nhất chính là đi theo chị! Bây giờ Ichiru chỉ quan tâm đến chị, bây giờ là thế, về sau cũng thế, tương lai cũng thế!”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Kimura Kiyoshi sửa lại một chút tóc mái trên trán Ichiru “Đứa trẻ, em nên nghỉ cho em đi. Nguyên vọng lớn nhất của chị chính là hi vọng Ichiru có thể tìm thấy thứ thuộc về mình, bản thân phải phấn đấu mới có cơ hội đạt được, mà không phải là luôn mãi đi theo chị, biết không? Ichiru, em nên có cuộc sống của chính em, tương lai của em!”

“Em không muốn gì cả! Em chỉ muốn đi theo chị!”

“Ichiru, chị hi vọng em có thể vui vẻ, thực sự vui vẻ! Như vậy chị mới có thể cảm thấy không thấy có lỗi với em.” Kimura Kiyoshi nhẹ lau đi nước mắt trên hai gò má Ichiru “Ichiru trưởng thành rồi, về sau không nên khóc nhiều như thế, phải có can đảm!”

Ichiru cười gật đầu, mỉm cười.

Sao rồi

“Sao rồi? Khóa trình cấp một trung học có khó không?” Kimura Kiyoshi có chút háng hái hỏi.

“Chị không cần phải lo lắng cho em đâu, nên lo cho bản thân chị mới đúng. Nếu chị đã quyết định giấu giếm thân phận, thì phải cẩn thận cái người tự xưng là anh trai em kia, hình như anh ta đã hoài nghi chị rồi.” Ichiru lập tức biến thành ‘người lớn’, giọng nói trầm ổn rất nhiều.

Kimura Kiyoshi nghe vậy gật đầu một cái, trong lòng có chút mất mát, thân thể mang đầy tội nghiệt, có tư cách lấy được hạnh phúc không? “Ichiru, em có hận chị không? Chị nghĩ, anh trai em nhất định rất hận chị đi.”

“Chị, tại sao ngài lại nói những lời như vậy, ở trong lòng Ichiru, ngài là tốt nhất. Bất kể người nào hận ngài trả thù ngài, nhất định Ichiru sẽ lấy sinh mạng làm đại giá bảo vệ ngài!” ánh mắt kiên định của Ichiru nhìn thẳng Kimura Kiyoshi, Hiou sama làm như vậy là do cha mẹ cậu giết người mà chị ấy yêu nhất, nỗi đau đó sao có thể tưởng tượng nổi? Nếu như có người từ trong tay cậu cướp Hiou sama đi... không! Tuyệt không tha thứ, cho dù người đó là Zero, cậu cũng muốn băm thầy hấn thành vụn mảnh! Sau đó sẽ đi theo Hiou sama... Ichiru nắm chặt nắm tay, toàn thân phát ra sát khí, giống như nếu thật sự có người muốn đoạt đi sinh mạng của Kimura Kiyoshi vậy.

“Ichiru ——” Kimura Kiyoshi cảm tay Ichiru, khuyên như: “Được rồi, không nói những chuyện thương tâm đó nữa, đã khuya lắm rồi, Ichiru nên nghỉ ngơi. Ngày mai còn phải lên lớp, lúc thi, chị sẽ kiểm tra Ichiru thành tích đấy. Thành tích kém thi sẽ có trừng phạt, thành tích tốt thì có phần thưởng!”

Ichiru thở dài, lại nữa! “Chị, em đã không còn là trẻ con nữa!”

“Ừ hừ hừ ——, chị nói này, em không thể giả bộ hưng phấn mong đợi một chút sao?” Kimura Kiyoshi quệt miệng nói: “Được rồi, chị phải trở về rồi, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon ——”

Từ lúc đi ra khu cấp một trung học, tâm tình của Kimura Kiyoshi rất tốt, miệng hát điệu hát dân gian, sai bước bước tới khu cấp hai trung học.

“Là người sao?”

“Ah?” Kimura Kiyoshi nghe ra hận ý thấu xương và ưu thương mãnh liệt qua đơn giản ba chữ này. Kimura Kiyoshi xoay người thấy Kiryu Zero đang đứng ở sau một cái cây. Đồng phục học sinh màu đen luộm thuộm không cài cúc, lộ ra hình xăm độc hữu chỉ có Kiryu Zero mới có, nơi đó, chính là nơi đã từng bị mình cắn qua? Kimura Kiyoshi nhớ mang máng cái khắc mà mình vừa xuyên qua tới, thiếu niên trong ngực run rẩy cùng áo sơ mi thấm đẫm máu.

“Nhất định là người!” Kiryu Zero càng thêm chán ghét hô, chỉ cần cậu vừa đến gần cô gái tên Kimura Kiyoshi là máu toàn thân sẽ không ngừng chảy nhanh...

Kimura Kiyoshi cười ưu nhã “Tôi làm sao cơ? Xin hỏi cậu là gì với Yuki?”

Kiryu Zero có chút nghi ngờ đối với phản ứng của người trước mặt, chẳng lẽ là cậu đã phán đoán sai lầm? Không, tuyệt đối không thể! Cô ta khiến cậu cảm thấy rất quen thuộc, mặc dù ánh mắt xa lạ, nhưng dáng vẻ người đàn bà kia luôn in đậm ở trong đầu cậu. Cậu là gì của Yuki? Anh trai? Cậu còn chưa tính là con nuôi của Cross——

Kimura Kiyoshi vui vẻ cười, không nghĩ tới luôn lãnh khốc như Zero cũng có lúc quần bách. “Tôi nhớ ra rồi, cậu là Kiryu Zero? Một con nuôi khác của hiệu trưởng Cross?”

“Là nhờ nuôi, không phải là con nuôi!”

“À...” Kimura Kiyoshi đơn thuần nháy mắt, kỳ quái hỏi: “Vậy cậu tìm tôi có việc gì sao?”

Kiryu Zero đột nhiên lấy ra súng Bloody Rose chĩa thẳng vào Kimura Kiyoshi, lạnh như băng hỏi: “Nhất định là người, là người! Người chính là người kia!”

“Cậu làm gì thế? Muốn giết tôi? Học viện này chẳng phải là có quy định hòa bình gì đó sao? Chẳng lẽ Cross Kaiken nói dối?! Còn nữa, cậu nói cái gì vậy? Sao tôi nghe không hiểu!” ngoài miệng thì Kimura Kiyoshi nói vậy, nhưng trong lòng nhưng không có một chút sợ hãi, cô rất chắc chắn nếu Kiryu Zero nổ súng, cô hoàn toàn có thể tránh. Cho nên, cô hết sức chuyên chú nghiên cứu cây súng trong tay Kiryu Zero, không tề, nghe nói là vũ khí cường

đại có thể giết chết cả quý tộc vampire.

“Cái gì mà quy định! Tôi không quan tâm, vampire không nên sinh sống ở trên thế giới này!” Kiryu Zero giật giật ngón tay, chuẩn bị bóp cò ——

“Tại sao cậu lại nói như vậy? Chẳng lẽ cậu bị vampire làm thương tổn, cho nên mới nói như thế? Vậy loài người thì sao? Tôi thừa nhận, vampire thích giết chóc rất nhiều người, nhưng vampire cũng có người tốt mà! Giống như con người thôi, mấy người không giết người sao? Không chỉ một người, mà còn rất nhiều! Vậy loài người có phải cũng không nên sinh sống ở trên thế giới này hay không?”

“Người nói cái gì! Người đừng có nói sáo!” Kiryu Zero không thể phủ nhận cô gái này nói có chút đạo lý. “Nhưng vampire các người so với loài người còn tàn nhẫn rất nhiều!”

“Nhưng huyết tộc ít vampire, số lượng không nhiều bằng loài người! Vampire uống máu, còn loài người các người thì sao? Còn không phải là sinh vật gì cũng ăn, da này, lông này, thịt này, đều không bỏ qua sao! Chẳng lẽ những sinh vật kia đều là cam nguyện bị cậu ăn? Lúc cậu ăn thì sao không hỏi cá, gà trên bàn xem chúng có đồng ý hay không? Tôi đoán bọn chúng trước khi chết cũng muốn giết cậu đấy!” Kimura Kiyoshi một hơi nói lung tung một đồng.

“Hiện tại vampire chỉ cần có thuốc huyết dịch là có thể sống, ngay cả máu cũng có thể không uống, không biết con người các người có thể làm như thế không, không ăn đồ mỡ? Cường giả và kẻ yếu, giết và bị giết là chuyện bình thường. Thích giết chóc các sinh vật cấp thấp như con người thì lại có tư cách gì nói người khác thích giết chóc?” Kimura Kiyoshi tiếp tục triển lộ tài ‘biện luận’.

“Người...” Kiryu Zero cầm súng Bloody Rose có chút do dự.

Kimura Kiyoshi lại nhìn kỹ súng Bloody Rose một chút. “Hay nói cây súng trong tay cậu đi, đây chính là thứ mà nữ thủy tổ vampire đào tìm của mình ra để rèn, bà ấy vì loài người hy sinh bản thân như vậy. Cậu ghét vampire như vậy, tại sao còn dùng công cụ vampire rèn ra? Không bằng cho tôi đi?”

Kiryu Zero lập tức thu hồi súng, liếc Kimura Kiyoshi một cái. “Nói khá lắm, ta sẽ không thua người, hôm nay tạm tha qua cho người!”

“Ừa? Tại sao? Nhanh như vậy đã thả tôi rồi? Chơi không hay sao? Sao không chơi với tôi một hồi nữa? À, đúng rồi, hiện tại cậu có thể nói với tôi là cậu coi tôi thành người nào không?”

“Không phải là coi thành! Chính là người! Người đàn bà điên đã biến tôi trở nên thế này!”

“Cậu xác định?” Kimura Kiyoshi chọn một cành cây xinh đẹp, dứt khoát nhảy lên ngồi.

...

Hắc hắc, tôi biết hẳn không xác định, rõ ràng là linh hồn bất đồng nha, chẳng qua là có máu ràng buộc tương đối phiến toái mà thôi.

“Cậu... không lẽ thích tôi sao? Nghe nói thích một người thì tim sẽ đập nhanh, máu chảy gia tốc đấy!”

Kiryu Zero hung tợn nhìn Kimura Kiyoshi “Đừng có nằm mộng, tôi chán ghét nhất chính là vampire! Thích? Hừ, vĩnh viễn cũng không thể!”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mắt Kimura Kiyoshi đỏ lên màu máu, cảnh cáo: “Nếu không có năng lực thì đừng có ở trước mặt vampire tự cho rằng mình mạnh. Hãy cường đại lên đi, sau đó đi giết người cậu muốn giết.”

“Hừ, đừng có ở ở đây dạy dỗ, ta tự sẽ đi giết bà ta.” Kiryu Zero lạnh lùng nói, nhưng trong giọng nói lộ ra chút chột dạ. Đi giết một thuần huyết thật sự dễ như vậy sao, huống chi thân thể này —— không! Vô luận thế nào, ta nhất định phải giết bà ta!

“Tốt, vậy tôi chúc cậu thành công!” Kimura Kiyoshi vui vẻ cười.

“Người ——” Kimura Kiyoshi không đợi Kiryu Zero phản ứng kịp liền nhanh chóng biến mất.

Kimura Kiyoshi thở phào một cái “Phù, nguy hiểm thật!” Nếu Kiryu Zero cứ khẳng định tôi là Hiou, thì tôi quả thật không biết nên làm sao bây giờ. Tôi khẳng định tôi không có khí thể thuần huyết quân vương của Shizuka Hiou để đối phó Kiryu Zero, đoán chừng chỉ có trốn, trốn thoát thì tốt, nhưng nếu không thể thì sẽ rất tệ. Shizuka Hiou, nếu như cô còn sống và thấy tôi như vậy, không biết có mắng tôi không? Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy đầu mê mang một mảnh...

Trong bóng tối, dần dần thả ra ánh sáng chói mắt, toàn bộ thế giới cũng sáng lên. Nước suối róc rách, lóe tinh quang, bên bờ mọc đầy hoa Tường Vi xanh. Đột nhiên một luồng gió mạnh thổi qua, cánh hoa Tường Vi màu xanh bay đầy trời, nước suối trong suốt từ từ biến thành màu đỏ... Máu? Nước?

Lạnh lẽo thấu xương thấm vào toàn thân Kimura Kiyoshi, lạnh quá, mùi máu tươi thật nồng nặc, bao phủ không thể hô hấp, đau quá —đau quá..

Đang lúc Kimura Kiyoshi sắp hít thở không thông, mơ hồ nghe thấy có giọng nói.

“Seiren? Không phải là cô đang ở bên cạnh Kaname sao?”

“Ichijou sama, xin tặng ngài thứ này” mặt Seiren ửng đỏ, đưa cho Ichijou Takuma thứ gì đó rồi nhanh chóng biến mất.

Ichijou nhận lấy hoa Tường Vi xanh, kỳ quái nói “Cò...”, chưa nói xong, Seiren đã sớm vô ảnh vô tung, Ichijou bất đắc dĩ nhìn trong tay kia bó Tường Vi xanh, tổng cộng mười một đóa, kiểu diễm ướt át. Nhưng ý của Seiren là gì? Không lẽ là....

Đột nhiên, Ichijou nghe thấy tiếng thờ đóc cách đó không xa nồng đậm. Đi tới chỗ tiếng phát ra, nhìn thấy Kimura Kiyoshi đang ngã ở ven đường, sắc mặt tái nhợt, thân thể lạnh như băng. Ichijou nhanh chóng đỡ Kimura Kiyoshi dậy, vội hô: “Kiyoshi, cậu sao vậy? Tỉnh...”

“Cứu — cứu mạng” Kimura Kiyoshi nhắm chặt mắt, khó khăn kêu.

“Kiyoshi? Tỉnh lại! Kiyoshi?” Ichijou dùng sức lay người trong ngực, cô nhóc này thật đúng là không thể làm cho người ta an tâm mà, mới chạy ra một hồi đã tề xù. Không trách được trong các yến hội, ông Kimura luôn nói thân thể con gái mình suy yếu, không thích hợp tham gia các yến hội như vậy. Vốn tưởng là lấy cớ, bây giờ mới biết là thật, nhưng đường đường vampire quý tộc, thân thể sao lại suy yếu như vậy? Ichijou nhìn Kimura Kiyoshi đang hôn mê, cậu ấy rất đơn thuần khả ái, đó là những đặc điểm mà mọi khác vampire không có. Ở cô gái này luôn có một thứ gì đó đặc biệt, giống như là lạc quan, sức sống gì đó, do vampire có tuổi thọ rất lâu, cuộc sống lặp lại liên tục vĩnh viễn không dừng đến tận hắc ám, cho nên mỗi vampire nào đầy u oán, đau thương và tịch mịch, vì vậy loài người lạc quan đối với vampire mà nói ngược lại là một loại hấp dẫn cực lớn.

Ichijou cong lên khoe miệng nhìn người trong ngực, Kiyoshi chính là vampire đặc biệt nhất. Tràn đầy quan tâm cùng nụ cười ấm áp luôn ở trên khuôn mặt cô. Ichijou nhìn đôi môi hồng nhạt của Kimura Kiyoshi, gương mặt cậu bất giác hơi cúi xuống...

“Cậu làm gì thế?” Kimura Kiyoshi tròn tròn đôi mắt đầy Ichijou rồi.

“Là do cậu ngã ở ven đường.” Ichijou vô tội nhìn trời cười trả lời. Nửa ngày, Kimura Kiyoshi cũng không đáp lại, Ichijou kỳ quái nhìn Kimura Kiyoshi, không giống cậu ấy chút nào. Chỉ thấy Kimura Kiyoshi có chút run rẩy nhìn bó hoa Tường Vi xanh ở trên mặt đất mà Seiren tặng cậu. Ichijou cảm Tường Vi xanh lên, kỳ quái hỏi: “Sao vậy?”

Kimura Kiyoshi vuốt ve cánh hoa, đáy lòng dâng lên đau thương cùng đau đớn. Đau đến mức khó có thể tả, tê tâm liệt phế đến mức khó có thể nói rõ. Kimura Kiyoshi giễu cợt cười: “Tường Vi xanh, có nghĩa là một loại số mệnh, cũng là một loại cam kết, vĩnh viễn ghi khắc đoạn tình yêu xinh đẹp của đôi lứa. Ichijou, cậu biết không? Tình yêu không cho phép phản bội, tuyệt không cho phép —”

Ichijou cảm thấy rõ ràng Kimura Kiyoshi tản ra sức ép cường đại khó có thể đè nén, tràn ngập bi thương cùng tịch liêu. Chuyện gì đã xảy ra? Không phải là Kimura Kiyoshi đã được bảo vệ rất tốt từ nhỏ đến giờ sao, sao có thể đột nhiên tản mát ra cảm giác này... đúng rồi, loại cảm giác này trước kia tựa hồ cậu đã gặp qua, bốn năm trước, lần đầu gặp Kaname, trong tay cậu ấy cũng cầm Tường Vi xanh...

“Kiyoshi? Cậu làm sao vậy?”

“A?” Kimura Kiyoshi cứ như vừa từ trong giấc mộng tỉnh lại, đột nhiên giật mình một cái. “Ừa? Ichijou đây à? A? Đây là Yêu Cơ màu xanh phải không? Thật là xinh đẹp...”

Ichijou nghi hoặc nhìn Kimura Kiyoshi đang cầm bó Tường Vi xanh cười vui vẻ, vừa rồi cậu đã nằm mơ sao? Sao Kiyoshi lại thay đổi nhanh như vậy? “Yêu Cơ màu xanh?” Là vật gì?

“Oh, Aha hắc, đó là tên mà tớ đặt cho hoa này, ha ha” Kimura Kiyoshi vỗ đầu, quên mất người ở thời đại này không biết Yêu Cơ màu xanh.

“Tên rất êm tai! Tớ luôn cảm thấy Tường Vi xanh mang theo một vẻ đẹp thu hút, cậu hình dung như vậy rất hợp! Không hổ là người của gia tộc Kimura.” Ichijou dịu dàng cười tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Kimura Kiyoshi nhanh nhẹn đứng dậy, phui phui bụi đất trên người. “Tớ vừa rồi làm sao cơ?”

“Tề xù, sau đó nói mấy câu rất kỳ quái” mặc dù Ichijou vẫn cười, nhưng đôi mắt chợt lạnh xuống, hồi tưởng lại cảm giác vừa rồi thật đúng là khiến người ta không rét mà run.

“Câu gì kỳ quái?” Kimura Kiyoshi vuốt vuốt cái trán hơi đau, hỏi.

“Không có gì, chúng tôi trở về đi thôi.” Ichijou cong khoeo mắt lên, cười đưa tay về phía Kimura Kiyoshi.

“Ừ”

“Kiyoshi, Chủ nhật ngày mai có tính toán gì không?”

“Có chứ, nhanh như vậy đã đến ngày nghỉ rồi, đương nhiên muốn ra ngoài đi dạo một vòng!”

“Không lẽ lại đi dạo ở các cửa hàng Thiên Kỳ sao?”

Kimura Kiyoshi đón bóng đêm, vui vẻ quay vòng, làm vampire cũng có thể rất vui vẻ. “Không nhất định, đi dạo linh tinh cũng vui mà.”

Ichijou Takuma nhìn tinh linh đang múa dưới ánh trăng, nụ cười trên khoeo miệng không khỏi càng mở rộng. “Kiyoshi, tối mai có một yến hội nhỏ, cùng đi với tớ đi, làm bạn nhảy của tớ.”

“Sao? Tụ hội?” Không tốt sao, quân gia Fukuda an bài cho tôi cái thân phận to đùng như vậy, nếu gặp phải người quen của gia tộc Kimura sẽ không tốt. (Fukuda khóc ròng nói: sama, tộc B là quý tộc vampire, trong quý tộc thân phận nào không to đùng? Cũng bởi vì to đùng, cho nên để lấy cái thân phận vạn toàn này tôi đã phải hao hết sức của chín trâu hai hổ! Thân phận gia tộc Kimura không dễ lấy đâu, không dễ lấy ㄟ (͡ ͜ ͝ ͞ ͟ ͠ ͣͤͥͦͧͨͩͪͫͬͭͮͯ͟͡͞͡) ㄟ.)

Gương mặt Ichijou Takuma đầy tiếc hận, điềm đạm đáng yêu nhìn Kimura Kiyoshi. “Trông phản ứng của Kiyoshi như vậy, là muốn cự tuyệt tớ? Thật đau lòng, lần đầu tiên tớ bị cô gái cự tuyệt.”

“Tớ ——” “Trời ạ, cậu ta như vậy thì tôi biết cự tuyệt kiểu gì đây.

“Đáp ứng tớ đi? Kiyoshi, cậu phải biết đây là lần đầu tiên tớ ngỏ lời mời với một cô gái, cậu hẳn tâm làm tâm của một thiếu nam bị tổn thương sao?” Ichijou Takuma khẽ ôm cái trán, hai tròng mắt tràn đầy đau thương khóa chặt mắt Kimura Kiyoshi.

“Được —— rồi!” Nể cậu đã thương tâm đến thế, tôi sao có thể nhẫn tâm?

“Thật tốt quá, cứ quyết định như vậy đi!” trong nháy mắt. Ichijou Takuma liền biến thành vẻ mặt ‘tớ biết là cậu sẽ đáp ứng mà’, rồi kéo tay Kimura Kiyoshi trở về Nguyệt Xá.

Bị kéo đi, Kimura Kiyoshi nhìn trời, trong lòng rất không thoải mái, sao lại cứ có cảm giác hình như mình bị lừa?

Cửa Nguyệt Xá vừa mở ra, Rima liền nhảy đến trước mặt Hanabusa, xòe tay trước mặt cậu ấy: “Lấy ra, cậu thua.”

Hanabusa Aido không cam lòng bảo vệ mấy hộp Chocolate trong ngực, đây là thứ cậu đã chuẩn bị tỉ mỉ cho Kaname sama, dĩ nhiên, nhưng lại không cẩn thận lấy nó để đánh cuộc với Rima. “Làm sao cậu biết tớ thua?” Hanabusa Aido không phục hỏi.

“Hừ” Rima vừa ngậm Chocolate vừa hừ một tiếng, còn phải hỏi sao, cậu cứ nhìn pho kí túc xá cười rục rờ là biết, đó là nụ cười rục rờ nhất lịch sự đấy!

“Kimura Kiyoshi! Cậu đã đáp ứng làm bạn nhảy của Ichijou rồi?” Hanabusa Aido không thể tin hô to.

“Đúng vậy, Ichijou vừa hỏi tớ, tớ liền ——” Kimura Kiyoshi thấy kỳ quái, vì sao Hanabusa Aido lại phản ứng kịch liệt như vậy chứ, nếu không phải là cô đã xem qua vampire Knight, thì chắc chắn cô sẽ cho rằng biểu hiện này của cậu ta tuyệt đối do đang thâm hận Ichijou.

“Hanabusa! Không cho phép cậu hù dọa Kiyoshi! Kiyoshi, tớ lên phòng chuẩn bị một chút cho yến hội ngày mai. Tớ còn đang do dự không biết nên chọn bộ lễ phục nào đây.” Ichijou vui vẻ trả lời.

(sau khi Ichijou đi.)

Siki: “Kiyoshi, cậu phải cố gắng lên đấy!” Đi lên lầu.

Rima: “Kiyoshi, cậu phải rất cố gắng lên đấy!” Đi theo Siki đi lên lầu.

Hanabusa: “Kiyoshi —— aiz, sau yến hội, tớ mong đợi cậu toàn thân trở ra!” Hanabusa muốn nói lại thôi, bắt đầu đi lác đác lên lầu.

“Bọn họ có ý gì?” Kimura Kiyoshi không rõ nhìn đại sảnh chỉ còn lại Akatsuki Kain.

“À ——, ý họ là nhắc cậu cẩn thận chút. Nhưng tớ tin chắc chắn Kiyoshi sẽ biết cách ứng phó.” Akatsuki Kain cũng đi lên lầu.

Kimura Kiyoshi vuốt cằm, lòng đầy nghi ngờ trở về phòng, tính tình của vampire thật đúng là không được tự nhiên, ai cũng kỳ quái. Kimura Kiyoshi mở ra hộc tủ, lục tìm lễ phục để mặc. Nếu đã đáp ứng Ichijou thì phải chuẩn bị cho tốt. Mình chưa từng đến yến hội vampire nào, cho nên phải chuẩn bị kĩ càng một chút, không thể để mất mặt được. Kimura Kiyoshi tìm kiếm nửa ngày trong đồng lễ phục, cuối cùng quyết định mặc một bộ lễ phục màu đen trông không tệ lắm, Kimura Kiyoshi mặc thử một chút, cảm thấy rất hài lòng. Lễ phục này rất hợp, làn váy trước ngắn sau dài, eo bó sát cân xứng với đai lưng màu đen, đoạn trang lại không mất hấp dẫn. Làn váy nhẹ phiêu dật, chất liệu bằng lụa mỏng nguyên chất, tuy có ba tầng nhưng lại mỏng như cánh

ve. Ngoài cửa sổ, ngọn gió vừa ủa vào, ba tầng sa mỏng đón gió bay lên, khiến cô giống như Thiên Sứ cánh đen hạ phàm

“Bộ lễ phục này rất thích hợp với em”

Kimura Kiyoshi xoay người thấy Kuran Kaname ngồi ở trên ghế sa lon kiểu cổ, tình huống kiểu này thấy nhiều rồi nhưng không thể trách.”Thì ra trận gió vừa rồi là anh mang đến. Thế nào? Đẹp đi?” Kimura Kiyoshi quay một vòng, khoan khoái hỏi.

Kuran Kaname cười nhẹ, hai tròng mắt hơi mê mang nhìn Kimura Kiyoshi, anh đang cố kìm lại máu đang kêu gào trong thân thể mình, cô gái này, tại sao từ lần đầu tiên ta gặp, máu trong thân thể liền bắt đầu chảy nhanh? Chẳng lẽ ta thích cô ấy? Sẽ không, vừa rồi ta đã xác nhận, người mà trong lòng mình quý trọng nhất quan tâm nhất vẫn là Yuki. Yuki, đứa em gái mà ta thích nhất, ta nhất định sẽ yêu và chăm sóc cho em ấy, không cô phụ lời Juri đã dặn dò. Còn có... còn có người trong mộng xa xôi không thể chạm tới, không biết máu tươi của ta có thể biến giấc mộng ấy thành hiện thực không?

Kimura Kiyoshi biết Kuran Kaname lại thất thần không biết suy nghĩ gì, cũng không quan tâm anh ta có trả lời không. Ngồi ở trước bàn, tùy tiện lật xem tiểu thuyết. Trong đầu đột nhiên nhớ tới một cơn mưa hoa Tường Vi xanh từng xuất hiện ở trong mộng, Tường Vi xanh? Tại sao mình lại nằm mơ thấy giấc mơ kỳ quái đó? Kimura Kiyoshi nghĩ đi nghĩ lại liền cầm bút lên vẽ lên giấy. Dòng suối, cánh hoa, Tường Vi xanh, máu...

“Đây là cái gì?” Kuran Kaname đi đến bên cạnh Kimura Kiyoshi, cầm vẽ giấy lên hỏi.

“Oh, ha ha, em vẽ lung tung thôi.”

Ngón tay thon dài của Kuran Kaname sờ lên giấy vẽ, ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo, xoay người, đột ngột biến mất.

A? Lại đi? Kimura Kiyoshi lại cảm thán, thì ra là bụng đen = không thích nói chuyện sao. Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, không nói thì người ta sẽ không thể biết là anh đang nghĩ cái gì, dần dần lại đột ngột tuyên bố chuyện mà mọi người không hề chuẩn bị tâm lý trước, anh liền ‘bụng hắc’ sao. Được rồi, Kimura Kiyoshi lại suy nghĩ kiểu thiếu não ngu ngốc lần nữa rồi! Hm, những đồ này không hợp, vẫn nên đi tìm một chút đồ trang sức đeo tay phối hợp lễ phục đi, còn có kiểu tóc này nữa. Ngày mai phải cùng Ichiru đi dạo phố, thuận tiện làm kiểu tóc mới được. Kimura Kiyoshi chuẩn bị xong hết liền ngồi trở lại cạnh bàn, nghiên cứu xem ngày mai nên làm những việc gì với Ichiru, viết ra hẳn một danh sách kéo quên. Ăn cơm, mua quần áo, xem phim...

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngày thứ hai, Kimura Kiyoshi dành cả ngày cùng Ichiru ra ngoài đi dạo một chút, mang theo một vài đồ ngọt, sau đó lại mua chút đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Hai người ở phố lớn ngõ nhỏ vòng tới vòng lui.

“Ichiru, đi theo chị dạo phố có mệt không?”

“Có thể ở với chị, bất luận làm gì cũng đều là vinh hạnh của Ichiru!” Ichiru mỉm cười trả lời.

Kimura Kiyoshi ngẩng đầu nhìn Ichiru, hai tay ôm cổ cậu, cẩn thận nhìn thiếu niên dưới ánh mặt trời, cười nhẹ. “Ichiru đã sáng lạn lên rất nhiều rồi đây, ánh mắt đã không còn sâu bi như trước nữa.”

mặt Ichiru ửng đỏ “Chị, chị lại đùa em!”

“Hắc hắc” Kimura Kiyoshi cười cười xấu hổ, đột nhiên chạm vào sống mũi, chuyện gì vậy? Nghiêm túc nhìn về phía Ichiru.

“Chị, sao vậy?”

“Mùi máu xù nữ.”

“Chẳng lẽ lại là?”

“Có thể, nhưng mùi rất nhạt!” Không biết ai sẽ đi giải quyết nữa, mùi của vampire quá bén nhạy cũng không tiện, ha ha. Kimura Kiyoshi đột nhiên toát ra một ý nghĩ, nếu như Ichiru biết suy nghĩ của cô bây giờ không biết sẽ có biểu tình gì?

“Chị, chị nghĩ gì thế, về mặt là lạ!” Ichiru được ‘Shizuka Hiou già’ bồi dưỡng nên cũng đã biết nói đùa với vị thuần huyết này.

“Không có ——” “A ——” sau một tiếng bén nhọn của một cô gái, một mùi máu tươi nồng nặc bay tới, nồng nặc đến mức ngay cả Ichiru cũng nghe thấy và cau mày.

“Đang ở gần đây!”

Shizuka Hiou nói xong cũng lôi kéo Ichiru lần theo mùi máu tươi chạy đến, đó là một con hẻm nhỏ không xa bên kia con phố. Lúc Shizuka Hiou cùng Ichiru chạy tới nơi đã thấy chỉ còn lại một thi thể thiếu nữ bị uống cạn máu và bị móc lấy trái tim.

“Mọi người, mau! Bao vây nơi này lại, hung thủ còn chưa kịp chạy trốn đâu! Khà khà... không nghĩ tới con ma đào tìm lại là hai người, ha ha... không nghĩ tới, không nghĩ tới, ngày thứ năm đại đội trưởng Taka tới nơi này đã phá được vụ án giết người hàng loạt!” Taka cực kỳ tự luyến, say mê nói.

“Chị, tên cảnh sát ngốc kia sao lại chạy tới đây?” Ichiru bất mãn nói. “Lúc trước rất ngây ngô rất háo sắc, bây giờ lại thêm cái tính cuồng tự đại!”

“Em còn thời gian quan tâm đến chuyện đó nữa sao, chúng ta bị cho là hung thủ kia kia!” Kimura Kiyoshi nhìn sang Ichiru, ai oán nói.

“Chị, chị biết rõ đó là chuyện không thể nào mà, làm gì mà trông lo sợ vậy.” Ichiru kỳ quái hỏi.

Kimura Kiyoshi lặng lẽ tiến tới bên tai Ichiru cười đùa nói: “Người ta cảm thấy rất thú vị mà!” Ha ha...

Taka thấy hai hung thủ thế nhưng không có vẻ sợ hãi chút nào, sắc mặt thản nhiên trò chuyện, anh ta đường đường là một đội trưởng nhưng lại bị lờ đi. “Cậu, cậu, bắt hai hung thủ này lại!” Taka chỉ vào hai cảnh sát lớn tiếng ra lệnh.

“Dạ!”

“Các anh dám!” Ichiru tuyệt đối không cho phép bất cứ ai đụng vào chị. “Chị, hình như anh ta không biết chúng ta?”

“Ừ, hẳn là cái người hình như tên là Yamaguchi Rya gì gì đó đi.” Kimura Kiyoshi phân tích.

Ichiru gật đầu đồng ý, có lẽ thế, nghe nói người bị nhập vào sẽ không có trí nhớ về đoạn thời gian đó, nhưng không biết có phải là thật không. “Đội trưởng Taka, ngài quên rồi sao? Nửa tháng trước chúng ta có gặp nhau ở Bever mà!” Ichiru thử dò xét nói.

Hai cảnh sát nghe nói hai người kia tựa hồ có quen biết đội trưởng, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của hai người này thấy thế nào cũng không giống hung thủ giết người nên ngừng lại hành động bắt. Taka nghe vậy liền lâm vào vòng suy nghĩ lẩn quẩn, nhắc tới cũng thấy kỳ quái, rõ ràng anh ta chỉ ngủ một giấc mà sao thời gian lại biến thành sau ba tháng, ba tháng này anh ta không nhớ gì cả, cũng bởi vậy nên mới tự hại mình bị cách chức đến một cái trấn nhỏ như vậy. “Tôi —— quen hai người?”

“Đúng vậy, lại còn là bạn bè rất tốt đấy, ngài cũng có nhờ chúng tôi giúp một tay điều tra vụ án giết người hàng loạt này mà.” Ichiru một bộ bình tĩnh vô tội.

“Vậy sao?”

Kimura Kiyoshi phì cười, không nghĩ tới Ichiru còn có một mặt đáng yêu như thế. Kimura Kiyoshi thấy Taka nghi hoặc nhìn mình, trên mặt cũng hiện lên vẻ giận dữ, vội vàng lên tiếng nói: “Đương nhiên, làm sao mà nhầm được. Tôi cười, là bởi vì từ trước đến giờ đại danh鼎鼎 đội trưởng Taka sao trí nhớ lại đột nhiên kém đi chứ? Đội trưởng Thiên Kỳ nhất định là đang đùa với chúng tôi phải không?”

Thiên Kỳ vừa nghe cô gái xinh đẹp trước mắt tán dương mình, liền miệng rộng cười rộng đến bên tai. “Đúng vậy đúng vậy, đương nhiên rồi!” Taka thấy quần áo của hai người không phải đồ bình thường, hơn nữa thái độ lại thông dong, kẻ ngu cũng biết hai người này nhất định không phải là hung thủ, quan trọng nhất là hai người kia có nói quen biết anh, anh mà nghĩ sai rồi mất mặt mũi uy nghiêm sẽ không tốt. Hơn nữa xem hai người rất chân thành, chắc chắn sẽ không phải tội phạm! Anh ta thích thú ra lệnh với cảnh sát bên cạnh. “Các cậu còn đứng ngây đó làm gì? Còn không mau đi kiểm tra thi thể!”

Taka mang Ichiru cùng Kimura Kiyoshi đến một chỗ hẻo lánh, nhỏ giọng nói: “Không dối gạt hai vị, năm ngày trước tôi đột nhiên mất trí nhớ, mới có thể bị điều đến cái trấn nhỏ này. Vừa rồi nếu có gì bất kính, xin hai người bỏ qua nhé!”

Ichiru cười: “Không sao, đội trưởng không cần phải khách khí. Chỉ là, tên ma đào tìm thi huyết kia sao lại xuất hiện ở đây?” Lần trước rõ ràng chị nói đã xử lý xong.

“Ừ, vẫn chưa ngừng! Hơn nữa tần số phát sinh vụ án càng ngày càng cao!” Taka thở dài nói.

Kimura Kiyoshi liếc nhau Ichiru, đều thấy chuyện không đơn giản, bây giờ ngay cả ban ngày cũng phát sinh loại chuyện như vậy rồi, dù là nghi thức hiến tế cũng nhất định phải đợi đến đêm trăng tròn mới có thể động thủ. Ichiru lại nói: “Vậy đội trưởng Taka có tra được đầu mối gì không?”

“Aiz, nhắc đến cũng thấy kỳ quái, tên hung thủ này tới vô ảnh đi vô tung, tôi đã bố trí toàn bộ cảnh sát trong trấn đi tuần tra phố lớn ngõ nhỏ, một cái ngách nhỏ cũng không bỏ qua, nhưng vẫn không bắt được tên hung thủ này. Vừa rồi hai người cũng thấy đấy, chúng tôi vừa nghe thấy tiếng thét chói tai liền lập tức chạy tới, nhưng lại chỉ nhìn thấy hai người. A, đúng rồi, lúc hai người chạy tới có nhìn thấy ai khả nghi không?”

Ichiru lắc đầu, ban ngày vampire không hay hành động, nhưng trừ vampire ra thì làm gì có ai có được thân thủ mau lẹ như thế chứ? Ichiru và Taka nói mấy câu khách sáo liền tạm biệt.

“Chuyện này chị thấy thế nào?”

Kimura Kiyoshi thấy Ichiru cầm cái ô màu nâu non xinh đẹp che nắng cho mình, cảm thấy rất thú vị, không khỏi nở nụ cười. “A? Chị đoán hung thủ khẳng định không chỉ có một người! Cái tên lần trước rõ ràng đã biến thành bụi đất rồi!”

“Ừ, có đạo lý”

“Nếu nghĩ theo hướng xấu, hẳn là một tổ chức, có rất nhiều người đi làm chuyện này. Chủ mưu phía sau màn nhất định là đang có ý đồ lớn gì đó, chúng ta muốn tìm xừ nữ này nhất định là có mục đích. Ichiru, em xem qua nhiều bộ sách có liên quan Huyết tộc như vậy, có sách nào ghi lại mấy chuyện về phương diện này không?” Kimura Kiyoshi đột nhiên nhớ ra, hỏi.

Ichiru lắc đầu một cái, hình như trừ truyền thuyết thuần huyết loại đó ra thì không có về sách nào ghi lại về trái tim xừ nữ cả.

Kimura Kiyoshi suy tư nói: “Nhất định là có vấn đề! Chỉ là chúng ta không biết mà thôi!”

“Chỉ tính nhúng tay vào chuyện này?”

“Đĩ nhiên! Cái tên chuyên giết hại các thiếu nữ đó chị phải ‘chăm sóc’!”

“Em lại cảm thấy chị giống như là có huyết thống Hunter hơn, a —— không, chị, em không có ý đó.” Ichiru đột nhiên ý thức được câu mình vừa nói là ý chửi bới huyết thống quân vương thuần huyết.

“Không sao, tất cả mọi người đều như nhau, chỉ là năng lực bất đồng mà thôi! Ichiru em không cần phải có nhiều kiêng kỵ như vậy với chị đâu, chị đã nói bao nhiêu lần rồi mà!” Huống chi linh hồn trong thân thể này lại chỉ là một con người bình thường. Kimura Kiyoshi không sao cả cười trả lời, sau đó ánh mắt trở nên trầm tĩnh sâu lo. “Chị chỉ là không muốn có nhiều con người bị thương!”

Kimura Kiyoshi nói xong câu đó liền trong lòng chấn động, rất quen thuộc, nhưng là loại cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến? Còn nữa, tại sao mình lại đột nhiên nói ra lời nói Thánh mẫu như vậy chứ... loài người? Mình thế nhưng lại bản năng nói ra câu phân biệt với loài người như thế! Rõ ràng mình là loài người mà. Mấy lần trước thì chỉ là cố ý nói ra, lần này ——, đột nhiên Kimura Kiyoshi có một cảm giác xấu, tựa hồ trong thân thể mình còn cất giấu một linh hồn khác, trong lúc mình không chú ý mà vô thanh vô tức lấn át mình. Kimura Kiyoshi bị suy nghĩ này dọa, chẳng lẽ linh hồn của Shizuka Hiou không hề biến mất?

“Chị, chị làm sao vậy? Sắc mặt của chị không tốt lắm” Ichiru quan tâm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Aha hắc, không có gì. Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi.” Kimura Kiyoshi nói sang chuyện khác, kéo Ichiru trở về.

“Nhưng chị không phải là muốn đi mua một cái kẹp tóc sao?”

“Không mua, không mua!” tâm tình của Kimura Kiyoshi rất không tốt, chỉ muốn mau chút trở về.

Ichiru nghe vậy liền cười vui vẻ, hẳn là chị ấy căn bản không coi trọng buổi tiệc đó. “Chị, cái tên Ichijou kia bình thường cười rất thân hòa, nhưng em vẫn thấy hắn rất nguy hiểm, chị vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn!”

“Ừ, chúng ta đi nhanh đi” Kimura Kiyoshi gật gật đầu, nói.

————— tuyển phân cách —————

Kimura Kiyoshi trở lại Nguyệt Xá, đã sắp hoàng hôn rồi. Kimura Kiyoshi lập tức ngã quỵ trên giường, dang hai cánh tay nhìn trần nhà, màu trắng, màu trắng... Kimura Kiyoshi lại lâm vào mê loạn, trần tường trắng hiện ra Tường Vi xanh, từng đóa từng đóa nở rộ, sau đó điều linh...

“Kiyoshi? Kiyoshi? Thời gian đến rồi, tở vào nhé?” Ichijou gõ cửa mãi không thấy ai trả lời, cuối cùng quyết định đẩy cửa vào. Đập vào mi mắt chính là thiếu nữ đang ngủ say trên giường, một thân váy liền áo màu hồng, da trắng như tuyết, trên khuôn mặt tĩnh xảo, hai hàng lông mi mỏng thỉnh thoảng lại chớp động, mái tóc dài đen nhánh tự nhiên xõa tung trên giường. Kiyoshi khả ái giờ lại tan ra sức quyến rũ quyến rũ.

Ichijou bóp chớp mũi Kimura Kiyoshi lại “Con heo nhỏ lười, nên tỉnh lại đi!”

Kimura Kiyoshi mở mắt, hơi aioán nói: “Cậu đã đến rồi à, sớm thế?”

Ichijou cười nói: “Sớm biết cậu sẽ bắt cần, cho nên mới trước tới xem một chút, quả nhiên là thế! Nhưng vẫn còn sớm, nửa giờ nữa yến hội mới bắt đầu. Tài xế đã sớm đang đợi bên dưới, bọn Rima đã đi trước rồi.”

Kimura Kiyoshi nhìn ngoài cửa sổ một chút, một mảnh tối đen.”A! Cũng đã trễ thế này rồi, sao cậu không tới sớm một chút gọi tới!” Vừa nói Kimura

Kiyoshi vừa bật dậy đẩy Ichjou ra ngoài cửa.”Năm phút đồng hồ!”

Sau đó, Ichjou liền nhìn thấy giai nhân một thân lễ phục màu đen mỹ lệ, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là loại bỏ khuôn mặt buồn ngủ và bộ tóc rối bời.

“Đi thôi?”

Ichjou do dự, chỉ vào đầu Kimura Kiyoshi.”Cứ như thế?”

“Thế nào?”

“A, ha ha, không có gì!” Ichjou miễn cưỡng cười, lần đầu tiên mình nghiêm trọng hoài nghi có phải việc mời Kimura Kiyoshi làm bạn nhảy là một quyết định sai lầm hay không.

Kimura Kiyoshi cầm một cái túi lên, đi tới cửa thang lầu, thúc giục Ichjou còn đang sững sờ sau lưng: “Còn không mau đi!”

3h sau, Ichjou và Kimura Kiyoshi ngồi trên limousine đi tới trước cửa yến hội. Xung quanh thảm đỏ, đông đảo ký giả đã sớm tụ tập, không ngừng chụp hình phóng vấn.

“Trước kia Kiyoshi chưa từng tới những nơi như vậy phải không? Yến hội này chính là do Nguyệt Xá tổ chức, có thể ra vào nơi này chỉ có vampire. Đừng nhìn những ký giả này nhiều, thật ra thì cũng có nhiều vampire danh nhân có thân phận con người!” Ichjou mỉm cười giải thích.

“VẬY CẬU LÀ GÌ?”

“À... bọn họ gọi tôi là thiếu gia người thừa kế đệ nhất tập đoàn Ichjou anh tuấn tiền nhiều nhất.”

“Phốc ~”

“Cười cái gì chứ, cậu cũng có thân phận con người mà, cho nên chúng ta phải vào từ cửa chính.” Ichjou cười quỷ dị nói.

“Không muốn!” Cho tới bây giờ chẳng qua là dân thường, mặc dù từng hâm mộ mấy danh nhân giàu có, nhưng cũng không nên đột ngột như vậy chứ.

“Đi thôi, tớ mở cửa cho cậu!” Vừa nói Ichjou xuống xe, chuẩn bị đi vòng qua cho Kimura Kiyoshi mở cửa.

“Đây không phải là thiếu gia người thừa kế đệ nhất tập đoàn Ichjou – thiếu gia Ichjou sao!” “Oa, tại sao lại anh tuấn đến thế chứ!” ... “Thiếu gia Ichjou, ngài chính là mơ ước của tất cả cô gái đấy!”...

Một ký giả giáp: “Thiếu gia Ichjou, chẳng lẽ ngài mang theo bạn nhảy tới?”

Ichjou mỉm cười, thân thiết trả lời: “Đúng vậy”

Một ký giả giáp bị điện giật.

Người, một ký giả ắt: “Thiếu gia Ichjou, không biết người nào vinh hạnh như vậy có thể trở thành bạn nhảy của ngài?”

Ichjou mỉm cười nhìn một ký giả ắt, thân bí nói: “Lập tức sẽ biết.”

Ký giả ắt bị mê hoặc thân chí không rõ.

Một ký giả bính vừa muốn há miệng hỏi, cửa xe limo đã được thiếu gia Ichjou mở ra, xung quanh đột nhiên an tĩnh lại, ngừng chờ đợi cô gái thần bí trong truyền thuyết. Thấy một thiếu nữ mặc bộ lễ phục nhỏ màu đen, vóc người cao gầy da trắng nõn từ trong xe đi xuống, mọi người còn chưa nhìn thấy kỹ người, đã hao vô số kinh ngạc. Sau khi một ký giả bính giành chụp mấy tấm hình, mới cẩn thận quan sát thiếu nữ này, tướng mạo xinh đẹp, hai tròng mắt linh động, toàn thân phát ra khí chất cao quý tao nhã, búi tóc tự nhiên cuộn cuộn nổi lên, mấy lọn tóc mái rủ xuống tôn lên cái cổ trắng nõn, vạn phần hấp dẫn. Đôi môi hơi căng mọng, lúc này gió nhẹ vừa qua, bộ lễ phục khẽ động, giống hệt như Thiên Sứ cánh đen hạ phàm, lập tức khiến mọi người kinh diễm.

Nhìn lại thiếu gia Ichjou, một thân âu phục màu đen hào hoa được thiết kế tỉ mỉ, bên vai là ren màu vàng tinh xảo, tôn lên sự cao quý. Trong gió nhẹ, mái tóc vàng khẽ bay lên, phối hợp với nụ cười mê người trên môi, tất cả các đôi nam nữ xung quanh cũng bị hai người làm cho mê mẩn đến mức chân mềm. Nhưng dù thế nào cũng sẽ có một vài phái nữ vậy xem không phục, bọn họ căn bản đều là fan điên cuồng của Ichjou Takuma, to giọng nói: “Cô ta là thân phận gì chứ, tại sao lại đứng ở bên cạnh Ichjou sama thân phận cao quý của chúng ta chứ.” “Đúng thế đúng thế, chỉ xinh đẹp là đủ sao!” “Đúng vậy, người hâm mộ Ichjou sama của chúng ta còn nhiều lắm. Xinh đẹp mỹ lệ có thể đếm không kể xiết.” Đột nhiên toàn bộ quần chúng toát ra một tiếng hơi nhỏ “Nhìn quen mắt quá, đây chẳng phải là tiểu thư gia tộc Kimura sao” “Cái gì? Cô ấy là người gia tộc Kimura?”...

Kimura Kiyoshi căn bản không quan tâm mấy câu đó, ôm cánh tay Ichjou nhanh chóng tiến vào yến hội. Bên trong đều là danh môn quý tộc, sự chú ý đến Kimura Kiyoshi và Ichjou dần nhỏ đi rất nhiều, lúc này mới khiến Kimura Kiyoshi thở phào một cái, tìm một nơi tương đối an tĩnh rồi hơi ai oán nói: “Sớm biết sẽ như vậy thì tớ kiên quyết sẽ không đồng ý tới đây!”

“Được rồi, tớ xin lỗi mà!” Ichjou mỉm cười đến gần bên tai Kimura Kiyoshi nhỏ giọng trả lời.”Tớ đi thăm hỏi ông nội Ichjou, lập tức sẽ quay lại!”

Kimura Kiyoshi gật đầu một cái, nhìn Ichijou đi về phía một người đàn ông trung niên đang bị một đám người vây quanh cách đó không xa, ông ta cũng có một đầu tóc vàng, đó chính là ông nội của Ichijou, tóc vàng thuần sắc, di truyền mạnh thật. Nhìn Ichijou đang cùng ông nội cười nói, Kimura Kiyoshi không khỏi ê ẩm, vào giờ phút này cậu ấy hẳn sẽ không nghĩ tới ba năm sau chính tay cậu lại kết thúc sinh mạng của ông nội mình?

“Cô là ai? Tại sao lại là bạn nhảy của Ichijou sama?” Kimura Kiyoshi phát hiện mình bị năm thiếu nữ vây công, thì ra Ichijou cũng là người gây phiền toái, so với Hanabusa còn phiền toái hơn. Kimura Kiyoshi ngửi thấy các loại mùi nước hoa bất đồng, không khỏi nhú chân mày.

Thiếu nữ đi đầu mặt chán ghét nói: “Nhìn lại xem, chúng tôi tới gần cô còn ngại đấy! Không nhìn lại mình xem mình có xứng hay không sao?”

Người hầu thiếu nữ giáp hùa theo: “Đúng thế, Ichijou sama thuộc về đại tiểu thư Suzuki! Cô đừng vọng tưởng!”

Người hầu thiếu nữ ắt châm chọc nói: “Không nhìn lại mình một chút xem sao? Loại thân phận như cô có thể xứng với Đệ nhất tập đoàn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Đệ nhất tập đoàn? Chẳng lẽ vampire cũng để ý đến tiền sao, tưởng chỉ có con người mới để ý thôi. Kimura Kiyoshi chỉ biết là Ichijou thuộc tộc B, ông nội ở nguyên lão viện có quyền thế. Hoàn toàn không hiểu thật ra thì vampire cũng giống con người, đối với gia tộc có quyền thế cũng sẽ có sự sùng bái tiền và tiền tài. Nếu không thì những vampire kia tranh danh đoạt lợi tàn sát lẫn nhau là vì cái gì? Gia tộc Ichijou ở trong tộc B coi như là xếp hàng thứ nhất, mặc dù trên huyết thống thì không bằng thuần huyết, nhưng địa vị và lực ảnh hưởng đã có thể phân cao thấp với quân vương thuần huyết. Nếu như không phải vậy, thì tại sao Ichijou có thể có tư cách ở chung và từ nhỏ lớn lên với quân vương thuần huyết – Kuran Kaname chứ.

Suzuki thấy Kimura Kiyoshi thất thần cảm thấy bất mãn, hung hăng đẩy cô ra. “Cô điếc sao? Hay là câm? Không nghe thấy chúng tôi đang nói chuyện với cô sao?”

Kimura Kiyoshi không có chút phòng bị nên bị đẩy ra, ly rượu trong tay té tung tóe bắn lên váy dài của Suzuki, khiến chiếc váy tuyết trắng lập tức thêm mấy điểm đỏ. Kimura Kiyoshi cười ‘phốc’ một tiếng, chỉ vào quần cô ta rồi nói: “Dơ bẩn, còn nữa tôi không phải là người điếc hay câm, chẳng qua là lười nói chuyện với cô mà thôi!”

“Cô...” Suzuki lập tức giơ cao cánh tay muốn đánh Kimura Kiyoshi. Kimura Kiyoshi đã sớm tìm đường lui nhanh chóng tránh né, làm một cái mặt quý với Suzuki: “Còn nữa, tôi không tàn tật, kẻ ngu mới có thể chờ bị cô bị đánh!”

“Cô ——” păng! Suzuki ngã một cái xuống đất, bốn tên người hầu vội vàng đỡ Suzuki dậy. Suzuki quay đầu lại nhìn thấy Hanabusa Aido vô tội nhìn mình. “Hanabusa Aido!”

“Rất rất xin lỗi! Không cẩn thận dẫm lên váy của tiểu thư Suzuki, tôi vạn phần xin lỗi!” Hanabusa Aido làm tư thế của thân sĩ.

Bởi vì tiếng vang quá lớn, hơn nữa Suzuki còn rống giận, hầu hết mọi người trong yến hội đều nhìn sang bên này. Kimura Kiyoshi cảm kích nhìn Hanabusa Aido một cái, lưng túng không biết chuẩn như thế nào.

Lúc này, Nhất Lão và Ichijou đi tới, Nhất Lão mặt không đổi sắc, rất có khí thế. “Mọi người tiếp tục! Tiểu thư Suzuki không cẩn thận ngã xuống mà thôi.” Mọi người nghe vậy gật đầu, tất cả quay đi tiếp tục tán gẫu. Nhất Lão hạ thấp giọng phát tay về phía hai tùy tùng đằng sau, nói: “Hai người mang tiểu thư Suzuki đi nghỉ ngơi! Tiểu thư Suzuki, nếu có gì không chu đáo xin hãy tha thứ.”

Suzuki áy náy dịu dàng nhìn Nhất Lão, trả lời: “Nhất Lão, ngài khách khí quá, là do Suzuki bất cẩn!”

Kimura Kiyoshi trợn to hai mắt nhìn Suzuki, thì ra cô ta còn có mặt ôn uyển hiền thực như vậy sao?

Suzuki hung hăng trợn mắt nhìn Kimura Kiyoshi một cái, được người hầu đỡ đi.

Nhất Lão nhìn bóng lưng Suzuki rồi đi, đáy mắt lộ ra một tia chán ghét, thoáng qua liền biến mất. Nhất Lão cười nói với Kimura Kiyoshi: “Tiểu thư Kimura bị sợ hãi, thật sự là ngưng ngừng. Cháu của ta có thể kết bạn với tiểu thư Kimura, ta cảm thấy vạn phần vinh hạnh!”

Kimura Kiyoshi cười yếu ớt hùa theo nói: “Nhất Lão ngài khách khí rồi, là vinh hạnh của Kiyoshi mới phải!”

Nhất Lão tiếp tục cười nói: “Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì có lẽ ngài Kimura cũng sắp đến rồi, hai ông cháu tôi nay đã có thể đoàn tụ một chút. Ichijou, hãy phụng bồi tiểu thư Kimura cho tốt, ta sang bên kia tiếp khách.” Ichijou vâng một tiếng.

Kimura Kiyoshi nghe xong Nhất Lão nói, trong lòng chấn động, trừng mắt Ichijou một cái, xoay người vội vàng đi ra bên ngoài phía vườn hoa. Ichijou vội vàng đuổi theo. “Kiyoshi ——”

“Đừng gọi tớ! Cậu không xứng!”

“Kiyoshi? Cậu tức giận? Kiyoshi?”

“Cậu cố ý có phải không? Là ông nội cậu bảo cậu dẫn tớ tới, có đúng hay không?” Kimura Kiyoshi chất vấn Ichijou. Ichijou cúi đầu im lặng không lên tiếng. “Cậu thừa nhận? Cậu bán đứng tớ!”

“Không! Không thể nói là bán đứng...” Ichijou ngẩng đầu mặt áy náy nói: “Ông nội nói cậu đã lén chạy khỏi nhà, lão gia Kimura rất lo lắng. Ông nội bảo tớ giúp một tay giải trừ hiểu lầm giữa ông cháu cậu!”

“Hiểu lầm? Ông nội cậu làm sao mà biết tớ và ông nội có hiểu lầm hay không?”

“Ông nội nói lấy phong cách làm việc của gia tộc Kimura, lão gia Kimura không thể nào để cho cậu vào học viện Cross.” Ichijou lo lắng giải thích.

“Coi như là tớ và ông nội bất hòa, thì có liên quan gì đến ông nội cậu?”

“Ông nội nói ông nội cậu đã biết rồi, muốn mang cậu đến đây. Tớ đã xin ông nội giúp một tay, không để cậu nghỉ học...” tiếng của Ichijou càng ngày càng nhỏ. “Kiyoshi, thật xin lỗi, đáng lẽ tớ nên hỏi ý cậu mới đúng!”

Kimura Kiyoshi nhìn ánh mắt chân thành của Ichiru, bất đắc dĩ cười, thôi vậy, cậu ấy cũng chỉ là có ý tốt. Giọng nói của Kimura Kiyoshi liền mềm nhũn. “Là tớ hiểu lầm cậu, cậu cũng chỉ là muốn tốt cho tớ, nhưng! Lần sau có chuyện gì thì cầu xin cậu thương lượng với tớ một chút!”

Ichijou cười gật đầu, giờ tay chân thành trả lời: “Tớ thế!”

Kimura Kiyoshi bất đắc dĩ nhìn trời, không biết liệu có còn lần sau hay không. Cái gì mà ông cháu hiểu lầm chứ, vừa nhìn là biết Nhất Lão đang lừa dối Ichijou, nhưng điều này cũng không có thể trách Ichijou, có ai lại đi hoài nghi ông nội mình chứ. Tội nên làm cái gì bây giờ? Hay là chạy trốn? Kimura Kiyoshi ở trong vườn hoa nhìn trái nhìn phải, quan sát địa hình, xem một chút có con đường nào dễ dàng chạy trốn không.

Lúc này Hanabusa chạy tới “Kiyoshi, nhìn cái gì chứ, nhanh lên một chút! Cha cậu tới!”

“A?” Nhanh thế sao? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

“Kiyoshi, cậu sẽ không chạy trốn đấy chứ? Tớ khuyên cậu đừng phí sức lực nữa! Xung quanh yến hội đều có thủ vệ sâm nghiêm. Mặc dù tộc C không nhất định sẽ đánh thắng được cậu, nhưng số lượng rất nhiều! Huống chi thân thể cậu vẫn còn suy yếu như vậy...” Ichijou một câu vạch trần Kimura Kiyoshi nhỏ mọn.

Kimura Kiyoshi tội nghiệp nhìn Ichijou, cậu chính là ác ma mà, hủy hoại một chút xúi hi vọng cuối cùng của tôi như thế. Tôi dù có thể đánh bại bọn họ, nhưng chỉ sợ thân phận thuần huyết bị bại lộ sẽ khiến đám tộc B của nguyên lão viện đến đối phó tôi thôi, còn có Kuran Kaname, Shirabuki Sara thì càng khó khăn hơn, hai người bọn họ nếu biết tôi là Shizuka Hiou... Còn phải nghĩ sao? Khẳng định là tôi sẽ bị găm đến mảnh vụn cũng không thừa! Không thể mạo hiểm như vậy, nhưng... nhưng tôi không phải là con gái gia tộc Kimura. Thối Fukuda, chẳng phải đã nói thân phận này là rất an toàn sao, nói gì mà gia tộc Kimura căn bản không hề tham dự các hoạt động vampire, sao giờ lại chạy tới đây chứ.

Ichijou thấy Kimura Kiyoshi đi chậm chạp hơn cả rùa, nói: “Có phải cậu tò mò tại sao ông nội cậu lại đến yến tiệc nhỏ này không? Là do ông nội với gia tộc Kimura muốn sửa đổi ‘hiệp định hòa bình’, cho nên...”

“Thế à” Lại là ông nội cậu giờ trò quỷ! Kimura Kiyoshi u oán nhìn Ichijou Takuma, đều tại ông nội cậu! Ông nội cậu! Hừ!

Ichijou tựa hồ không nhận thấy được ánh mắt u oán của Kimura Kiyoshi, vẫn thờ dài nói: “Ông nội đúng là có biện pháp! Kiyoshi, cậu yên tâm, nếu ông nội đã đáp ứng giúp một tay, thì Kiyoshi sẽ không bị Lão gia Kimura mang về nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: chương 21

Dù là tốc độ con rùa thì cũng là tốc độ, Kimura Kiyoshi mất thấy khoảng cách mình và Nhất Lão càng ngày càng gần.

Mà ở chỗ Nhất Lão, đang chuyện trò vui vẻ với một người đàn ông trung niên mặc màu trắng tây trang đối diện. Ichijou hưng phấn kéo Kimura Kiyoshi, liếc mắt ý bảo nhìn người đàn ông mặc Tây phục kia. “Kiyoshi, cậu xem, lão gia Kimura đến rồi, đang nói chuyện với ông nội, chúng ta mau đến đây đi, để ông nội cậu chờ lâu là thất lễ.”

(Toji: về Kimura Heiji, trong bản convert rõ ràng từ chương 1 – chương 20 nói là bố của Kiyoshi, nhưng từ chỗ này lại nói là ông nội, chắc là tác giả nhầm lẫn, thôi thì ta cứ để là ông nội nhé, vì đoạn sau có nói là Kiyoshi không có bố)

Kimura Kiyoshi mân mê miệng bắt đầu đi bị Ichijou kéo đi, ánh mắt vẫn dừng lại trên người mặc Tây phục trắng. Ông ta chính là lão gia của gia tộc Kimura? Nhân vật này chưa từng xuất hiện trong manga, sẽ là người như thế nào? Đúng rồi, cô phải cố à, hiện tại vấn đề nên quan tâm là làm thế nào để giải quyết nguy cơ này. Kimura Kiyoshi lại một lần nữa khiển trách mình đã phân tâm. Làm sao bây giờ? Nếu bị chọc thủng tại chỗ, chết chắc chết chắc, tối thiểu cái tên Nhất Lão sẽ đó không tha mình, còn cả Shirabuki Sara đang nhìn chăm chăm mình nữa, càng thêm một đồng phụ nữ lòng dạ hiểm độc ở đây.

“Lão gia Kimura, ngài đã tới? Có thể nhìn thấy ngài, quả thật là vinh hạnh của Sara.”

(๐๐๐) A!???????? Cái gì? Kimura Kiyoshi nhìn qua, một mỹ nữ tóc vàng dài mặc váy tơ màu trắng đang vịn tay Kuran Kaname ưu nhã đi về phía Kimura Heiji. Tim Kimura Kiyoshi đập mạnh liệt, tựa hồ đã cảm thụ được hơi thở từ vong đang từ từ đến gần mình. Kimura Kiyoshi thật sâu thở ra một hơi, hồng bét, không nên tới đã tới. . .

Ichijou thấy Kuran Kaname và Shirabuki Sara cũng ở đây, càng thêm hưng phấn đi nhanh hơn, kéo tay Kimura Kiyoshi rất nhanh đi tới chỗ bốn người chuyện trò vui vẻ. “Sama, lão gia Kimura!” Ichijou hành lễ đơn giản với hai người, sau đó nói với Nhất Lão: “Ông nội, cháu đã mang Kiyoshi tới.”

“A, tốt, ha ha...” con mắt như ưng của Nhất Lão chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Kimura Kiyoshi đang núp sau lưng Ichijou.

Kimura Kiyoshi nhìn xuyên qua khe hở giữa cánh tay và sườn Ichijou, cẩn thận quan sát người đàn ông mặc Tây phục, trời đất!!! Sao mà trẻ tuổi vậy! Thoạt nhìn chỉ có hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, làm sao có thể gọi là ‘ông nội’ đây? Bết bát nhất chính là tôi lại không hỏi quần gia Fukuda rõ ràng, giờ thì Kimura Kiyoshi rốt cuộc nên đi chết hay là trốn về trang viên dưỡng bệnh? Bất kể bên nào thì tôi cũng chết chắc! Hu hu hu... ~~~~~(>_

Kimura Heiji nhủ chặt chân mày nhìn người đứng sau lưng Ichijou, tựa hồ đã gần hết kiên nhẫn khi thấy cô ả núp mình.

Tôi khá hoài nghi mục đích mà Nhất Lão đã phí hết tâm tư gọi Kimura Heiji tới, hẳn là vì muốn chứng thực nghi ngờ của ông ta. Nhất Lão thấy Kimura Heiji không có ý định lên tiếng, cho nên cố ý vừa cười đùa vừa hơi trách cứ nói: “Kimura Kiyoshi, ông nội của cô ngăn dậm xa xôi tới thăm cô, cô không nên núp ở sau lưng Takuma không chịu gặp người nhà như thế chứ!”

“Tôi... Tôi...” Kimura Kiyoshi thấy Kimura Heiji không nói lời nào, cảm thấy lòng như đang trầm xuống vực không đáy vậy. Không được! Không thể để cho tình hình cứ tiếp tục như thế này, nếu không xương cốt của mình sẽ vỡ tung đến mức ngay cả mảnh vụn cũng không thừa. Kimura Kiyoshi cảm thấy nếu vị lão gia Kimura này không lên tiếng cũng không vạch trần thân phận của mình, đoán chừng là kiểu người nhìn trước làm sau. Nếu như vậy, mình nhất định phải nghĩ biện pháp, tuyệt đối không thể để cho hắn thấy mình, nếu không...

“Kiyoshi, cậu mau ra đây đi, lão gia Kimura đang chờ...” Đang lúc Ichijou xoay người muốn kéo Kimura Kiyoshi ra, Kimura Kiyoshi lập tức hất nhẹ tay Ichijou ra, hai tay bịt mắt “Hu hu hu...” rồi khóc chạy ra cửa yên hội.

“Kiyoshi!” Ichijou hô to, Ichijou vịn vịn không nghĩ tới cô gái gầy yếu Kimura Kiyoshi kia lại rất có khí lực.

Ngay cả Nhất Lão và Kimura Heiji cũng không nghĩ đến Kimura Kiyoshi lại chạy trốn, hành động này rất khó thấy trong Huyết tộc ưu nhã. Các quý tộc đều có sự cao ngạo độc hữu của mình, đối với hành động ngây thơ rất giống loài người này cảm thấy thật bất lịch sự. “Chuyện này...” Nhất Lão cũng không nghĩ tới một câu nói của mình lại mang đến kết quả như thế, giờ người chạy mất rồi, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao, đành tạm thời xem phản ứng của Kimura Heiji một chút.

Vốn đang cau mày, nhưng sau khi Kimura Heiji thấy hành động Kimura Kiyoshi, liền giãn chân mày ra, khẽ nhấc lên khóe miệng thường thức rượu đỏ trong tay. Sau đó, vẫn không nói chuyện...

Shirabuki Sara lo lắng nhìn về phía Kimura Kiyoshi sắp biến mất ở cửa yên hội, nói với Kimura Heiji: “Chi bằng ta giúp Lão gia Kimura khuyên Kiyoshi tiểu thư trở lại?”

“Không cần phiền toái đại nhân.” Kimura Heiji cười lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, ánh mắt bình thản nhìn Nhất Lão. “Đứa bé này từ trước đến giờ luôn tùy hứng, tôi từng đi qua một quốc gia rất có lịch sử, nơi đó có một câu nói rất hay: Con có cha như nhà có nóc, Con ko cha như nòng nọc đứt đuôi. Kiyoshi từ nhỏ đã không có cha, sai lầm của con bé dĩ nhiên là tại người ông nội là tôi đã không giáo dục tốt, chuyện con bé thất lễ, tôi thay mặt con bé xin lỗi các vị, hi vọng các vị bỏ qua cho!” Nói xong, Kimura Heiji liền ưu nhã hành lễ, thể hiện hết phong độ nho nhã của nam nhân.

(Toji: về câu nói trên, trong bản convert chính xác là ‘từ không dạy, phụ chi qua’, ta không hiểu gì cả, nhưng đọc cả đoạn thì cũng tạm tạm hiểu được, nên lấy tạm câu của VN mình, nghĩa cũng gần gần giống mà)

Nhất Lão cười nói: “Kimura, ông khách khí rồi. Bọn trẻ tùy hứng là chuyện thường mà, tôn tử Takuma của tôi từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ngừng gây họa.”

Kimura Heiji phát phát tay “Nhất Lão rộng rãi quá, người nào không biết cháu trai của ngài là nhân tài hiếm có của Huyết tộc chúng ta chứ!” Dứt lời, mang về hải lòng cẩn thận quan sát Ichijou Takuma từ trên xuống dưới. Sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, làm như quẩn bách nói: “Nghe nói Kiyoshi đang đi học cùng trường với Kaname sama, nhất định đã gây cho ngài không ít phiền toái đi?”

“Lão gia Kimura, ngài khách khí. Kiyoshi ở bộ ban đêm rất được hoan nghênh” Kuran Kaname ưu nhã trả lời.

“Vâng, như vậy thì tốt quá!” Kimura Heiji cười, vệ sĩ áo đen bên cạnh tiến lên nói nhỏ vào tai Kimura Heiji. Kimura Heiji phân phó mấy câu rồi nói với Kuran Kaname “Ngày mai tôi có thể đến trường học thăm Kiyoshi một chút không?”

“Rất vinh hạnh” Kuran Kaname trả lời.

Nhất Lão nghe vậy liền hiểu ngay, đúng vậy, Kimura Kiyoshi dù tránh kiểu gì thì cũng không thể trốn khỏi học viện Cross được. Vừa rồi hẳn còn đang buồn bực tại sao Kimura Heiji lại bình tĩnh khi thấy cháu gái mình chạy trốn như thế, thì ra là tính toán đến học viện Cross. “Vừa đúng dịp, tôi cũng muốn đi xem kí túc xá của Takuma, chi bằng tôi và lão già Kimura đi cùng luôn?” Nhất Lão đề nghị.

“Đây là vinh hạnh của tôi, Nhất Lão”

...

Sau khi Kimura Kiyoshi chạy ra yến hội, một mình chậm rãi đi dạo ở trên đường cái. “Học viện Cross ở phương hướng nào thế?” Kimura Kiyoshi quần bách nhìn chiếc giày cao gót tám cm của mình và cả thân lễ phục này nữa. “Trời ạ, ví tiền không mang, không thể thuê xe trở về!”

Ước chừng đi một canh giờ, chân Kimura Kiyoshi gần như gãy, ngồi ở ven đường nghỉ ngơi. “Cái giày cao gót rách này, vút! Hừ!” Kimura Kiyoshi cởi giày cao gót xuống rồi ném ở ven đường, đi chân trần. “Đi thế này thoải mái hơn, quả nhiên làm vampire không thích hợp với giày cao gót” Kimura Kiyoshi lăm bầm lâu bầu thở dài nói.

Đột nhiên một mùi hương thơm bay tới “Hm? Máu gì vậy? Thơm quá” Kimura Kiyoshi càng ngửi càng thích, mùi thơm đột nhiên biến mất. “Mất hứng!” Kimura Kiyoshi nhàm chán tiếp tục đi dọc theo đường quốc lộ...

...

“Hm? Đây là đâu?” Kimura mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện mình đang ở một gian phòng lớn cực kỳ xa hoa.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Sau khi Kimura Kiyoshi hoàn toàn thanh tỉnh, đứng dậy khỏi ghế sa lon đơn được điều khiển tinh xảo, mê mải nhìn căn phòng “Thế này là thế nào? Mình vừa rồi...” từ yến hội ra ngoài... Đi ở ven đường... Sau đó, nơi này?

“Ngài đã tỉnh, Hiou sama.”

Dưới ánh trăng, người đàn ông mặc trang phục màu trắng tựa lưng bên cửa sổ, hai tròng mắt sáng như ngọc bình tĩnh nhìn Kimura Kiyoshi, tựa hồ như đã sớm xem thấu lòng của cô.

“Ông...” Kimura Heiji? Kimura Kiyoshi từ lúc nghe thấy tiếng ‘Hiou sama’ đã không biết đáp lại như thế nào. Cướp thân phận cháu gái nhà người ta đã có chút không đạo đức, mình lại còn ở bách hóa Thiên Kỳ chiếm không ít tiện nghi.

“Fukuda nói kể từ lần ngài té xiu đã trở nên khác đi. Quả thật như thế!” Kimura Heiji bước đến bên ghế sa lon ngồi xuống.

“Ông biết Fukuda?” quả tim đang treo lơ lửng của Kimura Kiyoshi liền buông xuống một chút, nhìn Kimura Heiji tựa hồ không tức giận.

Kimura Heiji bắt chéo hai tay, cười nhẹ nói: “Thật ra thì chúng ta đã gặp mặt, chẳng qua là cô không nhớ rõ tôi. Khi đó chúng ta mới năm, sáu tuổi, một độ tuổi thiên chân khả ái.” Kimura Heiji thả tay xuống, tiếc hận nói. “Nhưng đáng tiếc, cô không nhớ rõ.”

“Không nhớ rõ?” Kimura Kiyoshi hơi nghi ngờ, toàn lực tìm tòi chuyện về Kimura Heiji trong đầu, nhưng một chút trí nhớ cũng không có.

“Hiou, khi đó mặc dù cô còn rất nhỏ, nhưng đã là một công chúa cực kỳ cao ngạo. Cô ghét chơi đùa đùa bỡn cùng với bọn trẻ quý tộc, kỳ quái là chúng ta lại rất hợp.” Kimura Heiji hồi tưởng những chuyện hồi trước, trên gương mặt vẫn treo vẻ hạnh phúc.

“Vậy —— ông có biết vì sao tôi lại mất trí nhớ không?”

“Cô ăn phải Tường Vi xanh...” Kimura Heiji ánh mắt âm trầm xuống “Nhà Shizuka cảm thấy chuyện này sẽ không tốt cho cuộc đính hôn giữa cô cùng Kuran Rido sama, cho nên che giấu. Mà tôi lại không có tư cách gặp cô.”

Kimura Kiyoshi suy nghĩ sâu xa, không nghĩ tới khi Shizuka Hiou còn bé lại rất có ‘lịch sử’.

“Hiou, mấy ngàn năm nay, những tin đồn không tốt có liên quan đến cô không ngừng tới. Nhưng tôi biết, đó không phải là cô!” Kimura Heiji nói tới đây bỗng có chút kích động, liền bình phục tâm tình rồi nói tiếp: “Sau khi chuyện của cô xảy ra, lúc bị viện dưỡng lão giam lại. Tôi đã cùng quản gia Fukuda bắt đầu vì cô tạo ra một thân phận mới, thân phận Kimura Kiyoshi là đặc biệt vì cậu mà tạo, yên tâm đi. Cô hoàn toàn không cần hối hoàng như thế.”

“Hm? Có chuyện như vậy?” Kimura Kiyoshi trợn to hai mắt, Fukuda đáng chết, không nói rõ ràng gì cả.

“Thật ra thì người bình thường sẽ không hoài nghi thân phận của cô, chẳng qua là... cô đi học viện Cross. Những người ở đó, cô cũng biết, Kuran Kaname, cháu của Nhất Lão... Khi bọn họ bên cạnh, cô nhất định sẽ bị hoài nghi.” Kimura Heiji nói ra nghi ngờ trong lòng. “Tôi không biết cô đi đến đó có mục đích gì, thật sự là vì hòa bình giữa Huyết tộc và con người sao?”

“Đúng thế” Kimura Kiyoshi chợt dạ trả lời.

“Hiou, tôi biết là cô sẽ không buông tha! Cho dù cô mất trí nhớ, nhưng cô vẫn không quên mơ ước hồi nhỏ.” Kimura Heiji kích động đứng dậy ôm lấy Kimura Kiyoshi thật chặt. “Hiou, cô biết không, tôi đã một mình phấn đấu hơn một nghìn năm, hiện tại cô rốt cục đã nhớ đến.”

“Hm?” Kimura Kiyoshi hoàn toàn mê mang, nghi ngờ...

“Hiou, tôi phát triển lớn mạnh gia tộc Kimura để hòa bình chung sống với con người, nhưng vẫn chưa đủ chống lại nguyên lão viện. Nguyên lão viện đã sớm theo dõi gia tộc Kimura, âm thầm áp chế...” Kimura Heiji nghĩ tới đây cũng có chút như đưa đám “Tôi thật vô dụng, chỉ có thể vì Hiou làm chút chuyện như thế.”

“Ông đã rất lợi hại rồi, cảm ơn ông vì tôi làm hết thảy, Heiji!” Kimura Kiyoshi không biết tại sao, chỉ cảm thấy từ trong lòng toát ra một dòng nước ấm, bất giác toát ra những lời này.

“Hiou, Hiou, tôi biết là cô còn nhớ rõ tôi mà!” Kimura Heiji kích động nắm tay Kimura Kiyoshi.

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi. Vậy lần này ông bị Nhất Lão mời tới chính là vì chứng thật thân phận của tôi?”

Kimura Heiji gật đầu “Đây là mục đích chủ yếu, còn có một chuyện phải nói cho cô. Cẩn thận Yamaguchi Rya!”

“Yamaguchi Rya?” Kimura Kiyoshi đương nhiên biết tên quái nhân kia, chẳng qua là cô chưa lấy thân phận Hiou để gặp hắn, sao lại phải cẩn thận?

“Hai tháng trước, tôi phát hiện trợ thủ đắc lực bên cạnh tôi – Itou Aoi có chút quái dị. Sau khi liên lạc với Fukuda, tôi mới phát hiện Itou hoàn toàn trùng với triệu chứng bị nhập. Đáng tiếc lúc tôi chạy tới chuẩn bị khống chế Itou, thì ‘con quỷ’ nhập vào đã đào thoát. Tôi hồi tưởng trong thời gian ngắn Itou bị nhập vào thân này, những tài liệu cơ mật có liên quan đến thân phận của cô đều được giao cho hắn đi làm.”

“Nói như vậy, con quỷ nhập vào thân đó đã biết thân phận của tôi rồi?” Kimura Kiyoshi kinh ngạc. “Nhưng, sao ông lại cho rằng nhất định là Yamaguchi Rya?”

“Tôi còn chưa quá xác định hắn có biết hay không. Nhưng lấy thực lực của gia tộc Kimura, lại không hề truy xét ra một chút dấu vết nào, nói như vậy con quỷ kia thân nhất định là thuần huyết. Tôi nghe nói Yamaguchi Rya rất thích nhập vào người khác, cho nên cảm thấy vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

Kimura Kiyoshi vội vàng kể lại chuyện Yamaguchi Rya từng nhập vào cảnh sát và gặp cô cho Kimura Heiji nghe.

“Nói như vậy, con quỷ này rất có thể là hắn. Hắn đã bắt đầu hoài nghi thân phận của cô, cho nên... dĩ nhiên cũng không thể loại bỏ là kẻ khác gây nên, thí dụ như nguyên lão viện.” Kimura Heiji phân tích.

“Thật đúng là phiền toái!” Kimura Kiyoshi mệt mỏi tựa vào ghế sa lon.

“Một chết phải không? Hôm nay ở đây nghỉ ngơi đi. Ngày mai tôi đưa cô đi học viện Cross.” Kimura Heiji mỉm cười nói.

“Không cần đâu! Ông không cần phiền toái như vậy, tự tôi trở về là được!”

“Không chỉ là đưa cô đi, mà còn phải để cho Nhất Lão nhìn!”

“Hm? Nhất Lão cũng đến?”

Kimura Heiji bắt đầu dề dặt một cái “Hiou, chỉ số thông minh của cô sẽ không thoái hóa theo bề ngoài ăn mặc trẻ tuổi của cô đấy chứ? Coi như Nhất Lão không đi, thì cũng sẽ có cháu nội ngoan của hắn – Ichijou Takuma báo cáo.”

...

Ngày thứ hai, Kimura Heiji mang theo Kimura Kiyoshi đi học viện Cross. Hai người làm một cuộc tuồng oanh oanh liệt liệt, đầu tiên là Lão gia Kimura tức giận trách cứ; sau đó là Kimura Kiyoshi chuyên chế cãi cùn; cuối cùng là mọi người khuyên, rồi hai ông cháu vui vẻ hòa hảo. Kimura Kiyoshi cũng thờ phào khi biết Nhất Lão bởi vì nguyên lão viện tạm thời có việc nên không tới, không có cái ông già yêu quái đó quan sát. Kimura Kiyoshi dần có thể nói chuyện nghiêm túc.

Tiền Kimura Heiji về, Kimura Kiyoshi cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua được cửa này. Mà Kimura Heiji lần này tới học viện Cross cũng công hiến rất lớn.

Lúc lão gia Kimura cùng học trưởng học viện Cross Kaien đi thăm trường học, phát hiện trường học bộ ban đêm cùng bộ ban ngày thể nhưng dùng chung một tòa nhà dạy học. Ông lập tức vung tay lên chỉ vào một ngọn núi nhỏ cách kí túc xá của bộ ban đêm không xa, nói với trợ thủ bên cạnh: “Nói đó, nò, nhanh chóng xây một tòa nhà dạy học tốt nhất! Ngày mai bắt đầu, ba tháng làm xong! Ta sẽ kiểm tra bất chợt!”

Trợ thủ: “Dạ!”

“Học trường học viện không ngại chứ?” Kimura Heiji cười nói.

“Dĩ nhiên là không!” Cao hứng nhất đương nhiên phải kể tới Cross Kaien rồi, như vậy thì không cần lo lắng chuyện vì dùng chung tòa nhà dạy học mà đưa đến...

“Thuận tiện nói một chút, học trưởng học viện, Kiyoshi nhà chúng tôi dường như không quá không thích hợp làm chức vị ủy viên kỷ luật! Kiyoshi từ nhỏ đều được người khác phục vụ, lúc nào thì phục vụ người khác!” Kimura Heiji đột nhiên phát uy.

“Chuyện đó... Lão gia Kimura, ủy viên kỷ luật không phải là để phục vụ...”

“Lấy cớ! Tôi hỏi ngài, duy trì kỷ luật có phải cần thể lực hay không? Kiyoshi nhà chúng tôi nếu vì chuyện này mà thân thể có gì không tốt ——” Kimura Heiji đột nhiên im miệng, cảm thấy nói như vậy thì khác gì rửa. Càng phát uy nói: “Tóm lại, ủy viên kỷ luật gì gì đó chó hòng mơ tưởng! Chính là không được!”

Cross Kaien nhìn ánh mắt hận không thể bóp chết mình của Kimura Heiji, cả người run lên, nghĩ: đều là những người ủng hộ sự hòa bình giữa Huyền tộc và loài người, tại sao ông ta và mình lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: chương 23

Trong bóng tối, cánh hoa xanh từ bay khắp bầu trời, sáng lạng chói mắt... Cô gái mặc trang phục màu trắng đưa ra hai tay, một cánh hoa, hai cánh hoa, ba cánh hoa...

“Anh trai, anh nhìn kia! Rất nhiều cánh hoa Tường Vi màu lam, thật là đẹp!”

Bàn tay thon dài bao trùm đỉnh đầu của cô gái nhỏ, không ngừng xoa xoa. “Lam, em mới là đóa hoa đẹp nhất trong mắt anh trai ——”

“Anh trai! Anh trai!...” Trong bóng tối, một tiếng kêu thê lương vang lên...

“Không muốn! Không muốn!” Kimura Kiyoshi bị tiếng kêu tê tâm liệt phế làm tỉnh lại, nghi ngờ ngồi dậy. “Không muốn? Sao mình lại hô không muốn?”

“Em thấy ác mộng!” Kuran Kaname lấy ra khăn lụa trước ngực đưa cho Kimura Kiyoshi.

“N?”

“Trán, rất nhiều mồ hôi lạnh”

Kimura Kiyoshi sờ cái trán một cái, quả thật! “Đồ mồ hôi rất nhiều! ©,®! Kaname, anh có thể lau cho em không?”

Kuran Kaname cười nhẹ, ngồi bên cạnh Kimura Kiyoshi, êm ái lau mồ hôi trên trán cô. “Quả thật rất tùy hứng, Kiyoshi.”

“Dạ?”

“Lão gia Kimura nói em rất tùy hứng, nhờ ta chăm sóc em” hai tròng mắt tỉnh mạch của Kuran Kaname nhìn thẳng Kimura Kiyoshi, tựa hồ muốn nhìn thấu người trước mặt, sau đó nhìn kĩ từng mảnh từng mảnh.

Kimura Kiyoshi nhìn quân vương tuần mỹ trước mặt, khó có thể ngăn chặn sự tùy hứng tham lam sinh sôi ở trong lòng... mắt của anh, mũi của anh, môi của anh... Ngay cả những lọn tóc đen trên trán anh, không lúc nào là không quán lấy lòng của tôi. “Kaname, anh nhìn ra không?”

“Cái gì?” Kuran Kaname êm ái mà nhẩn nha một lần lại một lần lau đi mồ hôi trên trán Kimura Kiyoshi.

“Chuyện em thích anh.” Kimura Kiyoshi kim lại nhịp tim đập loạn cào cào của mình, rốt cục vẫn nói ra khỏi miệng, từ lần đầu tiên gặp mặt đã muốn nói ra rồi.

Nửa giờ sau...

Trong phòng đã yên tĩnh rất lâu, yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của Kimura Kiyoshi. Kimura Kiyoshi quần bách dùng tay phải ôm lồng ngực của mình, len lén ngẩng đầu quan sát Kuran Kaname đứng ở bên cửa sổ không nói lời nào. Lần nào cũng vậy, có thể từ chỗ đó nhìn ra xa đến nửa đêm, hoặc là cả đêm. Thật lúng túng, ha ha... quả nhiên tôi quá nóng nảy!

Kimura Kiyoshi khó có thể không chế mình hô hấp hào hển, ho khan hai tiếng “Khụ...” Hít sâu một cái. “Anh luôn có thể đứng ở đó rất lâu, ha ha... em đang nghĩ em có nên đặt giá thuê chỗ đó không đây, có thể thu không ít tiền. Khụ... ý của em là nếu như có lỗi thì... có khi hiện tại em đã là phú bà rồi. A, không đúng, anh đừng coi là thật, em nói lung tung, không có ý gì khác”... Một phút đồng hồ sau... “Còn có, câu vừa nãy cũng vậy, anh cứ coi như là lời nói đùa đi.”

“Kiyoshi!” Kuran Kaname đột nhiên xuất hiện bên cạnh Kimura Kiyoshi, lóa ra đôi mắt đỏ tươi nói: “Làm sao bây giờ? Luôn mong đợi rằng ta sẽ có chút vị trí trong suy nghĩ của một cô bé đáng yêu khá ái như em, nhưng... Thật xin lỗi! Ta không thể cô phụ một người, một người mà ta quan tâm nhất thích nhất!” ánh mắt ưu thương và cô đơn nhìn thẳng vào Kimura Kiyoshi.

“Aha hắc, không sao, thật đấy. Ngài chớ cảm thấy khốn nhiều là được! Em... chỉ là muốn nói ra, như vậy mới có thể biết kết quả, không phải sao? Em đúng là có chút ngu ngốc, có một số việc đã biết rõ kết cục nhưng lại vẫn muốn đi làm ——”

Đôi môi lạnh như băng đột nhiên bao trùm lên cái miệng nhỏ nhắn đang tạo ‘tiếng ồn không ngừng’ của Kimura Kiyoshi, một dòng nước ấm giống như điện giật truyền toàn thân Kimura Kiyoshi. Kimura Kiyoshi có thể cảm nhận được bàn tay thon dài của Kuran Kaname thỉnh thoảng khẽ vuốt ve sau lưng cô, đó là một loại cảm giác kỳ quái vừa tê dại vừa nóng, một ngọn lửa được đặt tên là ‘dục vọng’ thiêu đốt toàn thân... (Toji: hic, hôn rồi, tiền độ của đôi này chậm thật ~)

“Ừm... Kaname...” Kimura Kiyoshi bắt giác rên rỉ...

Kuran Kaname đột ngột ngừng lại, buông ra người trong ngực, nhanh chóng sửa sang lại hơi thở hào hển của mình. “Thật xin lỗi, Kiyoshi!” Lúc nói lời này, Kuran Kaname đã ưu nhã đứng dậy mở cửa phòng ra.

“Vậy... về sau anh có thể yêu em không? Em chỉ là nói có thể...” Cô gái mắt đầy sao, ôm hi vọng.

“Thật xin lỗi!”

“Ừm, hiểu rồi.” Kimura Kiyoshi chảy nước mắt khóa chặt cửa phòng lại, đứng, còn có cửa sổ, đều phải khóa chặt chẽ, không bao giờ muốn bất luận kẻ nào có cơ hội đi vào.

Dưới ánh trăng, trên sân nhà. Một thiếu nữ mặc áo ngủ màu trắng đang khóc. Rõ ràng đã nói không thích, nhưng vẫn còn muốn hôn tôi! Cho tôi hi vọng sau đó lại cho tôi tuyệt vọng! “Kuran Kaname, anh chẳng ra gì cả, huhuhu...”

————— phân chia tuyến —————

“Này, Ichijou, nghe nói ngày mai có một học sinh mới chuyển trường?” Hanabusa Aido hoàn toàn không để ý đến thầy giáo đang giảng bài, lớn tiếng hỏi.

“Ừ, tối mai sẽ có một học sinh mới chuyển trường tới, thời gian cụ thể thì tớ chưa biết. Mặc dù thế, để biểu đạt sự nhiệt tình của chúng ta, ngày mai mọi người nhất định phải đến nhé!” Ichijou bày ra mỉm cười tiêu chuẩn nói với mọi người.

“Cậu đang nói Kiyoshi phải không, không hiểu sao hai ngày nay không nhìn thấy cậu ấy đâu?” Siki ngâm Chocolate kỳ quái nói.

Akatsuki Kain đột nhiên nhớ tới gì đó, nhỏ giọng nói: “À, ngày hôm qua trước lúc đi học, tớ nhìn thấy Kaname sama từ trong phòng của cậu ấy ra ngoài, sau đó không gặp cậu ấy nữa ——”

“Cậu nói cái gì? Không cho phép cậu nói Kaname sama!” Souen Ruka hung hăng trừng Akatsuki Kain một cái “Kaname sama là người tốt.”

“Suýt ——” mấy người liếc nhau, rồi len lén liếc Kuran Kaname đang ngồi trên ghế sa lon đơn phía sau Ichijou, xác định Kuran Kaname vẫn an tĩnh đọc sách, họ liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Tớ nói Ruka này, cậu có thể nhỏ giọng một chút sao? Làm ồn đến Kaname sama!” Hanabusa Aido bắt mẫn nói.

“Ban đầu cậu còn nói lớn hơn cơ mà!” Ruka nhỏ giọng bác bỏ.

“Cứ thấy ít đi Kiyoshi, nơi này có vẻ như thiếu thiếu gì đó.” Akatsuki Kain đan hai tay vào nhau, nhìn trần nhà thờ dài nói.

“Không sao, ngày mai Kiyoshi nhất định sẽ xuất hiện, mọi người không cần lo lắng.” Ichijou bày ra chiêu bài mỉm cười nhìn mọi người.

“Sao mà cậu chắc chắn thế?” Rima vừa bóc vỏ chocolate, vừa nói chen vào.

“Bởi vì... Ngày mai học sinh chuyển trường chính là người theo đuổi Kiyoshi!” Ichijou bạo liệt nói.

“Ai cơ?” Mọi người hỏi.

“Yamaguchi Rya!” Ichijou mang theo gương mặt cười vô hại trả lời.

Hanabusa Aido: “A?”

Akatsuki Kain: “Sao cậu ta lại đến đây thế nhỉ.”

Siki: “Đại khái là nhằm vào Kiyoshi đi.”

Rima: “Chúng ta phải gọi cậu ta là Rya sama sao?”

Ruka: “Còn lâu! Vô luận là ai đến, quân vương trong lòng tớ vĩnh viễn là Kaname sama!”

Hanabusa Aido: “Tớ có một dự cảm, tớ không được ăn kẹo phao nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: chương 24

“Yo Yo-chan! Rời giường đi, nghe nói em đã cúp cua hai ngày rồi!” hiệu trưởng Cross liên tục gõ cửa kêu la.

“Ông đi gọi cô ta là được rồi, kéo tôi và Yuki theo làm gì?” Kiryu Zero bất mãn gầm nhẹ.

“Aha hắc... Các con cũng biết đây là đầu mùa, cho dù là người bỏ anh minh thần võ của các con đến đây cũng sẽ sợ, cho nên mới kéo các con theo để tăng thêm can đảm, đương nhiên không sao chứ?”

“Có sao!” Kiryu Zero không chút khách khí trả lời, cậu mới không muốn phụng bồi cái ông hiệu trưởng điên này đi van nài vampire, hơn nữa vampire này... có liên quan với Ichiru... không rõ ràng. Bất kỳ sự tồn tại nào có thể uy hiếp đến em trai cậu, cậu đều không cho phép!

“Zero! Không cho cậu nói hiệu trưởng như thế! Bố chỉ là vì sự hòa bình giữa bộ ban đêm và bộ ban ngày nên mới đến đây. Bố, con ủng hộ bố! Hơn nữa chị Kiyoshi là người tốt, các đàn anh đàn chị của hội học sinh luôn khen chị Kiyoshi dịu dàng thiện lương mà!” Yuki ra sức tán dương.

“Yuki... con đúng là con gái ngoan của bố!” Cross kích động giang hai tay muốn tặng cho Yuki một cái ôm kiểu vồ của gấu, nhưng bị hụt.

Ngẩng đầu lên, thấy Yuki lưu luyến si mê chạm vào cánh cửa bên cạnh “Kaname-senpai ở trong này, thật muốn vào xem một chút...”

Đang đọc tiểu thuyết Zaria suốt hai ngày hai đêm không ra cửa, Kimura Kiyoshi nghe thấy câu nói của Yuki, lập tức tiểu vũ trụ bộc phát! Hừ hừ! Già bộ đáng thương sao Kuran Kaname, nếu như tôi cũng mang bộ mặt đơn thuần + u buồn đi đến vuốt ve cửa phòng của anh, có phải anh sẽ yêu tôi không? Stop! Có khi vuốt ve cửa phòng anh ta, cũng sẽ không kích khởi nổi phản ứng của anh ta đi, tôi thật vô dụng... Chắc chắn tôi là người xuyên không thất bại nhất... Không phải là nữ chủ... Chẳng qua chỉ là đồ ăn... Hu hu hu...

Cross Kaiken tựa hồ nghe thấy trong phòng có tiếng vang, càng ra sức kêu: “Yo Yo-chan? Yo ——”

“Làm gì?” Kimura Kiyoshi hằm hừ mở cửa, nhất thời khiến mọi người khiếp sợ.

“Cái tên kia, hiệu trưởng tự mình đến thăm cô, thái độ này của cô là sao?” Kiryu Zero bất mãn nói.

Đứng ở hành lang, Ruka bất mãn nói: “Cậu nghĩ cậu là ai chứ?” chen miệng ở địa bàn của người khác sao, đúng là...

“Ở đây, Kiyoshi chính là của mình tinh chúng tôi đấy, cẩn thận lời của cậu” sẽ đắc tội rất nhiều người. Vừa xuất hiện ở cửa thang lầu, Kuran Kaname nhắc nhở.

“Tiền bối!” Yuki vừa nghe thấy tiếng Kuran Kaname liền nhanh chóng xông lên, xà vào lòng Kuran Kaname! “Tiền bối!” Yuki giang hai cánh tay ôm eo Kuran Kaname rất chặt.

Lập tức, Hanabusa cùng Ruka đứng ở đầu hành lang bên kia tản ra oán niệm vô cùng lớn, khí đen bay lên càng ngày càng nhiều...

Siki kéo tay Rima cùng Akatsuki Kain nhanh chóng lùi ra sau “Nguy hiểm thật...”

Kimura Kiyoshi nhìn Yuki đang ôm chặt Kuran Kaname, trong lòng đau nhói không nói ra lời, đúng vậy, hai cánh tay của anh ấy chỉ vì ôm một người mà tồn tại. Không thể cho người thứ hai...

“Được rồi, em ra ngay đây! Phiền toái hiệu trưởng rồi! Ngài cứ theo quy định của học viện, trừ điểm học phần của em! Đã khiến ngài thấy phiền toái, thật ngượng ngùng!” Kimura Kiyoshi dù đang nói chuyện với Cross Kaien, nhưng dư quang khỏe mắt vẫn không rời khỏi hai người đang ‘thần mật’ ở cửa thang lầu.

“Vây... vây... Vây thầy yên tâm rồi, Zero, Yuki, chúng ta đi thôi...”

“Bố, con muốn... ở cạnh Kaname onii-chan một lúc, được không ạ?” Yuki tội nghiệp nhìn Cross Kaien, vẻ mặt khẩn cầu.

“Được, vậy bố cùng Zero đi trước! Con phải cẩn thận nhé!” Kiryu Zero buồn nhìn Yuki đang nắm lấy vạt áo Kuran Kaname, rồi sau đó đi theo Cross rời đi.

“Ruka, Hanabusa, thời gian lên lớp đến rồi!” Kimura Kiyoshi xẹt mắt nhìn qua Yuki cùng Kuran Kaname, vừa xuống thang lầu vừa cao giọng gọi hai người đang cực kỳ oán niệm kia! “Có kẻo phao phiền bản mới cho các cậu đấy, nếu tới chậm thì chắc chắn sẽ bị Ichijou đoạt đi!”

Hanabusa Aido: “Oh, chờ tớ một chút, các cậu.”

Ruka: “Thôi, đi học quan trọng hơn.”

Mọi người rời đi, chỉ còn lại Yuki cùng Kuran Kaname...

————— chuyển hình ảnh —————

Trong tòa nhà dạy học, phòng học của bộ ban đêm.

“Tớ luôn không hiểu, sao Kaname sama lại thấy hứng thú với cô gái loài người kia!” Ruka cầm góc sách hung hăng đập xuống bàn...

“Á Á Á... Buông tay! Đau đau đau...” Hanabusa Aido thống khổ nhìn mu bàn tay bị góc sách đâm mạnh, không ngừng kêu ầm lên.

Ruka cầm sách lên, liếc Hanabusa Aido một cái. “Chút đau như vậy là cái gì? Cậu có đúng là Huyết tộc không vậy!”

“Đúng đấy, đúng đấy!” Kimura Kiyoshi cầm cục tẩy giáng mạnh xuống tay Hanabusa Aido một cái...

“Đau! Kiyoshi! Cậu không thể dịu dàng với tớ một chút sao!” Hanabusa Aido tiếp tục ồn ào.

“Hắc hắc, cho cậu. Cuốn Phao Phao, sản phẩm mới.” Kimura Kiyoshi nhìn Hanabusa Aido mặc dù kêu đau, nhưng không hề có ý định trả đũa. Phong độ thân sĩ rất đáng quý, nhất định phải thưởng.

Ruka, Rima, Siki, Ichijou rồi rút xòe tay: “Tớ cũng muốn!”

...

Bỗng một giọng nói xa lạ vang lên “Cái gì vậy? Ta cũng muốn!”

“Hm?”

“Ủa?”

“Ai thế?”...

“Cậu ta... tới đây thật!”

Kimura Kiyoshi quay đầu, Ủa? Đầu tóc vàng kia...

“Yo Yo-chan, em nhớ ta không? Ta là Rya! Rya yêu em đấy!” Yamaguchi Rya hất nhẹ mái tóc vàng ra sau, nhiệt tình mỉm cười nhìn Kimura Kiyoshi. Rồi sau đó, hoàn toàn không để ý Kimura Kiyoshi đang kinh ngạc, cầm một bọc đường từ trong tay cô lên, cẩn thận nhìn nhìn, sau đó bày ra vẻ mặt say mê hạnh phúc nói: “Đây chính là sản phẩm mới mà hai ngày trước báo có đăng. Cuốn Phao Phao? Nghe nói tháng sau mới chính thức bán ra! Có thể nếm thử trước một chút thật tốt! Đã làm phiền lòng Yo Yo-chan của lòng ta rồi...”

Chương 25: chương 25

“Àh...”

“Hắn là mọi người đều biết, bạn học mới của chúng ta, Yamaguchi Rya, 15 tuổi” Kuran Kaname cầm một quyển sách dày ưu nhã đi vào phòng học.

“Kaname, anh đã đến rồi? Thật tốt quá, có nơi náo nhiệt như thế này mà lại không sớm nói cho ta biết! Ta rất thích nơi này, học viện cũng rất xinh đẹp, đặc biệt là... nơi xinh đẹp có người xinh đẹp.” Yamaguchi Rya vừa nói vừa ‘liếc mắt đưa tình’ nhìn Kimura Kiyoshi.

“À, cậu thích là tốt rồi.” Kuran Kaname thu hết thấy vào mắt, nhưng không có biểu hiện không vui. Nói xong liền đi đến chỗ ngồi riêng của mình phía sau giáo sư.

Lúc này, Hasegawa cầm sách đi vào phòng học, sao đó là tiếng chuông vào học vang lên.

“Kiyoshi, ta có thể ngồi ở bên cạnh em không?” Yamaguchi Rya nịnh hót.

“Vâng, có chỗ trống, xin ngài cứ tự nhiên!”

...

“Đây là cái gì?” Kimura Kiyoshi nghi ngờ nhìn hộp quà hình trái tim trên bàn mình.

Yamaguchi thần bí cười nói: “Quà ra mắt tặng em, mở ra xem một chút đi!”

“Không cần phải vậy đâu, dù sao thì tôi và ngài không quen, Rya sama!” Kimura Kiyoshi cố ý nhấn mạnh từ ‘sama’, mục đích là vạch rõ giới hạn giữa mình và thuần huyết loại, sau đó đẩy hộp quà tới trước mặt Yamaguchi Rya.

Trên gương mặt tuần láng của Yamaguchi Rya lập tức hiện lên vẻ mặt mát, đôi mắt dưới lông mi nồng đậm tản ra sự u buồn, khiến cô gái nào nhìn thấy cũng sẽ muốn xông lên ôm chặt lấy. Kimura Kiyoshi bắt đầu kiểm điểm hành động của mình, có phải mình đã đã thương người ta rồi hay không? Khiến thiếu niên tuần láng này mặt mát thương tâm như thế... Kimura Kiyoshi áy náy mãi không thôi... Mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Tại sao lại đi làm một người đẹp trai đáng yêu như thế bị tổn thương? Chẳng lẽ mình thật sự phải vì tên Kuran Kaname kia mà tự treo cổ ở trên một thân cây? Anh ta căn bản không thể thích mình...

“Yo Yo-chan, em làm sao vậy? Có tâm sự sao?” Yamaguchi Rya phát hiện hai tròng mắt Kimura Kiyoshi càng ngày càng ưu thương...

“Không có gì, tôi rất khỏe, ha ha...”

“Em đang cười giả, cười trái lương tâm... Cần gì phải thế chứ? Vì sao không là bản thân mình?” chẳng biết lúc nào Yamaguchi Rya đã đeo một cái kính mắt gọng đen lên, cả người lập tức trở nên thành thực rất nhiều, một loại khí chất của anh trai tri tâm tri ki bắt đầu tràn ngập...

Kimura Kiyoshi rất khiếp sợ, người xa lạ trước mắt này thế nhưng có thể học hiểu tâm tư của mình. “Ngài... Tôi...”

“Kiyoshi, em có thể nghiêm túc suy tính về món quà của ta một chút. Cách làm người của ta hoàn toàn thành thực chân thành hơn so với vẻ ngoài này của ta, ta sẽ không làm em bị thương tổn.” Yamaguchi Rya nghiêm túc nhìn Kimura Kiyoshi, nói.

Kimura Kiyoshi cười gật đầu, hoàn toàn không biết mình nên đáp lại như thế nào. Chủ yếu là lúc trước Kimura Heiji đã nói rằng thân phận của mình có thể đã bị Yamaguchi Rya biết. Cho nên việc anh ta bắt đầu để mắt tới mình cũng không kỳ quái... Thật không biết nên tin tưởng người trước mặt hay không...

“Ừm, muốn em tin tưởng ta bây giờ đúng là có chút khó khăn, em có thể từ từ hiểu rõ ta.”

“Từ từ hiểu rõ như thế nào?”

“Ví dụ như, làm bạn gái của ta!”

“Ừm... Cái này...”

“Ha ha... à... em có thể... không cần đáp ứng ta nhanh như vậy, nhưng... Ta có thể... xin em suy nghĩ một chút không? Ít nhất đừng trực tiếp cự tuyệt ta, nói thế nào thì ta cũng là thuần huyết loại, rất được mến mộ nha...”

“Được, tôi đáp ứng ngài!”

Yamaguchi Rya tròn to hai mắt, không thể tin nói: “Sao? Yo Yo-chan, vừa rồi em nói cái gì?”

“Làm bạn gái của ngài! Xin nhớ kỹ hôm nay, bởi vì 100 ngày sau chính là ngày kỷ niệm chúng ta quen biết một trăm ngày, một năm sau chính là ngày kỷ niệm một năm...”

“Thật? Yo Yo-chan, em thật sự đáp ứng ta?” Yamaguchi Rya kích động nắm chặt lấy hai tay Kimura Kiyoshi.

“Được rồi, buổi học hôm nay kết thúc ở đây.” Hasegawa bắt mắt nhìn Kimura Kiyoshi cùng vị thuần huyết mới tới, trật tự lớp đều bị họ phá hỏng, không biết có nên tìm hiệu trưởng Cross thương lượng một chút về vị tiểu thư Kimura này lần nữa hay không...

Kimura Kiyoshi: ◯__◯b

Toát mồ hôi, thầy giáo Hasegawa, tại sao ngài cứ luôn quy kết nguyên nhân khách quan của vấn đề lên thân em vậy? Em rất oan uổng mà...

“Tớ nghe thấy rồi, Kiyoshi, cậu muốn kết giao với Rya sama?” sau giờ học, Akatsuki Kain đi đến gần.

Kimura Kiyoshi ngây thơ cười khúc khích “Đúng vậy, Rya sama rất tốt mà, trừ bỏ nhỏ hơn tớ một chút.” Nhỏ hơn một ngàn tuổi, cậu ta còn không để ý, thì tôi để ý cái gì! Trâu già gặm cỏ non, cứ thoải mái đi.

“A? Thật sao?” Hanabusa Aido có chút mất hứng nói.

Ruka thì thoải mái hơn. “Kiyoshi rất khả ái, Rya sama nhiệt tình, hai người ở bên nhau thì có gì không tốt đâu.”

Rima: “Ừ, sẽ là một đôi khá ái! Đúng không, Siki?”

Siki: “Có lẽ!” Cảm giác có chút không được tự nhiên.

Ichijou:?????

“Mau để bọn tớ xem một chút đây là quà gì đi!” Hanabusa Aido mắt sáng lên nhìn cái hộp trong tay Yamaguchi Rya. “Không phải là nhẫn đấy chứ?”

“Lợi hại thật! Đoán đúng rồi! Chiếc nhẫn này vốn dùng để cầu hôn Kiyoshi, Kiyoshi, em mau nhìn ngoài cửa sổ!”

Mọi người nghe vậy đồng loạt nhìn ra ngoài cửa sổ, từng vòng hoa Mân Côi đỏ hình trái tim bao quanh một cây nến đang được đốt ở giữa...

“Bây giờ, chiếc nhẫn này sẽ là lễ ra mắt tặng cho bạn gái ta!” Yamaguchi Rya rất lịch sự quỳ xuống, vươn tay chờ đợi Kimura Kiyoshi đưa tay cho mình để đeo nhẫn lên.

“Ngài thế này, tôi thấy áp lực rất lớn. Chẳng phải đã nói nên tìm hiểu trước một chút sao? Thật xin lỗi, tôi muốn an tĩnh một chút!” Kimura Kiyoshi bối rối nhìn cảnh cầu hôn mà mình hay mơ mộng, nhưng trong lòng lại không có một chút vui sướng. Không để ý về mặt kinh ngạc của mọi người, chạy thẳng về phòng mình.

_____ thay đổi tuyến _____

Hanabusa Aido: “Không nghĩ tới Yamaguchi Rya thật sự muốn cầu hôn Kiyoshi!”

Akatsuki Kain: “Về mặt anh ta rất nghiêm túc!”

Souen Ruka: “Kiyoshi thật hạnh phúc!” Ít nhất có một thuần huyết yêu cậu ấy, ngay cả Kaname sama cũng đối với cậu ấy rất đặc biệt...

Rima: “Kiyoshi hoàn toàn bị dao động rồi sao?” vị thuần huyết kia theo đuổi Kiyoshi rất nhiệt tình...

Siki: “Tớ thấy hình như anh ta chỉ đùa giỡn!”

“Không phải đâu, thật sự rất nghiêm túc! Cậu xem tên kia, để được ở ngay bên cạnh phòng Kiyoshi mà đã cho người sửa sang lại căn phòng rách nát lâu không dùng kia đấy!” Hanabusa Aido cảm khái nghĩ tới các công nhân đang sửa chữa kia, tại sao mình lại không có dũng khí này đối với Kaname sama chứ... Quả nhiên, thuần huyết chính là thuần huyết mà.

...

_____ chuyển hình ảnh _____

“Học trường học viện, em đang rất bối rối ~~~”

Cross Kaen nhúc nhích đầu nhìn Kimura Kiyoshi đang nằm ườn trên giường mình không chịu đi. “Này! Thầy nói này, thầy là học trưởng học viện của em! Ít nhất cũng phải tôn trọng thầy một chút có được hay không! Đi xuống đi xuống!”

“Không! Thầy mà còn đuổi em nữa, em liền hét lên là thầy vô lễ với em. Để xem có còn nữ học sinh nào dám đến chỗ thầy đi học nữa hay không! Hừ!” Kimura Kiyoshi vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, trắng trợn uy hiếp.

“Rồi rồi... thầy không đuổi em đi, nhưng Yo Yo-chan, em rút cuộc muốn làm phiền thầy đến lúc nào đây?” Đang nói, Cross Kaien bỗng cảm thấy bụng mình có chút ngứa ngáy, vừa cúi đầu nhìn, áo sơ mi của ông đã bị Kimura Kiyoshi cởi ra mấy viên nút áo, lộ ra bốn khối cơ bụng... “Kimura Kiyoshi!”

“Suyt —— nhỏ giọng một chút! Bị phát hiện sẽ không tốt!”

“Đúng —— đúng, nhỏ giọng một chút... Cái gì chứ! Em...”

“Hiệu trưởng, cứ lớn tiếng đi, ngài nhất định là đã biết trước được tiêu đề của trang nhất của báo Bever sáng sớm ngày mai rồi, đề mục chắc chắn sẽ là Tình yêu ngang trái của học trưởng học viện Cross và nữ học sinh nhà giàu bộ ban đêm!”

“Kimura Kiyoshi, em...”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: chương 26

Cross Kaien phát hiện mình tuyệt đối đã quá an nhàn rồi, cho nên trời cao mới phái tên tiểu yêu tinh tới phá hoại mình. Tuyệt đối là thế! Kimura Kiyoshi không phải là yêu tinh mới lạ! Lúc mới đầu chỉ cảm thấy cô nhóc này không đơn giản, cực kỳ giống Shizuka Hiou thích giết chóc kia. Sau khi dần dần quen biết, Cross Kaien liền thấy mình quả thật đã phán đoán sai lầm, tính tình của Kimura Kiyoshi trong suốt giống hệt như dòng suối vậy, có một chút... cực kỳ giống Juri... nhưng hiện tại!!! Huhuhuhuhu!!!... cô nhóc này cực kỳ giống ác ma... Các phán đoán trước đối với cô khẳng định đều là sai lầm!!! Cross Kaien mất thấy tay Kimura Kiyoshi bắt đầu di chuyển vòng quanh phần bụng, lập tức nhảy dựng lên.

“Em... muốn làm gì?”

“Thầy nói em đang làm gì?” Kimura Kiyoshi nhanh chóng dùng năng lực vampire vọt đến trước mặt Cross Kaien, từ từ đến gần sát mặt Cross Kaien...

“Ừm... Cái đó... Mặc dù bề ngoài của thầy tạm được... Nhưng... Thầy đeo kính mắt... mặc khăn phủ vai... Rất khó coi...”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Không... Đáng giá em thích... Em còn trẻ như vậy... Thầy... đã có hai đứa con...” Cross Kaien từng bước từng bước lui ra sau, Kimura Kiyoshi cũng phối hợp từng bước từng bước ép sát.

Kimura Kiyoshi khẽ nhủ lòng mi bên phải, nghẹn miệng, gắng nhịn cười to trong lòng. Thầy mới từng này tuổi chỉ nuôi hai đứa trẻ, Shizuka Hiou sống lâu như vậy thì nuôi được bao nhiêu đây, đoán chừng bằng gấp hai học viện Cross ấy chứ. “Theo em thấy, Kiryu Zero chẳng qua là được gửi cho thầy chăm sóc, mà Yuki tựa hồ chỉ là của con nuôi của thầy! Không phải là con —— ruột ——”

“Em nói cứ như là em sẽ cấp sinh cho thầy một đứa trẻ vậy.” Cross Kaien đột nhiên nghiêm túc ngưng mắt nhìn thẳng vào mắt Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi sửa lại một chút cổ áo sơ mi trắng của Cross Kaien, nhìn trời nghĩ một lát mới nói: “Thật ra thì có thể suy tính, em luôn nghĩ một vampire, một Vampire Hunter, nếu như hai bên kết hợp, có thể sinh ra gì?”

Cross Kaien lập tức quần bách “Yo Yo-chan, tinh thần thí nghiệm của em rất tốt! Nhưng có thể xin em đừng lấy thầy làm chuột bạch nữa được không...”

“Hiệu trưởng, thầy đã giết nhiều vampire như vậy, có gặp phải tình huống như thế không? Vampire và Hunter yêu nhau...”

“Yo Yo-chan, thầy không thể không nói! Lý tưởng và hiện thực khác nhau rất lớn. Vampire và Vampire Hunter vĩnh viễn đều là đối lập, làm sao có thể yêu nhau...” ánh mắt Cross Kaien trở nên càng ngày càng ngưng trọng...

Kimura Kiyoshi thở dài một cái, aiz, tại sao mỗi soái ca sau lưng đều có nhiều câu chuyện như vậy? Kuran Kaname, Cross Kaien, thằng ngốc Hanabusa Aido kia ngược lại không có, đáng tiếc cậu ta mê luyến Kaname... Ichijou thì đẹp trai, nhưng sau nụ cười sáng lạn kia lại có chút lạ... Ừm, thêm cả Yamaguchi Rya thần bí kia nữa, nhân vật này không có trong nguyên tác...

“Được rồi, ngồi xuống! Đừng nào loạn!” Cross Kaien lôi kéo Kimura Kiyoshi ngồi ở trên giường, bắt đắc dĩ dỗ dành nói.

“Làm gì chứ?”

“Thầy hỏi em làm gì mới đúng! Em đã không thích Yamaguchi Rya, vậy thì đừng kết giao với cậu ta.”

“À, em cũng chỉ là nhất thời nóng nảy. Hiện tại mới ý thức được, nhưng không dễ cự tuyệt. Nếu không... Hiệu trưởng giúp em một chút?”

“Thầy là học trưởng học viện, không phải là chuyên gia tình yêu!”

“Oh. Vậy tối nay em sẽ ở đây, không về...”

“Kimura Kiyoshi!”

...

————— chuyển hình ảnh —————

“A ~~~” Yamaguchi Rya nghe thấy tiếng ngáp, đứng dậy khỏi ghế sa lon trong phòng khách, tìm kiếm nơi phát ra thanh âm. Quả nhiên, trên thang lầu có bóng Kimura Kiyoshi. Yamaguchi Rya nhanh chóng vọt đến chỗ Kimura Kiyoshi đang định mở cửa phòng. “Kiyoshi, đã trưa rồi, sao giờ em mới trở về?”

“Ai cần cậu lo!” Kiyoshi đẩy Rya ra, mở cửa vào phòng.

Yamaguchi Rya cũng không chút khách khí theo vào. “Kiyoshi, em là bạn gái của ta, không thể đêm không về ngủ ~~~~”

Kimura Kiyoshi có chút lúng túng quay đầu lại nhìn Yamaguchi Rya, từ lúc xuyên qua tới nay, đây là người thứ nhất quản cô như vậy. “Rya sama, có phải cậu đã ở thế giới loài người quá lâu?” Cho nên mới học được bộ dáng của các bà mẹ, hại tôi có chút nhớ mẹ, không biết cha mẹ ở thế giới kia có mạnh khỏe hay không? Kimura Kiyoshi bỗng thấy khóe mắt có chút ướt...

“Kiyoshi ~~~, đừng thương tâm, hết thầy đã có ta đây!” Yamaguchi Rya đột nhiên ôm chặt lấy Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi chấn động trong lòng, tại sao Yamaguchi Rya luôn đọc được tâm tư của mình vậy... “Rya sama, có phải cậu từng học qua tâm lý học không?”

“Thật là lợi hại! Kiyoshi, làm sao em biết? Ta đã từng nhập vào một giáo sư tâm lý học nổi tiếng ở một trường đại học, nên có hiểu được một chút, ha ha...”

pia! pia! pia! Mảnh vụn thủy tinh rơi đầy đất...

“Ừa? Đây là thế nào?” Yamaguchi Rya nghi ngờ nói.

“Oh, ha ha, đây là sản phẩm bị phế thải của gia tộc Kimura chúng tôi. Ông nội không thích nhưng vẫn đồng ý cho tôi mang đến đây.” Kimura Kiyoshi vừa cười giải thích vừa thoát khỏi lòng Yamaguchi Rya, đóng cửa phòng lại. “Ừm... Vậy Rya, nếu tôi có chuyện gì, tôi sẽ nói với cậu!”

“Em không cần phải nói! Ta biết!” Yamaguchi Rya cô đơn, trong hai tròng mắt tràn ngập ưu thương nhìn Kimura Kiyoshi. “Thật ra thì lần này ta chỉ là tới gặp em một chút, hôm nay liền đi.”

“Sao?”

“Kiyoshi, em là một cô gái tốt, ta vẫn sẽ chờ em, chờ ngày em hồi tâm chuyển ý.”

“Sao?”

“Có thể để cho ta ôm em một cái nữa không?”

“Ừm... Được!” Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy Yamaguchi Rya còn khả ái hơn mình nghĩ... “Rya sama, có thể hỏi cậu một vấn đề sao?”

“Kiyoshi, lần sau gặp mặt, ta hi vọng em có thể gọi ta là Rya. Vấn đề của em không có đáp án, bởi vì chính ta cũng không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em ở trong căn hộ... dòng nước lạnh trong lòng ta đã bắt đầu bị khuấy động...” Yamaguchi Rya liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, cười yếu ớt nói: “Kiyoshi, người hầu của ta tới, ta phải đi rồi.”

“Rya...”

“Xin đừng lên tiếng! Bởi vì ta sợ mình sẽ không nhận được mà lưu lại...” Đi về phía cửa sổ, Yamaguchi Rya đột nhiên nghiêng gương mặt tuần tú nói.

Kimura Kiyoshi ngoan ngoãn che miệng lại, đưa mắt nhìn Yamaguchi Rya nhảy cửa sổ đi mất. Oh, thì ra vampire thích đi lại ban ngày không chỉ có mình!

Kimura Kiyoshi nhìn mảnh vụn thủy tinh đầy đất, xấu xa nhấc khóe miệng. Anh ấy... vẫn để ý, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: chương 27

Kimura Kiyoshi nhìn mảnh thủy tinh đầy đất, khóc không nổi, làm sao bây giờ? Hình như tôi không có dũng khí đối mặt đề tranh giành... Nội tâm không biết từ bắt đầu lúc nào, chỉ cần thấy Yuki là sẽ... Đó là em gái của anh ấy... người quan trọng nhất... Kimura Kiyoshi, cô càng ngày càng không có tiền đồ...

“RẦM!” Kimura Kiyoshi giờ chân đá văng cửa phòng Rima, lôi kéo mỹ nhân đang trên giường ngủ.

“Đi dạo phố!”

“Không muốn!”

“Có đi không!?!?”

“Chẳng phải cậu đã có người bồi rồi sao?”

“Em ấy đang đi học, cho nên...”

“Kiyoshi, tớ thật sự rất buồn ngủ!”

“Hai bộ Angele Becca! Nghe nói gần đây người mẫu rất coi trọng hãng này...”

Đang ngủ ở trên giường, Rima đột ngột mở hai mắt tỏa sáng, vọt đến trước tủ quần áo, tùy tiện lấy một bộ quần áo thay, kích động chạy đến bên cạnh Kiyoshi cọ tới cọ lui. “Yo Yo-chan, cậu nói thật chứ? Trang phục Angela Becca cái nào cũng là độc nhất vô nhị, rất khó mua...”

“Tại sao cả cậu cũng gọi là tớ là Yo Yo-chan?”

Rima: ☺__☺b...

“Thôi thôi, không nói chuyện này nữa. Tớ lấy danh dự của tớ luôn! Tớ có nói dối bao giờ đâu chứ?”

“Được được... vậy thì nhanh đi, cậu nói xem chúng ta nên đi chơi bắt đầu từ phố nào? Nhất định phải đi chơi nhiều phố, tớ phải nghĩ thật kỹ xem nên chọn hai bộ nào mới được”

...

_____đổi hình ảnh_____

Bever, hoảng hốt, trong cửa tiệm đá bảo.

“Molly, em phải tin tưởng anh! Người anh thích nhất là em! Em chính là nữ thần trong lòng anh!”

Molly ngọt ngào cười, hơi ngượng ngùng nhìn người đàn ông trước mặt đang thề thốt với cô. Anh ta là người lãnh đạo trực tiếp của cô, lúc nào cũng uy phong lẫm lẫm, không biết đoạt được bao nhiêu trái tim của nhân viên nữ ở công ty. Không nghĩ tới anh ta lại đối với cô...

“Giám đốc Takahashi... tôi...”

Takahashi ôm ái nắm lấy bàn tay trái của Molly, thâm tình chân thành nói: “Molly, em—— không cần phải gấp gáp trả lời anh, anh sẽ chờ, luôn luôn chờ em...”

“Ách...” Kimura Kiyoshi vừa vào cửa, nghe thấy câu này, tay chân liền mềm nhũn. Đồng túi mua sắm trong tay liền rơi ra đầy đất, nhất thời khiến mọi người trong cửa hàng chú ý.

Takahashi nghe thấy thế liền ngẩn đầu, không nhận được dụi dụi hai mắt. Tuyệt đẹp! Thật sự có hai mỹ nữ Thiên Sứ tản ra quang quang chói mắt! Họ đang sống sờ sờ đứng ở cửa, hai... hai... hai người này quá đẹp, gương mặt xinh đẹp, vóc người cao gầy, đường cong hình S hoàn mỹ... So với nữ minh tinh trong phim ảnh còn đẹp hơn ba phần. Bên trái là thiếu nữ tóc đen mỹ mạo điềm đạm khả ái, cử chỉ động tác giống như một thực nữ... Vốn là hai loại hình xung đột nhưng ở trên hai người lại là một sự kết hợp hoàn mỹ... Thiếu nữ có mái tóc màu da cam bên phải kia, cả người tản ra khí chất cao điểm nhàn nhạt. Thật là hiếm có, loại hình mỹ nhân lạnh lùng này luôn khiến cho nhiều người đàn ông nổi lên ý muốn chinh phục...

Rima hoàn toàn không biết có cặp mắt dê xồm đang nhìn mình... Lạnh lùng nhìn đồng túi mua sắm rơi trên đất, ngậm Chocolate, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Thật phiền phức!” Sau đó thả đồng túi trong tay mình xuống chỗ đó.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc toàn thể nhân viên trong cửa tiệm đá bảo, hai người ưu nhã bước tới vị trí gần cửa sổ, gọi hai ly đá bảo. Thuận tiện gọi nhân viên phục vụ mang những túi kia ra cửa chờ người lái xe đến. Hai người thấy mấy nhân viên phục vụ vẫn còn đang kinh ngạc máy móc gật đầu, nhìn nhau cười một tiếng, rồi vui vẻ ăn...

Molly đương nhiên phát hiện ra sự vui mừng trong mắt Takahashi, cho nên cố ý châm chọc nói: “Nhìn thật giống học sinh trung học cấp hai, nhưng lại mặc váy ngắn như vậy. Đúng là chân vừa dài vừa xinh đẹp! Vóc người không tồi! Nhưng em nghe nói hình như mấy cô tiểu thư như vậy hầu hết đều làm...”

Takahashi lập tức lộ ra vẻ thất vọng “Thật à? Vậy thì quá đáng sợ! Con gái thì phải mang vẻ đẹp tự nhiên một chút mới tốt, tựa như tiểu thư Molly vậy!”

“Hihi... Ngài quá khen!” Molly giả bộ xấu hổ.

“Oh, thời gian không còn sớm, thật xin lỗi, lát nữa anh còn có một buổi họp nghị với cấp trên. Anh đưa em đi gọi xe. Được chứ?”

“Giám đốc Takahashi, dĩ nhiên là công việc quan trọng hơn, em tự gọi xe là được!” Molly giả bộ hiểu lòng trả lời.

“Gọi anh Takahashi là tốt rồi, anh đưa em đi!” Takahashi tính tiền rồi đứng dậy, thân sĩ vươn tay đến trước mặt Molly...

Chỗ ngồi của Kimura Kiyoshi có thể nhìn thấy hết hai người kia. Làm vampire còn có một chỗ tốt —— chính là lỗ tai cực kỳ thính, có thể nghe được hết đối thoại của họ. Kimura Kiyoshi khẽ nhấc lông mày, Stop! Trông cô gái kia rất thanh thuần, không nghĩ tới lại có tâm cơ như vậy.

“Ừm... Ăn thật ngon!” Rima không tìm không phải tiếp tục ăn đá bảo trong tay.

“Ăn ngon đúng không? Vậy thì ăn nhiều một chút, đừng khách khí! Tớ bao!”

“Đương nhiên là cậu bao, nói nhảm!” Rima không khách khí trả lời.

Kimura Kiyoshi cười nhẹ, ha ha, tôi đã quen với tính tình không được tự nhiên của vampire các cậu rồi. Kimura Kiyoshi cũng cầm lên ly đá bảo bắt đầu nhấp nhấp, vui vẻ ăn, rất ngon ~~~, trở về phải tặng Ichijou một cái mới được! Khẩu vị của cậu ấy khá giống tôi

...

“Yuki, đá bảo ở đây ăn ngon thật!”

“Yori-chan, tớ đề cử không tệ chứ? Hôm trước, tớ tình cờ phát hiện ra cửa tiệm này đấy!”

Yori-chan cao hứng gật đầu, hơi lo lắng nhìn ngoài cửa sổ. “A, bố tớ đón tớ, Yuki, tớ đi trước!”

“Ừ! Thay tớ hỏi thăm bà ngoại cậu nhé, chúc bà sớm khỏe lại!”

“Tớ thay bà nội cảm ơn Yuki!” Yori-chan cười... Nhìn Yuki, cô không khỏi có chút bận tâm “Yuki, hình như cậu đối với đàn anh kia của bộ ban đêm rất đặc biệt...”

“Yori-chan! Sao đột nhiên lại nói chuyện này?”

“Ha ha... Không có gì, chẳng qua là cảm thấy người bình thường như chúng ta căn bản không có cách nào xứng đôi với những người tình anh như bọn họ... Được rồi, bố đang chờ tớ, tớ đi trước nhé, Yuki! Bye bye ~”

“Bye bye ~” sau khi Yuki tiễn Yori-chan, ánh mắt bỗng hơi thất thần nhìn ly đá bảo trước mặt. “Không xứng đôi? Thật sao? Đúng vậy... Kaname-senpai... Anh ấy... và mình căn bản không thể...”

Kimura Kiyoshi nhắm mắt lại, xác nhận Yuki cũng ở trong cửa tiệm, cảm thán. Thở dài một hơi, Yuki, mặc dù tôi rất không thích tính cách của cô ấy... Nhưng nếu Kaname đã bảo vệ cô ấy như vậy... Tôi vẫn nên tạm thời không ra tay. Bởi vì nội tâm của tôi có rất nhiều điều không chắc chắn, tôi cho là mình có thể làm Kimura Kiyoshi mãi mãi..., nhưng thân thể này vẫn là Shizuka Hiou... Kaname, anh ấy muốn giết tôi... Cứ nghĩ đến hình ảnh người phụ nữ tóc bạc chỉ muốn nhanh chóng chết đi kia... Đó là một loại tuyệt vọng không thể chịu đựng nổi——

“Xin chào hai vị tiểu thư! Tôi tên là Takahashi, là giám đốc công ty chi nhánh quốc tế Angele Becca ở Bever. Tôi thấy hai vị tiểu thư mua rất nhiều sản phẩm công ty chúng tôi, nên đặc biệt tới hỏi nhu cầu cùng đề nghị của hai vị. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu hai vị không ngại!”

Kimura Kiyoshi nhìn Takahashi rất có phong độ thân sĩ, cực kỳ muốn cười to! Đàn ông, nhất định phải như vậy sao?

“Oh, là dịch vụ sau khi bán sao? Mời ngồi, hỏi đi!” Rima nhìn sang Takahashi, bắt đầu phấn đấu ly đá bảo thứ hai.

“Rima, tớ có việc phải đi, cậu ăn xong rồi về nhé!” Kimura Kiyoshi nói xong liền lao ra cửa tiệm đá bảo.

“Ừ”

“Thì ra tên tiểu thư là Rima, một cái tên xinh đẹp như hoa anh đào vậy ~~~”

Takahashi thấy thiếu nữ tóc đen đi mất, trong lòng lập tức hồi hộp, đây chẳng phải là trời giúp mình sao? Để cho hắn cùng mỹ nhân lạnh lùng này hưởng thụ thể giới hai người...

_____ chuyển hình ảnh _____

Yuki nhàm chán đi trên đường, trong đầu không ngừng hiện lên câu nói kia của Yori-chan “căn bản không có cách nào xứng đôi với những người tình anh như bọn họ——” “Không tương xứng——”...

“Tại sao mình lại nghĩ ngợi mấy chuyện này chứ, Kaname-senpai và mình căn bản chính là hai thể giới ——” trong đầu Yuki đột nhiên hiện lên hình ảnh Kuran Kaname thảng thốt, dáng vẻ kinh khủng lúc hút máu, răng nanh bén nhọn, bên khóe miệng là một vết máu đỏ điểm cùng mùi máu tươi gay mũi... “Không —— Kaname onii-chan không phải là người như thế ——”

Hm? Đột nhiên Yuki cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm đụng vào trán mình một cái ——

“Chị —— quả bóng ——” một giọng nói non nớt của trẻ con vang lên ——

Yuki ngẩng đầu, nhìn thấy quả bóng bay màu xanh đang bay lên trời, đưa tay kéo lại sợi giây phía dưới quả bóng. “Đây em! Cậu bé, đây là của em phải không?”

Cậu bé mặc áo màu xám và đội mũ từ từ ngẩng đầu... Bên dưới cái mũ dần dần lộ ra hai tròng mắt màu đỏ...

Yuki lùi ra sau một bước, thốt lên một tiếng “Vampire!”, nhanh chóng nhìn xung quanh, trên đường đã sớm không có một bóng người. Yuki cực kỳ hồi hộp, hôm nay vội vàng ra cửa gặp Yori-chan, nên quên mang theo vũ khí.

“Ha ha... chị ơi, cho em máu của chị đi ——” cậu bé áo xám cời cái mũ xuống, lộ ra gương mặt dữ tợn và răng nanh bén nhọn ——

Yuki chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm —— “Á!!!!” ——

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: chương 28

“Yuki, em không sao chứ?” Kimura Kiyoshi rút tay khỏi trước mặt Yuki, cười nói.

Đôi mắt được lấy lại ánh sáng, Yuki nghi ngờ nhìn quanh, mê mang điềm đạm đáng yêu.

Kimura Kiyoshi cảm thấy nội tâm mình thật ác, có một khắc —— tôi rất hi vọng cái thằng nhóc kia giết Yuki. Như vậy là không có ai giành anh ấy với tôi đúng không? Liệu anh ấy có lựa chọn tôi hay không? Nhưng Kimura Kiyoshi không làm được! Nguyên nhân có hai cái, một là tôi không hại người, hai là Kimura Kiyoshi hiểu rằng nếu Yuki chết khi còn là loài người, thì người kia chắc chắn sẽ áy náy mà không cách nào quên cô gái đơn thuần trước mặt này. Đơn thuần??... Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, có một đoạn thời gian, tôi thậm chí tính đi học tập tính cách của Yuki, mong đợi anh ấy quyến luyến... Vậy mà, lúc tôi còn chưa học được cái gì, đã say tình đến mức đánh mất bản thân mình...

“Kiyoshi-onechan, vampire kia đâu?” Yuki nháy hai đôi mắt to tròn hỏi.

“Đại khái là bị gió thổi đi, cầm lấy tay của chị đi” Kimura Kiyoshi kéo tay Yuki hướng đầu đường đi tới. “Yuki, đừng trách chị nhiều chuyện, nhưng lần sau đừng một mình đi dạo ở trên đường, rất nguy hiểm. Em cũng biết đấy, vampire là gì mà.”

“Vampire?” Yuki ngược mắt nhìn Kimura Kiyoshi, trong mắt tràn ngập bi thương. “Em là loài người, mà anh ấy... là vampire, giữa chúng em...”

“Em đang nói Kaname onii-chan của em phải không? Em thích anh ấy?”

“Em...”

“Không nói cũng không sao, tất cả mọi người đều nhìn ra được. Điều này cũng không có gì phải xấu hổ, Kaname có rất nhiều cô gái thích nha.”

“Vậy... còn Kiyoshi-onechan?”

“Ha ha... Chị cũng không ngoại lệ. Hồngбет, làm sao bây giờ đây, tâm tư của chị đã bị Yuki nhìn thấu rồi. Yuki, em phải có lòng tin với bản thân chứ,

thật ra thì Kaname đối với em rất đặc biệt, chị nhìn ra được mà. Cố gắng lên! Cố gắng lên! Chị ủng hộ em!”

Yuki nhìn gương mặt cười chân thành của Kimura Kiyoshi, cảm giác rất giống như chị ruột của mình vậy, hơn nữa... Chị ấy cũng thích Kaname onii-chan, Kiyoshi-onechan thật là một vampire xinh đẹp thẳng thắn. Vậy thì —— dù người thích anh ấy nhất định rất nhiều, nhưng chị ấy là vampire tốt, rất xứng đôi với Kaname onii-chan... Yuki cảm thấy mát mắt, mình với Kiyoshi-onechan, không có chỗ nào so nổi với chị ấy. “Kiyoshi-onechan, em cảm thấy chị cùng Kaname onii-chan rất xứng đôi!”

Kimura Kiyoshi cười nhẹ, trong lòng hồi hộp. Bộ dạng của một viên đạn bọc đường khá hữu dụng, cũng chỉ tại em tự ti! Yuki, hi vọng em đừng thương tâm, Kimura Kiyoshi đây đang bắt đầu từ trong tay em cướp người rồi đấy!! Ai thắng ai thua, sẽ có kết cục ngay ...

“Cứu mạng —— Á ——” tiếng thét thê lương của cô gái vang lên khắp bầu trời đêm ...

“Yuki, đi cửa tiệm đá bảo tìm Rima, nhờ cậu ấy dẫn em trở về trường học. Đi đi!”

“Vâng, nhưng Kiyoshi-onechan, chị... đi đến đó một mình sẽ không sao chứ? Hình như rất nguy hiểm!”

“Đừng lo cho chị, đi mau!” Kimura Kiyoshi xoay người di chuyển nhanh đến chỗ tiếng thét truyền đến. Bên trong hẻm nhỏ cạnh quảng trường, một người đàn ông áo đen dùng móng tay bén nhọn xuyên qua lồng ngực, chỗ trái tim cô gái. Cô gái trừng lớn mắt, sợ hãi nhìn trái tim của mình đang đập trong tay tên đàn ông áo đen, dần dần mất đi hô hấp...

“Là ai phái người tới? Có mục đích gì?”

Tên đàn ông áo đen xoay người, nhìn thấy Kimura Kiyoshi đang đứng đầu hẻm, ánh mắt lóe lên. “Người cảm thấy ta sẽ nói cho người biết sao?”

Kimura Kiyoshi cười nhẹ, từ từ đến gần tên đàn ông áo đen, chị đây vừa mới thấy bộ dạng đơn thuần của Yuki có chút chướng mắt, đã có một tên tới tìm chết...

Tên đàn ông áo đen đột nhiên toàn thân run lên, mờ mịt nhìn cô gái trước mặt... Hắn lao đảo lui ra sau, cô ta? Loại cảm giác này...

“Ngài... là thuần huyết?” Tên đàn ông áo đen theo bản năng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt tuyệt vọng.

“Nói, chủ nhân của người!”

“Rất xin lỗi, tôi...”

Bão cát quét qua hết thấy, trong hẻm chỉ còn lại trái tim bị móc và thi thể cô gái không ngừng chảy máu...

———— chuyển hình ảnh ————

“Ừa? Sao giờ mới trở về?” Nhìn thấy Rima mệt mỏi vào phòng học, Kimura Kiyoshi ngậm kẹo que hỏi.

“Kiyoshi, cậu thật tệ, bỏ một mình tớ ở đó!” Rima mất hứng ngồi bên cạnh Kimura Kiyoshi.

“Rima, lỗi tại tớ không bị hòng đấy chứ? Cậu đang oán trách?”

Mọi người cũng thấy tò mò, vây công hai người.

Ruka: đi dạo phố mà không gọi tớ!

Ichijou: tớ lại lỡ mất trò gì hay à?

Hanabusa: khó thấy Rima oán giận nha, nói ra nghe một chút! (Hưng phấn-ing)

Akatsuki: hình như lại xảy ra chuyện gì...

Siki: Rima, chẳng lẽ cậu bị bắt nạt, lần sau đi dạo phố, tớ nhất định sẽ đi cùng cậu...

“Cái loài người tên Takahashi gì đó, căn bản không phải phục vụ sau bán... Quần rầy tớ rất lâu, còn nói muốn kết hôn với tớ, tớ chỉ hận không thể giết hắn ngay lúc ấy!” Rima nhớ tới cái tên ghê tởm kia, hung hăng nói.

Siki: “Con người đáng chết, Rima, tớ đi giải quyết thay cậu!”

Hanabusa: “Đề tớ đi đi, đã lâu không uống...”

Ichijou vỗ đầu Hanabusa một cái, cười rục rồ nói: “Không được phá hòng quy định học viện...”

Hanabusa xoa đầu, xù lông nói: “Biết! Biết! Chỉ nói thôi mà cũng không được sao? Xin cậu đừng cứ vỗ đầu tớ nữa! Nói thế nào cũng bị vỗ là sao.”

Ruka: “Loại người vĩnh viễn không biết tự lượng sức!” Điều này cô rõ ràng nhất, mỗi lần ra đường, đám mắt ghê tởm của bọn đàn ông kia chưa từng rời khỏi người cô...

Kimura Kiyoshi ngậm kẹo que vui vẻ ăn, chợt nhớ tới cái gì, lấy kẹo que từ trong miệng ra. “A, đúng rồi, Yuki cùng cậu cùng nhau trở về?”

Phía sau, tiếng lật sách bỗng ngừng lại, trong phòng học đột nhiên yên lặng...

Năm giây sau,

“À, trở về trung học cấp một.”

“Sao? Không phải là hai cậu đi dạo phố sao, tại sao lại có cả con người kia?” Hanabusa Aido bất mãn nói, các cậu dẫn con người theo mà lại không mang theo tớ, hừ!

“Nghe cô ấy nói, hình như là đụng phải LEVEL E, Kiyoshi giúp một tay giải quyết.” Rima vừa từ trong tay Siki đoạt lấy Chocolate, nói.

Mọi người nhìn Kimura Kiyoshi.

“Nhìn tớ làm gì? Tình cờ đi ngang qua thôi mà.” Kimura Kiyoshi qua loa tắc trách.

Rima: “Không đúng, cậu nói có chuyện đi ra ngoài!”

“A, ha ha, nhìn thấy một người quen! Kết quả nhận lầm, sau đó liền phát hiện Yuki ở đó hình như đang bị tấn công, cho nên...”

Kimura Kiyoshi cố ý nói khiến cho mọi người không tin lắm, không sai, chính là cho Kuran Kaname nghe. Kimura Kiyoshi hi vọng anh ta có thể hiểu, chăm sóc Yuki, tôi có thể. Chỉ có thể thì Kuran Kaname mới có thể tiếp nhận tôi... Kimura Kiyoshi, len lén dùng dư quang nhìn sang Kuran Kaname, phát hiện anh ta đang nghiêm túc nhìn mình... Ha ha, có tác dụng.

Kimura Kiyoshi làm bộ như không phát hiện ra, khoan khoái nói: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa. Tớ đi dạo phố mà không gọi mọi người, là tớ không đúng, nhưng tớ có mang quà cho các cậu mà!”

Mọi người vui mừng “Thật?”

“Ừ” Kimura Kiyoshi từ trong chỗ ngồi lấy ra một đồng quà lớn ra, lần lượt phân phát.

Ichijou: “Kiyoshi, tớ rất thích cậu đây. Quần lót tơ Lsabella’s Secret số lượng có hạn mới nhất, nếu tớ nhớ không lầm thì loại này toàn cầu chỉ bán mười hai cái.”

Kimura Kiyoshi: “Nhớ không lầm! Cái này phải mang tên ông nội tớ ra mới mua được, ai bảo cậu khá khó lấy lòng chứ!”

Ichijou cười rục rờ đến không thể rục rờ hơn “Cậu cứ tha hồ chọc tớ đi, nể mặt cái quần lót này, tớ sẽ không phản bác cậu.”

“Cũng đừng cười như thế, Ichijou, hai mắt của tớ bị lóa mắt ——”

Ichijou: ◯__◯b

Ruka: “Rất hiểu tớ đây, tớ quả thật thích quần nhà Elise! Cảm ơn, Kiyoshi.”

“Không có gì, thích là tốt rồi!” Ruka, cậu là người khó thu mua nhất, giải quyết xong! Ha ha...

Akatsuki Kain: “Bộ quần áo thể thao này tớ đã sớm muốn mua rồi, chờ ba tháng vẫn không có hàng!” Akatsuki Kain nhìn quần áo thể thao Ami Rhys mới nhất, thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên, nghe nói bộ quần áo thể thao này được làm bằng kỹ thuật tiên tiến nhất và chất liệu quý giá, có thể nhanh chóng thấm mồ hôi, mát mẻ, nhanh chóng khô mát.

Siki: “A, tại sao lại tặng cho tớ một cái ô màu xanh?”

Siki không hiểu mấy thứ hàng hiệu... chỉ dùng quần áo của tiệm mà nhà Kuran bán, điểm này rất giống với Kuran Kaname. Cũng phải, quần áo mà nhà Kuran chuyên bán đương nhiên là nhất đẳng rồi, hai người không thích đồ bên ngoài cũng rất bình thường. Nhưng Siki cũng biết đồ mà Kimura Kiyoshi tặng nhất định là cực tốt, ai bảo ông nội người ta chuyên ngành này chứ!

Kimura Kiyoshi lặng lẽ tiến tới bên tai Siki cười nói: “Lúc Rima đi ra ngoài làm việc, cậu và cậu ấy có thể dùng chung cái ô xanh này! Có thể hoàn toàn ngăn ánh mặt trời, hơn nữa vừa lớn vừa xinh đẹp!”

“A ~~~ rất thích, cảm ơn Kiyoshi!” Siki nhìn cái ô, trong lòng hồi hộp.

Rima: “Còn tớ?”

“Không phải là đã tặng rồi sao?”

“Tặng nữa!”

“Ha ha, có chuẩn bị đây! Quần áo là phần thưởng cậu theo tớ đi dạo phố, cái này là quà!”

Rima mở hộp ra, a? “Chocolate tự tay làm! Ủ, rất tốt!”

Mọi người cầm quà của mình thưởng thức, ganh đua so sánh nhau, nghị luận âm ỉ...

Kimura Kiyoshi là cầm ba hộp quà còn lại đi về đến cuối phòng học, Kimura Kiyoshi nhìn Kuran Kaname mặt hồ hững hờ lật sách, ánh mắt không ngừng lên nhìn một chút.

Kimura Kiyoshi thấy vậy, khóe miệng hơi nhấc lên, thấy được rồi, lúc tôi và Rya ôm nhau, anh ấy nhất định nhìn thấy. Hơn nữa rất tức giận, không thể khống chế được làm vỡ vụn đèn thủy tinh trong phòng tôi, Kuran Kaname, em biết anh rất không được tự nhiên, để đối phó với anh, phải kiên trì mới được...

“Seiren, tặng cậu!” Kimura Kiyoshi đưa một cái hộp lớn màu hồng đưa cho Seiren.

Seiren nhận lấy, hành lễ đơn giản. “Cám ơn, tiểu thư Kiyoshi!”

“Gọi tớ Kiyoshi là được rồi, đều là tộc B, làm gì mà khách khí như vậy!”

“Kiyoshi!” Seiren hơi liếc mắt nhìn về phía Kuran Kaname, Kuran Kaname ý bảo Seiren một cái, tiếp tục lật sách ——

Seiren đơn giản hành lễ “Cám ơn Kaname sama” rồi sau đó cầm cái hộp nhảy ra ngoài cửa sổ, đại khái là đi xem quà là cái gì.

Kimura Kiyoshi bĩu môi một cái, đúng là một đôi chủ tớ có ăn ý, trao đổi cũng không cần dùng ngôn ngữ.

“Màu xanh là của ngài, màu hồng là của Yuki.”

Kimura Kiyoshi thả hai cái hộp lên bàn cách Kuran Kaname gần nhất, xoay người rời đi. Vừa đi, Kimura Kiyoshi vừa dựng thẳng lỗ tai, có thể tình huống nghe thấy tiếng Kuran Kaname lật sách, không có bất kỳ đáp lại... Bên trong có bất kỳ giấy nào dừng lại... tâm Kimura Kiyoshi trở nên thấp thỏm, kế hoạch thất bại, chẳng lẽ là tôi đã đánh giá cao lực ảnh hưởng của mình? Suy nghĩ nhiều? Anh ấy căn bản là một chút cũng không quan tâm... Hết thấy... Chẳng lẽ... Điều là tôi tự mình đa tình??

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: chương 29

Tiếng chuông vang lên, mọi người tùy ý ngồi.

Ichijou cười hi hi lôi kéo Kimura Kiyoshi ngồi ở bên cạnh mình. Hasegawa bắt đầu giảng bài thì Ichijou mới dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn Kimura Kiyoshi.

“Cậu làm rất trắng ra, tất cả mọi người đều nhìn ra.”

“Ừa, cậu nói gì cơ?” Kimura Kiyoshi cười khúc khích gãi đầu, bí mật của tôi có rất nhiều, không biết cái nào bị lộ...

Ichijou bỗng cười vô cùng rục rờ. “Kaname có rất nhiều người thích, nhưng tớ ủng hộ cậu!”

“Cậu ủng hộ tớ? Vậy còn Ruka thì...” Kimura Kiyoshi vốn không có ý định che giấu chuyện mình thích Kuran Kaname, nên không sợ mọi người biết.

“Tớ cũng ủng hộ cậu ấy!”

“Ruka đã sớm phát hiện ra cậu thích Kaname, bây giờ chẳng phải vẫn quan hệ với cậu rất tốt sao. Về phần các cậu ai có thể được Kaname thích, thì phải xem Kaname đã, tớ ủng hộ Kaname nhất~~~~” hai tròng mắt linh động của Ichijou híp lại thành một đường cong, khẽ nhấc khóe miệng cười lấp lánh, ngay cả không khí chung quanh cũng trở nên vui vẻ.

Kimura Kiyoshi lườm Ichijou một cái, nói nửa ngày mà vẫn vô nghĩa! “Này, đừng cười như thế, hai mắt tớ lóa mắt!”

“Làm sao bây giờ đây! Ai bảo nụ cười của tớ mê hồn như thế chứ ~~~” Ichijou tuần hoàn vô hạn với suy nghĩ ‘say mê mình’...

Kimura Kiyoshi âm thầm thở dài một hơi, Ichijou nói đúng, người thích Kaname rất nhiều. Có thiếu nữ nào tộc B không sùng bái quân vương thuần huyết đệ đẳng đẹp trai lại thân sĩ? Kimura Kiyoshi không khỏi quay đầu lại nhìn Kuran Kaname đang nghiêm túc học; nhìn như yên lặng, đệ đẳng mà ưu nhã, nhưng lại tàn ra hơi thở vương giả không gì so sánh nổi. Ánh mắt Kimura Kiyoshi không tự chủ di chuyển xuống dưới, nhìn chăm chăm cái cổ trắng nõn của Kuran Kaname... Ôi trời ạ! Tôi đang nghĩ gì vậy! Kimura Kiyoshi nhanh chóng trừng quyền sách trên bàn, tôi sao vậy? Thân thể bỗng nhiên lại có dự vọng mãnh liệt muốn đi hút máu của anh ấy. Nhưng —— máu của Kaname, ha ha, Zero và Yuki có được uống, không biết nó mỹ vị đến mức nào

Ichijou lười biếng che miệng ngáp một cái “Kiyoshi, cậu vừa nghĩ gì thế?”

Kimura Kiyoshi cười ngọt ngào mà quý dị “Cậu thật sự muốn biết?”

“Ừ.”

“Tôi đang nghĩ... nữ vampire tại sao không có kinh nguyệt như loài người!”

“(o_o) a?” Ichijou:

o__o

“Ichijou, cậu nói xem, tại sao vậy chứ?”

“A, ha, hôm nay tôi đột nhiên phát hiện bài thầy giáo Hasegawa giảng rất thú vị!” Ichijou vội vàng cầm sách giáo khoa lên, giả bộ nghiêm túc nghe giảng.

Kimura Kiyoshi nhìn Ichijou đáng yêu như vậy, khẽ nhắc miệng lên lên cười xấu xa. Dám bắt nạt tôi? Hừ hừ... Hiện tại biết co lại đâu? May cho cậu là cậu thông minh, nếu không co lại đâu thì chị đây sẽ cho cậu chết!!!

Hasegawa sau khi giảng xong bài, đột nhiên nói có tin tức muốn thông báo từ hiệu trưởng cho mọi người: “Từ tối mai bắt đầu, các tiết học của bộ ban đêm sẽ có rất nhiều giáo sư đại học nổi danh giảng bài, xin các vị chuẩn bị sẵn sàng, không nên vắng mặt không có lý do! Đặc biệt là Kimura Kiyoshi-san!”

Đang nhàm chán nhìn mặt đất gần người ngáp, Kimura Kiyoshi đột nhiên ngẩng đầu, ủa? Tại sao trong thông báo lại có tên của tôi? Hm? Chẳng lẽ tôi nghe nhầm rồi? Kimura Kiyoshi lắc lắc đầu, trong phòng chỉ còn học sinh đang nói chuyện phiếm, mà Hasegawa vừa hết giờ học liền đi mất.

“Ichijou, tôi bị gọi tên?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Cậu hay cúp cua, còn cả báo cáo nghiên cứu cũng chưa nộp. A! Nói đến chuyện này, Hanabusa Aido, hai người các cậu là một tổ! Cậu cũng chưa nộp!” Ichijou đột nhiên đứng dậy chỉ vào Hanabusa Aido đang cười nói với Akatsuki Kain, nói.

“Báo cáo gì?” Kimura Kiyoshi và Hanabusa Aido hai miệng một lời.

“Lịch sử cận đại của Huyết tộc, nộp báo cáo nghiên cứu về sự kiện có liên quan đến Huyết tộc là được.” Ichijou cười nói.

Hm? Báo cáo? Nên viết như thế nào? Kimura Kiyoshi hoang mang nhìn Ichijou, “O__O “... ”

“À, tôi thì viết là “Thuyết tiến hoá nhân vật Anime trăm năm của Huyết tộc”, các cậu muốn tham khảo một chút không? Tôi viết rất khá đấy, bên trong có đại sư mang lại lợi hại nhất của Huyết tộc chúng ta... Các nhân vật bên trong, phân tích các góc độ... Cùng với hành vi cử chỉ của bọn họ có phản ánh Huyết tộc lúc bấy giờ hay không...”

“Ngừng!” Mọi người trăm miệng một lời.

Kimura Kiyoshi: “Ichijou, cảm ơn cậu đã cho tôi linh cảm! Tôi quyết định, sẽ viết “Tình hình chung thăm dò và nghiên cứu về kết cấu sinh lý phái nữ trong Huyết tộc “

Ichijou kinh hãi, đừng đùa chứ, luận bàn về manga của tôi cho cậu linh cảm liên quan đến ‘kết cấu sinh lý trong Huyết tộc’? Quá đáng sợ...

Hanabusa Aido vỗ đầu “Kiyoshi, tôi và cậu một tổ, cái cậu vừa nói nghĩa là thế nào???”

Kimura Kiyoshi kéo lấy Hanabusa Aido nhỏ giọng nói: “Chỉ là muốn nghiên cứu một chút tại sao phái nữ Huyết tộc không có Kinh Nguyệt giống phụ nữ loài người!”

“Sao?” Hanabusa Aido tròn to mắt. “Kiyoshi, thật tốt quá! Đây cũng là vấn đề tôi muốn nghiên cứu! Thật ra thì, nói thật, từ lúc tôi bắt đầu tiếp xúc loài người hồi năm tuổi, đối với chuyện này đã rất nghi ngờ! Mỗi lần đi dạo phố, tôi đều có thể nghĩ thấy được phái nữ loài người trên đường phát ra... ừm, tóm lại, yên tâm đi, chỉ cần hai chúng ta đồng lòng hợp tác, báo cáo này nhất định sẽ xong! Chắc chắn sẽ đứng thứ nhất, à không! Là thứ hai! Thứ nhất vĩnh viễn đều là Kaname sama!”

“Ừ! Hợp tác vui vẻ!” Kimura Kiyoshi và Hanabusa Aido bắt tay.

Mọi người: o(͡° ͜ʖ ͡°)o...

Kuran Kaname: tay đang lật sách cứng đờ tại chỗ...

Đang chuẩn bị nhảy cửa sổ trở về, Seiren chân mềm nhũn, ngã thẳng xuống...

————— chuyển hình ảnh —————

“A ô ——” ban ngày đi ra ngoài dạo phố, buổi tối đi học thật buồn ngủ. Thảo nào người ta luôn nói thức đêm sẽ hại mắt máu, tôi là bằng chứng sống mà —— a ô —— gào khóc —— cô gái vừa cùng Hanabusa Aido thảo luận xong báo cáo, vội vã trở về phòng ngủ bù. Kimura Kiyoshi vừa nặng nề ngã quy xuống giường mình, kéo chăn đắp lên... PIA!

Hm? Tiếng gì vậy? Kimura Kiyoshi híp đôi mắt mông lung nhìn đồng thủy tinh cửa sổ bị vỡ vụn, đột nhiên tròn to mắt, sợ hãi kêu không tốt! Vội vàng mở cửa, nhìn sang bên trái.

Kimura Kiyoshi dùng sức dụi dụi đôi mắt đã sớm tròn to của mình, lại nhìn lại một lần nữa, Kaname đang tựa lên tường bên trái cửa phòng... Vừa rồi tôi vừa vào cửa... hình như đã vô ý lỡ đi... pia! Kimura Kiyoshi có thể rõ ràng nghe thấy tiếng vỡ vụn của cửa sổ thủy tinh bên trong phòng...

“Ừm, Kaname sama, em không có ý...” không nhìn anh ~(͡° ͜ʖ ͡°)b, mặc dù em có kinh nghiệm lỡ anh! “Em và Rima ban ngày đi chơi bên ngoài, cho nên giấc ngủ có chút không đủ... Ha ha... Không chú ý đến!”

Kuran Kaname hoàn toàn mặt đen, vào phòng, Kimura Kiyoshi đi theo sau rồi đóng cửa.

“Kaname sama, xin hỏi anh có chuyện gì không?” Đây chính là ghế sa lon của tôi! Kimura Kiyoshi có chút tức giận nhìn Kuran Kaname đang nhàn nhả nằm trên ghế sa lon cạnh cửa sổ. Câu dẫn tôi! Câu dẫn tôi! Hừ, rõ ràng nói thích cô Yuki kia! Vậy mà còn tới trêu chọc tôi! Lấy được sự quyến rũ và tình cảm của tôi khiến anh cao hứng sao? Kimura Kiyoshi có thể cảm giác được rõ ràng dòng máu kiêu ngạo của Shizuka Hiou trong thân thể đang không ngừng tăng tốc chảy, đúng vậy, Kimura Kiyoshi tôi cũng là thuần huyết cao ngạo! Hừ, chị đây không để ý tới cậu!

“A ô ——” Kimura Kiyoshi thấy Kuran Kaname không nói lời nào, ngáp chui vào chăn... pia!

“Kaname sama!” Kimura Kiyoshi giật mình, không khỏi nâng cao âm lượng nói chuyện của mình. “Ngài có thể khống chế lực lượng của mình một chút không? Buổi tối rất lạnh, tắm thủy tinh mà vỡ vụn thì tôi sẽ bị đông lạnh!” Kimura Kiyoshi về mặt u sầu nhìn cái sàn đầy mảnh thủy tinh vỡ, aiz, ngày mai còn phải tìm thợ đến sửa cửa sổ, hôm nay vừa mới thay đèn thủy tinh vậy mà...

“A ——”

Kimura Kiyoshi không tin nổi nhìn về mặt đèn nén của Kuran Kaname đang sát gần mình trong gang tấc, vị quân vương ưu nhã này đang dùng chân đèn hai chân của Kimura Kiyoshi, tay phải cuốn lấy một lọn tóc của cô, hai mắt đỏ tươi. Lập tức, hơi thở nguy hiểm tràn ngập cả gian phòng.

Kimura Kiyoshi khó có thể tin nháy mắt, tôi có thể tưởng tượng thấy răng nanh bén nhọn của Kuran Kaname đang dần lộ rõ ra... Mà hơi thở nhẹ của Kuran Kaname cũng chậm chậm đến gần cổ Kimura Kiyoshi... Vừa rồi hình như lời tôi nói... hình như đã mạo phạm quân vương thuần huyết... Đều là tại mắt ngủ làm hại! Khiến cho tôi mất phòng bị, dám hét ra oán niệm trong lòng với Kuran Kaname...

Trên giường, một mỹ nam thon dài cuốn lấy lọn tóc dài của một thiếu nữ mặc áo ngủ tơ tằm màu đen, ánh mắt hơi hoảng sợ của thiếu nữ nhìn mỹ nam, trên gương mặt nhàn nhạt màu hồng. Dưới cái cổ nhẵn nhụi và trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện theo tiếng thở hào hển của thiếu nữ. Cái áo ngủ tơ tằm vốn nhẵn nhụi giờ hơi nhăn khiến làn da trắng mịn bị lộ ra theo mỗi lần hít thở... Hiển nhiên, quần áo ngủ rộng rãi vẫn không che lại được hết vòng eo mảnh khảnh và hai chân trắng nõn của thiếu nữ...

Kimura Kiyoshi mắt thấy răng nanh bén nhọn của Kuran Kaname gần như chạm đến đại động mạch ở cổ mình, sự kinh hoàng liền toát lên. Không muốn! Chỉ cần Kuran Kaname đụng phải một chút da thịt, máu tươi sẽ chảy ra ngoài, anh ấy sẽ biết thân phận của tôi...

Chẳng lẽ, tôi không thể thay đổi được số mạng của Shizuka Hiou? Nhất định phải bị Kuran Kaname giết chết? Kimura Kiyoshi tuyệt vọng nghĩ.

Kaname, anh có biết em thích anh nhiều đến mức nào không? Từ lần đầu tiên đọc manga Vampire Knight, hình dáng của anh đã sớm khắc thật sâu vào trong lòng của em —— em hâm mộ, hâm mộ thiếu nữ Yuki kia, không có bất kỳ chỗ nào hơn người nhưng lại có thể có được sự dịu dàng vô hạn của quân vương. Vậy mà, cô ấy lại không quý trọng, ít nhất không thể một lòng với anh. Trong lòng cô ấy còn có một người khác... Kaname, anh biết không, nhìn anh cô độc vì cô ấy mà làm hết thấy, gánh chịu hết thấy —... Em bắt đầu thấy đau, thì ra, từ lúc đó em đã thích anh rất sâu đậm... Có lúc em thường thường cười nhạo mình, đây chẳng qua là manga, tác giả chỉ là tranh thủ sự đồng tình và nước mắt của độc giả mà thôi, mình tại sao có thể động tâm với một nhân vật hư cấu chứ!

Vậy mà, trời cao đã cho em cơ hội này, để cho em tới thế giới này, tận mắt nhìn thấy anh đẹp trai, ưu nhã, cô độc hơn rất nhiều trong manga! Kaname, anh muốn em phải thế nào mới có thể buông tay? Làm sao có thể không ghen tỵ? Làm sao có thể không tức giận? Làm sao có thể không quan tâm? Em đã cố gắng làm mình không tìm không phôi... nhưng... vẫn không thể đè nén xuống oán niệm của mình...

Kimura Kiyoshi yếu ớt cười, khóe mắt xẹt qua một giọt nước mắt... Mình làm sao vậy? Sao mà giống nữ chủ trong phim của di Quỳnh Dao quá vậy...

Nếu... nếu như Kaname và Yuki là một đôi... thì mình quả thật đúng là Tiểu Tam khiến người ta ghét hận...

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: chương 30

“Kuran Kaname! Anh muốn làm gì?” Kimura Kiyoshi cố nén sự đau đớn như da đầu bị xé rách, tận lực để cho giọng nói bình thản.

Đầu ngón tay lạnh như băng của Kuran Kaname xẹt qua xương quai xanh trắng nõn của Kimura Kiyoshi, hai tròng mắt đỏ bắn ra hàn quang hút hồn “Kiyoshi, đã lộ ra bộ mặt thật rồi sao?”

Kimura Kiyoshi nghe vậy, trái tim bắt đầu đập kịch liệt, nội tâm không ngừng vang lên: anh ấy biết? Biết bao nhiêu? Biết hết rồi? Cho nên muốn giết tôi? ...

Kimura Kiyoshi nhìn ra được cặp mắt thâm thúy của Kuran Kaname lộ ra sự nguy hiểm và lạnh lùng dưới tóc mái, phảng phất như đang nói với tôi: rất nhanh ta sẽ móc trái tim của cô ra, uống cạn máu của cô! Nguy hiểm thị huyết như vậy... khuôn mặt trắng nõn... sống mũi cao thẳng... cánh môi tuyệt mỹ... Không lúc nào không cao quý và ưu nhã...

Chung quanh, nguy hiểm hơi thở càng thêm nồng nặc, Kimura Kiyoshi nhắm chặt hai mắt, không nhìn Kuran Kaname nữa. Mặc dù anh ấy đối xử với tôi như vậy, nhưng tôi vẫn thích anh ấy, không phải sao? Không muốn thừa nhận, nhưng trái tim đang mãnh liệt nhảy lên chứng minh hết thảy... Thì ra là tôi vẫn thích anh ấy!

Kimura Kiyoshi có thể tình huống cảm giác được răng nanh của Kuran Kaname từ từ tới gần cổ mình, ngay lúc gần như chạm đến, Kimura Kiyoshi đột nhiên trợn to cặp mắt, kêu to: “Không muốn!”

Bàn tay Kuran Kaname ôm lấy đầu Kimura Kiyoshi, để cho cô nhìn thẳng mình, hai tròng mắt đỏ từ từ biến mất. “Biết sợ?”

Kimura Kiyoshi không ngừng gật đầu “Vẫn luôn sợ...” Từ ngày nhìn thấy bản chất thật của anh, vẫn luôn sợ, nhưng cũng không ngừng đến gần...

Kuran Kaname nhàn nhạt khẽ nhấc khóe miệng, nhẹ vuốt tóc Kiyoshi. “Luôn hoài nghi, luôn không hiểu nổi em, Kiyoshi, có lúc cảm thấy em không giống level B, ngược lại càng giống thuần huyết...”

“Kaname sama, ngài quá đề cao tôi! Thuần huyết làm gì có ai nhát gan giống tôi?” Kimura Kiyoshi không ngừng nháy mắt, chột dạ phản bác.

“Nhát gan? Đúng vậy, làm sao có thể!” đây mắt Kuran Kaname thoáng qua một tia chất vấn, vẫn cười nhẹ vuốt ve mái của tóc dài Kimura Kiyoshi.

“Kaname sama, ngài...”

Là cố ý sao? Vừa nãy còn muốn giết tôi, giờ lại dịu dàng giống như thỏ trắng. Khó trách có câu nói: gần vua như gần cọp. Mục đích nó, những tên được xưng là quân vương, tính khí bao giờ cũng khó đoán.

“Kiyoshi, cảm ơn em!”

“Sao?”

Kimura Kiyoshi nghi ngờ: Kuran Kaname, có làm không, là tôi phải cảm ơn anh mới đúng! Cảm ơn anh rất cực không cần tôi!

Thật không hiểu rốt cuộc người này kiểu gì? Là hành vi của tôi chọc giận anh? Hay là thân phận... tốt nhất không phải là lí do này! Nếu không tôi sẽ chết rất thảm! Tôi mới không muốn biến thành cánh hoa bay đi, mặc dù tôi thích tên yêu nghiệt bụng đen siêu cấp cường giả là anh, nhưng không tới mức dâng ra sinh mạng.

“Quả của em, còn có... em cứu Yuki.”

Kimura Kiyoshi nghe được nửa câu đầu, khoan khoái muốn nhảy dựng lên, nghe được nửa câu sau, trực tiếp ngã vào đáy cốc, vĩnh viễn không dậy nổi...

“À, không có gì, bởi vì em đã đáp ứng anh, chăm sóc cô ấy lúc anh không ở!” Thật ra thì tôi hận không thể bóp chết cô ta! Được rồi, tôi thật xấu! Tự khiển trách mình~ing...

Kuran Kaname nghe vậy, đây mắt một mảnh dịu dàng. “Cảm ơn em, Kiyoshi!”

Kimura Kiyoshi đối với câu cảm ơn này một chút cũng không thích, câu cảm ơn của anh là vì Yuki, Yuki... Yuki... Vốn cô ấy không hề liên quan gì đến

tôi, nhưng bởi vì Kaname... Bởi vì những sự bất bình trong lòng... Tôi đúng là ác!

Kuran Kaname đi đến cửa, ưu nhã mở cửa, nghiêng gương mặt tuyệt mỹ. “Kiyoshi, quà của em, ta sẽ cắt kỉ!” Rồi rời đi.

Kimura Kiyoshi thở phào nhẹ nhõm một hơi, oh, đại khái là tức giận mà thôi, thân phận còn chưa bị phát hiện. Kimura Kiyoshi vuốt vuốt ‘con thỏ nhỏ’ bên ngực trái, an tâm từ từ nhảy đi, còn sống! Thật tốt! Ba phút sau, Kimura Kiyoshi bình tĩnh lại, dùng sức nhảy ở trên giường.

“Nha... A! Cảm giác có thể chạy có thể nhảy thật tốt ——”

Kẹt —— cửa phòng đột nhiên mở ra, Kuran Kaname ánh mắt ngưng trọng nhìn Kimura Kiyoshi “À, quên nói cho em biết, áo ngủ rất khó coi, thay đi.” Đóng cửa!

Gi? Kimura Kiyoshi cúi đầu nhìn áo ngủ tơ tằm màu đen trên người, rất đẹp mà, lúc mặc thử, nhân viên cửa hàng luôn miệng tán dương tôi rất lâu, tôi cũng cảm thấy rất hấp dẫn mà! Tại sao lại muốn tôi thay?

———— chuyển hình ảnh ————

Akatsuki Kain và Ichijou đang xử lý đồng văn kiện trong tay, đột nhiên nghe thấy sau lưng hình như có người nhỏ giọng gọi họ.

“Ichijou ~~~ Kain ~~~”

“Hm?” Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy trên tầng lộ ra một cái đầu nhỏ màu đen.

Akatsuki Kain: “Oh! Phòng Kiyoshi “

Ichijou cười nói: “Kiyoshi, tớ và Kain đang định nộp báo cáo!”

“Có thể tới đây một chút không?” Giọng nói của yếu ớt Kimura Kiyoshi vang lên, giống như là bị ai bắt nạt.

“Ừa? Kiyoshi, cậu làm sao vậy? Không sao chứ?” Ichijou cùng Akatsuki Kain xoay người nhanh chóng vọt đến gian phòng Kimura Kiyoshi, ân cần hỏi han.

“Cái này... đẹp không?”

Ichijou nhìn về phía Kimura Kiyoshi chỉ, cười nói: “Kiyoshi, mặc dù tớ biết tớ rất ưu tú! Nhưng cậu không cần thiết mặc như vậy để tăng hào cảm của tớ với cậu đâu, thật ra thì ở trong lòng tớ, cậu đã là một người bạn rất tốt!”

Akatsuki Kain nhìn chằm chằm Kimura Kiyoshi gật đầu “Đồng cảm!”

“Cái gì và cái gì chứ? Tớ chỉ là hỏi có khó coi hay không! Nhìn có được hay không?”

“Áo ngủ Lsabella’s Secret xếp hàng thứ nhất trong các sản phẩm nổi tiếng dành cho các quý cô, rất hợp với vóc người hoàn mỹ vô khuyết như cậu, còn cần phải hỏi sao?” Ichijou cười rục rờ, tựa hồ đang nhắc nhở Kimura Kiyoshi, cậu là gốc sao?

“Ừm...” Akatsuki Kain tiếp tục gật đầu.

“Vậy tại sao anh ấy nói khó coi!” Kimura Kiyoshi ủ rũ cúi đầu.

Ichijou hỏi: “Ai nói?”

“Cậu quản được sao?”

“Vậy tớ đi nộp báo cáo đây!” Ichijou cười xoay người rời đi.

Akatsuki Kain: “Rất đẹp! Kiyoshi, vô luận là ai nói, tớ đoán người đó nhất định là thích cậu, muốn độc chiếm vẻ đẹp của cậu! Hey! Ichijou, chờ tớ một chút!”

“Thật sao! Thích tớ...” Có thể sao? Kimura Kiyoshi nhìn ngoài cửa sổ, nhắc khóc miệng cười xấu xa. Có phải thích hay không, chứng minh một cái là biết.

———— chuyển hình ảnh ————

“Cần nghỉ ngơi chưa?”

“Chị? Sao chị lại tới đây” Ichiru từ phòng vệ sinh ra ngoài, vui mừng nhìn Kimura Kiyoshi đang ngồi ở bên giường.

“Không hoan nghênh?”

“Sao có thể! Cực kỳ cao hứng!” Ichiru cười ngồi bên cạnh Kimura Kiyoshi.

“Ichiru, gần đây vẫn khỏe chứ? Em nên chơi nhiều với bạn cùng lớp hơn, cô bé tên Suzuki Karin rất tốt đấy!”

Ichiru xấu hổ nói: “Chỉ lại trêu đùa em! Cô bé kia em tránh còn không kịp!”

Kimura Kiyoshi cười vuốt ve gương mặt Ichiru “Ichiru của chúng ta rất tuần tú mà! Đương nhiên có rất nhiều cô gái thích!”

Ichiru sùng sốt, có chút nghiêm túc nhìn Kimura Kiyoshi. “Chị, chị mặc gì vậy?”

“Áo ngủ! Không ngủ được nên chạy đến chỗ em!” Kimura Kiyoshi vui vẻ cười.

Ichiru lấy từ trong ngăn kéo lấy ra áo sơ mi của mình khoác lên vai Kimura Kiyoshi “Bộ quần áo này không nên mặc nhiều, không xứng với khí chất của chị!”

“Thật sao?” Kimura Kiyoshi vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: chương 31

“Vâng!” Ichiru kỳ quái nhìn Kimura Kiyoshi, tại sao Hiou sama nghe thế lại cao hứng vậy!

“Ichiru! Nằm xuống đi! Nên đi ngủ!” Kimura Kiyoshi vén lên chăn trên giường ý bảo Ichiru nghỉ ngơi.

Ichiru ngoan ngoãn nằm ở trên giường, trong ánh mắt có chút mất mát. “Chị muốn đi sao?”

Kimura Kiyoshi mỉm cười đắp chăn cho Ichiru, tắt đèn. “Em ngủ đi, chị ở đây!”

“Chị, chị ở đây thì Ichiru làm sao có thể...” mi mắt Ichiru càng ngày càng nặng, tiếng hít thở dần đều lên.

Chỉ chốc lát sau, Kimura Kiyoshi gọi nhẹ: “Ichiru? Hắc, ngủ rồi. Không nghĩ tới năng lực của mình còn có chức năng thôi miên!”

Kimura Kiyoshi nhảy ra ngoài cửa sổ, nhằm chán đi dạo trong học viện. Suy nghĩ một chút hình ảnh Kuran Kaname vừa rồi, thân thể không khỏi cứng đờ, không rét mà run, ánh mắt như vậy... lúc ấy có phải anh ấy có ý muốn giết chết tôi không?

———— chuyển hình ảnh ————

“Ichijou, ban nãy tớ thấy Kaname sama vào phòng Kiyoshi.”

“Aha, vậy nhất định là Kaname sama nói áo ngủ của Kiyoshi khó coi!” Ichijou cười nhìn Akatsuki Kain, phân tích nói.

Ánh mắt Akatsuki Kain trầm xuống “Không phải chuyện đó, tớ nghe thấy tiếng thủy tinh rơi vỡ, còn có hình như Kiyoshi tức giận, gọi thẳng tên Kaname sama!”

Ichijou đột nhiên dừng bước, ngưng trọng nhìn Akatsuki Kain. “Cậu nghe lén Kaname nói chuyện?”

“Không có... không có, chẳng qua là lúc đi ngang qua vô tình nghe được!” Akatsuki Kain nhìn Ichijou đột nhiên nghiêm túc, bản năng có chút sợ hãi.

“Chịu thua, vậy mà vừa rồi cậu ấy còn cười được!”

“Sao? Cậu nói Kiyoshi? Tớ thì lo lắng Kaname sama sẽ làm...”

“Kain, cậu nghĩ nhiều rồi. Kaname còn không đến mức làm đến bước đó, dù sao sau lưng Kimura Kiyoshi có cả gia tộc Kimura!” Ichijou nghiêm túc nói.

“Oh, cậu là nói, nếu như... đến lúc đó địa vị của Kaname sama có thể so sánh với...”

Ichijou đột nhiên treo lên mặt nụ cười sáng lạn. “Cho nên mới nói, cậu không cần lo lắng! Kiyoshi sẽ ổn!”

“Tớ lúc nào thì nói tớ lo lắng cho Kiyoshi chứ? Tớ... chẳng qua là hi vọng tất cả mọi người sẽ ổn, Kiyoshi là một cô gái rất thú vị! Dĩ nhiên tớ sẽ không phản bội Kaname sama! Kaname sama làm gì, tớ cũng ủng hộ!”

“O(∩_∩)O ha ha ~ như vậy là tốt rồi!” Ichijou cười vỗ vỗ bả vai Akatsuki Kain, ý bảo hai người cần phải trở về.

Xoẹt ——— tiếng quần áo bị rách! Từ trên cây nhảy xuống, Kimura Kiyoshi nhìn góc áo ngủ bị nhánh cây xé rách, bắt đắ dĩ lắ đầu, lần này không muốn thay cũng phải thay.

Kimura Kiyoshi có chút mất mát, anh ấy không giết tôi, là sợ rất phiền toái. Cho nên mới nói những lời cảm ơn sao? Còn cố ý nhắc tới Yuki, dù biết rất rõ rằng tôi thích anh ấy! Kimura Kiyoshi sững sờ, không lẽ anh ấy biết tôi thích anh ấy cho nên muốn lợi dụng tôi, giống như Ruka ——— đột nhiên, Kimura Kiyoshi nghe thấy tiếng động, aiz, đại thụ! Hôm nay tôi và cậu thật ‘gắn bó’! Kimura Kiyoshi tiếp tục nhảy lên cây.

Ủa? Là Kuran Kaname!

“Kaname-senpai!” Cách đó không xa là một cô gái tay cầm cái hộp màu hồng đang chạy tới, đồng phục học sinh màu đen, bộ ban ngày! Giọng này... Yuki! Không sai, chính là Yuki!

“Ủa? Yuki!” Kuran Kaname quay đầu lại, ánh mắt dịu dàng.

“Kaname-senpai! Cảm ơn quà của anh!”

Kuran Kaname nhẹ vuốt ve tóc Yuki “Đây là Kimura Kiyoshi tặng em! Không cần cảm ơn anh!”

Yuki kinh ngạc ngẩng đầu, nháy đôi mắt to. “Là Kiyoshi-onechan? Kaname-senpai! Nhờ anh thay em nói cảm ơn với Kiyoshi-onechan nhé!”

“Kiyoshi-onechan? Có vẻ như em và cô ấy rất quen thuộc!”

Yuki vui vẻ cười. “Đúng vậy, Kaname-senpai, Kiyoshi-onechan là vampire giống con người nhất trong bộ ban đêm, còn giống hơn Ichijou-senpai! Có lúc em cảm thấy chị ấy tựa như chị ruột của em vậy!”

“Vậy sao?” Bàn tay đang vuốt ve tóc Yuki của Kuran Kaname đột nhiên dừng lại.

Yuki tiếp tục cười. “Em... em cảm thấy Kaname-senpai cùng Kiyoshi-onechan rất xứng đôi, đều là vampire thiện lương dịu dàng!”

“Yuki!”

“Vâng?”

“Em nói như vậy, khiến anh cảm thấy rất tịch mịch đấy!” ánh mắt Kuran Kaname trở nên lạnh lẽo, xoay người ưu nhã bước về phía tòa nhà bộ ban đêm.

Gương mặt Yuki tràn đầy bi thương nhìn bóng lưng Kuran Kaname rời đi, ní non : “Kaname-senpai!senpai!...”

Kimura Kiyoshi trên tầng cây có thể tình tường thấy rõ lúc Yuki xoay người, khuôn mặt cô ấy rần rụa nước mắt. Đột nhiên, Yuki ngồi bệt xuống mặt đất khóc.

“Kaname-senpai! Huhuhu... Yuki rất thích anh! Yuki... Yuki...” trong đầu Yuki đột nhiên hiện lên hình ảnh thị huyết của Kuran Kaname đêm đó. “Không... mình và anh ấy không phải là đồng loại, anh ấy là...”

“Ngu ngốc! Cậu lại ở đây khóc!” Kiryu Zero đỡ Yuki dậy, khiển trách: “Biết rõ là không thể, thì đừng dầm đầu vào nữa! Đừng quên thân phận của hân!”

“Zero!” Yuki khóc càng thêm lớn tiếng, nhào vào trong ngực Kiryu Zero, hai tay ôm lấy eo Kiryu thật chặt. “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tớ sẽ không thể nữa!”

“Được rồi. Cậu mau trở về đi, hiệu trưởng đang tìm cậu đấy” Kiryu Zero vỗ vỗ lưng Yuki, trấn an nói.

“Ừ!” Yuki lau nước mắt, đi về kí túc xá.

Kiryu Zero chớp con ngươi màu tím, nhìn chung quanh. “Người đang ở đây? Đúng không? Ra ngoài!”

Kimura Kiyoshi cười thầm, không ra ngoài đấy, xem cậu làm gì được! Không nghĩ tới sự ràng buộc bởi máu lại sâu như thế, tôi đã ăn hơi thở rất tốt, hơn nữa còn vừa uống một hộp máu heo rừng chỗ Ichiru.

“Ra ngoài!” Kiryu Zero rút ra súng, sát khí bốc lên.

Pia! ——— pang!

“Không nghĩ tới ngay cả kẹo que mà cậu cũng đánh!” Kimura Kiyoshi ngồi trên tầng cây cười nhẹ.

“Ngươi!” Kiryu Zero có thể cảm giác được máu toàn thân đang ồn ào chảy, toàn thân chỉ có một chút lý trí để khống chế súng Bloody Rose trong tay mình nhắm ngay cô ta.

“Muốn giết tôi?” Kimura Kiyoshi vô tội nhìn Kiryu Zero. “Đây chính là muốn phá hỏng quy định hòa bình mà hiệu trưởng đưa ra đấy!”

Kimura Kiyoshi quệt miệng, học khẩu khí của Yuki nói với Kiryu Zero: “Tôi... tôi chỉ là muốn cho cậu kẹo que mà thôi! Sản phẩm mới, ăn rất ngon!”

Kiryu Zero hất mặt sang một bên “Hừ!” một tiếng. Kimura Kiyoshi từ trên cây khoan khoái nhảy xuống, đưa đường trong tay cho Kiryu Zero. “Cho cậu!”

Kiryu Zero liếc mắt nhìn Kimura Kiyoshi, cô ta thể nhưng mặc quần áo hở hang như vậy ra ngoài! Trên người có khoác áo sơ mi nam nhưng vẫn không che được cái gì, ngược lại càng lộ ra rõ rệt khí chất mê người. Kiryu Zero khẽ cau mày, chẳng lẽ tôi thật sự thích cô ta giống như cô ta nói? Cho nên thân thể mới có —— không! Sẽ không, trong máu của tôi chỉ có nỗi hận với người đàn bà kia!

Kimura Kiyoshi nhìn về mặt nghi ngờ của Kiryu Zero, nói: “Cậu không thích ăn kẹo?” Kỳ quái, đứa trẻ này chưa lớn, Ichiru cũng rất thích ăn mà!

“Ta hỏi ngươi! Tại sao Ichiru lại ở nhà ngươi?” Kiryu Zero trước đây không lâu mới tra được thì ra em trai đã thành con nuôi gia tộc Kimura, có quan hệ chị em với nữ vampire này. “Ngươi đã sớm biết có phải không? Ta và Ichiru giống nhau như đúc! Tại sao không nói? Ngươi rốt cuộc là kẻ nào?” Kiryu Zero cầm súng từng bước ép sát, Kimura Kiyoshi từng bước lui ra sau.

“Ừm... chuyện đó, đây là ý của Ichiru! Em ấy không muốn tôi tham gia vào chuyện giữa cậu và em ấy. Tôi nghĩ là cậu hiểu đúng không? Ichiru không hề có ý muốn nhìn cậu!”

Kiryu Zero nhớ tới đứa em trai khả ái của mình, trong lòng không khỏi áy náy. Cậu đã nghe qua rất nhiều chuyện về gia tộc Kimura, may mắn là em trai cậu không bị đám vampire ghê tởm này biến thành level D. Kiryu Zero nhìn cô gái trước mặt, thôi vậy, dù sao cô ta đã lấy thân phận là chị để chăm sóc Ichiru nhiều năm như vậy. Hiệu trưởng thật là! Dám gạt cậu! Ép hỏi rất lâu mới nói ra Ichiru năm đó bị lão gia Kimura thu dưỡng!

“Các cậu làm gì vậy?” Aizawa Miroku kinh ngạc.

“Cậu! Trung học cấp một à? Ừa? Sao lại cầm súng chĩa vào Kiyoshi!” Aizawa Miroku cao giọng nói.

Kiryu Zero liếc Aizawa Miroku một cái, thấy phù hiệu ủy viên kỷ luật trên tay áo. “Hừ!” Kiryu Zero thu hồi súng, không quay đầu lại đi mất.

Aizawa nhanh chóng đến gần, ân cần nhìn Kimura Kiyoshi. “Kiyoshi, cậu không sao chứ?”

“À! Không có gì! Tớ cần phải về đây!” Kimura Kiyoshi thật sự không cách nào chịu nổi ánh mắt nóng bỏng kia của Aizawa Miroku, vẫn nên chạy trốn cho xong.

“Cậu là một cô gái, sao lại mặc thành như vậy! Đêm khuya ở trong vườn trường, khó trách tên kia lại... vẫn nên để tớ đưa cậu trở về đi! Quá nguy hiểm! Kiyoshi, cậu thể này sẽ thành tội phạm dẫn dụ nam sinh toàn trường đấy!” Aizawa Miroku hai mắt sáng lên, hưng phấn nói.

“Không cần, tớ trở về là được!”

“Vẫn nên để tớ đưa cậu về!”

“Oh, vậy thì đưa đến cửa Nguyệt Xá là được rồi!”

“Đồng ý”

Balabala...

“Nhanh như vậy đã đến rồi” Aizawa Miroku nhìn cánh cửa lớn hùng vĩ của Nguyệt Xá, vô hạn tiếc hận cảm khái.

“Ừm, vậy tớ vào đây”

“Kiyoshi!” Aizawa Miroku kéo Kimura Kiyoshi lại “Tớ...”

Kẹt —— cánh cửa lớn mang cách thức Châu Âu cổ điển bỗng mở ra, từ bên trong lộ ra một cái đầu màu vàng.

“A —— Thân ái, cậu tới đón tớ đấy à!” Kimura Kiyoshi nửa xấu hổ nửa khoan khoái kéo Ichijou ra ngoài, nhẹ khoác cánh tay Ichijou. “Tớ giới thiệu cho các cậu một chút, đây là hội trưởng hội học sinh – Aizawa Miroku! Vị này là... e hèm... là phó kí túc Nguyệt Xá – Ichijou Takuma!”

Ichijou Takuma nhìn Kimura Kiyoshi, ân cần hỏi han: “Lúc tớ đi nộp báo cáo, cậu đi đâu vậy?”

“Người ta nhớ cậu mà, muốn đi tìm cậu! Kết quả lạc đường!” Kimura Kiyoshi ngượng ngùng cúi đầu, giống như một đứa trẻ phạm sai lầm.

“Aizawa-san, Kiyoshi nhà chúng tôi đã làm phiền cậu rồi.” Ichijou bày ra mỉm cười tiêu chuẩn nói.

“À... không phiền toái, tớ còn phải đi tuần tra túc xá! Phải đi trước đây! Vậy... Saionara!” Aizawa Miroku hốt hoảng từ chối, xoay người chạy mất!

Hai người quay đầu lại, 〇___〇b, chỉ thấy năm cái đầu tự động xếp hàng giữa hai cánh cửa.

Ruka: “Thì ra là các cậu đang hẹn hò!”

Akatsuki Kain: “Rất xứng đôi đấy”

Rima: “Ừ, trai tài gái sắc!”

Siki: ” ‘Thân ái... người ta... Kiyoshi nhà bọn tớ’~~~~ Ichijou ghê thật ~~~”

Hanabusa Aido: “Kiyoshi, không nghĩ tới cậu ở trước mặt Ichijou lại nữ tính như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: chương 32

Kimura Kiyoshi kéo Ichijou đi tới đại sảnh Nguyệt Xá. “Ichijou, cảm ơn cậu!”

“Không khách khí! Fan của Kiyoshi thật nhiệt tình!”

Kimura Kiyoshi囧, đây không phải là nhiệt tình có được không? Đây là mưu sát! Bộ dạng vừa rồi của Aizawa Miroku đã khiến Kimura Kiyoshi nổi lên ý muốn mưu sát cậu ta. Kimura Kiyoshi cau mày, gần đây tôi làm sao vậy, do làm vampire đã lâu? Luôn có một sự nóng nảy kích thích muốn giết người. Kimura Kiyoshi chào hỏi với các bạn bên trong đại sảnh, rồi trở lại trong phòng thay áo ngủ.

Bên trong phòng, Kimura Kiyoshi vừa vào cửa, phản ứng đầu tiên chính là nhìn ghế sa lon cổ màu tím bên cửa sổ, ở đó trống không. Trong lòng Kimura Kiyoshi hơi mất mát, có phải mình đã thú tội quá sớm hay không? Đáng ra nên làm nhiều chuyện gây cảm động anh ấy mới đúng.

Kimura Kiyoshi nằm trên giường nghịch tóc, hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Kuran Kaname ở công viên Rita, trong lòng mình đã khó có thể kiềm chế kích động; còn có lần đầu tiên ở Nguyệt Xá gặp mặt; lần đầu tiên anh ấy xuất hiện trong phòng của mình... Thật ra thì nếu suy nghĩ kĩ một chút, bên trong gian phòng, anh ấy trầm mặc cùng mình trầm mặc phối hợp ở chung một chỗ, có phải cũng coi là một loại ăn ý hay không? Từ khi nào đã bắt đầu, loại cảm giác này dần thay đổi? Từ ngày tôi nói thích? Ngày Yamaguchi Rya xuất hiện? Nha... Được rồi, hai chuyện này dường như xảy ra cùng một ngày, hơn nữa cũng mới chỉ là chuyện hai ngày trước. Tại sao tôi lại cảm thấy giống như là đã qua hơn rất nhiều năm?

Kimura Kiyoshi thở dài, quả nhiên yêu đơn phương là phương thức yêu thống khổ nhất. Kimura Kiyoshi gõ gõ trán của mình, thở dài lần nữa, tất cả mọi chuyện nếu đơn giản giống như lúc vừa bắt đầu thì thật tốt! Gặp nhau luôn là đơn giản, nhưng chung đụng thì quá khó khăn!

————— chuyển hình ảnh —————

Kimura Kiyoshi xuống lầu, thấy mọi người đang thảo luận fans tặng ai Chocolate nhiều nhất trong lễ tình yêu. Mọi người thấy Kimura Kiyoshi xuống, tập thể sững sờ.

Akatsuki Kain: “Ách???????”

Rima: Chocolate trong miệng roi!

Siki: “Mức độ chênh lệch của lòng sông và mặt biển thật ghê gớm!”

Hanabusa Aido: “Kiyoshi, cậu không sao chứ?”

Ichijou: “Aha, nhanh như vậy đã đổi phong cách rồi!”

Kimura Kiyoshi cúi đầu nhìn áo ngủ màu hồng của mình, nghi ngờ nói: “Xinh đẹp đúng không? Áo ngủ thiếu nữ pink mới nhất tháng này! Nhìn về mặt các cậu, sao tớ lại cảm giác áo ngủ này khó coi vậy?”

Ruka chỉ vào hai thứ gì đó trước ngực Kimura Kiyoshi hỏi “Đây là cái gì?”

“Lỗ tai thỏ!” Kimura Kiyoshi khoan khoái quay lưng, chỉ vào một cái bông tròn lông xù màu trắng đang vênh lên, cười nói “Cái đuôi ở nơi này!”

Mọi người quăn bách.

Hanabusa Aido chỉ trích: “Trọng điểm không ở chỗ này! Ban nãy cậu vừa mặc áo ngủ kêu gọi, bây giờ lại đột nhiên mặc áo ngủ thỏ màu hồng!”

“Ừ, rồi sao?” Cô gái vẫn ngu ngốc hỏi.

Siki: “Đánh thẳng vào thị giác quá mạnh chứ sao!”

“Các cậu không hiểu! Mỗi cô gái đều có một tâm hồn thiếu nữ đấy!” Cô gái gật đầu một cái, trộm lẻ lười cười, ha ha, vốn muốn hiệu quả này mà!

Ruka thờ dài “Vây tớ tình nguyện không có!”

Rima “Me too!”

Kimura Kiyoshi nhếch lông mày lên “Vây các cậu cũng không thể ngăn cản tâm hồn thiếu nữ của tớ! O(∩_∩)O ha ha ~”

Akatsuki Kain an ủi: “Không nghiêm trọng đến mức như bọn họ nói đâu, rất đẹp đấy! Kiyoshi, bọn tớ đang thảo luận ngày lễ tình yêu người nào nhận được nhiều Chocolate nhất, cậu cảm thấy thế nào?”

Kimura Kiyoshi nghiêm túc nhìn Akatsuki Kain một cái, nhìn lại Ichijou một chút, lại cẩn thận nhìn Hanabusa một chút...

“Đại khái là Hanabusa hoặc là Ichijou đi, fans của hai cậu nhiều nhất!”

Rima ngoài ý muốn nói “Tớ còn tưởng rằng cậu sẽ nói cậu đấy!”

“Ừa? Tại sao? Tớ rất tự luyện sao?”

Mọi người gật đầu.

“Thế à. Kain, cậu có thể hỏi tớ một lần nữa nữa không?”

“À, được, Kiyoshi, cậu cảm thấy ngày lễ tình yêu người nào nhận được nhiều Chocolate nhất?”

“Đương nhiên là tớ! Kimura Kiyoshi! Ha ha! Tất cả các cậu đều đứng sang một bên đi!” Kimura Kiyoshi nhảy về phía trước hô.

Mọi người: o(∩_∩)o

“Này! Sao các cậu không phối hợp với tớ một chút!”

Rima lúng túng dùng mắt ý bảo Kimura Kiyoshi quay ra sau nhìn. Kimura Kiyoshi nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thấy Kuran Kaname và Seiren đứng ở cửa lớn tức xá!!! Sắc mặt hai người bọn họ... nói thế nào đây... xanh? Hoặc có thể nói là xanh biếc... Tóm lại khó coi đến mức không thể khó coi hơn. Kimura Kiyoshi lúc này hận không thể tìm cái kẻ đất chui vào, nhanh chóng ngồi thu lu ở bên cạnh người khá cao lớn Akatsuki Kain, tận lực biến mình thành vô hình ở sau lưng Kain.

“Kaname, cậu đã trở lại rồi à” Ichijou cười phá vỡ không khí lúng túng.

“Ừ...” Sau đó là tiếng Kuran Kaname và Seiren lên tầng.

“Lên rồi!” Akatsuki Kain nhắc nhở.

“Oh!” Kimura Kiyoshi ngồi thẳng, phát hiện tất cả mọi người nhìn mình, xù lông nói: “Các cậu! Không cho phép!”

Mọi người: phốc ~~~ ha ha ~

Kimura Kiyoshi: (☹_☹)

————— chuyển hình ảnh —————

Ngày thứ hai, năm giờ chiều, sắc trời dần tối.

Kimura Kiyoshi mặc đồng phục học sinh màu trắng, buồn ngủ xuống lầu, ngồi bên cạnh Akatsuki Kain. “Thật ồn ào ~”

“Cậu đã đi muộn lần thứ sáu rồi! Dù cậu vẫn buồn ngủ nhưng lát nữa phải đi học đúng giờ.” Ruka không khách khí nói.

“Ừ, vậy cũng phải, nhưng tớ có thói quen đi trễ à” Kimura Kiyoshi dụi dụi mắt, nghi hoặc nói.

“Ngày hôm qua, hiệu trưởng có nhắc với ta về vấn đề của em, Kiyoshi, về sau em không được phép lại trễ học” Kuran Kaname ưu nhã xuống lầu, nói.

“Dạ, Kaname sama!” Kimura Kiyoshi một mực cung kính.

“Đi thôi!” Kuran Kaname liếc Kimura Kiyoshi một cái, sau đó nói với mọi người.

Cửa lớn Nguyệt Xá vừa mở ra, tầm mắt Kimura Kiyoshi lập tức bị bao phủ bởi màu đen. Tối hôm qua Ichiru nói mấy ngày nay học sinh chuyển trường đến bộ ban ngày càng ngày càng nhiều, dường như đều là nhằm vào những tình anh của bộ ban đêm. Hanabusa vẫn vậy, cười hì hì chào hỏi mọi người, dù có nằm mơ cũng thấy cậu ta... vẫn được vô số nữ sinh sùng bái như cũ.

Chẳng qua là Kimura Kiyoshi phát hiện đám học sinh hôm nay có chút quý dị nhìn Ichijou Takuma và mình...

“Đó chính là Ichijou-senpai!”

“Thật đẹp trai!”

“Cậu không biết sao? Ichijou-senpai chính là người thừa kế của đại tập đoàn đấy!”

“Vừa có tiền vừa đẹp trai!!”

“Đó là tiểu thư gia tộc Kimura!”

“Thật là xinh đẹp!”

“Cậu không biết à?”

“Kimura-san chính là người thừa kế duy nhất của công ty Thiên Kỳ – tập đoàn thương mại lớn nhất đấy!”

“Oh! Thật là tuyệt!”

“Đúng thế, bọn họ thật xứng đôi!”

“Trai tài gái sắc!”

“Đúng là một đôi hoàn mỹ!”...

Kimura Kiyoshi đi tới bên cạnh Ichijou, kỳ quái hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tớ cũng không biết” Ichijou mặt không đổi sắc, tiếp tục cười nói.

“Mọi người im lặng!” Aizawa Miroku huyết khí một cái. “Mời các fans đứng xếp hàng phía sau các bảng tên, tặng quà cho thần tượng!”

Vốn xung quanh vô cùng hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt liền chỉnh tề xếp hàng hai bên đường. Kimura Kiyoshi bắt đầu hoài nghi tốc độ của bộ ban ngày có thể so với vampire. May mắn là tòa nhà trung học cấp một xa đây hơn trung học cấp hai, nếu không hôm nay sẽ phải thấy màn Yuki tặng Chocolate cho Kuran Kaname.

Aizawa Miroku và ba học sinh khác của hội học sinh làm ủy viên kỷ luật cùng gọi to: “Mời các vị!”

Mọi người nhanh chóng tặng quà. Tên của Kiyoshi và Ichijou cùng một bảng.

“Cậu có thể với tớ giải thích một chút không? Tại sao tên của tớ lại cùng với tên cậu?” Kimura Kiyoshi kỳ quái, cảm thấy không khí thật quý dị.

Ichijou vừa cười vừa lắc đầu “Tớ làm sao mà biết?”

Một học sinh Giáp: “Ichijou-senpai, Kimura-senpai, đây là Chocolate em tặng hai người, chúc hai người trăm năm hảo hợp!”

Một học sinh Ất: “Đây là của em! Hai người nhất định phải ở bên nhau đấy!”

Một học sinh Bính: “Đừng đừng, hai người nhất định phải ở bên nhau cả đời! Ngàn vạn không nên tách ra, nếu không bọn tớ sẽ không tin tưởng tình yêu nữa!”

...

Cho đến lúc bên kia Kuran Kaname thân sĩ trả lời: “Rất xin lỗi, giờ học đã tới rồi!”

...

Kimura Kiyoshi rốt cuộc hiểu chuyện gì xảy ra rồi, không ngờ bọn họ lại dán tên và Ichijou thành một đôi. Nhưng là do kẻ nào tung ra? Kẻ nào tạo tin đồn nhảm? Kimura Kiyoshi đang định phát tiết oán khí, lại bị Ichijou cường chế lôi kéo đi vào tòa nhà dạy học.

Trước khi đi, Kimura Kiyoshi vẫn nghe thấy rất nhiều người nghị luận.

“Bọn họ thật thân mật!”

“Ừ, thật ân ái!”

...

“Thật hâm mộ!”

...

Lúc sắp đến tòa nhà dạy học, Kimura Kiyoshi đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi tên mình. Kimura Kiyoshi quay đầu lại, thấy Aizawa Miroku đang chạy đến. Kimura Kiyoshi ôm trán, phiền toái lại tới.

“Kiyoshi, đây là quà tớ tặng cậu! Đây cũng là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tặng quà cho cậu! Ừm, chúc hai người hạnh phúc!” Aizawa dúm hộp quà hình trái tim vào tay Kimura Kiyoshi, rồi nhanh chóng chạy ra.

Kimura Kiyoshi hoàn toàn không để ý đến Aizawa Miroku, ngơ ngác đi vào phòng học, tùy tiện tìm cái góc một mình ngồi xuống. Đám người Hanabusa cũng biết Kimura Kiyoshi đang mất hứng, cho nên không dám lên tiếng, trong cả phòng học yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng Kuran Kaname lật sách.

Pia! Tiếng hộp quà ném xuống đất vang lên. Kimura Kiyoshi đột nhiên đứng dậy, hai mắt biến thành màu đỏ máu, cá giận nói: “Tớ muốn giết cậu ta!”

“Kiyoshi ——” mọi người vừa định lên tiếng ngăn cản, bỗng thấy Kuran Kaname kéo lại cánh tay Kimura Kiyoshi đang muốn rời đi.

“Ta hi vọng em có thể tỉnh táo lại.” Kuran Kaname ngưng mắt nhìn Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Kuran Kaname, trong lòng nghĩ: vừa qua khỏi một ngọn núi, lại xuất hiện một con sông! Rốt cuộc kiếp trước tôi đã đắc tội người nào? Người trước mặt luôn là người trong mộng của tôi, thế mà lại xảy ra chuyện như thế này... Quả nhiên làm vampire đã lâu, vừa rồi, tôi thế nhưng đã có sát ý? Kimura Kiyoshi thật không muốn thừa nhận, nhưng tôi vô cùng vô cùng ghét cái cảm giác khi mấy chuyện bực mình đột nhiên xảy ra như thế này.

Kimura Kiyoshi rút đi đôi mắt đỏ máu, an phận ngồi xuống. Kuran Kaname tựa hồ không muốn Kimura Kiyoshi lại nổi giận lần nữa, nên ngồi xuống bên cạnh cô, nhận lấy quyển sách Seiren đưa, tiếp tục lật xem.

Kimura Kiyoshi tự nhiên hiểu ý Kuran Kaname, hít sâu một hơi nói: “Ichijou, hôm nay đã khiến cậu thêm phiền toái?”

“Kiyoshi, cậu quá khách khí! Không phải là đã nhận được rất nhiều Chocolate sao? Coi như hai chúng ta là thứ nhất rồi!” Ichijou không sao cả cười nói.

“Ichijou, thật xin lỗi. Chuyện ngày hôm nay, tớ sẽ phụ trách xử lý tốt.” Kimura Kiyoshi nhẹ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: chương 33

Ichijou sững sốt, kinh ngạc nhìn Kimura Kiyoshi. Chẳng lẽ cô ấy biết tôi lo lắng chuyện gì? Xi căng đan giữa người thừa kế gia tộc Kimura và người thừa kế tập đoàn Ichijou sẽ trực tiếp làm dao động thế lực thăng bằng trong thương trường và trong Huyết tộc của hai nhà. Chỉ là một buổi sáng mà xảy ra... và Kaname... Còn có bên nguyên lão viện cũng không dễ đối phó, cả tôi và Kiyoshi đều sẽ gặp nhiều phiền toái.

Kimura Kiyoshi thấp thỏm nhìn Kuran Kaname đang lật sách, nhỏ giọng hỏi: “Kaname sama, em có thể xin về sớm không?”

“Kiyoshi, còn trốn học nữa thì em không thể tiếp tục học ở học viện này nữa.” Kuran Kaname tiếp tục lật sách, giọng nói bình thản.

“Vâng”

Kimura Kiyoshi ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, không buồn cử động. Rất rõ ràng, Kuran Kaname không đồng ý tôi đi ra ngoài, nhưng tôi thật sự không muốn gây thêm thêm phiền toái cho Ichijou cùng Kimura Heiji, dù sao bọn họ đều là người hảo tâm luôn giúp đỡ tôi.

“Seiren đi xử lý, không cần lo lắng!” thanh âm từ tính của Kuran Kaname lại vang lên lần nữa.

Kimura Kiyoshi lúc này mới thở dài một hơi, cảm kích nhìn Kuran Kaname “Cảm ơn anh! Kaname sama!”

Kuran Kaname giương mắt, trong ánh mắt tịch tịch lộ ra chút dịu dàng “So với những gì em làm, thế này không đáng là gì! Đi học cho tốt, Kiyoshi!”

“Vâng!” Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy toàn thân giống như là được thêm máu, vô cùng hưng phấn. Vừa rồi, ánh mắt dịu dàng kia, là cho tôi sao? Cho tôi sao? Sau đó, Kimura Kiyoshi lại đột nhiên cảm thấy bị ai. Người ta chỉ cho tôi một cái ánh mắt mà thôi, tôi hưng phấn cái gì chứ! Chẳng trách đến bây giờ vẫn ngốc nghếch như vậy.

Tiếng chuông vang lên, lại một giáo sư mặt lạ hoặc đi vào giảng bài.

“Xin chào mọi người, tôi là giáo sư sinh vật Itou Katsu của đại học Havart. Hôm nay tôi sẽ đơn giản giảng thuật cho mọi người về lịch sử nghiên cứu tiến hóa của Huyết tộc...”

Kuran Kaname liếc nhìn cô bé đang nghiêm túc viết bút ký, dưới ánh trắng, làn da của cô lấp lánh sáng lên. Nội tâm Kuran Kaname một mảnh mềm mại, không biết từ lúc nào, tôi tựa hồ rất hưởng thụ thời gian ở bên cô gái này. Cô gái đột nhiên quay đầu, đáy mắt lộ ra chút kinh ngạc, dịu dàng hỏi: “Kaname sama, trên mặt em có gì bất sao?” Cô gái không chờ tôi trả lời, bàn tay trắng nõn đã bắt đầu xoa xoa gò má. Một lát sau, cô gái tựa hồ ý thức được hành vi của mình không ổn, lấy gương trong túi áo ra soi. Đôi môi màu hồng hơi chu lên, tự nhủ: “Ừm, hình như sạch rồi.” Sau đó cảm kích nhìn tôi nói tiếng cảm ơn, tiếp tục nghiêm túc viết bút ký. Kuran Kaname hơi nhắc khéo miệng, Kiyoshi khả ái thiên chân ngốc nghếch như vậy chỉ biết trêu đùa làm sao có thể... Kuran Kaname nhanh chóng bình phục tâm tình của mình, tiếp tục lật sách.

“Hôm nay khóa trình kết thúc ở đây, nếu như có gì thắc mắc, kính mời các vị cứ đến chỉ giáo.” Itou Katsu nói xong, được chúng tinh anh bộ ban đêm vỗ tay, Kimura Kiyoshi vỗ tay rất nhiệt liệt. Sau giờ học, Kimura Kiyoshi liền lật đật chạy đến trước mặt Itou Katsu hỏi bài.

Rima ngậm Chocolate trong miệng, kinh ngạc nói: “Siki, có phải tớ đang nằm mơ?”

Siki dụi dụi mắt, cũng kinh ngạc nói: “Kain, tớ vừa tỉnh dậy, phiền toái cậu xác nhận dùm.”

Akatsuki Kain: “Đó, các cậu không nhìn lầm, đúng không Ichijou?”

Ichijou hơi dụi mắt, cũng chút ngạc nhiên “Hình như thế”

Hanabusa Aido khó chịu nói: “Kiyoshi người này trở nên yêu học tập à, chẳng lẽ cùng một tổ với thiên tài như tớ có gì không an lòng sao?”

Ruka: “Đừng gây cười chết người, tớ thấy là vì cùng cậu một tổ, Kiyoshi mới hăng hái cố gắng, bởi vì những người khác căn bản cũng không thể tin!”

“Cậu ——” Hanabusa Aido thở dài “Thôi thôi, con trai không thêm so đo với con gái.”

“Hừ” Ruka nâng lên cằm cao ngạo ý bảo Hanabusa Aido biết: tớ không sợ cậu.

“Sao thế? Các cậu đang cãi nhau?” Kimura Kiyoshi cảm vỡ liễu kỳ hỏi.

“Kiyoshi, cậu nói cho cậu ấy biết, cùng tớ một tổ làm báo cáo rất tốt có phải không?” Hanabusa Aido hỏi.

“Ừ, rất tốt mà.”

Ruka lườm Hanabusa Aido một cái, châm chọc nói: “Cậu hỏi như thế, người ta phải nói tốt chứ sao.”

“Cậu ——” Hanabusa Aido giận dữ chỉ vào Ruka đang nhún nhún rồi đi chỗ ngồi, không lời nào để nói. Kimura Kiyoshi cười hi hi lôi kéo Hanabusa Aido sang một bên nhỏ giọng thăm thỉ. Lát sau, hai người lên lên cười xấu xa, thỉnh thoảng còn hưng phấn kêu...

Siki: “Có dự cảm không tốt”

Rima: “Giống như trên”

Akatsuki Kain: “Cũng thế”

Ruka: “Hai người kia... luôn ngoài dự đoán của mọi người.”

Ichijou cười nhắc nhở: “Vẫn nên chuẩn bị tâm lý đi”

Mọi người thấy Kimura Kiyoshi ôm miệng cười ‘ô ha ha...’, sau đó là tiếng Hanabusa Aido không ngừng than thở, cuối cùng hai người thì thầm, mãi sau mới an tĩnh lại. Rồi lại liếc quyền Sinh vật học tiếp tục nhỏ giọng lảm bảm rất lâu mới thôi.

Siki: “Muốn hỏi không?”

Rima: “Không muốn”

Akatsuki Kain: “Không muốn”

Ruka: “Đồng ý”

“Hai người các cậu vừa rồi đang thảo luận gì vậy?” Ichijou hoàn toàn không nhìn mọi người đang u oán, mặt tươi cười hỏi.

Kimura Kiyoshi nhìn về phía Hanabusa Aido, thấy Hanabusa Aido gật đầu, tuyên bố: “Tớ và Hanabusa lại tìm được đề tài mới!”

“Ách, gần đây hình như không có báo cáo nào phải nộp.” Ichijou nhắc nhở.

“Lần này tớ và Hanabusa không có ý định nộp báo cáo, mà là chuẩn bị ra sách.” Kimura Kiyoshi khoan khoái, cuộc sống ngoài việc quan tâm Kuran Kaname ra, còn có thể làm chuyện khác.

Mọi người: “Ra sách?”

“Lịch sử tiến hóa của sinh lý phái nữ Level D.” Hanabusa Aido trả lời: “Vừa rồi cũng nhận được giáo sư Itou tán thưởng, nói là ý tưởng của Kiyoshi rất có tính đổi mới. Hơn nữa lúc trước tớ và Kiyoshi nộp luận văn về nghiên cứu kết cấu sinh lý phái nữ Huyết tộc đã được viện nghiên cứu của Huyết tộc coi trọng, nói là nghiên cứu của chúng tớ bổ khuyết vào lịch sử Huyết tộc đấy.”

Ruka nhìn Hanabusa Aido mặt kiêu ngạo, trong lòng nghĩ, nghiên cứu những thứ mà người bình thường không nghiên cứu kia, lại được coi là bổ khuyết vào lịch sử...

Ichijou cười chúc mừng Kimura Kiyoshi và Hanabusa Aido, có thể thêm một chủ đề vào lịch sử Huyết tộc, điều đó được coi là thành tựu rất lớn. Rima và Siki, Akatsuki Kain ba người cũng chúc mừng một phen.

“Chẳng qua là lịch sử tiến hóa Level D là cái gì vậy?” Mọi người vẫn không ngăn cản được lòng hiếu kỳ có thể hại chết mèo.

“Căn cứ vào báo cáo nghiên cứu lần trước làm cơ sở để tiến thêm một bước, các cậu cũng biết, phái nữ Huyết tộc và phái nữ loài người là không giống nhau. Mà phái nữ Level D là do phái nữ loài người chuyển biến, như vậy vấn đề sinh của họ... balabala...” Hanabusa Aido thao thao bất tuyệt nói.

Mọi người buồn bã nhìn Ichijou Takuma, cực kỳ muốn che lại cái miệng tò mò của Ichijou Takuma, dĩ nhiên, kể cả Hanabusa Aido đang thao thao bất tuyệt.

Đang lật sách, Kuran Kaname rốt cục nghe thấy Hanabusa Aido nói đến “Kinh nguyệt” “Tử cung”... “Noãn”, bàn tay lật sách rốt cục cứng lại. “Hanabusa, có một số việc có thể không cần nói tỉ mỉ như vậy.” Kuran Kaname mặt đen lại đứng dậy, cầm quyển sách đi ra phòng học.

“Dạ, Kaname sama.” Hanabusa Aido cười vò đầu, đưa mắt nhìn Kuran Kaname, rồi tiếp tục thao thao bất tuyệt kể với ‘những người nghe’.

Kimura Kiyoshi cười nhìn mọi người co quắp khóe miệng, trong lòng len lén vui mừng, quả là quý tộc, khi nghe phải chuyện không thích nghe thì cũng có thể rời đi mà không chút thất lễ.

————— chuyển hình ảnh —————

Ngày hôm sau, bảy giờ sáng.

“A ô ———” Kimura Kiyoshi mặc áo ngủ thỏ xuống tầng, nhìn thấy Ichijou cũng buồn ngủ ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh.

Ichijou hai mắt mệt mỏi nhìn Kimura Kiyoshi xuống lầu, nói: “Một người tớ là được rồi, cậu không cần xuống đâu”.

“Cũng như cậu thôi mà, không tận mắt nhìn thì sao có thể yên tâm ngủ.” Kimura Kiyoshi ngồi ở bên cạnh Ichijou ngáp cả ngày. lát sau, nữ giúp việc của Nguyệt Xá đẩy cửa đi vào, trong lòng ôm một chồng tờ báo lớn, đặt xuống trước mặt Ichijou, hành lễ lui ra. Ichijou và Kimura Kiyoshi mỗi người một nửa, cẩn thận lật xem.

Một giờ sau, Kimura Kiyoshi nói: “Bên tớ không có, một chữ cũng không thấy nhắc tới.”

“Ừ, bên tớ cũng không có! Xử lý rất tốt, Kiyoshi.” Ichijou ngáp mấy cái, chuẩn bị kéo Kimura Kiyoshi lên tầng ngủ. Bỗng nữ bộc lại vào, cung kính nói với Kimura Kiyoshi: “Tiểu thư Kiyoshi, bên ngoài có một học sinh trung học của bộ ban ngày tên là Kiryu Ichiru tìm ngài.”

Kimura Kiyoshi kinh ngạc, Ichiru tự mình đến tìm mình nhất định là có chuyện quan trọng. Kimura Kiyoshi bảo nữ bộc chuẩn bị sandwich và sữa tươi cho Ichiru, rồi sau đó ra cửa kéo Ichiru vào. Kimura Kiyoshi giới thiệu đơn giản cho Ichiru và Ichijou biết nhau, rồi hỏi Ichiru tới có chuyện gì. Ichiru đưa tờ báo trong tay đưa cho Kimura Kiyoshi, Kimura Kiyoshi mở tờ báo ra đọc, cùng Ichijou liếc nhau, sắc mặt hai người lập tức trở nên xanh mét. Kimura Kiyoshi tiến Ichijou, bàn với Ichijou một lúc, cuối cùng quyết định: trước tiên ngủ đã! Xi căng đan gì đó để sau, giờ đang rất mệt nhọc.

Aizawa Miroku vội vàng đeo phù hiệu ủy viên kỷ luật lên tay áo, tính toán đi đường tắt đi qua rừng cây đến cửa lớn ngăn cách bộ ban ngày và bộ ban đêm, hồngбет, mắt thấy sắp đến thời gian mở cửa, không thể bỏ qua cơ hội ngắm mỹ nữ. Đột nhiên, Aizawa Miroku cảm thấy một luồng bạch quang chọt lóe trước mặt, sau đó đột nhiên có hai người xuất hiện trước mặt; đây... đây không phải là Akatsuki Kain và Hanabusa Aido của bộ ban đêm sao; nhìn xung quanh, Siki Senri, Touya Rima và Souen Ruka đang đứng ở phía sau cậu.

Aizawa Miroku nhìn năm người đang đến gần mình, khẩn trương hỏi: “Các cậu muốn làm gì?”

Hanabusa Aido lấy ra tờ báo ném mạnh vào mặt Aizawa Miroku “Đây là cậu làm?”

Aizawa Miroku nhặt lên tờ báo rơi trên mặt đất, mở ra “Cái này...”

“Tiêu đề trang đầu, ‘Bản nhạc đồng thoại tình yêu vườn trường xinh đẹp: câu chuyện tình yêu duy mỹ của Ichijou Takuma và Kimura Kiyoshi’ là cậu viết? Đừng nói cho tôi là cậu không thừa nhận! Mặt trên tờ báo này viết rõ tác giả là hội học sinh.” Akatsuki Kain nói.

“Đúng thế, viết không hay sao? Tôi đã tận lực diễn tả quan hệ giữa thiếu gia Ichijou và Kiyoshi, có thể tôi miêu tả không duy mỹ, chỉ tại hai người bọn họ quá hoàn mỹ, tôi không có cách nào dùng từ ngữ hạn hẹp để hình dung hai người họ ——”

“Lời đồn hai người bọn họ đính hôn được truyền tai nhau trong trường cũng là cậu tung ra” đôi mắt của Souen Ruka chuyển dần thành màu đỏ máu.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: chương 34

Aizawa Miroku hơi sợ hãi nhìn năm người trước mặt, cảm thấy rất kì lạ, đôi mắt của bọn họ, tốc độ, còn có... —— thậm chí còn có răng nanh. “Cậu... các cậu là vampire?”

“Người làm tổn hại đến bạn bè của bọn ta, quyết không thể tha thứ!” hai tròng mắt của Hanabusa Aido đỏ lên màu máu, răng nanh bén nhọn từ từ tiến tới gần cổ Aizawa Miroku. Aizawa Miroku đột nhiên phát hiện mình không thể nói ra tiếng, cũng không chạy nổi, cậu kinh hãi chảy mồ hôi đầy đầu, trái tim không ngừng đập gia tốc. Đúng cái khắc hai răng nanh của Hanabusa Aido gần sát cổ Aizawa Miroku, Aizawa Miroku lập tức té xỉu.

“Không có tiền đồ!” Hanabusa Aido đâm răng nanh vào cổ Aizawa Miroku, trong nháy mắt, mùi máu thơm tràn ngập cả không khí.

“Hanabusa!” Mọi người sửng sốt, đúng lúc đó, Kimura Kiyoshi đã chạy tới nơi, thấy vậy cũng kêu to. “Hanabusa, mau dừng lại!”

Hanabusa dùng đầu lưỡi liếm vết máu ở khóe miệng, nhìn Kimura Kiyoshi.

“Mau dừng lại! Tớ lo Kaname ——” Kimura Kiyoshi còn chưa kịp nói hết, sau lưng Hanabusa Aido đã xuất hiện một bóng người tuần nhả. Seiren nhảy đến trước mặt Aizawa Miroku, chạm tay vào đỉnh đầu Aizawa Miroku.

“Kaname sa ——”

BÓP —— đầu bàn tay đỏ lập tức hiện ra trên má trái trắng nõn của Hanabusa Aido “Lúc nào thì cậu bắt đầu được phép tùy hứng vậy?”

“Nhưng...” Vừa muốn cãi lại, Hanabusa Aido liền nhận được ánh mắt cảnh cáo của Kuran Kaname, lập tức cúi đầu không nói.

“Trở về hết đi, không cho phép có lần sau.” Kuran Kaname nói.

“Dạ, Kaname sama” Akatsuki Kain đỡ Hanabusa, mọi người cùng nhau trở về Nguyệt Xá. Kuran Kaname đưa ngón tay xẹt qua cổ Aizawa Miroku, vết thương đang chảy máu liền khép lại trong nháy mắt. Sau đó, Seiren mang Aizawa Miroku đi. Kimura Kiyoshi vội vàng hành lễ với Kuran Kaname, rồi xoay người đuổi theo Hanabusa Aido.

Nguyệt Xá, đại sảnh.

Akatsuki Kain cẩn thận quan sát Hanabusa một cái, nói: “Đừng bày ra bộ dạng bộ dạng uể oải này nữa, Kaname sama đòi xử oan với cậu hay sao?”

Hanabusa úy khuất đỏ mặt, lắc đầu nói: “Kain, đừng nói nữa...”

Kimura Kiyoshi đột nhiên đẩy cửa vào, mọi người quay đầu nhìn cô. Kimura Kiyoshi nhanh chóng vọt đến ngồi xuống bên cạnh Hanabusa Aido, dùng ngón trỏ cẩn thận chọc chọc bên mặt đỏ lên của Hanabusa Aido “Đau không?”

Hanabusa Aido lẳng lẳng nhìn Kimura Kiyoshi, sau đó mới phản ứng kịp, hét lớn: “Đau! Đau! Đau! Kimura Kiyoshi, chẳng lẽ cậu không thấy nó rất đỏ sao?”

“Ồ? Kỳ quái, vampire sẽ có vết thương à?”

Mọi người: phốc ~~~

Ichijou cầm một đồng văn kiện xuống tầng, thấy thế liền vui vẻ cười nói. “Sao vậy? Aido, chuyện gì thế?”

Hanabusa Aido hung hăng trừng Ichijou một cái, không nói gì.

“Ichijou, cậu thật là. Aido đã thay chúng ta báo thù đấy, Aido, rất hy vọng máu của Aizawa Miroku bị cậu hút khô.” Kimura Kiyoshi cảm khái nói.

Ichijou sững sốt, sau đó cười nói: “Vậy thì phải cảm ơn Hanabusa đã giúp tớ và Kiyoshi dạy dỗ hần, tớ vốn định lát nữa đi tìm hần đấy.”

Ruka: “Đùa sao, chỉ là một loài người mà thôi, không đáng cậu phải tự mình đi. Hơn nữa, giờ Kaname sama lại không cho chúng ta đụng vào hần, dù có đi cũng vô dụng.” Ruka đi đến chỗ ngồi, nghĩ đến vừa rồi mùi thơm của máu tràn ngập không khí, lập tức máu toàn thân rục rịch.

Siki gật đầu “Đáng tiếc” máu mỷ vị như thế, chỉ có thể ngửi nhưng lại không nếm được.

Ichijou nghe vậy cười đùa “Dù cơ quan hành chính trung ương có cho phép, thì sợ rằng máu của Aizawa Miroku cũng không có phần của tớ.”

“Cảm ơn mọi người đã hỗ trợ, chuyện báo thù, tớ sẽ giải quyết tốt.”

Rima ngậm Chocolate hỏi: “Giải quyết kiểu gì?”

“Đằng nào cũng có thể giải quyết tốt, Ichijou đâu chỉ biết cười, tớ cũng không chỉ biết cúp cua nha.” Kimura Kiyoshi cười trả lời.

Mọi người sao có thể nghe không hiểu, trong lời nói của Kimura Kiyoshi đã có ý ngầm. Rất rõ ràng, tên Aizawa Miroku kia sắp gặp xui xẻo rồi. Mọi người bắt đầu cực kỳ tiếc hận, khó gặp được loài người có mùi máu ngọt ngào như thế, vậy mà ‘ hương tiêu ngọc vẫn ’.

Kimura Kiyoshi thờ dãi, bắt đầu đi nói: “Các cậu nghĩ đơn giản quá, không dễ dàng xử Aizawa Miroku như vậy đâu, nếu không thì ngày mai bộ ban đêm chúng ta sẽ có thêm một bạn học đấy.”

Mọi người kinh hãi “Cái gì?”

“Bị cắn mà”

Rima đứng dậy cẩn thận quan sát Hanabusa Aido hồi lâu “Không nhìn ra!”

Akatsuki Kain híp mắt “Làm sao có thể, Aido là em họ của tớ, tuyệt đối là tộc B.”

Souen Ruka búng tỉnh hiểu ra “Chà trách.”

Mọi người nghi hoặc nhìn Ruka, trong lòng mắt Ruka lộ ra sự cao ngạo độc hữu “Chà trách, vừa rồi khi ngửi thấy mùi máu của người kia, tớ đã cảm thấy không bình thường, thì ra Aizawa Miroku cũng là Huyết tộc.”

“Bingo! Nói đúng trọng điểm.” Kimura Kiyoshi nói tiếp.

Hanabusa Aido: “Ý cậu là Aizawa Miroku là Huyết tộc?”

Siki: “Bây giờ ngẫm lại, đúng là có chút giống.”

Kimura Kiyoshi gật đầu “Không sai, có thể khẳng định.”

“Tại sao có thể có chuyện như vậy? Rốt cuộc là tớ đã bỏ lỡ chuyện gì vậy.” Ichijou nâng trán tiếc hận nói.

“Tớ vẫn nên lên tầng suy nghĩ một chút nên làm thế nào đây, hình như chuyện này càng ngày càng kỳ quái.” Kimura Kiyoshi chỉ biết là bộ ban ngày lại thêm một vampire, hơn nữa thân phận cũng là ‘ ủy viên kỷ luật ’, chẳng lẽ chức vị ủy viên kỷ luật này nhất định phải là ‘ ngụy loài người ’ mới được làm sao?

————— chuyển hình ảnh —————

“Ông làm như vậy là không tuân theo quy định hòa bình của học viện.” Kuran Kaname gõ bàn, nhìn thẳng Cross Kaien.

Cross Kaien đẩy đẩy mắt kính, đột nhiên cười nói: “Aha, Kaname, quả thật thân thể của Aizawa Miroku rất đáng thương. Lúc ông nội cậu ấy cầu xin tôi, ông ấy khóc rất thảm. Dòng máu của vampire trên người Aizawa đã dần biết mất, cậu ấy hoàn toàn có thể sống giống như một người bình thường. Những vampire có mơ ước như vậy không chỉ có một mình Juri, không phải sao?”

Kuran Kaname nhìn thấy sự đau thương mà Cross Kaien che giấu ở đáy mắt, cũng không nói nhiều, xoay người vừa đi vừa nói “Hiệu trưởng, ông cũng biết, tình huống của Aizawa Miroku khác với Yuki, tôi sẽ không cho phép bất kỳ sự tồn tại nào phá hỏng sự hòa bình của học viện.”

Kuran Kaname vừa đi khỏi, Cross Kaien liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Aizawa Miroku toàn gây chuyện không đâu, nếu không đi chọc Kimura Kiyoshi và Ichijou Takuma, thì sao có thể gặp tai nạn như hôm nay, làm lộ mất thân phận. Trong đầu Cross Kaien hiện lên gương mặt đầy nước mắt của lão gia Aizawa, lòng đột nhiên khó chịu.

“Cãi nhau?” Thiếu nữ với giọng điệu châm chọc.

Cross Kaien ngẩng đầu, thấy Kimura Kiyoshi mặc quần áo lụa mỏng tuyết trắng đang ngồi ở bậc cửa sổ. “Em lại tới? Nghe được cái gì rồi?”

“Hm, thầy nghĩ em đã nghe thấy cái gì thì đúng là cái đấy chứ sao.”

Cross Kaien nghiêm nghị nhìn Kimura Kiyoshi, Kimura Kiyoshi cũng trừng lại, nửa giờ sau, ‘chiến sự’ bởi vì Cross Kaien nháy mắt mà chấm dứt một cách thảm thiết. Kimura Kiyoshi khoan khoái ngồi trước bàn làm việc của Cross Kaien, hiểu kỳ nói: “Từ ánh mắt của em, thầy nhìn thấy gì?”

“Ngu ngốc!” Cross Kaien không chút do dự trả lời.

“Ừm, em thích đáp án này. Người không biết thì không sợ gì cả, tức là ý thầy muốn nói em rất dũng cảm.”

Cross Kaien lập tức ngã nhào xuống, ông nói vậy mà cô cũng có thể vận vẹo ý ông?

“Em đến để hỏi chuyện Aizawa Miroku, hiệu trưởng, thầy hiểu mà.”

“Thầy hiểu cái gì? Thầy không hiểu gì hết. Kiyoshi, thầy hi vọng em có thể giúp Aizawa một chút, thật ra cậu ấy là một đứa trẻ đáng thương.”

“Vâng, rồi sao? Em khá hiểu kỳ làm sao Aizawa Miroku có thể đề nén được bản chất vampire của mình?”

“Ngài Aizawa cùng phu nhân đã hy sinh trong cuộc chiến của Huyết tộc mười mấy năm trước, Kiyoshi, em phải biết, cho dù là quý tộc vampire cũng sẽ bị lợi dụng. Vợ chồng Aizawa chính là vampire như thế, họ biết là khó thoát khỏi vận mệnh, bọn họ chỉ hi vọng con trai của mình có thể sống cuộc sống của một con người bình thường, cho nên sau khi Aizawa Miroku ra đời không lâu, ngài Aizawa bí mật biến con trai ông thành loài người.”

Kimura Kiyoshi tròn to hai mắt, kinh ngạc đến mức không thể kinh ngạc hơn “Có thể làm được sao?”

“Đây là truyền thuyết Huyết tộc của các em, làm sao thầy biết? Thầy cũng chỉ nghe lão Aizawa nói.” Cross Kaien giờ chân nói.

“Nếu đơn giản như vậy thì đã tốt”

Kimura Kiyoshi cảm thấy, nếu như biến vampire thành con người mà không cần thế mạng cũng có thể làm được, thì Kuran Juri thân là thuần huyết cần gì phải hy sinh mình để phong ấn phần vampire trong Yuki chứ.

“Tóm lại em hãy bỏ qua Aizawa Miroku là được rồi.” Cross Kaien đột nhiên cao giọng nói.

“Hey, thầy hãy rõ ràng một chút. Là cậu ta cứ bám lấy em cơ mà? Còn cả chuyện báo trường nữa, hiện tại xi căng đạn giữa em và Ichijou đang bay khắp trường học, đều là nhờ Aizawa Miroku ban tặng. Thầy là hiệu trưởng, thầy làm ơn hãy duy trì chút đường sống có được hay không? Sự tồn tại của thầy chẳng phải là muốn duy trì quyền lợi của mỗi học sinh sao?” Kimura Kiyoshi cũng cao giọng theo, không nhường bước chút nào.

“À... chuyện này... em là vampire mà, em có thể nhường nhịn cậu ấy một chút.”

“Tại sao chứ? Em không giết hắn đã vạn hạnh rồi.” Kimura Kiyoshi không chút che giấu, trả lời.

“Kiyoshi! Thầy không hy vọng em giống bọn họ.”

“Hiệu trưởng, mời thầy nghĩ thông một chút, em là vampire, em có bản tính. Xin ngài chó coi em thành bóng người kia trong lòng ngài, em ủng hộ hòa bình giữa Huyết tộc và con người. Nhưng đối với những kẻ làm nhiễu loạn trật tự phá hỏng cuộc sống sinh hoạt của em, bất kể là người hay quý, em tuyệt sẽ không thối lui! Hừ, thật không hài lòng một chút nào hết, đi.” Kimura Kiyoshi tức giận vỗ mạnh bàn một cái, đứng phắt dậy rồi đi.

“Em——” Rất nhanh, chỉ còn lại Cross Kaien bên trong phòng làm việc giương mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: chương 35

Kimura Kiyoshi đẩy mạnh ra cửa tức xá, bỏ lại một câu rồi không quay đầu lại lên lầu trở về phòng. “Bella, ngày mai chuyển một cái bàn làm việc đến phòng hiệu trưởng, phải là đồ tốt nhất, bền chắc nhất...”

Nữ bộc Bella cúi người gặt đầu.

Mọi người trong phòng khách nghe vậy liền nghi ngờ.

Hanabusa Aido hưng phấn nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Thì ra Kiyoshi cũng giống tớ, đều ghét ông hiệu trưởng cổ quái đó.”

Siki: “Hình như chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu.”

Akatsuki Kain: “Ừ, gần đây Kiyoshi phiền lòng rất nhiều chuyện, thật nhớ nụ cười của cậu ấy.”

Rima: không ngừng cắn Chocolate, im lặng.

Ichijou cười nói: “Tớ nghĩ các cậu đều lầm, hẳn là Kiyoshi tỏ tình với hiệu trưởng nhưng không có kết quả, nên mới tức giận.”

Mọi người kinh hãi “Gì ——” sau đó mọi người lại lắc đầu, tuyệt đối không thể. Bình thường, thẩm mỹ của Kimura Kiyoshi rất cao, làm sao có thể đối với tên cổ quái như hiệu trưởng...

Hai tròng mắt của Ruka lóe lên “Vậy tỏ tình nguyện cậu ấy thích Kaname sama còn hơn, Kiyoshi thích hiệu trưởng ở chỗ nào chứ? Không có gì kinh khủng hơn chuyện này.”

Ichijou lắc lắc đầu, cười nói: “Tớ cũng không chắc có phải là thật hay không, lúc Kiyoshi mới đến đây, cậu ấy đã trả lời câu hỏi “Thích nhất ai” trong list ‘một ngàn câu hỏi’ là hiệu trưởng.”

Akatsuki Kain mắt lé nhìn Ichijou “Phó kí tức xá đại nhân lúc nào thì biết đùa giỡn vậy? Ai cũng biết thứ kia chỉ cần điền lung tung là được.”

Ichijou cô đơn nói: “Thật đau lòng, sao tớ lại có cảm giác hình như các cậu thích Kiyoshi hơn tớ vậy.”

Mọi người im lặng nhìn trời, Ichijou, ngay cả chuyện này mà cậu cũng ghen?

Kimura Kiyoshi trở lại phòng, tiếp tục lật đọc bộ tiểu thuyết của Zaria, không thèm nghĩ mấy chuyện kỳ quái trong học viện Cross nữa. Ước chừng qua một canh giờ, Kimura Kiyoshi phiền não khép quyển sách lại. Cái gì và cái gì chứ, tình cảm hai người dây dưa nhiều như vậy, vậy mà còn chưa dây dưa hết? Kimura Kiyoshi giận ném sách ra ngoài cửa sổ, một phút đồng hồ sau,

Ủa? Sao còn chưa phát ra tiếng sách rơi xuống đất? Kimura Kiyoshi chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới. “Kaname sama?”

Kuran Kaname ngẩng đầu “Kiyoshi, ta có nên nói rõ với em một chút về vấn đề giữ vệ sinh xung quanh Nguyệt Xá không?”

“Aha” Kimura Kiyoshi cười nhảy xuống, nhận lấy sách Zaria trong tay Kuran Kaname. “Lần sau sẽ không thể nữa, Kaname sama”

“Hình như em rất thích gọi ta là Kaname sama, ta đã khiến Kiyoshi có cảm giác xa lạ sao?”

Xoay người đang muốn rời đi, tìm Kimura Kiyoshi đột nhiên kịch liệt nhảy lên, quay đầu lại nhìn vị đế vương đứng ở dưới ánh trăng, trong đôi mắt anh nồng đậm cô độc và đau thương. Kimura Kiyoshi cúi đầu, không khỏi cảm thấy bi thương. “Kaname sama, phải gọi như vậy mới có thể luôn nhắc nhở mình và ngài khác nhau đến mức nào, em cùng với ngài đến từ hai thế giới khác nhau.” Kimura Kiyoshi nhìn vầng trăng sáng trên trời, cha mẹ của tôi ở thế giới kia có phải cũng đang hưởng thụ ánh trăng sáng như vậy hay không?

“Em từ bỏ sao?”

“Dạ?”

“Chuyện thích ta.”

Kimura Kiyoshi kinh ngạc nhìn Kuran Kaname, anh ấy cũng đang nhìn mình. “Những chuyện nghiêm túc thì làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy chứ? Lỗi của em là đã quấy rầy cuộc sống của Kaname sama, đáng ra em không nên nói ra. Cho dù Kaname sama biết, em cũng không nên nói thẳng ra, không phải sao?”

“Kiyoshi, em đã khiến tôi rất bối rối đấy.” Kuran Kaname dịu dàng vuốt ve gương mặt Kimura Kiyoshi, đáy mắt thoáng qua sự yêu chiều.

“Thật xin lỗi” Kimura Kiyoshi đột nhiên nhào vào ngực Kuran Kaname, nhỏ giọng khóc thút thít. Tôi ghen tỵ, biết rõ trong lòng Kuran Kaname chỉ có Yuki là tình yêu đích thực, tôi lại không biết điều đi tranh đoạt. Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, không giả bộ nổi nữa, không che giấu nổi nữa. Lúc chưa tới học viện Cross, rõ ràng kế hoạch của mình là dùng ba năm để làm Kaname cảm động, nhất định phải kiên trì đến lúc Cross Yuki thức tỉnh mới chịu thôi. Nhưng hôm nay, còn chưa tới ba tháng, Kimura Kiyoshi đã bắt đầu không nhận được, oán hận và ghen tỵ chất chứa trong nội tâm bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Kimura Kiyoshi không thể tin được mình đã bật khóc, còn khóc rất thương tâm. Tôi không nên lựa chọn một con đường khó đi như thế sau khi xuyên

qua đến đây. Tôi vốn tưởng rằng chỉ cần mình cố gắng, thì hết thảy đều có thể thay đổi. Thân phận vampire không có gì đáng sợ, đặc biệt là ở trong thế giới tràn ngập thuốc an thần huyết dịch này, tôi cũng sẽ không phải ở mãi trong bóng tối. Nhưng khi từ từ đến gần người trong lòng, Kimura Kiyoshi lại không có cách nào kềm chế nỗi sự thích biến thành yêu Kuran Kaname; là tình yêu chân chính, khó có thể bỏ qua, dễ dàng ghen tỵ, khó tha thứ dù chỉ một chút bụi bẩn dính vào. Tình yêu này hoàn toàn khác với tình cảm thích mà Kimura Kiyoshi đã từng trải qua, rất dễ dàng đau, rất dễ dàng thương tâm, rất dễ dàng khổ sở.

Khóc thút thít, Kimura Kiyoshi có thể cảm giác được rõ ràng mùi thơm cơ thể Kuran Kaname, nhịp tim vững vàng và nhiệt độ ấm áp. Loại cảm giác này khiến cho Kimura Kiyoshi càng thêm mê luyến, vào giờ phút này Kimura Kiyoshi mới tỉnh ngộ, thì ra thích không hề đơn giản như vậy, thì ra kế hoạch ‘cướp lấy sự sủng ái của Kuran Kaname cho dù không chiếm được liền từ bỏ’ thật ngu ngốc. Tại sao mình có thể bỏ qua chuyện quan trọng như vậy? Bất kỳ ai đến gần quân vương thuần huyết Kuran Kaname đều giống nhau, đều khó có thể chống đỡ sức quyến rũ trí mạng của anh ấy, bị hút vào vực sâu không đáy.

Kuran Kaname ôm lấy hai vai Kimura Kiyoshi, thương tiếc nhìn người trong ngực. Một lát sau, Kuran Kaname từ trong túi áo lấy ra một cái khăn lụa êm ái lau nước mắt trên hai gò má Kimura Kiyoshi, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng in lên trán Kimura Kiyoshi. “Ta biết, ta đã nhận được tâm ý của Kiyoshi. Đừng khóc, Kiyoshi, ta đưa em về phòng.”

Kuran Kaname cầm lấy tay phải của Kimura Kiyoshi, nháy mắt xuất hiện bên trong phòng Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi dùng khăn, lúng túng nói: “Vừa rồi, rất xin lỗi, Kaname sama.”

Ngón tay thon dài của Kuran Kaname nhẹ nhàng lướt qua mái tóc đen của Kimura Kiyoshi “Nếu cảm thấy có lỗi... hãy gọi ta là Kaname.”

“Vâng, Kaname” Kimura Kiyoshi xấu hổ cúi đầu, nội tâm vừa rồi còn rất khổ sở, đã theo nụ hôn nhẹ của Kuran Kaname mà bắt đầu cảm thấy ngọt ngào, chút ngọt ngào này giống như một ngọn lửa trong nháy mắt sưởi ấm thân thể khô héo của Kimura Kiyoshi, máu toàn thân bắt đầu tăng tốc chảy.

Kuran Kaname kéo tay Kimura Kiyoshi, để cô ở trên giường nghỉ ngơi. Anh đắp chăn lên người Kimura Kiyoshi, ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt ve mái tóc Kimura Kiyoshi. “Ngủ đi, Kiyoshi.”

Kimura Kiyoshi lưu luyến không rời “Anh muốn đi à?”

Đang đứng dậy muốn rời đi, Kuran Kaname quay đầu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng. “Kiyoshi, vampire đều nhờ hút máu của người mình yêu mới có thể lấp đầy sự trống rỗng trong nội tâm, hãy suy nghĩ kỹ càng.”

Kimura Kiyoshi kinh hãi nhìn bóng lưng ưu nhã của Kuran Kaname rời đi, cả người theo tiếng đóng cửa mà co quắp lại. Một sự sợ hãi trước nay chưa từng có bỗng tràn ngập nội tâm Kimura Kiyoshi——anh ấy... có ý gì? Người yêu? Hút máu?

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: chương 36

Nửa năm sau, mùa xuân, hoa anh đào nở rộ.

Album đĩa nhạc thứ nhất của Kimura Kiyoshi “Tình yêu tội lỗi” đã được phát hành hơn một tháng. Từ việc chuẩn bị MV đến cách đối phó truyền thông, Kimura Kiyoshi luôn tận lực học hết. Cho nên, mấy tháng nay Kimura Kiyoshi luôn mệt mỏi không chịu nổi.

Nguyệt Xá, đại sảnh. Hanabusa Aido nhàm chán cầm bó hoa mà fans mê ca nhạc tặng cho Kimura Kiyoshi, ai oán nói: “Mấy tháng nay, số lần thấy mấy bó hoa này còn nhiều hơn số lần thấy Kiyoshi.”

“Đúng vậy, Kiyoshi chỉ xuất hiện lúc đi học, tiếng chuông tan lớp vừa vang lên là biến mất rồi.” Akatsuki Kain cũng cảm khái, không có Kimura Kiyoshi, ngày nào cũng nhàm chán.

Ruka khinh bỉ nhìn hai người một cái “Kiyoshi bận rộn chính sự của mình, có cái gì không tốt? Hanabusa, cậu quá nhàn nhã.”

“Này, cậu có ý gì?” Hanabusa Aido bút mạnh hoa Mãn Côi trong giỏ, tức giận nói.

“Ý trên mặt chữ, hơn nữa hoa này là tặng cho Kiyoshi, cậu không có quyền xử lý.” Ruka nhìn cánh hoa bị hái rơi đầy đất, châm chọc nói.

Hai trông mắt Hanabusa Aido không ngừng lóe lên, không phục nói: “Hoa chẳng phải là để người ta hái sao? Dù tôi không hái, thì lát nữa cũng sẽ bị nữ bộc dọn dẹp đi. Tôi hái chúng là thể hiện giá trị của chúng!”

“Cát, đừng chọc cười nữa, ủa?” Đang cười nhạo Hanabusa, Ruka thấy cửa túc xá bị mở ra, Kaname sama ôm một cô gái mặc dạ phục màu xanh vào cửa, sau lưng là Seiren cúi đầu không nói. Đang từ lâu hai xuống, Ichijou liền nhận ra cô gái trong ngực Kuran Kaname là Kimura Kiyoshi. “Kaname, có chuyện gì vậy? Kiyoshi lại ngất xỉu?”

Kuran Kaname ừ một tiếng, ôm Kimura Kiyoshi lên phòng. Kuran Kaname nhẹ nhàng đặt Kimura Kiyoshi ở trên giường, đắp kín chăn cho cô. Sắc mặt Kimura Kiyoshi hơi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lông mi thon dài thỉnh thoảng lay động, tựa hồ đang gặp phải ác mộng đáng sợ; đôi môi vốn màu hồng đào giờ lại tái nhợt; cả người thoát nhìn một mõi không chịu nổi.

Kuran Kaname sờ trán Kimura Kiyoshi, khẽ cau mày. Trông cô nhóc này giống như đang bị bệnh, nhưng vampire sẽ không ngã bệnh. Vậy tại sao trông cô nhóc này lại yếu ớt như thế chứ...

“Kaname —— Kaname —— anh đừng đi, không muốn —— A ——” Một tiếng kêu thê lương thâm thiết vang lên, Kimura Kiyoshi bật dậy. Vừa tỉnh, Kimura Kiyoshi liền nhìn thấy một bàn tay trắng nõn thon dài đang bưng một cái ly chân dài đựng chất lỏng màu đỏ. Kimura Kiyoshi theo cánh tay nhìn lên trên “Ủa, Kaname sama?”

“Uống nó”

Kimura Kiyoshi nhận lấy cái ly, uống chất lỏng vào, hương vị cực kỳ ngọt ngào. “Đây là?”

“Đừng lo lắng, đây là máu mà loài người tự nguyện cống hiến. Thể chất của em quá kém, Kiyoshi.” Vốn tưởng rằng các tờ báo thảo luận thể chất ‘tiểu thư Kimura’ không tốt... chỉ là kiếm cớ, không nghĩ tới cô ấy thật sự có thể té xỉu; hơn nữa nghe Ichijou nói, Kimura Kiyoshi té xỉu đã không chỉ một lần.

Kimura Kiyoshi lắc đầu, trên gương mặt tái nhợt là hai tròng mắt tràn ngập cảm ơn để làm dung động lòng người. “Thân thể em rất tốt, chẳng qua là không biết tại sao bị té xỉu. Kaname, cảm ơn anh.” Kimura Kiyoshi miễn cưỡng nở nụ cười, từ ngày đó đến nay, đây là lần đầu tiên nói chuyện với Kaname, sáu tháng lễ bảy ngày.

Kuran Kaname giang hai cánh tay ôm Kimura Kiyoshi, thân thể thiếu nữ mềm mại trong ngực tản ra hương thơm mê người; Kuran Kaname tham luyến hít thỏa thích, không khỏi ôm chặt thêm, để cho người trong ngực gần sát hơn vào lồng ngực của mình; Kimura Kiyoshi, rốt cuộc em là ai? Vì sao lại đặc biệt như thế. “Kiyoshi, em thật sự không muốn ta uống máu của em sao?”

Kimura Kiyoshi nghe vậy, thân thể bắt đầu run rẩy, Kaname, thanh âm của anh vẫn luôn hấp dẫn như vậy, toàn thân tản ra trí mạng hấp dẫn. Em nên làm cái gì bây giờ? Em không thể dâng hiến máu mình cho anh, máu của em có nghĩa là em không thể thoát khỏi được thân phận. Nếu như em thật sự là Kimura Kiyoshi mà không phải là Shizuka Hiou – thân phận em luôn muốn vứt bỏ! Em sẽ rất muốn anh uống máu của em, bao nhiêu cũng được. Nhưng... em là... em là thuần huyết Shizuka Hiou, vị hôn thê của Kuran Rido! Nếu như em lựa chọn để anh hút máu mình, nhất định những hành động đầy dối trá và lừa gạt của em sẽ bị vạch trần, mà anh, thuần huyết quân vương, là người không thể chấp nhận những lời nói dối nhất thể giới.

Kuran Kaname cảm giác được người trong ngực hoảng sợ, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Kimura. “Ta đã làm Kiyoshi sợ hãi, xin lỗi.”

Kimura Kiyoshi dùng hai tay ôm eo Kuran Kaname thật chặt, tham luyến nhiệt độ của anh, không muốn buông tay ra; Cô nói sang chuyện khác: “Kaname, em gặp một ác mộng đáng sợ. Trong mộng có thật nhiều rất nhiều hoa Tường Vi xanh, còn có một người có tướng mạo giống hệt em, cô ta cầm đao nhắm ngay em.”

Kuran Kaname sững sốt một chút, vỗ vỗ đầu Kimura Kiyoshi, an ủi Kimura Kiyoshi nằm xuống, trong tròng mắt cô đơn trút xuống vô hạn dịu dàng. “Em đừng nghĩ lung tung, đó chẳng qua là nằm mơ, đừng đi so đo, hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Kimura Kiyoshi ngoan ngoãn gật đầu, mí mắt trầm xuống. Kuran Kaname xác nhận Kimura Kiyoshi đã ngủ say, xoay người đi về gian phòng của mình. Seiren đã sớm chờ đợi ở phòng Kuran Kaname đã lâu.

“Kaname sama, người có thể chứng minh thân phận thật của tiểu thư Kimura chỉ có vài người, toàn bộ là thân tín một tấc cũng không rời bên cạnh lão gia Kimura. Nhưng ước chừng khoảng mười tháng trước, lão gia Kimura bên cạnh thân tín Itou Kippe tựa hồ bị nhập.”

Kuran Kaname nghe vậy, con ngươi co rút lại, lẩm bẩm: “Bị nhập vào thân sao?” Kuran Kaname nhìn cây hoa anh đào ngoài cửa sổ, dưới đèn đường chiếu rọi, cánh hoa anh đào thì nhau rơi xuống, lóe ra tia sáng kỳ dị. Kuran Kaname ngưng mắt nhìn quân cờ trên bàn, đầu ngón tay chạm đến quân Hậu Đen. Kuran Kaname cầm lên, cẩn thận ngưng mắt nhìn quân Hậu Đen *, thâm trầm, giống như là một cái hồ mặt ngoài bình tĩnh mà lại ẩn chứa sự mãnh liệt.

(* Hậu Đen: là quân cờ mạnh nhất bên quân đen trong cờ vua)

“Kimura-sensei? Kimura-sensei?”

Trong hành lang truyền đến tiếng gọi chát chúa của một cô gái. Seiren lập tức nhận ra, vội vàng giải thích: “Là người đại diện của tiểu thư Kimura, hẳn là chưa hiểu quy củ.”

“Ừm, Seiren, có vẻ như phải phiền cô tiếp tục điều tra.”

“Dạ, Kaname sama.” Seiren mở cửa rồi đi.

“Kimura-sensei? Kimura-sensei?” Julie gõ cửa mạnh hơn.

Ichijou bị đánh thức, đẩy cửa ngủ dậy cười nói: “Thưa tiểu thư mặc đồ công sở, có thể mời cô đừng lớn tiếng như vậy được không? A ô —— gần đây người giữ cửa Nguyệt Xá đã mù hay là chết rồi vậy, ai cũng cho vào là sao.”

“Đúng thế, ồn chết đi được.” Hanabusa Aido mặc một bộ áo ngủ màu xanh nhạt mở cửa ra ngoài, nóng nảy nói.

Cửa phòng bên cạnh Hanabusa cũng mở ra, một cái đầu màu vàng quất thò ra, Akatsuki Kain mặc áo sơ mi trắng không cài cúc, lộ ra lồng ngực bẽn lẽn và cơ bụng mạnh mẽ. Akatsuki Kain còn mơ màng màng, ánh mắt nửa mở nửa khép “Ừm, xảy ra chuyện gì vậy?”

“A ——” tiếng cô gái kêu thảm thiết thê lương đâm thủng cả tòa nhà Nguyệt Xá, sau đó là tiếng huyền não oán trách của mọi người ở lầu trên lầu dưới.

Kimura Kiyoshi đầu tóc rối bời cau mày, mở cửa phòng. Ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái mặc váy công sở đang hoảng sợ nhìn đám người Ichijou. “Cô là ai? Kêu to cái gì? Không muốn sống?”

Cô gái lập tức tỉnh hồn, nghe thấy tiếng Kimura Kiyoshi liền quay đầu, từ trong túi lấy ra danh thiếp vui mừng nói: “Ngài nhất định là Kimura-sensei đại danh鼎鼎, tôi là Julie, người đại diện mới của ngài!”

Kimura Kiyoshi hung hăng trừng Julie một cái, hướng Ichijou đám người khoát tay “Xin lỗi, người mới không hiểu chuyện.” Sau đó lôi kéo Julie xuống lầu, Kimura Kiyoshi tùy ý ngồi ở trên ghế sa lon, bất mãn nói: “Cô có biết nơi này là đâu không? Tại sao có thể vô lễ như vậy? Dù ai giới thiệu cô tới, mời cô về cho.”

Julie khéo léo đứng ở một bên, cúi người thật sâu nói: “Kimura-sensei, rất rất xin lỗi. Xin ngài hãy tha thứ cho tôi, lần sau tôi không dám. Xin ngài cho tôi một cơ hội!” Nói xong tiếp tục cúi người.

Kimura Kiyoshi liếc nhìn danh thiếp, con buồn ngủ lập tức bay mất. Kinh ngạc nhìn Julie, đây chính là người đại diện cực phẩm Julie trong truyền thuyết? Nếu như Kimura Kiyoshi nhớ không lầm, trong giới giải trí có rất nhiều người đều coi cô ta là khối u ác tính, chỉ sợ tránh không kịp. Kimura Kiyoshi hít sâu, công ty mất mù sao, sao lại phải một người đại diện nát như vậy cho mình chứ. Kimura Kiyoshi không nói hai lời cầm điện thoại lên chất vấn công ty. “Cái gì? Còn chưa tìm được người đại diện mới?”

“Ừm... chuyện này... Kimura-sensei. Tôi là tôi tự tiến cử.”

Kimura Kiyoshi tức giận vỗ tay vịn ghế sa lon, xù lông nói: “Tự tiến cử? Vậy mà vừa rồi cô lại nói là người đại diện mới của tôi?”

Julie cúi người lần nữa “Nếu như Kimura-sensei cho tôi cơ hội lần này, lập tức tôi sẽ là người đại diện mới của ngài.”

“Ừm, đây dựa à.” Ruka vừa ngáp vừa nói.

Rima lấy ra Chocolate ngậm trong miệng “Cứ thấy có một loại dự cảm xấu.”

Kimura Kiyoshi quay đầu lại, quần bách phát hiện Akatsuki Kain, Ichijou, Hanabusa, Siki cùng Rima, Ruka đang đứng ở phía sau. “Các cậu...”

Ichijou cười nói: “Aha, Kiyoshi, bọn tớ cũng bị đánh thức rồi, cho nên liền thuận tiện tới xem náo nhiệt một chút.” Mọi người gật đầu đồng ý.

Kimura thờ một hơi thật dài, nói: “Thưa tiểu thư Julie, rất xin lỗi! Tôi không thể nhận lời yêu cầu của cô.”

“Ách, tôi biết, ngài nhất định là cảm thấy tôi đã đắc tội bạn bè của ngài.” Julie khéo léo chế ý tôi nói, bước lên hướng về phía đám người Ichijou cúi người rất thấp “Vừa rồi đã đắc tội, thật sự xin lỗi, chỉ là vị tiên sinh này ăn mặc quá... còn... không nghĩ tới sensei lại cùng nhiều con trai như vậy ở chung.”

Kimura Kiyoshi nhìn theo hướng Julie chỉ, ánh mắt dừng ở trên người Akatsuki Kain, bật cười, Julie hẳn là bị phong cách dã tính và vóc người to lớn của Akatsuki Kain mê đảo rồi, chửi trách vừa rồi tiếng hét chói tai cô ấy có đa số là hưng phấn.

“Tôi sẽ không so đo chuyện làm sao mà cô có được địa chỉ của tôi, đừng nói nhiều nữa, mời về đi, ngay bây giờ.” thần kinh của Kimura Kiyoshi không chịu nổi kích thích lần nữa, chuyện Aizawa Miroku đã đủ rồi, cuộc sống chịu thế là đủ rồi.

Linh Linh linh —— tiếng điện thoại trong phòng khách bỗng vang lên. Nữ bộc Bella nhắc điện thoại lên, sau đó nói với Ichijou: “Ichijou sama, là điện thoại của ngài.”

“Ừm” Ichijou chậm rãi đi tới nhận lấy điện thoại “Ông nội? A? Vâng, nhưng? Như vậy có vẻ như không tốt —— ông nội? Ông nội? Lại tắt điện thoại rồi.” Ichijou bất mãn kêu la.

Mọi người thấy sắc mặt Ichijou không tốt, kỳ quái hỏi nguyên nhân. Về mặt Ichijou như đưa đám, hỏi Julie: “Cô tên gì?”

“Julie”

“Tên đầy đủ.”

“Ichijou Julie”

Mọi người “Ừa? Ichijou, cùng họ với cậu à.”

Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run “Ichijou, cậu đừng nhìn tôi, sao tôi lại giống Rima, có một loại dự cảm xấu?”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: chương 37

Ichijou nở nụ cười làm cho người ta như tắm gió xuân ngồi ở bên cạnh Kimura Kiyoshi, cả người và chung quanh cậu ta cũng bắt đầu chiếu lấp lánh. Julie đứng ở một bên si mê nhìn Ichijou chăm chú, trong lòng không ngừng cảm khái: không nghĩ tới trên đời lại có người tuấn nỹ như thế! Trong nụ cười ưu nhã còn mang theo chút quyến rũ. Còn có Kimura-sensei với vóc người hoàn mỹ cùng cậu ta ngồi chung một chỗ, thật là đẹp đôi. Dĩ nhiên, nếu Kimura-sensei không mặc áo ngủ con thỏ màu hồng.

Kimura Kiyoshi quan sát Julie rất lâu, cảnh giác nói: “Cô đang nghĩ gì vậy? Tôi và cậu ấy không có quan hệ gì cả.”

Ichijou cười thương thức cả phê nóng mà nữ bộc Bella vừa mang lên “Kiyoshi, sao cậu có thể như vậy? Ai nói hai chúng ta không liên quan?”

“A? Không thể nào? Hai người là người yêu mà? Kimura-sensei, tại sao ngài có thể nói thế chứ? Tuyệt đối không cho phép.” Julie cả kinh kêu lên

Kimura Kiyoshi ôm trán, hoảng sợ nhìn Ichijou “Đừng nói cho tớ rằng cô ta là thân thích gì đó của cậu và ông nội cậu bảo cậu chăm sóc cô ta. ... Những thứ này hoàn toàn không liên quan đến tớ, tớ không muốn nghe. Còn nữa, tiểu thư Julie, mời cô đi cho. Tôi không cần cô làm người đại diện của tôi.”

“Aha, Kiyoshi, cậu thật thông minh, vừa rồi ông nội điện thoại cho tớ nói, Julie là chị gái ruột của tớ.” Ichijou nhìn Kimura Kiyoshi, vẻ mặt mong đợi.

“Vậy ngài chính là em trai Takuma mà mẹ thường thường tán dương?” Julie hưng phấn chạy đến gần Ichijou. Kimura Kiyoshi nhanh chóng né tránh, đi tới bên cạnh Hanabusa, nhỏ giọng nói thầm với Hanabusa, giật giầy Hanabusa hút khô máu tên Julie kia. Cô ta quá đáng sợ.

Mười phút sau, khung cảnh nhận người thân kết thúc. Mọi người cũng dần hiểu rõ quan hệ của Ichijou và Julie, thì ra là ông nội Julie và ông nội Ichijou là cùng một cha; ông nội Julie sau đó chuyển đi ẩn cư ở nông thôn, sinh sáu con trai bảy con gái. Julie chính là con gái nhỏ nhất, năm nay 25 tuổi. Julie khác với các anh chị em khác, từ nhỏ đã sống ở thành thị lớn; cho nên lúc Julie vừa tròn mười lăm tuổi, liền rời nhà trốn đi tới trung tâm tài chính Bever, trở thành nhân dân thành thị bình thường. Nhiều năm qua, Julie từng làm diễn viên nhỏ, từng hát, từng diễn kịch nhưng không thành công, cuối cùng Julie coi mình thành người đại diện. Ông nội Julie bắt đầu ngăn cản Julie, sau đó dần dần cảm thấy hành động của Julie là sự hổ thẹn cho tộc B, liền không liên lạc nữa. Mấy ngày nay, chẳng biết tại sao ông nội Julie bắt đầu nhớ đến cô ta, liền nhờ Ichijou Takuma chú ý Julie.

Kimura Kiyoshi bĩu môi, đương nhiên cái trách nhiệm nặng nề này cuối cùng rơi vào trên người Ichijou. Kimura Kiyoshi kiên quyết không đồng ý Ichijou nhờ, không riêng vì Julie là người đại diện cực phẩm. Nghĩ tới nghĩ lui, lí do tại sao Julie có thể tìm tới địa chỉ của mình nhất định là do Nhất Lão ban tặng. Khi bán đĩa nhạc, Kimura Kiyoshi đều lấy hình tượng và tên của nữ bộc Bella, người bình thường không thể nào biết; còn nữa, nếu Julie mà làm người đại diện của mình thì chẳng khác nào tạo thêm cho Nhất Lão một cái mất ở bộ ban đêm, Kimura Kiyoshi không muốn tăng phiền toái cho Kuran Kaname.

“Em trai Takuma, em mau khuyên nhủ Kimura-sensei, để cho ngài ấy đồng ý chị làm người đại diện đi, xin em đấy. Chị thề, quan hệ yêu đương giữa hai người, chị tuyệt không công bố.”

Hanabusa Aido dụi dụi đôi mắt buồn ngủ “Em trai Takuma, Kimura-sensei? Sao nghe thấy là lạ.”

“Trọng điểm không phải chỗ đó, Kiyoshi và Ichijou cho tới bây giờ cũng đâu có yêu nhau chứ; nhưng.. cười đùa thì ngược lại không ít.” Ruka trả lời.

Kimura Kiyoshi bắt đầu đi về đầu một cái “Làm cho người ta phiền phức đúng là chuyện này, Ichijou, người chị khá ái này của cậu trước kia từng làm người đại diện cho ba mình tính, diễn viên Daisy, ca sĩ Anna và nhóm Boys’love; bây giờ bọn họ ra sao? Có ai không bị xì căng đan cuốn lấy thân? Tớ có xem qua tin tức về buổi họp báo của bọn họ, người đại diện trả lời rồi tỉnh rồi ngủ, để cho các ký giả hiểu thành rất nhiều kiểu tin tức đi báo cáo. Một người đại diện như vậy, tớ tuyệt đối không muốn! Cậu cũng hiểu nhất cử nhất động của tớ ảnh hưởng đến cổ phiếu của gia tộc Kimura trên thị trường mà.”

“Oa ô, cự tuyệt thật vô tình nha.” Siki trêu chọc.

Kimura Kiyoshi vỗ vỗ bả vai Ichijou, tiến tới bên tai nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, trừ chuyện này, chuyện khác đều có thể thương lượng.”

Ichijou ngọt ngào cười, thờ ơ nói: “Không sao, không sao. Ông nội chẳng qua là bảo tớ khuyên, cậu có đáp ứng hay không cũng không sao, tóm lại

nhệm vụ của tớ đã hoàn thành.”

Mọi người thấy chuyện đã giải quyết xong, không có trò hay nào để nhìn nữa, cùng nhau chuẩn bị lên lầu. Bỗng nghe thấy Julie hô to một tiếng “Không được!” Mọi người kinh ngạc quay đầu lại, thấy Julie giang hai chân rộng hai tay giờ lên cao, một bộ khí thế hung hăng, trong ánh mắt lộ ra sự kiên định. “Tôi tuyệt đối không thể buông tha! Kimura-sensei một ngày không đáp ứng tôi liền chờ một ngày, hai ngày không đáp ứng tôi liền chờ hai ngày, ba ngày...”

“Tiểu thư Julie, cô như vậy sẽ khiến tôi khó xử. Còn nữa, tôi không phải là nhân vật lợi hại gì, không cần phải gọi tôi là sensei.” Kimura Kiyoshi cau mày, gần đây sao vampire nào cũng rắc rối vậy, đây là tộc B sao? Cao quý, ưu nhã đi đâu hết rồi? Sao mà một chút cũng không thấy ở trên người cái cô Julie này vậy. Aiz, nhà ai cũng có một, hai người thân thích chơi xỏ lá, ưu nhã phong độ như Ichijou cũng không ngoại lệ.

“Aha, sao các cậu lại dùng ánh mắt này nhìn tớ?” Ichijou nhìn ánh mắt đồng tình của mọi người, không ngăn ngại chút nào, không tìm không phổi cười vui vẻ.

“Nhìn đi nhìn đi, đây chính là định lực, đây chính là phong độ đấy.” Ruka cảm khái, kinh miệt nhìn Hanabusa Aido một cái. “Học cậu ấy cho tốt.”

“Ừ... không đúng! Ruka, cậu có ý gì?” Hanabusa Aido nổi giận dưng dưng đuổi theo Ruka đang đi về gian phòng của mình.

“Ngươi là Julie” một câu nghi vấn toát ra từ cánh môi mỏng của người kia biến thành câu khẳng định, giọng nói bình tĩnh, mang theo ưu nhã trầm tĩnh.

Dưới tầng, Julie đang dâng trào đầu chí, bỗng cảm giác thấy không khí chung quanh đông lại trong nháy mắt, không cách nào hô hấp. Julie giương mắt nhìn hướng người nói chuyện, tóc đen, vóc người thon dài, ngũ quan hoàn mỹ tuyệt luân, khí chất không gì sánh kịp, còn có ánh mắt sắc bén kia mang theo khí thế quân lâm thiên hạ đủ để xé rách nội tâm người khác. Julie tròn to hai mắt nhìn Kuran Kaname, bản năng lùi ra sau, tay phải đặt ở trên vai trái, cúi người rất thấp.

“Nơi này là bộ ban đêm của học viện Cross, không có ca sĩ, không có người đại diện, mời hiểu cho.” Không khí yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân Kuran Kaname xuống lầu.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy đến ngài, sama” Julie lần nữa cúi người chào, vội vàng đẩy cửa rời đi.

Mọi người thấy chuyện đã giải quyết, liền về phòng ngủ tiếp. Kimura Kiyoshi lẩn lộn trên giường mấy vòng, thở một hơi dài, vẫn không ngủ được! Kimura Kiyoshi thay đồng phục học sinh, nhảy xuống gốc cây hoa anh đào ngoài cửa sổ. Đưa tay hứng lấy hoa anh đào đang bay múa đầy trời, sắp héo rụng rồi sao. Màu đỏ sậm trong đáy mắt Kimura Kiyoshi tựa hồ có dòng nước xiết bắt đầu khởi động, hoa anh đào rơi càng ngày càng nhiều.

“Là ngươi, đúng không?”

Phía sau thân cây hoa anh đào lộ ra một vật áo màu trắng, Kimura Kiyoshi khẽ lui về phía sau, kinh hoàng nhìn người vừa nói chuyện, giọng nói rất quen. “Kaname... Kaname sama”

Kuran Kaname từ phía sau cây xuất hiện, ngón tay thon dài trắng nõn hứng lấy cánh hoa anh đào vừa bay xuống “Rất khó tưởng tượng, người này lại là ngươi, Hiou.”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: chương 38

Kimura Kiyoshi nhìn Kuran Kaname chăm chăm, đáy mắt hiện lên sự phòng bị. Ngược với vẻ ngoài tinh tảo, là nội tâm hoảng sợ khẩn trương của cô, làm sao bây giờ? Kuran Kaname biết rồi, lại nhanh như thế. Trong đầu Kimura Kiyoshi lơ mơ hiện ra cảnh tượng một cô gái mặc ki-mô-nô màu trắng bị đâm thủng tim.

“Không hiểu kỳ vì sao ta biết sao? Hiou?” ngón tay thon dài của Kuran Kaname nhẹ nhàng chuyển động, cánh hoa trong lòng bàn tay liền rơi xuống mặt đất, cười nhẹ nhìn hoa anh đào bay múa đầy trời. “Phải cảm ơn những bông hoa anh đào này đã giúp ta phát hiện ra. Hiou, ngươi nguy trang rất khá. Từ ngày đầu tiên ngươi bước vào bộ ban đêm, ta đã hoài nghi về ngoài này của ngươi. Thân phận Kimura Kiyoshi có thể nguy tạo, nhưng tính tình thì không dễ dàng thay đổi. Không nghĩ tới, Hiou diện hạ luôn cao ngạo lại nguy trang thành một thiếu nữ Huyết tộc vô tội giống một loài người, chiếm được sự đồng tình và tin tưởng của bộ ban đêm.”

Nội tâm gần như chảy máu, Kimura Kiyoshi đương nhiên nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của Kuran Kaname. Anh ấy đã biết, lấy linh hồn mấy ngàn năm của Kuran Kaname mà nói, tôi nói gì cũng vô ích, bây giờ anh ấy đang giận dữ vì tôi lừa gạt, và cả kế hoạch đối phó Kuran Rido cũng bị xáo trộn. Kimura Kiyoshi quyết định trầm mặc, yên lặng quan sát phản ứng của Kuran Kaname, tối thiểu hiện tại tôi sẽ không đến mức bị hút cạn máu.

Kuran Kaname vuốt ve cánh hoa anh đào màu hồng vừa rơi xuống tay, khẽ nhấc khóe miệng cười lạnh “Điều khiến hoa kỳ chẳng phải là sở trường của Hiou người sao? Nhờ có người, số hoa anh đào bị Seiren hái hết đêm qua giờ lại nở rộ.” Kuran Kaname nghiêng mắt nhìn cảnh hoa anh đào mọc vươn đến cửa sổ phòng mình, lúc này đang nở đầy.

Kimura Kiyoshi tiếp tục lui ra sau, chất vấn: “Vậy lúc trước, người nói với ta chuyện bạn đòi, chuyện hút máu, nhưng thật ra là gạt ta đúng không? Người chỉ muốn hút máu của ta để chứng minh thân phận của ta, có đúng hay không?”

Kuran Kaname dùng ánh mắt lại ở trên cổ của trắng nõn Shizuka Hiou, hồi lâu mới nói “Người thử nói xem, Hiou, nếu muốn nguy trang, thì người không nên ở lần đầu tiên gặp ta đã biểu diễn ra khả năng nhảy cảm siêu việt. Thân thể đã sống hơn ba nghìn năm cũng không giống ‘thiếu niên’ cho lắm.” hai tròng mắt lạnh lùng khó dò của Kuran Kaname chăm chú nhìn Kimura Kiyoshi “Nếu thân phận bại lộ, chỉ bằng nói thẳng ra mục đích của người.”

Kimura Kiyoshi có thể cảm nhận được khí thế vô cùng cường đại tán mát ra từ trên người Kuran Kaname, trách thì trách vừa rồi tôi đã nhất thời lơ lửng, không cẩn thận sử dụng năng lực làm hoa anh đào nở. Vốn tưởng rằng, đang hoa kỳ của hoa anh đào nên không ai chú ý chuyện này, không nghĩ tới Kuran Kaname sớm đã phát hiện, hơn nữa lại là từ lần đầu tiên gặp mặt... Đúng vậy, ai có thể đầu nôi thủy tổ gia tộc vampire —— Kuran Kaname chứ. Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy đầu bỗng hơi choáng váng, lại sắp ngất sao? Không thể! Kimura Kiyoshi dùng sức trợn to mắt, không ngừng cảnh cáo mình, ngàn vạn không thể ở thời khắc mấu chốt này mà té xỉu, nếu không máu sẽ bị hút khô chết thể nào cũng không biết.

Kuran Kaname nhìn Shizuka Hiou hơi trợn to mắt, nội tâm không ngừng cười lạnh, còn cần phải hỏi sao? Ánh mắt tham lam như thế, sau khi bị phát hiện thân phận chắc chắn sẽ hiện lộ không thể nghi ngờ, máu của Yuki khiến cô ta tham luyến đến thế sao? Kuran Kaname hồi tưởng lại những lần ‘Kimura Kiyoshi’ chăm sóc Yuki, đều là giả sao? Nhưng nếu muốn uống máu Yuki... thì... cô ta sớm đã có cơ hội, vì sao đến bây giờ vẫn chưa động thủ? “Thế nào? Người không chỉ tham luyến máu của một người?” Còn có ta sao, Kimura Kiyoshi?

Kimura Kiyoshi cau mày, có ý gì? Không chỉ một người? Ý là tôi muốn hút máu của Yuki và anh ta sao? Quả nhiên, chỉ dựa vào cố gắng thôi thì không thể chiếm được tình yêu. Kimura Kiyoshi ôm trán, chuyển người chậm rãi đi, cả người mang theo một loại tịch liêu không nói ra lời.

“Người muốn đi?” Kuran Kaname đột nhiên vọt đến trước người Shizuka Hiou, hai tròng mắt đỏ màu máu, tay phải bóp chặt cổ Shizuka Hiou, tay trái đặt trên lưng Kimura Kiyoshi, cười lạnh nói: “Đây là nơi người muốn tới thì tôi muốn đi thì đi sao?”

Kimura Kiyoshi không sợ, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng Kuran Kaname, khẽ nhấc lông mày, vẻ mặt khiêu khích. “Vậy người muốn như thế nào? Giết ta? Được thôi, cô và tôi, người đã khống chế được, vậy thì cần đi.” Kimura Kiyoshi giờ cái cổ trắng nõn của mình ra, sẵn giọng nói, trong khóe mắt lơ đãng xẹt qua nước mắt.

Kuran Kaname đẩy Kimura Kiyoshi ra, ánh mắt lạnh như băng “Sống ở đây cho tốt, lấy thân phận Kimura Kiyoshi; trước khi ta biết được hết thấy, không được rời đi.” Kuran Kaname xoay người, hơi nghiêng khuôn mặt hoàn mỹ “Đúng rồi, ta nghe nói bộ ban ngày có một con người mà người rất quan tâm.” Nói xong, Kuran Kaname liền ưu nhã rời đi.

“Khụ —— người ——” bị ngã xuống đất, Kimura Kiyoshi nghe vậy, nhìn bóng lưng Kuran Kaname hô to: “Không cho phép người hại Ichiru!”

Bộ ban ngày, kí túc xá trung học cấp một.

Ichiru lấy rau và trái cây vừa mua, cho vào bồn rửa. Khẽ hát ca khúc mà Hiou sama mới phát hành, khoan khoái sắp xếp xong mọi thứ. Có thể khoác thân phận gia tộc Kimura thật tốt, được phân đến một gian phòng có phòng bếp. Lát nữa Hiou sama sẽ tới đây ăn cơm với mình, đây chính là lần đầu tiên cùng ngài ấy ở chung sau khi ngài ấy làm ca sĩ. Ichiru vui vẻ vừa làm vừa nghĩ, phân loại rau và hoa quả, từ lò nướng lấy ra vừa rồi bánh cake vừa đun nóng...

Kimura Kiyoshi ngồi ở bên cửa sổ rơi lệ nhìn bóng lưng bận rộn của Ichiru, trong thế giới này người quan tâm mình nhất cũng chỉ có cậu ấy. Ichiru quét bơ lên bánh cake, dùng hoa quả trang trí xong; sau đó bắt đầu làm thịt bò bít tết, thái rau. Đột nhiên, Ichiru cứng người lại, lập tức xoay người cười với Kiyoshi. Kimura Kiyoshi đã vội vàng lau khô nước mắt, mỉm cười nhìn Ichiru.

“Chị? Chị đến lúc nào vậy? Vậy mà em lại không phát hiện ra, chị chờ một chút nhé, em xong ngay đây.” Ichiru mặc tạp dề con thỏ màu hồng mà Kimura Kiyoshi tặng cậu, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhuận như ánh mặt trời.

“Ừ, được. Thật mong đợi nha.” Kimura Kiyoshi nhảy vào trong nhà, nhanh nhẹn ngồi xuống bàn ăn, hồi hộp chờ đợi. Một canh giờ sau, Ichiru mang món ăn cuối cùng đặt lên bàn ăn, cởi tạp dề xuống ngồi đối diện Kimura Kiyoshi. “Thế nào rồi, chị, gần đây bề bộn nhiều việc phải không?” Ichiru vừa rót máu heo rừng vào cốc đưa cho Hiou sama vừa cười hỏi.

Kimura Kiyoshi hơi sững sờ, nhận lấy ly rượu cười nói: “Rất tốt. Chẳng qua là gần đây tật choáng váng đầu hay tái phát.”

Ichiru ngồi thẳng lại, nhìn Kimura Kiyoshi rất lâu, đột nhiên nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Có thể có chuyện gì chứ, chị rất khỏe mà.” ánh mắt Kimura Kiyoshi lóe lên, làm bộ hít hà thịt bò bít tết trong mâm “Thơm quá, Ichiru, chị có thể ăn chưa?”

“Vâng, đương nhiên có thể, đây là làm cho chị mà.” Ichiru cười đẩy đĩa thịt bò bít tết đã cắt xong đến gần Hiou sama. Lẳng lặng nhìn Hiou sama ăn sạch từng miếng từng miếng thịt bò bít tết trong mâm. Ichiru sầu lo nhìn Hiou sama, không nói gì.

Kimura Kiyoshi uống một hớp máu heo rừng, dùng khăn trắng lau nhẹ khóe miệng. “Làm gì mà nhìn chị như vậy? Tay nghề của Ichiru càng ngày càng cao, ăn ngon thật.” Kimura Kiyoshi nhìn đĩa thịt bò bít tết không vui chút nào trước mặt Ichiru “Ngon như vậy, tại sao không ăn? Chẳng lẽ đầu bếp lại

chán ghét thường thức tài nấu ăn của mình sao? Có phải muốn chị xiên từng miếng bòn cho em ăn không?” Kimura Kiyoshi vừa nói đứng dậy bước vào phòng bếp, thu dọn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Chị, này giờ chị chỉ miễn cưỡng cười thôi, quá nhiều gương ép.” Trong thanh âm từ tính tràn đầy quan tâm và sầu lo.

“Ichiru, chúng ta đi đi.” Kimura Kiyoshi đột nhiên xoay người vọt đến trước mặt Ichiru, vẻ mặt thấp thòm

“Em có thể thờ ơ, chỉ sợ chị không bỏ được.” Ichiru nhớ tới ánh mắt thâm tình của Hiou sama khi nhìn Kuran Kaname, tim liền ần ần đau. Sao cậu lại không nhìn ra sự lưu luyến rất sâu trong mắt Hiou sama chứ, sự lưu luyến này rất rất sâu, giống như đã có từ mấy ngàn năm trước vậy, không cách nào dừng lại. Ichiru cố gắng bình phục tâm tình lại, nhìn Hiou sama vẫn đang yên lặng mà hơi có vẻ ưu thương; con người hơi co lại, nội tâm bỗng có cảm giác không ổn. “Chẳng lẽ... người kia đã biết thân phận của chị?”

“Ừ, đã biết rồi.” Kimura Kiyoshi lắc lắc máu đỏ tươi trong cổ, quanh thân tản ra sự bi thương và tịch liêu.

Ichiru tựa hồ có thể cảm nhận được sự đau đớn như đâm vào tim mà Hiou sama đang phải trải qua lúc này, cậu lập tức đứng dậy kéo Hiou sama nói: “Nếu người kia không hiểu được tâm ý của ngài, vậy chúng ta còn ở nơi này làm cái gì? Cùng đi thôi, không bao giờ lưu luyến người kia nữa!”

“Ichiru, chị...”

“Sao vậy? Hiou sama, đến bây giờ vẫn không nỡ bỏ sao?”

“Không... không phải thế, chị chỉ là sợ liên lụy đến em. Chỉ sợ... rời khỏi đây... không thể đơn giản như vậy.” Kimura Kiyoshi nhìn bóng người bên ngoài cửa sổ, cảm khái nói.

“Sao vậy? Chị sợ mình không đánh lại được hắn?” Ichiru nghĩ đến cái tên đã làm cô gái mà cậu trân quý nhất phải thương tâm, tức tối không có chỗ đánh.

“Đại khái sẽ ngang tay đi, nhưng bọn họ nhiều người, chị sợ bọn họ làm em bị thương.” sao Kimura Kiyoshi có thể không biết chứ, những người của bộ ban đêm mặt ngoài thì quan hệ rất tốt với tôi, nhưng chỉ cần là vấn đề dính đến Kuran Kaname, bọn họ tất nhiên sẽ đứng bên cạnh quân vương Kuran Kaname, chắc chắn sẽ đối kháng tôi. Mặc dù tôi ứng phó được Kuran Kaname, nhưng nếu cộng thêm đám người Ichijou, sợ rằng Ichiru không gánh nổi.

Ichiru kiên định nhìn Hiou sama nói: “Có thể vì ngài hy sinh tính mạng là vinh hạnh của Ichiru, chúng ta đi thôi, Hiou sama.”

“Không, chị không thể đi. Mục đích chị đến tới nay là muốn em đi, Ichiru, em đi trước đi. Sau khi an toàn của em được bảo đảm, chị sẽ rời đi, không bao giờ muốn bước vào học viện này nữa bước nữa.”

“Không, vô luận xảy ra chuyện gì, em đều muốn ở cạnh Hiou sama.” Ichiru cầm tay Shizuka Hiou thật chặt không chịu buông.

“Ichiru, nghe lời. Chúng ta không thể cùng ở lại nơi này, em nhất định phải an toàn. Đây là điều chị nợ em, cũng là việc mà người dính đầy máu tươi của cha mẹ em là chị đây nên đi làm, em nên hận chị. Đúng rồi, đây là máu của chị, có cơ hội thì cho anh trai em uống nó.” Kimura Kiyoshi từ trong túi áo lấy ra một cái bình thủy tinh màu đỏ, đưa cho Ichiru. Ngón tay mảnh khảnh vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của Ichiru, Ichiru, thật xin lỗi, chị chỉ có thể làm được như vậy.

Khóe mắt Ichiru lóe ra nước mắt, liều mạng lắc đầu “Vô luận chị đã làm gì cha mẹ em, chị vẫn là Hiou sama trong mắt em. Là người chị mà em đáng giá dâng hiến sinh mạng. Nguyên vọng lớn nhất của Ichiru chính là có thể ở một khắc trước lúc vĩnh viễn nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy chị.”

“Ichiru” Kimura Kiyoshi nghe vậy không nhìn được rơi lệ, ôm Ichiru thật chặt vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: chương 39

Ichiru nhẹ nhàng lay lay cánh tay Kiyoshi “Chị? Chị?” người trong ngực vẫn nhắm hai tròng mắt, không chút phản ứng, vừa ngất xỉu? Ichiru ôm lấy Shizuka đang hôn mê, đặt cô lên giường của mình, rồi đắp chăn lên. Sau đó lấy một cái ghế bên bàn ăn mang đến cạnh giường ngồi xuống, Ichiru nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Shizuka Hiou, trong lòng thật đau đớn. Hiou sama, chị sẽ ổn chứ? Người chị yêu cười yêu gây sự thương ngày sẽ trở về sao? Ichiru nhìn chăm chăm đôi môi kiêu diễm dưới mũi nhỏ tinh xảo của Shizuka Hiou, trông hơi trắng bệch, mặc dù mất đi sức sống nhưng vẫn giống như nước xoáy khiến cậu hăm sâu. Cảm giác lạnh như băng xuyên thấu qua môi mỏng đến gần cậu...

“Đúng là cậu em trai vô lễ” khóe môi nhếch lên cười lạnh, Kuran Kaname vừa vào phòng đã thấy một màn em trai hôn chị. Chẳng những đánh thẳng vào giác quan, mà còn mãnh liệt đánh thẳng vào tim anh.

Ichiru quay đầu lại, nhìn thấy Kuran Kaname đang đứng ở bên cửa sổ, giận dữ nói: “Ngươi tới làm gì? Ngại làm chị ấy bị thương chưa đủ sâu sao?”

“Lợi hại thật đấy” Kuran Kaname quét mắt qua người đang nằm trên giường, vẻ mặt giễu cợt khẽ dần ra, ít nhất chuyện hay hôn mê thì cô ta không lừa gạt anh. “Cô ta luôn như vậy?”

Ichiru quan tâm nhìn người hôn mê trên giường, không chút sợ hãi khí thế của Kuran Kaname, không trả lời.

Kuran Kaname đi tới trước giường, vén chăn lên, ôm Kimura Kiyoshi vào trong lòng, xoay người chuẩn bị đi đường cửa sổ rồi đi. Ichiru vội vàng đứng dậy ngăn trở “Kuran Kaname, ngươi muốn làm gì! Buông chị của ta ra!”

Kuran Kaname hơi nghiêng mặt lại, nhìn về mặt lo lắng của Ichiru “Một Hunter vốn nên bị người kia hút khô ở cơ thể mẹ, rốt cục bắt đầu phản kháng rồi sao.”

“Ngươi ——” Ichiru hơi sững sờ, trong đầu đột nhiên hiện ra quá khứ giữa cậu và anh trai, còn có trận chém giết kia... Lúc định thần lại thì Kuran Kaname đã sớm biến mất. Ichiru bức tức, đóng chặt cửa sổ lại, kéo rèm cửa sổ vào. Tội quá yếu, căn bản không có biện pháp giúp được Hiou sama, chỉ tăng thêm gánh nặng cho ngài mà thôi.

“Zero, lại cúp cua rồi, lại trốn ở đây. Cần thận tứ nói cho hiệu trưởng đấy.” Ichiru mơ hồ nghe thấy tiếng của một thiếu nữ, cậu đứng ở bên cửa sổ nhìn qua khe hở rèm cửa sổ. Ngoài cửa sổ, phía sau cây ngô đồng lộ ra một góc áo đồng phục học sinh màu đen của thiếu niên, bị cành cây khô che mất khuôn mặt, chỉ lộ ra một vùng tóc bạch kim. Tóc bạch kim? Ở trong ngôi trường này, thiếu niên có tóc bạch kim đại khái chỉ có tôi và anh ta thôi.

Kiryu Zero xoay người nhìn thấy cửa sổ có rèm màu trắng, có ai đó đang nhìn tôi sao? Cảm giác vừa rồi... cảm giác chỉ có giữa anh em song sinh... Không sai! Kiryu Zero kích động chạy đến phía dưới cửa sổ, hô: “Ichiru!”

“Ừa?” Yuki thấy Kiryu Zero không để ý tới mình mà chạy đến kí túc xá năm thứ hai của trung học cấp một. Cô tức đỏ mặt, chạy đến trước mặt Kiryu Zero hung hăng đánh bụng cậu ấy một cái “Tớ đang nói chuyện với cậu đấy, cậu có nghe hay không? Không cho phép cậu cúp cua, không cho phép cậu cúp cua, có nghe hay không?”

Kiryu Zero sững sờ, bị Yuki đột nhiên đánh một cái liền hơi loạn choạng lui ra sau mấy bước. Đột nhiên, cậu dùng bàn tay chống đầu Yuki, thân thể đứng thẳng, nhẹ nhàng linh hoạt né tránh cô đánh tiếp. “Ngu ngốc, cậu tới đây tìm tớ cũng coi như cúp cua. Còn nữa, cậu mới là người không học tập tốt, coi chừng bị lưu ban đấy!” Kiryu Zero ấn đầu Yuki, từng bước một đẩy cô ra sau.

Yuki đang quơ hai cánh tay nghe vậy liền sững sờ, ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Kiryu Zero, oa oa kêu to lên “Cậu cho rằng thành tích của tớ là do đâu? Chẳng phải là tại cậu là tên luôn cúp cua, hại tớ suốt ngày phải đi tìm cậu sao!” Yuki thừa dịp Kiryu Zero không chú ý, liền liên tục đánh vào bụng cậu.

Đang sững sờ nhìn cửa sổ kí túc xá của Ichiru, Kiryu Zero sững sờ, bị Yuki đánh. Yuki đánh xong, đột nhiên an tĩnh lại, thấy kỳ quái vì lần này Kiryu Zero lại không phản kháng đến cùng. Yuki theo ánh mắt của Kiryu Zero nhìn lại thì biết cậu ấy đang nhìn cửa sổ đóng kín có rèm màu trắng của tầng bốn kí túc xá, bên trong tựa hồ có người đang đứng. Yuki đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước Wakaba Sayori nhắc tới ở năm thứ hai hình như có một bạn có dáng dấp giống Zero như đúc. Yuki lại cứ nghĩ đó là tin đồn không đáng tin; bởi vì tướng mạo của Zero rất tuấn tú, hơn nữa màu tóc lại khác hẳn với mọi người, được hầu hết mọi người trong bộ ban ngày sùng bái, một thần tượng thần thần bí bí dĩ nhiên là sẽ bị một vài lời đồn đãi. Chẳng lẽ Wakaba Sayori nói là sự thật? Cho nên Zero cũng tò mò tới đây nhìn coi?

“Không cho phép nhìn coi, không cho phép nhìn coi, biết không? Rất không có đạo đức, Zero.” Yuki lại đánh Kiryu Zero.

“Ừm ——” Kiryu Zero nhanh chóng bắt được cổ tay Yuki, nhưng ánh mắt lại chưa từng rời khỏi cánh cửa sổ kia. Em ấy thật sự không muốn nhìn thấy cậu nữa sao? Ngày đó, trong đầu Kiryu Zero lại lần nữa hiện lên cái đêm đầy máu tanh kia... Ngày đó em ấy rốt cuộc đi nơi nào? Gặp phải cái gì?

Yuki bị Zero ngăn cản, ngẩng đầu lảng lảng nhìn Kiryu Zero. Hôm nay Zero sao vậy? Vẻ mặt sao nghiêm túc thế? Chẳng lẽ cậu ấy bắt đầu chán với người có dung mạo giống hệt cậu ấy? Yuki cẩn thận quan sát gương mặt lạnh lùng kia, thật đúng là hoàn mỹ không tỳ vết. Nếu không thì tại sao lại được hoan nghênh hơn cả tình anh của bộ ban đêm dù tính tình lạnh khốc chứ... Zero sẽ không bởi vì có người giống mình mà bức người ta nghi học đấy chứ?

“Zero, không được đâu. Nơi đó là chỗ ở của đàn anh năm thứ hai, cậu chăm chú nhìn như vậy là rất không nên. Tớ nghe nói hôm nay toàn thể năm thứ hai được nghỉ để sửa sang dọn dẹp lại kí túc xá.”

“Là thật sao?” trong lòng lạnh nhạt Kiryu Zero dấy lên hi vọng, nghĩa là trực giác của cậu không sai, Ichiru thật sự đang ở trong phòng nhìn lên cậu. Kiryu Zero không nói gì nữa, không để ý Yuki la lên, nhanh chóng chạy vào kí túc xá.

Bên trong gian phòng, Ichiru đang dọn dẹp bàn ăn bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập. Mặt Ichiru trầm xuống, vừa rồi chỉ là liếc mắt nhìn, mà anh ta cũng cảm giác được. Ngoài cửa, Kiryu Zero la lên vang dội cả tòa nhà, Ichiru không nhịn được đành mở cửa “Anh muốn làm gì?”

Kiryu Zero vừa nhìn thấy Ichiru, hai trong mắt liền chứa đầy sự vui vẻ, kích động ôm người trước mặt, nói: “Ichiru, Ichiru. Em rốt cục cũng chịu gặp anh.”

Mặt Ichiru không chút thay đổi đẩy Kiryu Zero ra, mạnh đóng cửa lại, nhưng lại bị Kiryu Zero ngăn lại. “Tôi cầu xin anh đấy, đừng quấy rầy tôi nữa!”

“Ichiru, anh ——”

“Thế nào? Anh trai yêu quý của tôi, anh lại muốn tôi bảo vệ tôi?” Ichiru nhếch khóe miệng giễu cợt, từ nhỏ, người được chú ý và mong đợi luôn là anh ta, tôi vĩnh viễn chỉ có thể làm bóng dáng của anh ta, làm bóng đen dưới hào quang của anh ta. Hừ, tại sao? Rõ ràng là cùng nhau sinh ra lớn lên, có cùng dòng máu, tại sao yếu đuối nhiều bệnh luôn là tôi? Cho dù chuyện nguyên rủa song sinh trong gia đình Hunter không phải là thật, tôi cũng sẽ biến nó thành thật. Ichiru nhớ tới hai cha mẹ chỉ biết quan tâm đến anh trai kia, trong lòng liền dâng lên chua xót không nói được lời, đáng đời bọn họ, bị Hiou sama giết chết... Kẻ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh làm tổn thương người khác, sao có thể có kết quả tốt chứ.

“Ichiru, em nói cho anh biết, những năm này em ở đâu? Tại sao.. tại sao ngày đó em lại đi cùng cô ta?”

Ichiru mặc kệ Kiryu Zero đang ngồi ở trước bàn, rót một chén nước nguội thường thức, giống như trong cốc không phải là một chén nước trắng, mà là rượu ngon trăm năm vậy.

“Tại sao không nói lời nào?” Kiryu Zero nghi ngờ ngồi bên cạnh, ân cần hỏi.

Ánh mắt Ichiru lạnh như băng bắn về phía Kiryu Zero, tựa hồ muốn đông lạnh cậu ta thành hàn băng.”Tôi không cần anh quan tâm, mời đi cho. Nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ.”

“Ichiru?” Kiryu Zero lưu luyến nhìn Ichiru đang mở cửa đuổi cậu đi, nói: “Nhiều năm anh đã không chăm sóc em tốt, anh trai hi vọng em có thể tha thứ...” Kiryu Zero còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng đóng cửa vang dội, trước mắt chỉ có một cái cửa gỗ màu rậm nằng.

...

“Kiyoshi —— Kiyoshi —— em đừng đi, đừng đi! Người anh yêu chính là em, thật sự là em. Xin em hãy tin tưởng anh, Kiyoshi, anh yêu ——” Từng bông từng bông Tường Vi xanh bao trùm không gian, đột nhiên một hồi gió mạnh thổi đến, màu đỏ như máu giống như những đợt sóng ào ạt đổ đến...

Kimura Kiyoshi bừng tỉnh, lấy mu bàn tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Tường Vi xanh, lại là Tường Vi xanh. Tại sao mỗi một lần té xỉu, tôi luôn nằm mơ thấy cả một vùng trời đầy hoa Tường Vi xanh vậy.

“Gặp ác mộng? Hẳn là do người đã giết quá nhiều người.”

Kimura Kiyoshi nghe thấy, liền nghiêng đầu nhìn thấy Kuran Kaname đang ngồi trên ghế sa lon đơn, tôi không nói gì. Thế này là thế nào? Không hút máu, không động thủ, cũng không nói thân phận của tôi ra, ép tôi ở lại nơi này. Quân vương máu lạnh này rốt cuộc đang mưu đồ cái gì? “Người ép ta lưu lại, chỉ là muốn ta nhìn thấy người cười nhạo?”

Kuran Kaname khẽ nhếch khóe miệng, vỗ nhẹ tay tán thưởng nói: “Thuần huyết điện hạ của chúng ta rốt cục đã trở về. Hãy suy nghĩ những gì người đã làm, có cảm thấy quá đơn thuần quá buồn cười hay không?”

Kimura Kiyoshi hừ một tiếng, thấy Kuran Kaname vẫn lạnh nhạt đáng đánh kia, lại hừ một tiếng; lại phát hiện tôi thật sự không tìm được câu nào để phản bác cũng không tạo được khí chất chống lại anh ta, lại hừ một tiếng; rồi sau đó trầm mặc.

Kuran Kaname khẽ nhếch khóe miệng, hai tròng mắt trong treo lạnh lùng, vô cùng thâm sâu. Càng ngày càng không hiểu nổi người trước mặt này, lúc mới quen, trong tròng mắt mang theo thiên chân; sau khi thân quen, tính tình đơn giản thêm chút nghịch ngợm cùng cổ quái; lúc càng quen thuộc, lại phát hiện sự thần bí và thông tuệ của cô. Cuối cùng, không nghĩ tới người con gái có được tình yêu của anh lại là vị hôn thê của Kuran Rido, Shizuka Hiou. Coi như là cô là bác gái chưa vào cửa của anh. Thật không biết đây là đáng xấu hổ, hay là buồn cười.

Kimura Kiyoshi đọc thấy sự chán ghét trong đáy mắt Kuran Kaname, thật con mẹ nó thật muốn nói tục, anh ta muốn làm gì chứ? Tại sao lại chán ghét bà đây chứ? Kimura Kiyoshi nâng cao cằm, ngạo nghễ nhìn. “Thế nào? Đơn thuần thì thế nào? Chỉ cần lừa gạt được thủy tổ thuần huyết điện hạ vĩ đại của chúng ta, đó chính là vinh hạnh của ta.” Kimura Kiyoshi nói xong liền phát giác hơi thở nguy hiểm trong con người của Kuran Kaname, nhanh chóng vọt đến bên cửa sổ, nhìn Kuran Kaname vừa vọt đến giường tôi, tôi cười quỵên rũ, lại muốn bóp cổ bà sao? Không có cửa đâu, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: chương 40

Kuran Kaname ưu nhã ngồi trên giường, ngón tay thon dài khẽ vuốt cái chăn, sự chán ghét lạnh lùng trong hai tròng mắt trên gương mặt tuấn tú càng sâu hơn. Tựa hồ như đang lạnh nhạt tuyên cáo với Kimura Kiyoshi: người, không hơn gì cái này.

Kimura Kiyoshi liếc mắt nhìn Kuran Kaname, phần nộ trong lòng liền tăng lên một phần. Mọi người nói, yêu sâu thì hận cũng sâu, chẳng phải tôi đã đến bước này rồi sao? “Hôm nay dưới cây hoa anh đào, người hỏi mục đích của ta là cái gì. Giờ phút này, ta cũng muốn hỏi người, mục đích của người là cái gì?” Kimura Kiyoshi khẽ nhếch lông mi tinh xảo lên, đôi mắt đen như mực quét qua, tựa hồ đang suy tư chuyện gì. “A, để ta đoán xem nhé. Là cảm thấy

một nhân vật nguy hiểm như ta thì nên đặt ở ngay trước mắt để giám thị mới thấy an toàn? Hay là có thể tùy thời thừa dịp ta không chú ý, uống cạn máu của ta, tăng lực lượng lên để báo thù? Hừ hừ, đừng nói là nguoi, ngay cả ta khi nghĩ đến dòng máu chảy ba ngàn năm, ta cũng không thể không kích động. Bởi vì đây là —— một lực lượng khổng lồ đấy”

Kuran Kaname híp lại hai tròng mắt, hiển nhiên anh đã xem thường cô gái trước mặt. “Nguoi đã biết được cái gì?”

“Là ta nên hỏi Kaname điện hạ vĩ đại muốn cái gì mới đúng.” Kimura Kiyoshi vuốt ve động mạch trên cái cổ trắng nõn của mình, đầu lưỡi oánh nhuận khéo léo nhẹ nhàng liếm khôe miệng, hương diễm hấp dẫn khó cưỡng. “Uống máu của ta để có thể giết Rido? Hay là... phải có lực lượng lớn hơn để bảo vệ người quan trọng trong lòng nguoi kia?”

Kimura Kiyoshi hiển nhiên chạm phải sự mềm mại sâu trong nội tâm Kuran Kaname, Yuki. Kuran Kaname nâng trán, đôi mắt đỏ sậm bắt đầu hiện lên, những thứ đồ bằng thủy tinh bên trong và bên ngoài phòng lập tức nổ mạnh, rơi xuống đất. Kimura Kiyoshi cười lạnh, không ngừng tự tăng can đảm cho mình, đều là thuần huyết, cắt, ngoài việc nổ thủy tinh thì nguoi còn có thể làm gì?

“Nguoi đang đây uy hiếp ta?”

Kimura Kiyoshi len lén hít sâu, tận lực không thể hiện ra ngoài rằng mình đang bị Kuran Kaname làm cho sợ hãi. Nhẹ cười nói: “Kaname sama quên rồi sao? Hôm nay dưới cây hoa anh đào, ngài cũng uy hiếp ta đấy.”

Nụ cười lạnh lẽo trên khôe miệng Kuran Kaname biến mất, cái lạnh như băng trên gương mặt tuần tú cũng biến mất, trong tròng mắt càng thêm lạnh nhạt. “Hậu Đen Hiou, có vẻ như nguoi đã biết rất nhiều chuyện.”

“Một chút, nhưng cũng không có ngu đến mức để cho nguoi lợi dụng. Khoan khoan, Hậu Đen? Nguoi nói ta là Hậu Đen * ?” Kimura Kiyoshi rét trong lòng, chẳng lẽ bởi vì tôi xuất hiện nên anh ta thay đổi kế hoạch? Kimura Kiyoshi híp mắt cẩn thận quan sát Kuran Kaname, người đàn ông này thật đáng sợ, tâm cơ cũng sâu không đáy.

(Tojikachan: khi bắt đầu một trận cờ vua, quân Hậu luôn đứng bên cạnh quân Vua, kiểu như vua và hoàng hậu ấy, có khi nào ý của Kaname là muốn cưới Kiyoshi không nhii ^^~)

Kuran Kaname nâng trán, trong mắt hiện ra sự u buồn vô biên, bước đến cạnh cửa, quay đầu, hơi suy nghĩ nhìn Kimura Kiyoshi “Chỉ mong nguoi vẫn giữ vững trạng thái hiện tại này.”

Xác nhận Kuran Kaname đã đi xa, Kimura Kiyoshi thở phào nhẹ nhõm một hơi, so chiêu với anh ta, cho dù không bị cắn chết cũng sẽ mệt chết. Hiển nhiên đầu óc của tôi vận chuyển không nhanh bằng anh ta. Kimura Kiyoshi cầm khăn trên bàn lên lau khô mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên trán. Trái lo phải nghĩ, cuối cùng lấy ra một cái cặp nhỏ bằng da trong tủ quần áo lớn, đơn giản dọn dẹp một vài đồ quan trọng. Kimura Kiyoshi cũng không tự cho rằng chỉ số thông minh của mình hơn người, so chiêu với quân vương Kuran Kaname, chỉ sợ sau này mình chết thế nào cũng không biết. Rồi đi là biện pháp tốt nhất. Kimura Kiyoshi cầm rương da lên chuẩn bị nhảy cửa sổ chạy trốn.

Sắp đến hoàng hôn, hoa anh đào ngoài cửa sổ theo gió đêm lay động, không ngừng rơi xuống, hai tròng mắt sắc bén của Kimura Kiyoshi nhìn thấy mái tóc bạch kim sau cành cây hoa anh đào. Khẽ cau mày, kéo mảnh lụa trắng lên, dựa theo chiều dài của mái tóc bạch kim kia, chắc chắn đó là Seiren; hẳn là Kuran Kaname phái cô ấy giám thị tôi. Như vậy tất nhiên sẽ có người giám thị Ichiru, chỉ sợ tôi vừa có động tác, Ichiru ở trung học cấp một sẽ gặp nguy hiểm. Kimura Kiyoshi hung hăng ném rương da vào tủ quần áo, trong lòng không ngừng hối hận.

Kimura Kiyoshi nghỉ ngơi một chút, cố gắng tỉnh táo lại, nghĩ tới đủ loại chuyện từ khi xuyên tới đây, mí mắt dần dần trầm xuống... Lúc Kimura Kiyoshi tỉnh lại, dụi dụi mắt, đồng hồ báo thức đầu giường chỉ hướng hai giờ. Kimura Kiyoshi gỡ gỡ mái tóc rối bời, khôe miệng khẽ cười xấu xa, đứng dậy nhắc điện thoại trên bàn lên “Xin chào, là báo Âm Dạ sao? Tôi có một tin tức trọng đại muốn nói...”

Ngày thứ hai, hoàng hôn.

Mặc màu trắng đồng phục học sinh, Hanabusa dụi mắt xuống tầng, ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách, ngốc trệ nhìn thuốc an thần huyết dịch đang hòa tan trong cái ly chân dài. Trong lòng không khỏi cảm khái, cuộc sống mỗi ngày ở bộ ban đêm thật nhàm chán, đặc biệt sau khi Kiyoshi bận rộn công việc lu bù lên, cuộc sống càng ngày càng nhàm chán.

Nữ bộc Bella đặt chồng tờ báo mới ra hôm nay lên bàn, nữ bộc Lysa cũng đặt cốc nước có thuốc an thần huyết dịch bên cạnh rồi cùng lui ra. Lúc này đám người Ichijou Akatsuki mặc chỉnh tề cười nói xuống tầng. Ichijou liếc cái tên đáng đánh đòn Hanabusa đang ngồi trên ghế sa lon, cười trừ chọc nói: “Hôm nay lại là cậu dậy sớm nhất, nếu tớ nhớ không lầm, trước kia Hanabusa thích ngủ nướng nhất, không tới lúc gần muộn thì sẽ không dậy.”

Hanabusa đánh một ngáp, mắt lé nhìn Ichijou vừa ngồi xuống bên cạnh “Là các cậu chậm mới đúng, bốn giờ rưỡi mỗi ngày tớ đều đúng giờ rời giường.”

“Sao?” Akatsuki Kain nhìn đồng hồ đeo tay “Hm, nhưng bây giờ mới bốn giờ rưỡi.”

“Ừa? Sao có thể?” Hanabusa nhào tới trên đùi Akatsuki Kain, kéo cổ tay của cậu ấy, nghiêm túc nhìn kỹ, cây kim trên đồng hồ đeo tay chỉ đúng hướng bốn giờ rưỡi, Hanabusa chất vấn nói: “Akatsuki, nó không hỏng đấy chứ?”

“Sẽ không, sẽ không, làm sao có thể hỏng chứ? Chiếc đồng hồ này là quà sinh nhật năm ngoái mà tớ tặng cho Akatsuki, nó được đại sư thủ công giỏi nhất thế giới chế luyện đấy, mấy trăm năm cũng sẽ không sai lệch một giây.” Ichijou lắc lắc ly rượu trong tay, cười lấp lánh.

Mọi người nhìn Ichijou, yên lặng ba giây...

“Oa —— nhất định là Kimura Kiyoshi, hừ!” Hanabusa Aido nhảy dựng lên chỉ vào lầu hai kêu la.

“Đang nói xấu tớ sao? Aido?” Kimura Kiyoshi lộ ra cái đầu nhỏ tét tóc đuôi ngựa, cười đùa nhìn Hanabusa Aido. “Chẳng phải cậu luôn oán trách mình hay đi trễ sao? Cho nên tớ mới len lén vào phòng cậu, chỉnh lại tất cả đồng hồ chạy nhanh hơn 20’, ngay cả chuông lớn trong phòng khách, tớ cũng chỉnh lại. Tớ đối xử rất tốt với cậu đúng không, Hanabusa?”

“Cậu ——” Hanabusa Aido tức giận chỉ vào Kimura Kiyoshi đang nhảy nhót, thật không biết nói cái gì cho phải, vậy mà vừa rồi còn nhớ tới cậu ấy, đúng là lòng tốt bị chó ăn, hừ.

Pang! Hộp Chocolate trong tay Rima rơi xuống đất, mọi người sùng sốt, tất cả nhìn về phía Rima; có thể đánh rơi vật mình thích nhất xuống đất, tất nhiên là có chuyện kinh người xảy ra. Siki đứng lên đi đến nhặt lên đưa cho Rima, nghiêng mắt liếc tờ báo trên đùi Rima một cái, pang! Cái hộp Chocolate đáng thương lại rơi lần nữa.

Trong cười sáng rỡ của Ichijou mang chút nghi ngờ “Sao vậy?”

Rima liếc nhìn Kimura Kiyoshi, yên lặng một hồi, sau đó ngón tay mảnh khảnh chỉ vào hình thiếp vàng trên tờ báo cô vừa lật. Mọi người nhìn thoáng qua liền biết đó là dấu hiệu hoa lệ độc hữu của Huyết tộc. Ichijou cau mày, chẳng lẽ trong Huyết tộc xảy ra tin tức trọng đại gì? Vì sao cậu không biết gì?

Hanabusa Aido nhắc một tờ báo khác lên, chuẩn bị mở ra đọc thì lập tức đứng hình. Akatsuki Kain tò mò giương mắt nhìn “Sao? Quân vương huyết tộc Kuran Kaname điện hạ cùng thiên kim thân bí của gia tộc Kimura bí mật đính hôn?” Akatsuki Kain che miệng lại, mọi người kinh ngạc, toàn bộ ánh mắt nhìn thẳng vào Kimura Kiyoshi đang đứng bên cạnh ghế sa lon.

Ruka tức giận, không khách khí chút nào nói: “Kiyoshi, chuyện này là thế nào?”

Kimura Kiyoshi đoạt lấy tờ báo, sau đó lộ vẻ mừng rỡ, trong lòng lại tức giận bất bình: cái đề mục này nghĩa là sao? Thiên kim thân bí bí mật đính hôn? Tựa đề thật chán, không có một chút mới mẻ, sớm đã bảo họ đừng làm cái tựa đề giật gân kiểu này, phải có chút lãng mạn, lãng mạn! Vậy mà chỉ làm được thế này thôi?

Ichijou lắc lắc ly nước, nhẹ một hộp chất lỏng trong ly, khẽ cau mày. Rồi mỉm cười nhìn Kimura Kiyoshi “Kiyoshi, cậu có biết chuyện này là thế nào không?”

“Biết đại khái” Kimura Kiyoshi vô tội nhìn trời, hai ngón tay chọc chọc vào nhau.

Mọi người sùng sờ.

“Tớ.. tớ không biết nên giải thích thế nào.” khoe miệng Kimura Kiyoshi khẽ co quắp, do dự, trong mắt mang theo chút sợ hãi.

Mọi người kinh.

“Ngày hôm qua, tớ... tớ đi ra ngoài tản bộ. Sau khi chị họ của cậu rời đi, tớ gặp Kaname sama dưới cây hoa anh đào” Kimura Kiyoshi khẽ cắn môi, gương mặt ửng đỏ “Lúc ấy tớ vốn đang rất loạn, căn bản không biết Kaname sama đang nói cái gì, sau đó Kaname sama liền... liền...”

“Nói dối, ý cậu là Kaname sama đối với cậu...? Tớ không tin.” Hanabusa mặt đen lại kêu la, mặc dù Kiyoshi vậy sao sai cô gái, nhưng chỉ cần nghĩ đến cao quý Kaname sama sẽ bị một người khác đoạt lấy, trong lòng liền dâng lên ghen tuông.

“Tớ...” Kimura Kiyoshi cúi đầu, mái tóc mềm mại che đi ngăn trở vẻ mặt giao hoạt của cô, cả người thoát nhìn rất ủy khuất.

Ruka lập tức cứng đờ, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua, Julie vừa đi, cô đứng dậy tìm Kaname sama, bỗng nhìn thấy Kaname sama và Kiyoshi ở dưới cây hoa anh đào, khoảng cách thân mật như vậy, nếu không phải là ôm thì chính là hôn. Ruka thật sự không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng... lại tận mắt nhìn thấy.”Tớ nghĩ hẳn là Kiyoshi nói thật.”

Sao? Mọi người kinh ngạc nhìn Ruka, cô ấy là người sùng bái ái mộ Kaname sama nhất, làm sao lại cho rằng người cao cao tại thượng như Kaname sama lại đối với Kiyoshi... mặc dù Kiyoshi rất ưu tú, nhưng mọi người vẫn rất khó hiểu sao người tinh táo như Kaname sama lại mất tự chủ đối với Kiyoshi như thế.

Ruka liếc nhìn mọi người, khẽ nhếch lên cằm dưới để che dấu nội tâm bất an. “Làm gì mà nhìn tớ như thế? Tớ cũng đâu muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật, tớ tận mắt nhìn thấy.” tiếng nói của Ruka càng ngày càng thấp, trong tròng mắt lộ ra thất vọng cùng đau thương khó có thể che giấu.

Mọi người thấy nhân chứng đã đứng ra chứng minh, trong bụng không thể không tin tám phần, hơn nữa, nghĩ lại thái độ ngày thường của Kaname sama đối với Kiyoshi, liền cũng cảm thấy chuyện này cũng không phải là không thể.

Ichijou không sao cả cười, hai tròng mắt chăm chú nhìn Kimura Kiyoshi, tìm tòi nghiên cứu hỏi “Vậy thì chuyện tờ báo là thế nào?” Ichijou cảm giác chuyện không hề đơn giản như vậy, chuyện này nếu là đặt ở nửa năm trước, có lẽ cậu sẽ tin. Nhưng, nửa năm gần đây, Ichijou có nghiêm túc quan sát hành động giữa Kimura Kiyoshi cùng Kuran Kaname, căn bản chưa nói với nhau một câu, tựa hồ giữa hai người có gì đó ngăn cách. Mặc dù hôm qua cậu thấy tận mắt Kuran Kaname vào phòng Kiyoshi, nhưng về mặt Kaname lúc ấy thấy thế nào cũng không giống như người đang yêu; Ichijou kết luận chuyện báo chí này chắc chắn không bình thường.

Chương 41: chương 41

Kimura Kiyoshi phát giác ra Ichijou chất vấn, trong lòng hơi khẩn trương, giọng nói hơi run rẩy “Thật ra thì nửa năm trước, Kaname sama đã đối với tớ... đến bây giờ tớ vẫn chưa đồng ý, thật đấy. Tớ làm sao có thể xứng với người cao quý như Kaname sama chứ, tớ tự hiểu được. Ngày hôm qua, trước khi Kaname sama đi, anh ấy đã nói sẽ chứng minh cho tớ xem, tớ đoán ý anh ấy chính là cái này.” Kimura Kiyoshi cực kỳ lúng túng chỉ vào tờ báo, cẩn thận quan sát phản ứng của mọi người.

“Ừm” Akatsuki Kain gật đầu, Kiyoshi sẽ không lừa gạt mọi người, hơn nữa ngay cả Ruka cũng đã xác nhận. Dù Kiyoshi nói dối thì cũng sẽ không dám kéo Kaname sama vào, nếu không thì thật quá ngu ngốc. “Kiyoshi, nghe theo trái tim của mình là được. Còn nữa, chúc mừng cậu vì đã lấy được tình yêu của Kaname sama.”

Kimura Kiyoshi níu chặt vạt áo, lo lắng hỏi: “Các cậu sẽ không giận tớ chứ? Tớ cứ sợ...”

“Làm sao có thể? Cậu thật quá coi thường bọn tớ” Ruka đứng dậy, một bộ cao ngạo “Mặc dù cậu là bạn của tớ, nhưng cậu đừng nghĩ rằng tớ sẽ vì vậy mà bỏ cuộc chuyện Kaname sama.”

Kimura Kiyoshi cười lắc đầu “Sẽ không, sẽ không”

Hanabusa Aido quyết miệng nhìn Kimura Kiyoshi “Thật không biết cậu có chỗ nào tuyệt đỉnh, mặc dù không cam lòng, nhưng cậu vẫn là bạn của tớ, điều kiện tiên quyết là cậu phải chỉnh lại đồng hồ báo thức phòng tớ đi!”

Kimura Kiyoshi cười gật đầu

Mọi người đứng dậy chuẩn bị đi học, Ichijou cười đưa khăn lụa cho Kimura Kiyoshi, ý bảo cô lau khô nước mắt. Kimura Kiyoshi nhận lấy, cười nhìn bóng lưng hoàn mỹ của mọi người, thật xin lỗi mọi người, tớ đã lừa các cậu; nhưng nước mắt không phải lừa đâu, là thật sự cảm động, cảm ơn các cậu – những người bạn đã ủng hộ, cảm ơn.

“Biểu diễn rất hoàn mỹ, Kiyoshi, người có thể đi đóng kịch.” Kuran Kaname thấy mọi người rời đi, liền hiện thân bước xuống lầu nhìn thiếu nữ trong đại sảnh, tựa hồ vẫn còn đang mong đợi cô tiếp tục diễn kịch. Kuran Kaname liếc tờ báo một cái, khẽ miệng khẽ nhắc lên: “Người muốn cái gì?”

“Nghe lời nói thật hay là lời nói giả?” Thiếu nữ cười nghịch nháy nháy mắt.

Kuran Kaname không chút phản ứng.

Thiếu nữ cầm lên cốc nước đựng thuốc an thần huyết dịch trên bàn, khẽ nhắm mắt bắt đầu thưởng thức “Lời nói thật chính là người không để cho ta đi, cho nên ta khuấy loạn mọi chuyện lên, đơn giản cũng chỉ là một con cá nhỏ tranh thủ khuấy động nồi nước; lời nói dối chính là ta có dự mưu có mục đích, còn chuyện mục đích là gì? Bởi vì là ‘dự mưu’ nha, đương nhiên không thể nói cho người biết. Vì phòng ngừa người không tin nên mới bịa tin tức này ra ngoài. Sự thật là như thế, người muốn tin cái nào thì cứ tin cái đó đi. Nhưng... ta đoán cao thủ về âm mưu như Kaname điện hạ tất nhiên là tin tưởng cái thứ hai hơn.”

Kuran Kaname cười nhẹ, không nói gì, giống như là một người cha hiền lành để mặc cho đứa trẻ bướng bỉnh gây sự vậy, trong ánh mắt tràn ngập yêu chiều. Kimura Kiyoshi dùng sức dụi dụi mắt, hôm nay là tôi không bình thường hay là anh ta không bình thường vậy? Kuran Kaname cầm lên tờ báo có hình thiếp vàng trên ghế sa lon, nhìn qua, nhắc cao khẽ môi lên. “Quả nhiên người giống hết một con người, dùng dư luận để dọa tôi? Ra chiêu quá yếu.” tờ báo trong tay Kuran Kaname biến thành bụi trong nháy mắt rơi xuống đất, Kimura Kiyoshi theo bản năng lui ra sau mấy bước để bảo đảm ‘khoảng cách an toàn’ của mình, có thể tùy thời phản ứng, ứng chiến.

Kuran Kaname thấy phản ứng căng thẳng của Kimura Kiyoshi, nụ cười nhẹ bên miệng liền rộng thêm, chìa khuỷa tay ra “Vị hôn thê?”

Kimura Kiyoshi ngậy người lại lùi thêm mấy bước, sao tôi lại cứ cảm thấy khi Kuran Kaname cười lên lại trông âm hiểm hơn so với khi không cười vậy, đúng là gần vua như gần cọp mà, này, có thể nói cho tôi biết anh đang âm mưu cái gì không?

Kuran Kaname khẽ nhắc mi, như đang khiêu khích nhìn Kimura Kiyoshi “Thế nào? Kiyoshi, người sáng lập trò chơi mà lại không dám chơi sao?”

Kimura Kiyoshi giọng cao bộ ngực 36C, nuốt nuốt nước miếng, lớn tiếng đáp lại để tăng thêm can đảm “Ai nói ta không dám?” nhanh chóng tiến lên mấy bước, tay phải nhẹ vãn cánh tay Kuran Kaname, giả bộ thông dong ưu nhã đi về tòa nhà dạy học. Hai người vừa đi vào phòng thì bên trong lập tức yên tĩnh trong nháy mắt. Dưới hàng chục con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Kimura Kiyoshi đi theo Kuran Kaname ngồi vào hàng sau.

Kuran Kaname thông dong ngồi trên ghế sa lon đơn, hai tay bắt chéo, quét mắt nhìn mọi người đang bàn luận xôn xao trong phòng. Cử động này ở trong mắt Kimura Kiyoshi hoàn toàn là bộ dáng bề ngễ của quân lâm thiên hạ. “Thế nào, ta phối hợp người, người lại mất hứng?” thanh âm từ tính vang lên.

Kimura Kiyoshi nghiêng mắt nhìn Kuran Kaname, không nói gì, trong lòng lại mắng anh ta không dưới trăm lần, cao hứng cái đầu anh.

“Vì sao không ngồi?”

“Vị hôn phu chưa để cho ta ngồi ta làm sao dám chứ, người ta vốn phải làm hiền thê lương mẫu!”

Kimura Kiyoshi nói xong, nhìn thấy Kuran Kaname nghe vậy liền sùng sốt khoảng ba giây đồng hồ, lại đủ để cho Kimura Kiyoshi vì thế mà cao hứng ba giờ đồng hồ.

“Như vậy mời ngồi, vị — hôn — thê”

Kimura Kiyoshi nháy mắt mấy cái, không chút khách khí ngồi trên ghế sa lon đơn bên cạnh Kuran Kaname, quét nhìn mọi người trong phòng học, khi thấy đám người Ichijou và Rima đang nhìn chăm chăm mình thì tim đập rộn lên, quả nhiên không phải ai cũng có thể có được khí thế ngang quân vương, mình vẫn nên ngoan ngoãn cúi đầu thôi. Vừa qua ba giây đồng hồ, Kimura Kiyoshi đang ỉu xiu chột ngắc đầu, vạ phần kích động nói: “Lúc nào thì ta có thể rời đi, ta chỉ ‘an toàn rời đi’, người yên tâm, bên tòa soạn báo ta sẽ giải thích.” An toàn rời đi, chứ không phải là lên trời.

Kuran Kaname lúc đầu hơi nghi ngờ, sau đó cười nhẹ “Người đang nói điều kiện với ta?”

Kimura Kiyoshi nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của Kuran Kaname, giống như đang nói với tôi rằng chỉ bằng một xì căng đan thì làm gì được anh ta?

“Ta biết chuyện đó đối với người mà nói chẳng là gì cả, nhưng ta đối với người và Yu —— cô ấy cũng không còn ác ý. Ta bảo đảm sau khi rời đi sẽ không quay lại đây. Trao đổi lấy thứ này” Kimura Kiyoshi từ trong túi áo lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ màu đỏ, dưới ánh đèn trong phòng, chất lỏng trong bình lấp lánh sáng lên. “Đây là máu của ta, có vẻ như người sẽ cần dùng đến.”

Kuran Kaname dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn chăm chăm Kimura Kiyoshi, không nói gì.

“Không lẽ ta nhất định phải chết sao? Ngay cả loài người, người cũng không giết, tại sao lại muốn giết đồng loại chứ. Vốn là người cùng cảnh, không thể giúp đỡ nhau một chút sao.” Kimura Kiyoshi thấp giọng, ý muốn nói với Kuran Kaname rằng người xem, ta đã làm đến bước này rồi, người cũng nên nhượng bộ đi.

Kuran Kaname khẽ cau mày, trong đôi mắt tuyệt đại phong hoa trung tựa hồ có dòng nước ngầm bắt đầu khởi động. Càng ngày càng không hiểu suy nghĩ của cô gái trước mặt. Có vẻ như cô ta không nói dối, hướng chỉ ngay cả quân gia của cô ta cũng nói cô ta thay đổi; như vậy cô ta rốt cuộc là người như thế nào? Kuran Kaname vô thức lật sách, đột nhiên nhớ tới năm trước có đọc một quyển sách mà loài người viết, tên là “Linh hồn phụ thể”, lúc đó anh đã khinh thường chuyện trong tình huống ‘ngoài ý muốn’, linh hồn loài người thoát xác bám vào thân thể một người khác. Kuran Kaname quay đầu quan sát kỹ cô gái bên cạnh, nhớ lại hai trông mắt bị thương tuyệt vọng của người trong lao ngục nhiều năm trước. Trong lòng không khỏi chấn động, dù Shizuka Hiou có ý thay đổi đến mức nào, thì sự kiêu ngạo thuần huyết, sự đau thương trong đôi mắt cũng không có cách nào che giấu. Tức là, bây giờ trong thân thể Shizuka Hiou là linh hồn của một người khác? Hơn nữa, theo biểu hiện của linh hồn này thì rất có khả năng là loài người. Kuran Kaname nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy có lý, chỉ là... sao thuần huyết lại bị nhập vào thân? (từ trước đến giờ chỉ có thuần huyết nhập vào thân người khác.)

“Kiyoshi, tại sao tới nơi này?”

“Là người mời ta tới, người quen?” Kimura Kiyoshi liếc trộm Kuran Kaname một cái, cái tên này vừa nguy hiểm vừa quái dị.

“Có thể thử một chút”

“Gi?”

“Quan hệ giữa chúng ta, ta sẽ thử nhận.” Kuran Kaname nhận lấy bình thủy tinh trong tay Kimura Kiyoshi, đặt vào trong túi, sau đó đứng dậy rời đi. Để lại Kimura Kiyoshi ngốc lảng ngồi trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: chương 42

Trên ghế gỗ, hai thiếu nữ hoảng sợ tròn tròn mắt, lồng ngực bị thủng một lỗ lớn, máu chảy đầm đìa, nội tạng bị móc hết; trong không khí tràn ngập mùi máu tanh gay mũi. Tiếng giày cao gót từ xa vọng đến gần, sau đó, một cô gái mặc kimono màu đỏ diễm lệ cùng một thiếu niên tóc bạch kim chừng mười tám tuổi đi theo phía sau.

Ngón trở với móng tay đỏ tươi chọc chọc chỗ bị móc tim trên người một thiếu nữ. Đầu lưỡi tinh xảo liếm liếm vết máu. Cô gái híp mắt nhìn rừng cây, trong giọng nói mang theo bất đắc dĩ. “Ichiru, đây là người thứ bao nhiêu?”

Ichiru nghiêng mắt nhìn các thiếu nữ chết thảm một cái, lại dời mắt đi, hai năm qua, loại tình cảnh này cậu đã thấy quá nhiều, lạnh nhạt trả lời “3478, 3479”

Kimura Kiyoshi vươn vòng eo mảnh khảnh, xoay người quay lại đường cũ. Hơn hai năm rồi, giờ đã là tháng chín mùa thu, Yuki sắp thức tỉnh. Kimura Kiyoshi ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng màu đỏ rực trên bầu trời, vô luận nơi nào xảy ra cái gì, không bao giờ liên quan đến mình nữa. Cô gái lập tức rũ bỏ đau thương, cười kéo tay Ichiru nói: “Cho nên, cửa hàng bánh ngọt của chúng ta hôm nay buôn bán như thế nào?”

Ichiru sững sốt, sau đó cười đi theo Hiou sama “Nếu như chị không quan tâm những chuyện này mà đi cố gắng học tập làm bánh cake, việc buôn bán trong cửa hàng sẽ rất tốt đấy.”

“Thật? Ichiru đang tức giận sao, chị có giúp một tay mà.”

“Nào có? Hôm nay chị chỉ mời nhào bột mà thôi...”

Giọng nói càng lúc càng xa...

Bộ ban đêm, Nguyệt Xá.

“Kaname sama”

“Tìm được cô ấy chưa?” Kuran Kaname nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, trong mắt tràn ngập tương tư. Không nghĩ tới ngay lúc anh cho rằng đã lấy được cô gái ấy, cô lại tìm được khe hở chạy đi. Kuran Kaname vuốt ve bình thủy tinh màu đỏ trong tay, khóe miệng cong lên, không nghĩ tới máu của cô ấy lại cường đại như thế.

“Rất xin lỗi, Kaname sama.” Seiren khom người, cực kỳ áy náy. Vốn tưởng rằng Kaname sama đối với Kimura Kiyoshi chỉ có lợi dụng, không nghĩ tới, hai năm qua, Kaname sama lại sử dụng các loại phương thức tìm kiếm thiếu nữ đã biến mất kia. Chỉ cần là nơi Kaname sama nghĩ đến, nhà cũ trong rừng cây, bãi biển, chỗ ở của gia tộc Kimura... Trên trăm nơi tiểu thư Kimura từng kêu la muốn đi, lục soát liên tục, nhưng không thu hoạch được gì. Seiren nhìn cái eo mảnh khảnh của mình, aiz, vì tìm cô ấy mà vòng eo của mình đã gầy đi rất nhiều, còn gầy đi nữa chỉ sợ sẽ gãy mất.

“Ta hiểu rồi, Seiren.” đáy mắt Kuran Kaname xẹt qua sự thất vọng, nhanh đến mức không thể phát hiện ra, rồi ra hiệu Seiren lui ra.

“Kaname sama, vừa rồi có hai học sinh bộ ban ngày lên vào Nguyệt Xá, Hanabusa Aido và Akatsuki Kain đang...” Seiren ngẩng đầu liền thấy Kaname sama đã biến mất ở ngoài cửa sổ, lập tức đứng thẳng dậy theo sát sau lưng Kaname sama.

Nữ sinh Giáp và nữ sinh Ất trèo qua tường rào bộ ban đêm, nhảy vào trong rừng. Lúc nữ sinh Ất chạm đất đã không cẩn thận ngã xuống cỏ, đau đớn kêu lên. Nữ sinh Giáp đứng dậy chạy tới bên cạnh nữ sinh Ất, lo lắng hỏi: “Có thể đi được không? Nếu không sẽ bị ủy viên kỷ luật phát hiện mất”

Nữ sinh Ất nhin đau, không thể, nhất định phải gặp Kaname-senpai mới được, vì Kaname-senpai, chút đau này chẳng là cái gì. Nữ sinh Ất sờ sờ cuốn sổ tay trong túi, may là mang nó theo, nhất định phải xin Kaname-senpai ký tên lên nó mới được; đương nhiên, nếu có thể nhìn lên thấy gương mặt khi ngủ của Kaname-senpai và các tình anh khác thì càng tốt, không ký tên cũng không sao. “Đi được mà, mặc dù rất đau... Tớ sẽ kiên trì.”

Đột nhiên trên đầu tường truyền đến tiếng động, hai người ngẩng đầu thấy ủy viên kỷ luật Yuki tay cầm ‘cây gậy kỷ quái’ vọt xuống “Các cậu, mau nói tên họ và lớp học. Nội quy trường học quy định buổi tối không thể ra ngoài; buổi tối rất nguy hiểm, mau trở về kí túc xá!”

Nữ sinh Giáp thấy bộ dạng phách lối của Yuki, liền tức không có chỗ đánh, ủy viên kỷ luật thật quá đáng, nhìn đủ tình anh bộ ban đêm rồi cũng không để cho mọi người đến gần, chỉ muốn ăn một mình. Tất cả mọi người chẳng có ai thích nổi ủy viên kỷ luật Yuki này. “Bọn tôi chỉ là tới quay phim bộ ban đêm thôi, và ký tên nữa, có sao đâu? Chỉ một chút mà thôi.”

Yuki thấy tay nữ sinh Giáp đang dùng khăn tay lau nhẹ đầu gối nữ sinh Ất, cả kinh kêu lên: “Bị thương sao? Mau trở lại kí túc xá đi!”

Hai người nữ sinh bị tiếng hét chói tai của Yuki làm cho sững sờ sợ hãi “Sao? Cái gì...”

“Mau! Ai?” Yuki cảm thấy sau lưng có tiếng động, lập tức vung Artemis ra phía sau——

“Nguy hiểm thật, không hổ là ủy viên kỉ luật mà hiệu trưởng đã chọn” nếu vampire bình thường bị vật này đánh vào trên người, chắc chắn sẽ bị hóa thành tro bụi.

Yuki quay đầu thấy Akatsuki Kain-senpai thoải mái dùng ngón tay ngăn trở Artemis, chỗ bàn tay tiếp xúc với Artemis phát ra tiếng vang khác thường.

Nữ sinh Giáp: “Akat... Akatsuki Kain-senpai của bộ ban đêm, Hanabusa Aido-senpai.”

Nữ sinh Ất si mê nhìn hai người, sợ hãi than: “Trời ạ! Không thể nào...”

Ngón tay thon dài của Hanabusa Aido chạm vào Artemis từ từ trượt xuống chỗ chạm đến Yuki, ánh mắt sáng quắc nhìn Yuki “Ai nha, chẳng qua là người thấy được mùi máu cho nên mới tới xem một chút mà thôi, thật là xấu tính đấy, Yuki.” Hanabusa Aido chạm đầu ngón tay vào mu bàn tay Yuki, đôi mắt dần dần đỏ rực màu máu “Thật đấy... Chẳng qua chỉ là vô tình đến đây xem một chút mà thôi.” Hanabusa Aido nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, vô cùng hưởng thụ “A... Mùi vị thật thơm ngon...”

Nữ sinh Giáp: “A a! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Anh ấy nói rất thơm rất ngon!”

Yuki lại vung Artemis vào hai người, phòng bị nói: “Hanabusa-senpai, nếu anh dám động vào một cọng tóc của họ... Tôi sẽ xử phạt...”

“Đâu phải họ”

“?”

“Anh nói mùi vị thơm ngon này cơ...” Vừa nói Hanabusa Aido vừa cầm chặt lấy tay Yuki, lộ ra răng nanh bén nhọn, không nhìn Yuki giãy giụa, đầu lưỡi liếm láp bàn tay cô “Thật là ngon” răng nanh đâm rách làn da trên tay Yuki, mùi vị ngọt ngào của máu chảy ra.

Hai nữ sinh sau lưng Yuki thấy vậy liền sợ hãi kêu “Vampire!” rồi té xỉu.

Hanabusa Aido ôm cổ Yuki, hít cổ Yuki một hơi, ngửi thấy hương thơm mãnh liệt của máu “Còn muốn... Muốn nhiều hơn một chút...” Răng nanh còn chưa đụng vào, Hanabusa Aido liền thấy cái trán chợt lạnh, giương mắt nhìn, thấy Kiryu Zero đang cầm súng Bloody Rose chĩa vào trán mình.

Đôi mắt màu tím của Kiryu Zero lạnh lùng, tràn ngập chán ghét, thấy Hanabusa Aido phách lối nói muốn thưởng thức máu tươi của Yuki, trong đầu liền hiện ra cái đêm đầy máu kia, vì Yuki, PANG!

Hanabusa Aido chưa tỉnh hồn, bị dọa sợ đến mức thân thể co lại, may mắn là đạn không bắn trúng cậu.

“Thanh súng Bloody Rose kia, có thể mời thu lại không? Bởi vì đối với chúng tôi mà nói, đó là một uy hiếp.” Kuran Kaname ưu nhã bước đến, hai trông mặt yên lặng, như chim ưng đen bay lượn trong bầu trời đêm, thông dong khí phách. Kuran Kaname xóc cổ áo Hanabusa Aido lên “Tên ngốc này sẽ do hiệu trưởng quyết định. Có thể chứ? Kiryu-san”

Kiryu Zero hạ mí mắt xuống, che đi hận ý đối với vampire, nhưng vẫn phải đi bận tâm cái ông hiệu trưởng giờ hơi, nếu không... Hừ “Kuran-senpai, mang đi đi.”

“Akatsuki, tại sao không ngăn cản Hanabusa? Cậu cũng cùng tội. Hai người đã bắt tình này, ta sẽ xóa nhò tới nay của bọn họ, rồi sau đó giao cho hiệu trưởng, được chứ? Đã để em gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, thật sự xin lỗi Yuki.”

“Dạ, Kaname-senpai, vậy thì nhờ cậy anh.” Yuki cười, quả nhiên Kaname-senpai là vampire tốt, anh ấy rất khiêm tốn ưu nhã...

Kuran Kaname xoay người rồi đi, nhẹ rũ mắt xuống, nội tâm gọn sóng, giương mắt nhìn trắng, em rốt cuộc đang ở đâu? Vì sao ta luôn nhìn thấy bóng dáng em qua người khác. Kuran Kaname ôm trán, thế này là thế nào? Ta lại nhìn thấy bóng dáng của cô ấy qua đôi mắt thuần khiết của Yuki...

“Aido, tại cậu hết.” Akatsuki Kain ôm đầu, thờ dài nói.

“Gi? Sao có thể trách tớ chứ, rõ ràng là nơi nguy hiểm, vậy mà cô ta còn...” lưng Hanabusa bỗng lạnh băng, lập tức ngừng nói, Kaname sama vẫn đang ở sau lưng, đừng nói nữa thì tốt hơn; chỉ là... Không biết Kaname sama từng phạt cậu như thế nào? Nghĩ tới đây, trong lòng Hanabusa Aido lại khá hưng phấn.

Con người của Kuran Kaname bỗng hơi co lại, dừng bước, nơi nguy hiểm? Khóe miệng đắc ý cong lên, xoay người biến mất trong rừng cây; Kimura Kiyoshi, tốt nhất là em nên chạy nhanh đi, nếu không...

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: chương 43

Màn đêm buông xuống, sâu trong ngõ nhỏ, cửa hàng bánh ngọt Tucker vẫn còn đèn sáng. Trong cửa hàng chỉ có một đôi tình nhân đã lâu không gặp, nắm tay nhau tâm sự. Kimura Kiyoshi vừa lau bàn vừa không ngừng nhìn ra ngoài cửa, Ichiru ra ngoài mua thức ăn từ chiều sao giờ vẫn chưa về? Không lẽ đã gặp phải chuyện gì? Kimura Kiyoshi sầu lo. Qua khoảng mười phút, cuối cùng hai người khách rốt cục tính tiền đi ra. Kimura Kiyoshi đi vào quầy, tiếng chuông cửa tiệm vang lên, đang cời quần áo làm việc, Kimura Kiyoshi hô “Khách nhân, thật có lỗi, đã đến thời gian đóng cửa. Mời ngài ngày mai lại đến.”

Kimura Kiyoshi gấp xong quần áo làm việc, cầm túi xách lên đứng dậy ra cửa... “Anh...?”

“Hình như không hoan nghênh ta” Kuran Kaname dạo bước tới một cái bàn ngồi xuống, ngón trở thon dài gõ nhẹ mặt bàn, phát ra tiếng vang cộc cộc, giống như tiếng căng thẳng chấn động lòng Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi cố giả bộ trấn định, tận lực không nhìn khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong. “Kaname sama” Em vẫn không tránh được ‘ma trảo’ của anh.

Kuran Kaname tựa hồ hiểu lòng Kimura Kiyoshi, khẽ nhấc khóe miệng cười yếu ớt, lấy ra một cái bình thủy tinh màu đỏ, vừa lắc nhẹ nó vừa nói: “Kiyoshi, ta đã xem thường em; đầu tiên là dùng một trò trẻ con lừa gạt mọi người, làm cho người ta cảm thấy hành động của em rất đơn giản. Sau đó em giả vờ khuất phục, để khiến ta thả lỏng phòng bị xuống; rồi sau đó em đặc ý chạy trốn thành công, đúng không?”

Kimura Kiyoshi giương mắt nhìn thẳng vào hai tròng mắt tinh mịch tìm tòi nghiên cứu của Kuran Kaname, đáy mắt lộ ra sự chột dạ khiếp đảm, không nghĩ tới anh ấy lại có thể phân tích tinh chuẩn đến thế. Không sai, hôm đó tôi cố ý gọi điện thoại cho tòa soạn báo của Huyết tộc, mục đích đúng là muốn cho Kuran Kaname hiểu rằng tôi chỉ có thể làm ra những ‘hành động trả thù’ ngớ ngẩn, sau đó giả vờ thỏa hiệp, đưa máu của mình cho Kuran Kaname. Quả nhiên, Kuran Kaname đã nhượng bộ, tin rằng Shizuka Hiou sau khi thay đổi chỉ là một đứa trẻ con, rất đơn giản, rất dễ lừa dễ khống chế. Đêm đó, sau khi giờ học liền kết thúc, Kimura Kiyoshi liền phát hiện Seiren đã không còn giám thị mình nữa; thừa dịp này, tôi liền lạng lẹ mang theo Ichiru chạy khỏi học viện Cross.

Kuran Kaname nhìn hai tròng mắt linh động của Kimura Kiyoshi, trong mắt lóe lên sự hài hước “Lần này, sẽ không dễ dàng chạy trốn như vậy đâu.” Nói xong, bình thủy tinh trong tay liền hóa thành tro tàn.

Kimura Kiyoshi lui ra sau mấy bước, rõ ràng cảm giác được lực lượng của Kuran Kaname tăng lên rất nhiều, sợ rằng tôi đã không còn là đối thủ ngang tay của anh. Nếu sớm biết anh có thể tìm được mình, Kimura Kiyoshi đã không đưa máu mình cho anh, đúng là hậu hoạn vô cùng; Kimura Kiyoshi thậm chí tính toán trong bụng, chẳng lẽ tôi bây giờ chỉ có thể dùng tình cảm của mình để xin tha? Kaname... không ai có thể đánh bại.

“Đừng mong chạy trốn, ‘em trai’ của em đã trở lại học viện Cross, Kimura — Kiyoshi.”

“Cái gì? Anh bắt Ichiru?”

Kuran Kaname quét mắt qua các loại bánh cake được đặt trong tủ kính, chỉ vào một khối bánh cake anh đào bơ ba đỏ nói: “Cái này, không mời ta nếm thử sao?”

Uy hiệp trắng trợn! Kimura Kiyoshi ngoan ngoãn lấy bánh cake và nĩa ra, đặt xuống trước mặt Kuran Kaname. Kuran Kaname ý bảo tôi ngồi xuống, tôi đành ngồi đối diện.

Kuran Kaname thân sĩ dùng đĩa đâm từng khối bánh cake cho vào trong môi mỏng, nhẹ nhàng thưởng thức, ưu nhã cười nhẹ. “Vị rất ngon”

Kimura Kiyoshi sững sờ.

“Ta tới là để mời em trở lại học viện, đương nhiên điều kiện tiên quyết là em tự nguyện.”

Kimura Kiyoshi rũ mắt xuống, cửa hàng bánh ngọt yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng Kuran Kaname dùng nĩa đâm vào bánh cake. Kimura Kiyoshi không nói gì, anh cũng trầm mặc. Chợt, Kimura Kiyoshi ngẩng đầu, nhìn bánh cake đã bị giải quyết xong kia, kỳ quái nói: “Cái đó... ngon thật sao?”

Hai tròng mắt Kuran Kaname lóe lên ánh sáng, khóe miệng khẽ nhấc, có chút tán thưởng “Ừ, những thứ em làm hẳn là đều rất ngon.”

Trong lòng Kimura Kiyoshi chấn động, khóe mắt chứa nước mắt, không nghĩ tới anh lại có thể nhận ra được cái bánh cake này là tôi làm. Trong quầy đều là những khối bánh cake tinh xảo, chỉ có khối xấu xí này là chính là tôi làm, lại là vào ba ngày trước. Hình dáng khó coi, mùi vị đại khái cũng không ngon. Không nghĩ tới khối bánh cake ngay cả tôi cũng chán nản này lại có thể được anh ăn ưu nhã như vậy. Kimura Kiyoshi nhìn Kuran Kaname ôn nhuận nở nụ cười, trong lòng không khỏi cảm khái: đây chính là thuần huyết đấy! ‘nguy thuần huyết’ là tôi đây không thể có được.

Kuran Kaname giải quyết xong bánh cake, đứng dậy ưu nhã vươn tay phải đến trước mặt Kimura Kiyoshi. Kimura Kiyoshi thấy tư thế tay như muốn mời, tim đập rộn lên, trong đầu không ngừng tái diễn một câu nói: không lẽ anh ấy thích tôi sao. Kimura Kiyoshi hưng phấn, trong đầu dần hiện ra một trăm khả năng. Nhưng mỗi một cái đều cho ra kết quả là: Shizuka Hiou và Kuran Kaname = bác gái và cháu, là một sự ngăn cách không cách nào vượt qua, đặc biệt là trong sự ngăn cách đó còn có một cái biển lớn được đặt tên là Yuki; vốn muốn đưa tay ra, tôi buồn rứt về, tôi không thể lại lựa chọn một cái đường khó đi như thế này nữa.

“Kaname, em hiểu sự đau thương trong lòng anh, em biết địa vị không cách nào thay thế của người kia ở trong lòng anh, em cũng biết rõ anh đối với người kia hận sâu đến mức nào; nhưng em không giúp được gì trong những chuyện đó. Em không có cách nào để giúp, việc em chỉ có thể làm, chỉ có cảm ơn anh (ăn bánh cake của em), còn có máu của em (điều kiện tiên quyết là sinh mạng không bị uy hiếp). Em bảo đảm em sẽ không làm Yuki bị thương, sẽ không phá hỏng kế hoạch của anh; nếu như anh không tin lời em nói, thì hãy để cho em sống ở đây, dùng thời gian để chứng minh, được không?”

“Ồ trong lòng ta, em chẳng qua là chỉ là Kimura Kiyoshi.” Anh mắt chân thành nhìn cô gái đang ngồi, khẽ nhấc mi, bàn tay phải vẫn giờ lên.

Kimura Kiyoshi cau mày, tay trái run rẩy vươn ra, chạm đến bàn tay ấm áp kia. Đứng dậy, bị người trước mặt ôm chặt vào trong ngực. Thân thể lạnh băng giống như được bao phủ trong dòng suối ấm áp, rơi vào đó, không cách nào có thể kiềm chế bản thân. Kuran Kaname vuốt ve mái tóc mềm mại hương thơm của Kimura Kiyoshi, giọng nói ngọt ngào. “Có thể yên tâm giao em cho anh để chứng minh không?”

Một câu nói, người trong ngực lập tức nước mắt doanh tròng, ôm nhau thật chặt, tham luyến hít thỏa thích mùi vị của anh...

“Ai ai... Làm tôi sợ giật mình! Con ngựa kia thật đúng là nhạy cảm.” Ichijou nhìn phiến đồng cỏ xa xa ngoài cửa sổ kia, dựa vào năng lực thị giác nhạy cảm của vampire, tình huống nhìn thấy rõ Yuki và một con ngựa đang... Ichijou nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, khẽ nhấc khóe miệng cảm khái: “Tôi mới mở cửa sổ ra mà thôi, nó đã hí lên văng Yuki ra...” Ichijou nâng lên cánh tay người người ổng tay áo của mình, bắt đầu nói “Trên thân thể của chúng ta có mùi khiến ăn động vật cỏ chán ghét như vậy sao?” Ichijou nhìn Kuran Kaname đang viết trên bàn, kỳ quái nói: “Này, Kaname? Hôm nay là ngày nghỉ hiếm có đấy, cậu thật đúng là khổ cực, muốn trộm nghỉ ngơi mà cũng không có biện pháp.”

Kuran Kaname nghe vậy vẫn không giương mắt, tiếp tục nghiêm túc viết “Nguyên lão viện lại mang tới một đồng báo cáo...”

“Nghĩa là cậu đang phê phán đáng ghét cho những ông già kia nhìn? So với việc đọc manga cả đêm, ngày đêm đảo lộn như tờ giấy, quả nhiên không thể so sánh nổi.” Ichijou khẽ liếc mắt, quan sát Kuran Kaname. “Yuki... bị vó ngựa đá một cái, nhưng có vẻ như không sao cả.”

Kuran Kaname nâng tay trái đỡ cằm, dáng vẻ trầm tư, thái độ thờ ơ mở miệng “Thế à?”

Ichijou bị hù dọa, Gì? Gì chứ! Rõ ràng cậu rất quan tâm cô ấy mà? Còn cố làm trấn định, ai tin chứ. Ichijou phát hiện Kuran Kaname liếc mắt nhìn anh, tựa hồ muốn nhìn thấu anh, liền nhanh chóng nở nụ cười sáng lạn; chuyện tìm kiếm Kimura Kiyoshi cậu còn chưa làm xong, có lẽ Kaname nghĩ ủy thác cho anh là không nên, đúng là trong mắt Kaname chỉ có Yuki mà “Aha... Được rồi... Tôi tiếp tục đi đọc manga đây...”

“Ichijou”

“Gì vậy, Kaname?” Vừa đi đến cửa, Ichijou quay đầu, nghi hoặc nhìn Kuran Kaname.

“Kiyoshi, đã tìm được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: chương 44

“Haha, đã lâu không ra phố, mặc dù là giúp hiệu trưởng đưa đồ, nhưng vẫn quá tốt, chỉ tại học viện Cross cấm đi ra ngoài.” Yuki cực kỳ hưng phấn nhìn đường phố Bever phồn vinh, quơ quơ hai cánh tay, chạy đi, rồi đột nhiên xoay người trách cứ tên ngốc sau lưng: “Này này! Đừng mang bộ mặt nhảm chán đó nữa, Zero! Hiếm khi được tự do, phải mở rộng hai cánh ra chứ!”

Kiryu Zero thần nhiên “Tôi không thích mở rộng cánh...” Yuki không đợi Kiryu Zero nói xong đã nhanh chóng túm lấy ống tay áo của cậu, kéo đi “Hắc, đừng nói nhiều như thế, mau!” Kiryu Zero đen mặt nhìn bóng lưng Yuki, bị con ngựa kia đá hung ác như thế mà vẫn có thể đầy sức sống, đúng là thần kinh thép

Bốn giờ sau, hai tay Kiryu Zero cầm một đồng túi nylon, trong ngực còn ôm một cái túi lớn, về mặt mặt mũi đi theo sau Yuki. Yuki cầm danh sách những đồ cần mua, xem còn có đồ gì chưa mua. “Thịt bò và rau đã sớm mua xong... còn... Chờ một chút!” Yuki gọi lại Kiryu Zero, rồi kéo cậu vào một cửa hàng quần áo ven đường.

Kiryu Zero không muốn chờ, nhìn trời. “Còn nữa sao, chẳng phải trước khi trời tối phải về trường học à?”

“Đừng nóng vội, do chuyện hôm đó nên bộ ban đêm nghỉ học mười ngày, bị hiệu trưởng xử phạt, sẽ không rời đi tức xá đâu, đưa tay đây” Yuki cầm lên quần áo trong tay ước lượng, dài dòng nói “Lúc nào cũng thế, cậu chẳng hề quan tâm đến bản thân gì cả, nếu như không có ai giúp cậu chọn quần áo... Zero, cậu thật giống một đứa em trai cần chăm sóc vậy. Ha ha...”

Kiryu Zero đen mặt đi ra cửa hàng quần áo, không để ý tới Yuki đang kêu la đằng sau. Yuki vội để quần áo xuống, đuổi theo, Zero thật là xấu tính

“Đừng cười chết người, cậu nhỏ hơn tôi một tuổi đấy, bề ngoài của cậu chẳng khác gì học sinh tiểu học, còn muốn làm chị? Thật buồn cười, hắc ——”

Yuki xanh mặt, quơ quơ cánh tay kêu ầm lên: “Kém một tuổi thì sao? Chẳng phải vẫn cùng lớp với tôi sao! Lúc gặp nhau, cậu cũng chỉ cao bằng tôi thôi!” Yuki cảm giác mình cùng Zero vẫn giống như trước, Zero một chút cũng không thay đổi. “Cậu chờ một chút, tôi đi trả tiền mua quần áo.”

Yuki xoay người lại đi vào cửa hàng quần áo, tính tiền bộ ban nãy vừa chọn được, thuận tiện thấy quần áo thiếu nữ đang giảm giá, lật xem có đồ nào thích hợp với mình hay không; cuối cùng tìm được hai bộ có thể mặc, rồi cầm đi tính tiền. Ra cửa, cô lên tiếng gọi Kiryu Zero, nhưng không thấy cậu đâu, chỉ thấy đồng hồ mà Zero vừa nãy cầm giờ bị đặt ở cửa. Yuki xách đồng hồ lên, lo lắng nhìn xung quanh, Yuki nhớ tới chuyện mình phát hiện Zero mang thuốc an thần huyết dịch trong người ngày hôm qua... Trong lòng cô bỗng có dự cảm xấu.

Yuki tìm kiếm Zero ở đường lớn mãi mà không thấy đâu, sau đó đi vào mấy con đường nhỏ tìm kiếm, nửa giờ sau, Yuki ngồi ở ven đường, đặt đồng hồ trong tay xuống đất để nghỉ ngơi, rầu rĩ nói “Zero, rốt cuộc cậu đi đâu?... Á!” Yuki vừa đứng dậy, bỗng bị đồng đinh bạc nhọn không biết từ đâu tới

sượt qua đùi, ai lại vứt loại vật này ra đây? Yuki lấy khăn ra lau nhẹ chỗ mình bị chảy máu.

“Hắc hắc...” Đang cúi đầu, Yuki bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có một bóng đen khổng lồ đánh tới, hoảng sợ ngẩng đầu, một người đàn ông có gương mặt dữ tợn lộ ra răng nanh bén nhọn dính đầy máu, đang từng bước tới gần Yuki. Chợt di chuyển nhanh đến trước mặt cô...

Yuki lập tức rút ra Artemis ngăn trở tên vampire tập kích, vampire nhanh chóng nhảy ra sau, vết thương vừa bị Artemis đánh lập tức khép lại, rồi lại nhanh chóng đánh về phía Yuki “Máu của cô... rất thơm ngọt, cho ta hút khô nó đi, ha ha ha!!!” Yuki sợ hãi nhắm chặt hai mắt, bỗng nghe thấy PANG một tiếng, lén mở mắt, thấy Kiryu Zero cầm Artemis che trước mặt mình.

Một Level E tựa hồ cực kỳ chấp nhất với máu của Yuki, nên không bởi vì Artemis công kích mà buông tha, về mặt dữ tợn càng ngày càng khát máu, từng bước tiến tới gần hai người... Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng trắng từ đỉnh đầu Level E xuyên thẳng đứng xuống, hân lập tức bị chia làm hai nửa, dần dần biến thành cát bụi. Yuki nhìn xuyên qua luồng cát thấy về mặt ngưng trọng một thiếu niên tóc vàng cầm kiếm Nhật trong tay “Ừa... anh là _____”

Ichijou tra đao vào vỏ, hai tròng mắt lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm có “Xong —— rồi!”

Sau lưng, Siki thở dài với một bộ ‘còn sống sau cuộc chiến’, nhún nhún vai “Có vẻ như không cần tở ra sân”

Yuki tận mắt nhìn thấy vampire bị chém thành tro tàn, lòng vẫn còn sợ hãi, hít sâu “Ichijou Takuma-senpai, Siki Senri-senpai của bộ ban đêm, tại sao hai anh lại ra ngoài? Tại sao lại chạy đến đây, còn cả vừa rồi—— tại sao lại xuất hiện ở đây...”

Ichijou giờ một ngón tay, dịu dàng nhìn Yuki, khuyên: “Không thể nói, Yuki, em nhanh chóng trở về trị liệu vết thương đi.” Siki thì đứng một bên sục sục cái mũi, trong lòng yên lặng nghĩ, đối với khứu giác nhạy như chúng tôi thì nó đúng là một sự kích thích lớn.

“Ồ? Giải quyết xong rồi? Thật là nhanh.” Kimura Kiyoshi bung khay đựng năm cốc nước uống từ đầu hẻm đi tới trước mặt Yuki, đưa cốc choco cho Yuki “Vẫn còn nóng đấy, đồ uống an ủi.” Sau đó đưa cả phê không đường cho Kiryu Zero, trong cả phê có máu của tôi, nó sẽ ngăn chặn được phần vampire bên trong cơ thể cậu ấy, thẳng thớm Ichiru kia cuối cùng vẫn không đưa máu của tôi cho Zero.

Yuki lẳng lẳng cầm cốc, nghi hoặc nhìn thiếu nữ đang nở nụ cười sáng rỡ “Chị là Kiyoshi-onechan?” Yuki thấy thiếu nữ gật đầu, hưng phấn chạy lên ôm lấy. “Đúng là chị rồi, Kiyoshi-onechan? Hai năm qua chị đi đâu? Em nghe nói chị đột nhiên biến mất, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Kimura Kiyoshi đưa thức uống còn lại cho Ichijou, cười trấn an Yuki, dán băng keo lên vết thương trên đùi Yuki, ở trước mặt mọi người, tôi không thể sử dụng năng lực chữa khỏi, xin lỗi, Yuki. Kimura Kiyoshi nghiêng mắt nhìn Ichijou một cái, thần bí cười trả lời: “Chị không chịu nổi áp lực của người đại diện cực phẩm, nên mới chạy trốn. Đã khiến Yuki lo lắng rồi, rất xin lỗi.”

“Không... không có gì.”

“Được rồi, Kiryu-san, nhờ cậu đưa Yuki về nhé. Em ấy bị thương, không nên ở cùng bọn tôi thì tốt hơn.” Mặc dù Kimura Kiyoshi không có hứng thú đối với chuyện hút máu, nhưng mùi thức ăn nóng hổi đi đi lại lại ở trước mặt mình thì lại là chuyện khác.

Kiryu Zero ừm một tiếng, kéo Yuki đi, khẽ liếc qua cặp mắt của Kimura Kiyoshi, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy lại kéo đến...

Kimura Kiyoshi thấy hai người đi xa liền thở phào nhẹ nhõm, tôi vẫn lúng túng khi đối mặt với Yuki. Có lẽ vì tôi luôn hiểu địa vị vững chắc của cô ấy trong lòng Kaname...

Ichijou cười gãi đầu “Kiyoshi, không lẽ cậu vì Julie mới biến mất sao? Không được nói ừ, tớ còn lâu mới tin.”

Ba người đi ra đầu hẻm, lên xe; limousine chạy hướng học viện Cross. Kimura Kiyoshi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, giọng nói hơi trầm thấp “Yuki, cậu cũng biết”

Ichijou sững sốt, sau đó cười gật đầu. Yuki, đương nhiên là cậu hiểu địa vị của Yuki trong lòng Kaname sama, mà Kiyoshi lại đối với Kaname sama... Aha ha, thì ra Kiyoshi chạy trốn là bởi vì không có cách nào đối mặt với tình cảm đặc thù của Kaname sama đối với Yuki; ừm, lý do này chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: chương 45

Ichijou cùng Siki và Kimura Kiyoshi về đến nơi, ai nấy tất tả về phòng mình. Kimura Kiyoshi đẩy ra cửa phòng cũ, một mùi thơm ngát xông vào mũi, khẽ vuốt lên bộ sách không dính một hạt bụi nào, cô khẽ mỉm cười, chắc chắn nơi này được thường xuyên quét dọn; vậy có phải là... trong đầu anh ấy cũng thường xuyên xuất hiện hình bóng tôi hay không? Kimura Kiyoshi lập tức cười nhạo suy nghĩ của mình, có một số việc tốt nhất không nên vọng tưởng, bản thân mới không bị thương tổn.

Đẩy cửa sổ ra, trùng hợp nhìn thấy hai người của bộ ban ngày đang đi đường xa. Kimura Kiyoshi nhìn gần hơn, trong mắt liền hiện ra ý cười. Quả nhiên là Yuki và Kiryu Zero, đồ mua được bị đặt xuống mặt đất; Kiryu Zero nóng nảy hình như đang oán trách gì đó, Yuki ở một bên quơ quơ cánh tay phân bác; sau đó, Kiryu Zero tức tối uống hết đồ uống trong tay rồi ném cái ly vào thùng rác, xoay người, đột nhiên cả người cứng đờ, sau đó bắt đầu run rẩy, ôm bụng ngã xuống. Cho đến khi hai bóng người kia biến mất, Kimura Kiyoshi mới vui vẻ nhảy ra ngoài cửa sổ, lấy vỏ cốc cà phê vừa rồi trong thùng rác ra, vỏ cốc cà phê lập tức biến thành bụi bay đi. Thân trường nhìn phương hướng hai người rời đi, khóe miệng Kimura Kiyoshi lộ ra sự đắc ý, tác dụng của ‘cà phê’ thế nào?

“Ai!?” Kimura Kiyoshi phát hiện ra tiếng động lạ thường, con người đỏ máu nhìn thẳng một gốc cây đại thụ cách mình hơn ba mươi thước. Tóc bạch kim khẽ bay, Kimura Kiyoshi hí hóp mắt, bước đến “Ichiru? Sao em lại ở đây.”

Phía sau cây, Ichiru bước ra, lúng túng nhìn Kimura Kiyoshi, gương mặt đỏ ửng “Em...” chưa kịp giải thích xong, một cái đầu nhỏ màu đen từ sau lưng Ichiru nhô ra, buộc tóc hai bên bằng nơ con bướm màu hồng, thiếu nữ và Ichiru đều mặc đồng phục học sinh màu đen. Cô gái nhìn thấy Kimura Kiyoshi, trên gương mặt thanh thuần liền hiện lên mỉm cười “Chị nhất định là chị của Ichiru, em chào chị Kiyoshi-senpai!”

Kimura Kiyoshi chớp chớp mắt, nhìn Ichiru, mặt Ichiru càng đỏ. “Vậy mà chị còn mắt công lo lắng cho em, thì ra là đang ở đây yêu đương.”

“Chị...”

Thiếu nữ có chút hốt hoảng “Senpai, chị hiểu lầm rồi, là... là Karin thấy Ichiru đột nhiên trở lại, liền kéo lại chất vấn. Muốn trách, xin chị cứ trách em đi.”

“Chị đáng sợ đến thế sao?” Kimura Kiyoshi khẽ cau mày, giọng nói nhàn nhạt.

“Không... đáng sợ” Suzuki Karin len lén ngẩng đầu liếc senpai một cái, sau đó lập tức cúi đầu, chị của Ichiru thật xinh đẹp, chị là có vẻ rất nghiêm nghị. Tim đập rất nhanh, kịch liệt đến mức tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, dần dần cả người Karin có chút run rẩy. Đột nhiên, bàn tay ấm áp của Ichiru cầm lấy bàn tay cô, cho cô một ánh mắt an ủi. Karin dần dần bình tĩnh lại. Ánh mắt Ichiru hơi lóe lên, nhìn Kimura Kiyoshi, oán trách “Chị, chị làm cô ấy sợ rồi.” Cô ấy chẳng qua là người bình thường, không chịu nổi mấy thứ sát khí của vampire các chị.

Kimura Kiyoshi cười gượng tay đầu hàng “Rồi rồi... Chị sai lầm rồi không được sao, Karin, vừa rồi chỉ là đùa với em thôi, đừng trách nhé. Để đền tội, chị mời các em ăn cơm, thế nào?”

Karin nghe vậy, ôm ngực thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó trên mặt hiện lên nụ cười sáng rỡ “Senpai, chị thật xấu, em còn tưởng rằng đã khiến chị tức giận rồi chứ. Quả nhiên, nhìn chị gần thế này, em thấy xinh đẹp cả nữ mình tinh mẫn bạc.”

“Ý của em là nhìn chị từ xa rất khó coi?” Kimura Kiyoshi cầm lấy tay Karin đi về phía phòng ăn.

“Không... Không phải thế...”

“Chị, đừng chọc Karin nữa; Karin bị cận thị, nhìn từ xa không thấy rõ được.”

“Thế à? Vậy sao không mang theo mắt kính?”

“Em đeo kính mắt xấu lắm, hơn nữa số ghi cũng không cao, khi đi học, ngồi ở hàng trước là tốt rồi.”

...

Hoàng hôn, kí túc xá của bộ ban ngày, phòng Kiryu Ichiru.

“Chị lo lắng cho em như thế, thế mà em lại ở đây nói chuyện yêu đương. Hừ!” Kimura Kiyoshi chỉ thẳng ngón tay vào Ichiru đang ngoan ngoãn ngồi trên giường, oán giận nói.

“Không phải là nói chuyện yêu đương...” gương mặt Ichiru ửng đỏ “Chẳng qua bọn em chỉ là bạn bè bình thường.”

“Sao? Đã dặt tay nhau rồi, quan trọng là còn đỏ mặt; vậy mà còn chưa chịu thừa nhận?”

Ichiru lập tức quỳ xuống mặt đất, cúi đầu nhận lỗi “Chị, đều là lỗi của Ichiru, em chỉ muốn xem một chút Karin thế nào rồi, đêm đó chúng ta đi vội quá, em chưa kịp nói với cô ấy một tiếng... Em cứ cho là sẽ không bị ai biết, không nghĩ tới lại bị Kuran Kaname phát hiện, còn khiến chị bị bắt trở lại...”

“Mau đứng dậy đi, dù em không lên đến thi anh ta cũng đã biết chỗ ẩn thân của chúng ta rồi, không thể trách em được. Mà, chuyện em và Karin-san phát triển nhanh ghê, thế mà lúc trước chị lại không nhìn ra.” Kimura Kiyoshi đương nhiên là mong Ichiru được vui vẻ, lúc trước bởi vì nguyên tác truyện tranh ảnh hưởng, nên bản năng cứ cho rằng người mà Ichiru thích nhất là Shizuka Hiou. “Không nghĩ tới câu nói trên chọc lúc ấy lại trở thành sự thật.”

Ichiru ngồi lên giường, hơi xấu hổ cúi đầu “Là thời gian chị làm ca sĩ, chị rất bận rộn, em lại rất muốn gặp chị, nên len lén trèo tường vào bộ ban đêm, không cẩn thận bị ngã gãy chân. May mà có Karin chăm sóc mới...”

“Có chuyện như vậy sao? Ichiru, sao em không nói gì với chị hết?”

“Chị quá bận rộn... em không muốn quấy rầy đến chị...”

Kimura Kiyoshi vỗ đầu Ichiru một cái, híp mắt lại ”Thằng nhóc thúì, khách khí với chị từ bao giờ thế. Nếu thích người ta, thì phải đối tốt với người ta đấy, chị ủng hộ các em”

“Chị! Em không thích cô ấy, chị biết rõ em còn rất nhiều chuyện phải lo nghĩ mà.” Ichiru quật cường ngẩng đầu, đôi mắt hơi ngập nước.

“Ừ ừ, vậy các em trước tiên nên chậm rãi tìm hiểu, chậm rãi...” Kimura Kiyoshi khoát tay có lệ nói, khi nào thì lời tôi nói không còn trọng lượng ở trước mặt Ichiru vậy, thật đúng là bi hài mà. Kimura Kiyoshi chu chu môi, nghiêng mắt liếc thấy hai tai Ichiru đã đỏ bừng, HAHA, thú vị! Không biết cậu bé dễ đỏ mặt này làm thế nào mà cư xử được Suzuki Karin.

Ichiru tựa hồ nhớ tới chuyện gì, chợt ngẩng đầu hỏi: “Chị, chị đưa máu cho anh ta rồi?”

Kimura Kiyoshi gật đầu, nhìn xa xăm, đôi mắt sâu thẳm “Nếu trời cao cho cơ hội lần này, thì tại sao không đưa chứ? Vốn chị cứ cho là... vĩnh viễn sẽ không trở về đây được.”

“Hừ, chị biến anh ta thành người hầu thực sự của chị.” Ichiru cười lạnh, vẻ mặt ghen tỵ.

“Thằng nhóc ngốc, em cảm thấy cậu ấy sẽ dễ dàng trở thành người hầu của chị như vậy sao?” Trong phòng đột nhiên yên lặng, Kimura Kiyoshi muốn phá vỡ không khí lúng túng nên vỗ mạnh bả vai Ichiru, hưng phấn nói ”Nói cho chị một chút về Karin đi, về sự tích chăm sóc em ý.”

Màu đỏ trên tai Ichiru lập tức đậm hơn, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, nhanh chóng nói: “Đến giờ chị đi học rồi, em rất buồn ngủ, cần nghỉ ngơi.”

“Được được, em nghỉ ngơi, em nghỉ ngơi.” Kimura Kiyoshi đi tới bên cửa sổ, trước khi đi còn nghịch ngợm nháy mắt với Ichiru ”Chờ em nghỉ ngơi đủ, chị sẽ quay lại nghe em kể.” Ichiru lập tức chôn đầu vào trong chăn, làm bộ ngủ, không để ý tới Kimura Kiyoshi.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: chương 46

Tòa nhà dạy học của bộ ban đêm

“Kiyoshi, nhờ phúc của cậu mà chúng ta lại có thể tới nơi này để học.” Hanabusa Aido nhìn một vòng phòng học được trùng tu hoa lệ, trông anh như đang tham quan thắng cảnh vậy. “Ừm, một điều duy nhất không được hoàn mỹ là các fans của tớ lại phải đau lòng.”

“Hừ, đúng là buồn cười chết người mà” Ruka tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống, nghe thấy lời của Hanabusa Aido liền không nhịn được ngắt lời. Hanabusa Aido làm cái mặt quỷ, vẻ mặt khinh thường, cậu rất giỏi sao? Hai người trừng nhau, cuối cùng đề tài lại chuyển tới Kimura Kiyoshi, một người ‘hát’ một người phụ họa, khiến trách Kimura Kiyoshi. “Chớ ý vào Kaname sama sùng ái cậu mà cậu có thể tùy hứng nhé, ai lại bỏ đi những hai năm.”

“Đúng thế đúng thế” Hanabusa Aido chu miệng bất mãn, chỉ có Kaname sama mới có quyền bỏ người khác, hừ.

“Tớ...” Kimura Kiyoshi há miệng mới phát hiện không biết giải thích thế nào, chuyện như vậy, giải thích kiểu gì mới được đây, dính đến rất nhiều bí mật, chẳng bằng không giải thích.

“Kiyoshi, nếu cậu còn đối xử với Kaname sama như vậy nữa, tớ sẽ không coi cậu làm bạn nữa, tuyệt không hạ thủ lưu tình.” Ruka giờ nắm đầm tỏ vẻ quyết tâm với Kimura Kiyoshi, vẻ mặt khiêu khích. Ngay sau đó, đám người Rima, Akatsuki Kain cũng gia nhập hàng ngũ trách móc, Kimura Kiyoshi nghe mà đầu choáng váng não trương lên, tiếng chuông vào học rớt cục cũng vang. Kimura Kiyoshi lập tức nháy đôi mắt đầy sao nhìn Hasegawa đang vào cửa, kích động đến mức chỉ kém xông đến ôm lấy đùi ông; Hasegawa sững sốt, cau mày trừng Kimura Kiyoshi một cái, tựa hồ đang cảnh cáo cô: tôi có vợ rồi, chớ quyến rũ tôi!

Đúng là đã kích! Kimura Kiyoshi quay đầu nhìn Kuran Kaname, ánh mắt đầy oan ức, đều là tại anh ta, tôi hao tổn rất lâu mới tạo dựng được hình tượng học sinh ngoan, thế mà lại bị sụp đổ trong nháy mắt. Kuran Kaname ngẩng đầu, nhưng không nhìn Kimura Kiyoshi, ngón tay đang lật sách chỉ hơi dừng lại, khẽ nhấc khóe miệng lên... Kimura Kiyoshi ừ ừ cúi đầu xoay người, đầu không lại anh ấy, thật thất bại. Nhảm chán nằm nửa người lên bàn học, ngáp...

Gần đây bởi vì bộ ban đêm mọi người lạnh nhạt với Kimura Kiyoshi, cho nên ngoài việc ăn cơm, ngủ, đi học ra, thì là tra xét Ichiru; từ lúc Ichiru đột nhiên trở về, quan hệ của đôi ‘vợ chồng son’ này cũng đột nhiên tăng mạnh, trong lớp, phòng ăn, hành lang, dưới tầng cây, sân cỏ, thư viện trường đều trở thành chỗ hai người hẹn hò. Dĩ nhiên trong số những địa điểm này, phải kể tới thư viện trường. Thư viện trường là nơi xảy ra tình yêu học sinh lãng mạn nhất, Ichiru và Suzuki Karin luôn ngồi đối diện nhau trên cạnh bàn đọc sách, thường thường nhìn lên nhau; Kimura Kiyoshi thoảng thống kê, trong vòng một giờ, Suzuki Karin nhìn lên 72 lần, Ichiru là 21 lần, số lần ánh mắt hai người chạm vào nhau là 6 lần. Dù Ichiru vẫn nói là không có gì cả, nhưng

Kimura Kiyoshi lựa chọn không nhìn, hai người tuyệt đối thích nhau rồi, lại còn là tình yêu cuồng nhiệt nữa.

Rốt cục đến ngày nghỉ, Kimura Kiyoshi dậy sớm lôi Suzuki Karin lên xe; Karin nhìn bốn phía, hưng phấn vuốt ghế ngồi "Kiyoshi-senpai, chị giàu thật."

"Ừ" Kimura Kiyoshi vẫn còn buồn ngủ, giọng nói trầm trầm, cũng khiến người ta nghe mà buồn ngủ.

Karin cẩn thận cầm quả anh đào trên khay bạc thủy tinh lên, nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng nhai. "Ừm, ăn rất ngon. Kiyoshi-senpai, thật hâm mộ cuộc sống của bộ ban đêm các chị quá, có thể cùng nhiều tuần nam mỹ nữ như vậy làm bạn, còn hay tham gia dạ vũ nữa. Kiyoshi-senpai, nhất định là chị được gặp rất nhiều mình tinh đúng không? Nói cho em biết một chút đi"

Kimura Kiyoshi bị Karin cầm vai lắc lắc, tỉnh ngủ hơn, ngáp nhẹ một cái "Chị và Ichiru không ở đây hai năm rồi, gần đây cũng không tham gia dạ vũ nào, nếu Karin thích, chị sẽ bảo Ichiru chuẩn bị mang em tham gia."

"Thật?" Karin vui mừng, cũng có chút lo lắng nói "Em sợ Ichiru không thích người như em, thật ra thì Ichiru so với mình tinh còn đẹp trai hơn, em theo đuổi cậu ấy cũng rất hạnh phúc nha. Kiyoshi-senpai, chị nhìn thấy ủy viên kỷ luật Kiryu Zero chưa? Anh ấy và Ichiru giống nhau như đúc! Em hỏi Ichiru, cậu ấy không chịu nói với em, hình như còn rất tức giận."

"Hai người phải từ từ hiểu rõ lẫn nhau, đừng có gấp, Ichiru là một đứa trẻ rất dịu dàng hiểu biết, sẽ cho em hạnh phúc."

"Vâng ạ"

"Được rồi, đến lượt chị hỏi em."

...

Ngày hôm sau, Kimura Kiyoshi cơ hồ bối tung lai lịch mười tám đời nhà Suzuki Karin lên. Cha mẹ Karin ở trong một trấn nhỏ của thành phố Bever, cha là bác sĩ nổi nghiệp gia đình, mẹ là giáo viên âm nhạc, gia đình coi như giàu có hạnh phúc, mọi sự hòa thuận, Karin trời sinh khả ái, ở trong trường có rất nhiều bạn bè. Bởi vì người mình thích – Ichiru đi không từ già, thương tâm một đoạn thời gian khiến học tập sa sút, bị lưu ban, nên bây giờ là học sinh năm thứ nhất của trung học cấp hai. Trong lớp, tất cả nữ sinh cơ hồ đều là bạn tốt của cô ấy, trừ ủy viên kỷ luật Yuki. Kimura Kiyoshi kỳ quái, tính tình Yuki rất sáng sủa, một cô gái như thế hẳn là rất được hoan nghênh mới đúng, cho nên thuận miệng hỏi nguyên nhân.

Thì ra Yuki lúc đi học hay ngồi ở cuối phòng học để ngủ, vừa tan lớp là biến mất, ngày thường xuất hiện ở trước mặt mọi người thì là tư cách ủy viên kỷ luật hay là hết, khiến rất nhiều đàn anh đàn chị bất mãn, từ đó làm cho các đàn em cũng không thích cô ấy. Kimura Kiyoshi nghe vậy liền nhui lông mày, chả trách bên cạnh Yuki chỉ có Kiryu Zero và Yori-chan.

"Yuki rất tốt, bộ ban đêm đang học ở tòa nhà mà ông nội chị cho xây, bộ ban đêm và bộ ban ngày gần như cách ly. Chị sẽ đề nghị hiệu trưởng hủy bỏ chức ủy viên kỷ luật này, mong em trợ giúp Yuki một chút, để cho cô ấy hòa đồng với mọi người tốt hơn."

"Dạ? Senpai, quan hệ giữa chị và Yuki rất tốt à? "

"Ừ, cứ xem như thế đi." Kimura Kiyoshi bất đắc dĩ cảm khái, thật ra thì tôi cũng không muốn để ý mấy chuyện nhỏ này; chẳng qua là nếu cuộc sống loài người của Yuki hạnh phúc hơn, thì liệu người kia có buông tha cho việc thức tỉnh cô ấy hay không?

"Dù senpai không tặng cho em nhiều đồ như vậy, em cũng sẽ đáp ứng. Thật ra thì em rất thích Yuki, sớm muốn tiếp xúc với cậu ấy, nếu Kiyoshi-senpai đã nói như vậy, em sẽ càng cố gắng hơn. Senpai, em sợ Ichiru đợi lâu, em phải về kí túc xá đây!" Karin giờ lên một đồng túi, xấu hổ cúi người chào tôi, rồi xoay người chạy về kí túc xá.

Kimura Kiyoshi quẹt quẹt miệng, nhìn Suzuki Karin chạy xa, tình yêu cuồng nhiệt gì gì đó thật hạnh phúc nha. Ủ rừ cúi đầu trở về bộ ban đêm, đẩy ra cửa lớn của kí túc xá; mọi người đang ngồi ở đại sảnh tán gẫu, thấy Kimura Kiyoshi vào cửa, hơi sững sốt, ngay sau đó cả căn phòng trầm mặc xuống. Kimura Kiyoshi ngẩng đầu nhìn đồng hồ lớn một cái, mới năm giờ rưỡi, ngáp một cái, nhấc chân lên lầu.

"Có nên đối xử với Kiyoshi như vậy không?" Hanabusa Aido vò đầu, chiêu số này của Ichijou hình như hơi quá, đã bấy ngày mọi người không nói chuyện với Kiyoshi, nếu là đối thành anh thì đã sớm hồng mắt. Mọi người cũng nghĩ vậy, cùng đưa mắt nhìn Ichijou.

Ichijou dùng cái muỗng khuấy tách Hồng Trà, bùng lên ly trà mạ vàng, ung dung thưởng thức, càng nhiều ánh mắt nhìn sang, người bị nhìn càng cười lấp lánh "Các cậu nhìn tớ làm gì? Lúc ấy chẳng qua là đề nghị các cậu thôi, có làm hay không thì là ý của các cậu."

Rima đứng dậy lôi kéo tay Siki lên lầu "Bọn tớ rút lui, đi xin lỗi với Kiyoshi đây."

"À..." Siki ngờ ngác nói một tiếng, đi lên lầu theo.

"Bọn tớ cũng thế" Hanabusa Aido và Akatsuki Kain gật đầu đồng ý. "Vậy thì dừng lại thôi, thật vô nghĩa." Ruka cũng đồng ý. Ichijou mỉm cười giờ lên ly trà như tỏ ý kiến ủng hộ, ánh mắt khẽ liếc sang một bóng lưng ngoài cửa sổ "Dù có muốn tiếp tục thờ ơ, thì tớ đoán cũng sẽ có người ngăn lại."

Kimura Kiyoshi trở về phòng, bắt đầu từ nhóm Rima và Siki, liền có nhiều nhóm người chạy tới, cúi người nói xin lỗi sau đó đi mất. Sợ lại bị xin lỗi, tôi mở cửa sổ ra, nhảy lên một cành cây, Kimura Kiyoshi chọn một thân cây khá trơ trụi để nằm xuống, nhìn lên lá cây xanh um tươi tốt "Mùa thu tới, dù có sum xuê đến mức nào, cũng không chạy thoát khỏi số mạng héo rụng."

“Mùa xuân sang năm, chúng sẽ lại nảy mầm, sống lại, và còn rậm rạp sum xuê hơn.”

Ừa? Kimura Kiyoshi vạch tán lá ra, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của người dưới tàng cây “Kaname...”

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: chương 47

Kimura Kiyoshi nhảy xuống, vò đầu ngây ngô cười “Kaname, anh cũng ở đây à.”

“Bọn họ rất hay đùa dai, Kiyoshi, không bị thương tâm chứ?” Kuran Kaname dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu Kimura Kiyoshi, hòa nhã nói.

Thân thể Kimura Kiyoshi cứng đờ, cảm nhận được một luồng ấm áp của bàn tay ở trên đỉnh đầu mình, bàn tay ấy dần dần trượt nhẹ xuống má cô; cô khẽ nghiêng đầu đi, né tránh sự vuốt ve vô cùng dịu dàng của Kuran Kaname, mặc dù đáy lòng cực kỳ ngọt ngào vui mừng, nhưng cũng có nặng trĩu vô hình. “Kaname, em trở về phòng nghỉ ngơi đây, hiếm khi có được buổi tối được ngủ, ha ha...”

“Kiyoshi” Kuran Kaname gọi lại thiếu nữ đang rời đi, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng cô “Có thể biết địa vị của anh trong lòng em không?”

Kimura Kiyoshi cứng ngắc, không dám quay đầu lại, tôi sợ khi mình nhìn thấy ánh mắt Kuran Kaname, sẽ không thể thoát đi được nữa; sau khi thân phận bại lộ, tôi chưa từng muốn tiếp tục sống ở đây, lần trở lại này là mượn ‘lời mời’ của Kuran Kaname để giải quyết chuyện Kiryu Zero; Kimura Kiyoshi tính toán tối nay sẽ rời đi, cho nên vốn cũng không định đi cải thiện quan hệ với bộ ban đêm, nên mới không chút để ý chuyện đám Ichijou ‘chiến tranh lạnh’, bởi vì tất cả những thứ đó vốn không thuộc về tôi.

Đã tám ngày kể từ hôm trộn lẫn máu vào cà phê cho Kiryu Zero, cậu ấy đã có chuyển biến tốt rõ ràng, trình độ khát vọng máu cũng giảm đi rất nhiều, ngày thường dùng thuốc an thần huyết dịch là có thể đè nén. Tôi đã chuyển đầy đủ tiền vào tài khoản của Ichiru, để Ichiru ở đây tiếp tục cùng Karin học hành, lập gia đình, lập nghiệp, hẳn là sẽ rất hạnh phúc. Quân gia Fukuda cũng sớm được Kuran Kaname thả ra, đang an tĩnh sống ở ngôi nhà trong rừng cũ. Hết thấy đều rất hoàn mỹ, nói cách khác, tôi đã làm hết sức ‘hoàn mỹ’ mà mình có thể làm.

Kuran Kaname thấy Kimura Kiyoshi dừng lại, trầm mặc một lát rồi tiếp tục đi; tim anh đau đớn như bị bóp chặt vậy, anh đột nhiên có một dự cảm rất xấu, nếu như cứ để cho cô gái ấy rời đi, thì sẽ không còn được gặp nhau nữa. “Không thể trả lời anh sao? Cho nên... bỏ qua lời cầu xin hèn mọn của anh.”

Kimura Kiyoshi lại dừng lại, Kuran Kaname, ý anh là sao? Lời cầu xin hèn mọn? Anh có biết lời này của anh đã khiến em bị chấn động hay không? Tôi không cảm thấy cuộc sống của mình to lớn hay vĩ đại, kiếp trước kiếp này đều như thế, chỉ mong muốn mình sẽ không làm bất kỳ thân nhân, bạn bè vô tội nào bị tổn thương, chỉ có vậy. Kimura Kiyoshi cảm giác được Kuran Kaname mơ hồ thích mình, nhưng chẳng qua chỉ là ‘mơ hồ’ mà thôi, tôi không muốn lưu lại để tăng thêm đau đớn, khiến Kuran Kaname khó lòng lựa chọn. Tôi đã từng, hoặc là nói, vẫn ôm suy nghĩ ác độc rằng hi vọng Yuki rời đi hoặc là chết đi hoặc là vĩnh viễn không thức tỉnh... như vậy thì không ai có thể ngăn trở anh ấy chọn tôi. Nhưng tôi biết, đó chẳng qua chỉ là ‘một chút suy nghĩ’ mà thôi, tôi dù sao vẫn là ‘người’, là một thanh niên có đạo đức, có lý tưởng của chủ nghĩa xã hội. Từ nhỏ cha mẹ đã dạy tôi rằng tận lực không được làm gì sai, một bước sai, sẽ gây ra thêm nhiều bước sai nữa, cho nên, tôi không muốn tiếp tục sai nữa.

“Kaname rất ưu nhã, rất cao nhã, rất bác học, rất dịu dàng, rất lịch sự...” Kimura Kiyoshi càng nói càng nhỏ dần, cuối cùng hơi nghẹn ngào “Tóm lại hết thấy đều rất hoàn mỹ, ở trong mắt em, anh dịu dàng và cường đại, thật ra thì rất khó hình dung, tóm lại rất tốt rất tốt. Được rồi, em nói xong rồi, em đi ngủ đây.” Kimura Kiyoshi thở một hơi thật dài, vội lau nước mắt, may mà đang đưa lưng về phía anh ấy, nếu không sẽ xấu hổ chết người.

Pang! Đụng vào một người rất ấm áp, qua làn nước mắt mơ hồ Kimura Kiyoshi nhìn thấy vật áo màu trắng, cúi người nói “Thật xin lỗi” rồi ôm miết chạy đi. Không biết đã chạy bao lâu, cho đến khi chung quanh không có ánh đèn không có bóng người, Kimura Kiyoshi mới dừng lại, ngã ngồi trên mặt đất lên tiếng khóc lớn. Khóc đủ rồi, Kimura Kiyoshi xoa xoa đôi mắt sưng đỏ quan sát chung quanh, chỉ có vô số cây cối to lớn sừng sững, hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng có mấy tiếng cú kêu vang lên trong rừng cây. Kimura Kiyoshi chọn một vùng cỏ êm ái nằm xuống, nhìn lên bầu trời, không ngừng than thở.

“Khóc đủ rồi?” Một cái khăn lụa màu trắng phủ lên mặt Kimura Kiyoshi, cô vươn tay lấy ra, đang định hét to một tiếng: bà đây chịu đủ rồi!, thì gương mặt tuấn tú được phóng đại của Kuran Kaname đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời, Kimura Kiyoshi há to đôi môi co quắp, mãi mới khép lại được.

“Tại sao lại khóc?”

Kimura Kiyoshi ngồi dậy, 囁 nói: “Anh nhìn thấy rồi?”

“Ừ, toàn bộ” Kuran Kaname cầm khăn lụa nhẹ lau đi đôi mắt ướt đẫm của Kimura, đôi mắt anh đầy sự thương tiếc “Đang bình thường, tại sao lại khóc?”

“Oa ô ——” Kimura Kiyoshi nghe Kuran Kaname hỏi như vậy, mũi sụt sịt, lại oa oa khóc lớn; Kuran Kaname có chút bối rối, tựa hồ lần đầu tiên gặp chuyện khó xử đến thế, anh chợt ôm lấy Kimura Kiyoshi, vỗ nhẹ lưng cô, trấn an nói “Có phải Ichijou bọn họ bắt nạt em, nên em thấy đau lòng?”

Kimura Kiyoshi không chút khách khí liên tục đánh vào ngực Kuran Kaname, không ngừng oán trách "Đều tại anh, đều tại anh, đều tại anh..."

Nửa giờ sau, Kimura Kiyoshi chỉ vào 'đường thẳng' hỏi: "Nó không sao chứ?"

Kuran Kaname khẽ nhấc khóe miệng, gật đầu "Rất đẹp"

"Thật?" Kimura Kiyoshi móc gương từ trong túi ra "A —— Kaname, anh gọt em, có hết sung đâu!"

Kuran Kaname cầm lấy hai tay Kimura Kiyoshi, cười nhẹ, ngưng mắt nhìn Kimura Kiyoshi, tay Kimura Kiyoshi mềm nhũn, suýt nữa đánh rơi gương, ngo ngắc ngắc nhìn người đàn ông trước mặt, quá đẹp, giống như trích tiên phạm vậy. "Đỡ hơn nhiều rồi, có thể soi gương."

Kimura Kiyoshi định thần lại, cầm gương lên soi, hai đôi mắt to linh động đảo đi đảo lại, ngọt ngào gật đầu "Ừ, đúng là đỡ hơn. Vậy trở về thôi, hiếm khi có đêm được ngủ!" Kimura Kiyoshi lôi kéo Kuran Kaname đứng dậy, hai người cùng đi về phía kí túc xá ban đêm, chung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp tim đập. Kimura Kiyoshi có chút hận mình vì vừa rồi đã chạy quá xa, giờ thì phải đi mò chân rồi.

"Em rất sợ anh?" thấy Kimura Kiyoshi muốn buông tay anh ra, anh liền cầm chặt lấy, giọng nói sâu thẳm, mang theo chút thương cảm. "Vừa rồi em nói dối anh"

"A? Sao có thể? Em đâu có"

"Em nói rằng anh dịu dàng ưu nhã"

"Đúng thế mà, anh dịu dàng nhất ưu nhã nhất"

"Nếu dịu dàng, vậy vì sao em lại sợ anh?"

Anh rất dịu dàng, nhưng không phải là đối với em, anh chỉ dịu dàng với Yuki thôi! Kimura Kiyoshi e ẩm không dám nói ra, qua loa nói "Đó là vì anh không chỉ dịu dàng, mà còn mang theo khí phách bẩm sinh, thuần huyết quân vương mà, dĩ nhiên em bản năng sợ hãi."

Kuran Kaname đột nhiên dừng bước, buông ra bàn tay đang nắm chặt Kimura Kiyoshi, đôi mắt đầy sự cô đơn "Quả nhiên, hai năm trước, anh đã khiến em sợ."

Kimura Kiyoshi thấy Kuran Kaname như thế, sao có thể không đau lòng chứ, vội vàng xua tay giải thích "Hai năm trước là em lừa anh trước, là em không đúng, anh đừng như vậy được không? Sẽ khiến em cảm thấy anh rất cô độc, lại không thể giúp được gì."

Kuran Kaname quỳ một chân xuống đất, nắm tay đưa đến trước mặt Kimura Kiyoshi, dần dần mở bàn tay ra, một cái hộp cổ màu đen tinh xảo hiện ra "Ta, Kuran Kaname, cầu xin tiểu thư Kimura đồng ý gả cho gia tộc Kuran, trở thành chủ mẫu của gia tộc Kuran."

"Kaname... anh... anh nói gì?" Một lực lượng khổng lồ như sóng thần đánh thẳng vào đại não Kimura Kiyoshi, đầu óc vốn không quá thông minh giờ khó có thể kháng cự, chỉ trong nháy mắt đã không nghĩ ngợi được gì. Gả? Cái hộp nhỏ? Ai tới nói cho tôi biết, đây là cầu hôn sao? "A —— cứu mạng!!!"

Kimura Kiyoshi chạy biến ra rừng cây, khiến lá rụng vang sào sạt. Thở hổn hển đẩy ra cửa lớn của kí túc xá bộ ban đêm, không để ý Ichijou đám người nhiệt tình chiều dài, hốt hoảng về phòng ngủ xuống giường, trần trọc trở mình, vừa rồi Kuran Kaname đối với tôi? Kimura Kiyoshi hung ác đánh đầu mình, nhất định là nằm mơ, nhất định là nằm mơ... Ngủ một giấc sẽ không sao.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kimura Kiyoshi lật chăn đứng dậy, nhìn nhìn đồng hồ đầu giường, cây kim chỉ hướng năm giờ "Ừa, sao hôm nay tỉnh sớm vậy? Có thể ngủ tiếp một lát." Kimura Kiyoshi lại quay lại giường, nhắm mắt, trần trọc lật người, phiền não ngồi dậy, tại sao không ngủ được? Sao cứ có cảm giác có chuyện gì đó chưa có làm xong. Kimura Kiyoshi liếc qua mặt đất, xuống giường nhặt lên khăn lụa trên đất, bên trên còn dính nước mắt khô khốc, rù rì nói: "Thế này là sao? A? Không thể nào? Chẳng lẽ là thật?" Kimura Kiyoshi vội vàng đẩy cửa ra, gõ cửa căn phòng căn cạnh "Kaname sama, anh có ở bên trong không?"

Đối diện, Ichijou mở cửa phòng mình, cười nói: "Tớ cũng chưa ngủ, từ tối hôm qua Kaname sama vẫn chưa trở lại, tại sao tớ biết? Bởi vì tớ thấy cậu ấy ra ngoài."

"À..." Kimura Kiyoshi nhìn Ichijou, cậu ấy nói là Kaname vẫn chưa về, vừa nói vừa cười đến mức híp mắt lại, thật là; bỗng tôi lỡ tay làm rơi chiếc khăn xuống đất.

"Ừa? Đây chẳng phải là của Kaname sao?"

"Làm sao cậu biết?"

"Một góc khăn có thêu tên Kaname."

Kimura Kiyoshi kinh hãi lật tới lật lui chiếc khăn, quả nhiên tìm thấy chữ 'Kaname' màu đen bằng kim tuyến; Kimura Kiyoshi lập tức lao ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt biến mất trong bụi cây, mặc kệ Ichijou ngây người vô đầu nghi hoặc "Chuyện gì thế không biết?"

Kimura Kiyoshi tìm lần hết học viện Cross rất lâu mà vẫn không tìm thấy Kuran Kaname đâu, gấp đến độ sắp bật khóc "Ai tới nói cho tôi biết, tối ngày hôm qua tôi rốt cuộc đi đâu?!" Tán lá cây sau lưng bỗng vang sáo sạt, Kimura Kiyoshi cảnh giác kêu lên: "Ai?"

Một thiếu nữ quần áo màu đen nhảy ra, hành lễ "Tiểu thư Kiyoshi"

"Seiren hả, chủ nhân nhà cậu đâu?"

"Ở chỗ cũ ạ"

"Chỗ cũ là chỗ nào?" Kimura Kiyoshi vội la lên.

"Chỗ mà tiểu thư Kiyoshi khóc lớn tối hôm qua."

"Ách... Có cần nói như vậy hay không? Tôi hỏi cậu, tôi khóc ở nơi nào?"

"Phía sau núi học viện Cross..."

Kimura Kiyoshi dùng lực lượng toàn thân chạy ra phía sau núi, bóng người đang quỳ trên mặt đất đằng xa, khỏe mắt tôi bắt gặp roi lệ, nhào tới trước mặt Kuran Kaname "Không lẽ anh đã quỳ ở đây cả đêm?"

Kuran Kaname mở ra hai tròng mắt khê nhăm, dịu dàng mỉm cười "Kiyoshi, em đã trở lại rồi."

"Anh ngốc sao?" Kimura Kiyoshi ôm lấy Kuran Kaname oa oa khóc lớn "Mặt trời sắp mọc, rất độc, nhất định sẽ khiến anh bị phơi đến mức choáng váng, anh không biết sao?!"

Kuran Kaname ôm chặt lấy cô gái trong ngực, giọng nói trầm thấp "Có lẽ vậy, nhưng anh nhớ rằng đêm qua đang cầu hôn với một người, người ấy tên là Kimura Kiyoshi." Kimura Kiyoshi bấu môi, lau đi nước mắt, nhận lấy cái hộp trong tay Kuran Kaname, đỡ anh dậy "Trở về phòng thôi, ở đây không tốt. Chân của anh vẫn ổn chứ? Quỳ cả đêm, nhất định đã tê rần" Kimura Kiyoshi định khom lưng kiểm tra chân Kuran Kaname, nhưng bị Kuran Kaname cản lại, lấy đi cái hộp trong tay cô, lại quỳ xuống, mở hộp ra, trong hộp là một chiếc nhẫn bảo thạch màu hồng với nhiều viên kim cương nhỏ vây quanh được thiết kế rất tinh mỹ. "Kiyoshi, em có nguyện ý không?"

Kimura Kiyoshi lại roi lệ, nức nở nói: "Nguyện ý, đương nhiên em nguyện ý."

"Tốt quá" Kuran Kaname dịu dàng cười đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út trên tay phải Kimura Kiyoshi "Từ hôm nay trở đi, em chính là vợ của Kuran Kaname, là tình cảm chân thành duy nhất cả đời này."

"Duy nhất..." Kimura Kiyoshi cực kỳ cảm động, kích động nước mắt ào ào chảy, tựa hồ vĩnh viễn không dừng được; Kuran Kaname đứng dậy, cẩn thận ôm lấy cô gái khóc thút thít, cười trêu chọc: "Đừng coi anh loài người, quỳ cả đêm đối với vampire mà nói là rất dễ dàng, huống chi anh lại là thuần huyết." Cô gái trong ngực nghe vậy càng khóc dữ dội hơn, Kuran Kaname, anh không biết, chính vì anh là quân vương thuần huyết, cho nên quỳ cả đêm đối với anh mà nói là cực kỳ không nhẹ nhõm. Vậy mà vẫn còn muốn giả vờ dễ dàng để dỗ dành cô, cô không hề ngốc.

Kimura Kiyoshi đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ bỗng, cúi đầu hỏi "Kaname, anh làm gì thế?"

Kuran Kaname khê hôn trán của cô gái trong ngực, khỏe miệng mang theo chút kiêu ngạo "Ôm em trở về phòng"

"Có vẻ như không tốt lắm, sẽ bị mọi người nhìn thấy." Kimura Kiyoshi bị Kuran Kaname hôn, xấu hổ đến mức đỏ bừng cả mặt, nếu lại bị anh ôm trở về túc xá, thì không biết nên giấu mặt chỗ nào nữa.

"Ôm chặt" Kuran Kaname nói xong liền sử dụng năng lực vampire chạy đi, Kimura Kiyoshi cảm thấy gió mạnh vù vù bên tai, cô rúc đầu vào trong ngực Kuran Kaname, mùi thơm mang theo nhiệt độ đặc hữu phái nam phả vào hô hấp của cô, khiến máu của cô tăng tốc chảy, chiếm đoạt mỗi một tác da thịt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: chương 48

Kuran Kaname nhẹ nhàng Kimura Kiyoshi lên giường, đắp chăn cho cô, xoay người rời đi "Kaname..."

"Ừm?"

Thiếu nữ mặc áo ngủ màu trắng trên giường hưng phấn nhảy dựng lên, lắc lắc ngón tay đeo chiếc nhẫn, không thể tin nổi nói "Anh thật sự cầu hôn với em rồi?"

Kuran Kaname yêu chiều đưa Kimura Kiyoshi nằm trở lại giường, búng nhẹ vào chóp mũi của cô bé không an phận, ánh mắt xẹt qua bầu ngực trắng nõn cùng xương quai xanh tinh xảo của cô "Khuyên em nên chú ý một chút, em nên thường xuyên soi gương, em có biết trong mắt người khác, em mê người đến mức nào không?"

“Thật?” Kimura Kiyoshi nháy đôi mắt sáng, con ngươi chuyển động một vòng, tựa hồ đang có chủ ý nghịch ngợm nào đó, cô dịch thân thể sang một bên giường, vỗ vỗ phần giường còn lại “Anh bồi em, được không?”

Kuran Kaname khẽ nhủ mi, có chút do dự, hôm nay nếu anh ngủ ở đây, chắc chắn sẽ bị mất ngủ. Tuy đã qua ngàn năm, anh không nghĩ tới lại có một ngày có thể mở ra cánh cửa lòng vốn bị đóng chặt đã lâu. Tình yêu đối với Kiyoshi không giống với Yuki, anh đối với Yuki là che chở, mà đối với Kiyoshi, anh khó có thể khắc chế, nội tâm luôn rung động, sẽ hốt hoảng, sẽ sợ, sẽ lo lắng...

Kimura Kiyoshi thấy Kuran Kaname do dự, nhảy xuống giường cởi áo khoác của anh ra, lộ ra áo sơ mi đen bên trong. Áo sơ mi đơn giản, mơ hồ lộ ra đường cong hoàn mỹ, cực kỳ hấp dẫn. Kimura Kiyoshi xoay người chạy đến tủ quần áo lật tới lật lui nửa ngày, rốt cục tìm ra được một cái hộp màu trắng tinh xảo đưa cho Kuran Kaname. “Cho anh, anh thay đi, bảo đảm không nhìn trộm” sau đó nhảy lên giường, dùng chăn trùm kín đầu.

Kuran Kaname mở hộp ra, lấy ra áo ngủ tơ tằm màu đen đắt tiền, kích cỡ rất vừa với anh, trên đơn giá màu tím có ghi rõ ngày mua, là một ngày trước khi nhập học vào bộ ban đêm, nói cách khác bộ quần áo này đã được để trong tủ gần ba năm; Kuran Kaname khẽ nhấc khóe miệng, thì ra cô ấy đã để ý đến anh sớm như vậy.

Kimura Kiyoshi vẫn còn đang phân vân không biết có nên nhìn lên hay không, thì Kuran Kaname đã thay xong quần áo nằm ở bên cạnh cô, cô nhô cái đầu nhỏ trong chăn ra nghi ngờ nói: “Sao thay xong nhanh vậy? Em còn chưa nghĩ ra đâu”

“Chưa nghĩ ra cái gì?” Kuran Kaname cười ôm Kimura Kiyoshi vào trong ngực, đôi môi khẽ gọi gần sát tai phải của cô “Muốn sàm sỡ anh?”

“Ai... ai nói...” Kimura Kiyoshi bị nói trúng tâm sự, trái tim gần như đập ba mươi nhịp mỗi giây, đồ mặt yy nói: xong rồi, lần này hoàn toàn phải chảy máu. Kuran Kaname giơ ngón tay hơi lạnh treu chọc cái cổ đồ bồng của Kimura Kiyoshi ”Miệng có thể nói dối, nhưng nơi này, còn cả nơi này cũng sẽ không, đồ hết lên rồi, giống như anh đào chín mọng vậy.”

Kimura Kiyoshi quần bách che kín chắn, không để cho Kuran Kaname thấy mình, tại sao à? Rõ ràng là cô muốn chủ động, sao lại đổi khách thành chủ rồi? Kimura Kiyoshi không phục lật người, nhìn vào đôi mắt nhu tình như nước của Kuran Kaname, ba phút sau, cô bại hạ, bấu môi chọc chọc xương quai xanh hoàn mỹ không tỳ vết của Kuran Kaname "Anh đang ở ngay đây, thất ra thì có chút khó có thể tin... cùng Kaname ——"

“Cho nên em muốn anh làm gì đó, tìm lại cảm giác thật.”

“Ai nói thế? Đâu phải em” Kimura Kiyoshi vui đầu, thấp giọng nói sao, lại bị nhìn thấu.

Hai tay Kuran Kaname ôm lấy hai bà vai Kimura Kiyoshi, cười xấu xa hôn lên cánh môi đào phớt của Kimura Kiyoshi, cho đến khi hô hấp của người dưới thân dần dập dờn dừng lại, ngón trở lạnh lạnh khẽ vuốt ve viền môi của cô, trượt xuống, lưu luyến nơi mềm mại trước ngực "Em đã nghĩ kĩ rồi?"

Kimura Kiyoshi ngượng ngùng gật đầu, chợt lại lo lắng lắc đầu một cái, hạnh phúc tới quá mau, cô chưa kịp định thần lại. Thân thể này đã trải qua ngàn năm, vị hôn thê của Kuran Rido cùng con người yêu nhau, nhất định có rất nhiều chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Kimura Kiyoshi bắt đầu tìm tòi trí nhớ...

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Kuran Kaname khẽ trượt tay đến đùi Kimura Kiyoshi, dần dần vén váy ngủ lên, Kimura Kiyoshi cắn lại tay Kuran Kaname, áy náy nói: “Không phải là em không muốn, em lo lắng... Kaname, em lo không xứng với anh.”

“Cô nhóc ngốc, người anh yêu là em bây giờ chứ không phải quá khứ. Nếu như bàn về quá khứ, anh còn nhiều hơn em gấp mấy lần, là anh không xứng với em mới đúng. Về sau, không cho phép em nghĩ như thế, có hiểu không?”

Kimura Kiyoshi xấu hổ gật đầu một cái, ôm cổ Kuran Kaname, nhẹ nhàng hôn lên má anh. Cử chỉ chủ động nhỏ đã khơi dậy sự phản kích bá đạo của Kuran Kaname, nụ hôn dịu dàng mà nhiệt tình như một luồng sóng đánh tới, khiến Kimura Kiyoshi vô lực ngăn trở, bị bao phủ trong cơn sóng thần...

Đang đắm chìm trong nhu tình, Kimura Kiyoshi bỗng bị sự đau đớn ở thân dưới làm bừng tỉnh, cả người giật nhẹ, Kuran Kaname nhẹ nâng đầu Kimura Kiyoshi tựa vào ngực mình, nhẹ hôn cái trán cô "Nhịn một chút, lát nữa sẽ không đau." Kimura Kiyoshi đỏ mặt gật đầu, thật bất ngờ khi tới có thể đem lần đầu tiên của mình trao cho Kuran Kaname. Cảm giác đau dần dần biến mất, Kuran Kaname bắt đầu lướt động, mang Kimura Kiyoshi xông lên đỉnh... Cho đến khi gầm nhẹ một tiếng, cả người Kimura Kiyoshi bị cảm giác mênh mông mãnh liệt cắn nuốt, toàn thân giống như bị điện giật tê dại co quắp, trở nên mềm nhũn.

Sau đó, Kuran Kaname đứng dậy, hôn cánh môi Kimura Kiyoshi, hồi lâu mới lưu luyến tách ra, thấp giọng thì non với cô gái mê ly trên giường "Hôm nay là lần đầu tiên của em, tha cho em đây" rồi vào phòng vệ sinh, cầm khăn lông đã được giặt bằng nước ấm để lau người cho Kimura Kiyoshi, Kuran Kaname tắm rửa đơn giản xong rồi nằm ở bên cạnh Kimura Kiyoshi.

Kimura Kiyoshi lười nhác nằm sấp trong chăn, không buồn nhúc nhích, Kuran Kaname khẽ nhấc khóe miệng, chọc chọc má thiếu nữ "Kiyoshi?"

Kimura Kiyoshi bĩu mĩi, cau mảy, thuận theo nũp ở trong ngực Kuran Kaname "Ừm... Một quả, Kaname" Kuran Kaname nâng trắn, cô gái này hoàn toàn không biết dǎng về nầy của cô mẽ người đến mức nào, đề nén lửa nóng trong người, ồm cô gái vào ngực rồi ngủ...

Kimura Kiyoshi mở mắt ra, đã là hoàng hôn ngày thứ hai, Kuran Kaname đã sớm rời đi, vết máu đỏ tươi trên giường nhắc nhở Kimura Kiyoshi rằng đêm qua là thật mà không phải cảnh trong mơ. Kimura Kiyoshi cố gắng gượng dậy thân thể đau nhức, miễn cưỡng rời giường, nhớ tới đêm qua triền miên, cô không khỏi cực kỳ hạnh phúc; tôi lắc lắc ngón tay phải đang mang chiếc nhẫn, hoàng hôn đang dần xuống, Bảo Thạch màu hồng tản ra ánh sáng quý dị, khiến Kimura Kiyoshi nhớ tới đóa Tường Vi xanh thường xuyên xuất hiện trong mơ. Kimura Kiyoshi lắc lắc đầu, chắc chắn là tôi đã ngủ quá nhiều, màu xanh và màu đỏ quá khác biệt, sao có thể liên tưởng đến nhau chứ.

Kimura Kiyoshi tắm rửa xong, thả tóc xõa, thay đồng phục học sinh ra cửa, vốn tưởng đại sảnh rất náo nhiệt, không nghĩ tới chỉ có một mình Kuran Kaname ngồi trên ghế sa lon lật sách. Nghe thấy tiếng động trên lầu, Kuran Kaname ngẩng đầu cười hỏi: “Tỉnh rồi?”

Kimura Kiyoshi đỏ mặt, nhớ tới đêm với Kaname... bỗng chân tay luống cuống “Ừm... à... những người khác đâu?” Kuran Kaname khép lại quyển sách, ưu nhã đứng dậy “Đã đến phòng học rồi, chúng ta cũng đi thôi.”

“Ồ!” Kimura Kiyoshi nhẹ vãn cánh tay Kuran Kaname, ngẩng mắt nhìn đồng hồ lớn

“Sao? Năm giờ hai mươi rồi, nguy rồi, sắp trễ rồi! Rõ ràng em có đặt đồng hồ báo thức, không hiểu sao lại không vang, chúng ta đi nhanh thôi!”

Kuran Kaname yêu chiều vỗ vỗ đầu Kimura Kiyoshi, cười nói: “Anh đoán là nó có vang lên, chỉ là người nào đó không nghe thấy mà thôi.”

Kimura Kiyoshi nháy nháy đôi mắt sáng, không chịu thừa nhận: “Đây là anh nói thôi” có chết tôi cũng không thừa nhận. Hai người vừa vào phòng học liền thu hút ánh mắt của mọi người, những ánh mắt này tổng thể quy nạp thành ba loại, hâm mộ, ghen tỵ và hận; Kimura Kiyoshi chính thức không nhìn ánh mắt mọi người, khéo léo ngồi ở bên cạnh Kuran Kaname, tiếng chuông vang lên, Kuran Kaname như thường ngày yên tĩnh lật sách, còn Kimura Kiyoshi thì yên tĩnh ngắm mỹ nhân lật sách.

Nửa giờ sau, bàn tay Kuran Kaname đang lật sách bỗng dừng lại, khẽ nghiêng đầu nhìn Kimura Kiyoshi, Kimura Kiyoshi tránh né cúi đầu, kéo kéo vạt áo. Một quyển tiểu thuyết Zaria mới ra được đặt trong ngực Kimura Kiyoshi, đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp “Đọc cái này đi, nếu lại nhìn anh như thế nữa, cẩn thận anh mặc kệ xung quanh và ăn sạch em đấy.”

Kimura Kiyoshi ngậy người ngẩng đầu nhìn ánh mắt ý vị thâm trường của Kuran Kaname, mặc kệ xung quanh? Ăn sạch? Kimura Kiyoshi nhìn mọi người ngồi trong phòng học, lập tức ghen đỏ mặt, Kuran Kaname đúng là bụng đen mà, cô nương tôi đây chỉ là thiếu hiểu biết, ngây thơ một chút ở phương diện này thôi, hừ, anh chờ đấy, nhất định em sẽ hăng hái cố gắng học tập vượt qua anh!

Sau khi tan lớp, Kimura Kiyoshi liền bước vào thư viện trường của bộ ban đêm, đây là lần đầu tiên Kimura Kiyoshi đến đây, không chỉ bị một đồng núi sách làm hoa mắt, mà tìm nửa ngày cũng không tìm được một quyển có liên quan đến XXOO, ngay cả một từ cũng không có. Kimura Kiyoshi quyết không thể chịu thua cái ông quân vương Kuran Kaname ngàn năm kia được, phải phản công, công mới là chính đạo.

Thư viện trường không giúp được gì, quyết định thực hành Plan B, lên vào phòng Ichijou, tìm kiếm trong đồng manga khổng lồ của Ichijou.

“À!” Kimura Kiyoshi nhanh chóng quay lại, nhìn thấy đôi mắt đỏ máu của Ichijou đang đứng sau lưng mình. “A, Ichijou, cậu trở về đúng lúc quá, tớ muốn mượn sách manga của cậu một chút”

Ichijou thở phào nhẹ nhõm, mở đèn, nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon “Chỉ là mượn manga mà thôi, làm gì mà thần bí thế, lén lén lút lút vào phòng của tớ.”

“Đừng nói nhiều thế, cậu có manga phương diện kia không?”

“Phương diện nào?”

“Kỹ thuật ấy”

“Cuộc chiến đấu bí mật ở Thương Hải? Cách sinh tồn nơi hoang dã? Bí tịch nuôi chó?”

“Đây cũng là kỹ thuật?”

“Dĩ nhiên” Ichijou bắt chéo hai chân, cười lấp lánh “Không nghĩ tới cậu và Kaname sama tiến triển rất nhanh, nhưng tớ không có đồ cậu muốn, con người của tớ là coi trọng kinh nghiệm thực chiến, kỹ thuật chuyên nghiệp. Nếu Kiyoshi muốn học tập, có thể thử với tớ một chút, tớ sẽ dạy cho cậu, tớ sẽ rất kiên nhẫn...” Ichijou quay đầu, chẳng thấy Kimura Kiyoshi đâu, bĩu môi lầm bầm: “Chỉ đùa một chút thôi mà, có cần chạy nhanh như vậy không? Chẳng lẽ cô ấy là lần đầu tiên? Thú vị, nhất định phải hỏi Kaname một chút.”

Kimura Kiyoshi nhảy ra ngoài cửa sổ, bay qua tường bộ ban đêm, chuẩn bị trở về thư viện trường tìm một chút; bỗng từ xa nghe thấy có tiếng cãi vã trong rừng cây, ngay sau đó có tiếng súng vang lên, Kimura Kiyoshi nhảy qua mấy cái cây, thấy Yanagi Toga đang giơ súng nhắm ngay Kiryu Zero trong ao nước, Yuki đang che ở trước mặt Kiryu Zero, lớn tiếng giải thích Kiryu Zero đã chuyển biến tốt, không còn hành động hút máu. Yanagi Toga thu hồi súng, cảnh cáo Kiryu Zero rồi rời đi. Sau đó Yuki ôm Kiryu Zero khóc, hai người ôm nhau mãi mới lên bờ rời đi.

“Sao vậy, chủ nhân phát hiện thấy người hầu dị thường cho nên tới quan tâm.” Sau lưng truyền đến giọng nói trầm thấp của Kuran Kaname, nghe không ra vui vẻ hay giận dữ.

Kimura Kiyoshi áy náy quay đầu lại, thấp giọng đáp lại “Kaname”

“Giờ học vừa kết thúc, em đã chạy đi, chỉ vì nhìn cái này” hai tròng mắt Kuran Kaname đượm vẻ buồn rầu, khiến Kimura Kiyoshi nhìn mà ghen ngào trong lòng. “Không phải là em đến nhìn cái này, em là muốn đi thư viện trường, lúc đi ngang qua thì nghe thấy tiếng cãi vã. Và... em có một việc muốn nói với anh, về Kiryu Zero.”

“Chuyện gì?”

Kuran Kaname nhàn nhạt nói, khiến tim Kimura Kiyoshi đau đớn như bị kim châm, sự đau đớn này càng kéo dài, tôi càng muốn giải thích rõ, chôn hết thảy “Em đã trộn lẫn máu vào cà phê rồi đưa cho Kiryu Zero uống, em không biết là làm như vậy có phá hỏng kế hoạch của anh hay không, nếu như có, em rất rất xin lỗi.”

Kuran Kaname nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, rồi xoay người rời đi, để lại bóng lưng cô đơn với Kimura Kiyoshi. Kimura Kiyoshi vốn tưởng rằng Kaname sẽ tha thứ của tôi, vốn cho là tôi sẽ không hề đánh vỡ kế hoạch gì của anh, vốn cho là anh sẽ rất yêu tôi yêu đến mức thắng được hết thảy... Vậy mà... không có một cái ‘vốn cho là’ đúng cả.

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: chương 49

Sau khi Kimura Kiyoshi đưa mắt nhìn Kuran Kaname đi, còi giấy ra, ngồi bên cạnh cái ao, nhúng chân vẫy vẫy mặt nước. Cô biết chắc chắn cô đã chọc Kuran Kaname tức giận, một vampire cao ngạo như Kuran Kaname đương nhiên rất không thích người khác tùy tiện chen một bước nào vào kế hoạch của anh. Cô cẩn thận nghiền cứu hàm nghĩa của từ “Ừ” của Kuran Kaname, có lẽ là tha thứ cô, nhưng nếu tha thứ thì vì sao lại xoay người đi mất chứ; hoặc là anh đã đồng ý với lời của tôi, rằng tôi đã đánh loạn kế hoạch của anh khiến anh thấy rất phiền toái... Nghĩ tới nghĩ lui, Kimura Kiyoshi cảm thấy chỉ cần Kuran Kaname không buông tay, thì mình tuyệt đối không thể buông tay. Đã mềm yếu nhiều lần như vậy rồi, lần này nhất định phải kiên cường, dũng cảm tiến tới “Yes!”

“Tiểu thư Kiyoshi, có vẻ như cô đang rất vui vẻ”

“Ài?” Kimura Kiyoshi cảnh giác quay đầu lại, nhìn khắp bốn phía, nhưng không phát hiện ra ai cả. Ngay sau đó, tán lá cây bỗng vang lên sào sạt, một thiếu niên tóc vàng từ bên trong đi ra, Kimura Kiyoshi cau mày, nghi ngờ nói: “Yamaguchi Rya?”

Yamaguchi Rya tà mị cười một tiếng “Không nghĩ tới tiểu thư Kiyoshi vẫn còn nhớ ta, thật vinh hạnh. A, nhìn kia, chưa chào hỏi với ngài mà đã tùy tiện xưng hô, vậy rốt cuộc ta nên gọi ngài là tiểu thư Kiyoshi hay là Hiou điện hạ đây?”

“Kẻ nhập vào Itou Kippe đúng là nguoi?”

“Rất không đúng dịp, chỉ là một kẻ hầu” tròng mắt Yamaguchi Rya dần dần đỏ lên màu máu, cười quỷ mị “Hắn là ngài đang nghi ngờ tên sát thủ móc tim kia là ai đúng không, hôm nay không ngài nói cho nguoi biết, cũng là kẻ hầu làm. Đề tập hợp đủ một vạn trái tim xử nữ này, ta đã phải hao hết tâm lực đấy; nguoi không biết, hiện tại có vẻ như số xử nữ trẻ tuổi mà Hiou điện hạ đang nguy trang như vậy rất ít. À không, từ ngày hôm qua Hiou điện hạ đã không còn là xử nữ rồi, thật đáng tiếc” Yamaguchi Rya dò xét Kimura Kiyoshi, giống như là hận không thể cướp hết máu cô vậy “Kuran Kaname đúng là một tên may mắn, ta tự nhận là mình không kém gì hắn, tại sao lúc đầu ngài không đi theo ta chứ? Hết lần này tới lần khác chấp nhất với cháu của vị hôn phu của mình, thật là buồn cười.”

“Nguoi châm chọc đủ rồi chứ? Nói nhiều như vậy, không bằng trực tiếp nói thẳng ra mục đích của nguoi” màu đỏ sậm trong con nguoi của Kimura Kiyoshi bắt đầu chuyển động, cảm thấy Yamaguchi Rya lần này tới không có ý tốt.

“Cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, chỉ là muốn mượn thân thể của Hiou điện hạ dùng một chút”

“Thật buồn cười, nguoi cảm thấy ta sẽ đáp ứng nguoi sao?”

“Đương nhiên nguoi sẽ không đáp ứng ta” Yamaguchi Rya vỗ tay, trong bụi cây, một vampire ló ra Ichiru và Karin bị đánh ngất xỉu buộc chặt vào nhau “Đáng tiếc chính là nguoi quan tâm bọn họ”

“Nguoi cảm thấy tánh mạng của hai con người có thể uy hiếp được ta?” Kimura Kiyoshi trầm lo lắng, nhưng che giấu rất tốt.

“Ta khuyên Hiou điện hạ ngàn vạn không nên cử động, chỉ cần nguoi vừa động thì thủ hạ của ta chắc chắn sẽ giết chết hai người này, mặc dù ta không lại đánh Hiou điện hạ, nhưng ta đang cầm trong tay cái xương sườn mềm của điện hạ, đó là lá bài chủ chốt, ngài không thể không bó tay chịu trói.”

Kimura Kiyoshi khẽ híp mắt, tận lực không để Yamaguchi Rya nhìn thấu tâm tư, tên này thật đáng sợ, thật không ngờ hắn lại hiểu rõ tôi, bắt được xương sườn mềm của tôi. Nhìn cơ thể gầy nhỏ của Ichiru, nhớ lại thời gian sống cùng nhau, người mà Kimura Kiyoshi cảm thấy tội lỗi nhất chính là cậu ấy. “Được, ta đáp ứng nguoi, nhưng ta muốn tận mắt thấy nguoi mang hai người bọn họ an toàn đến bộ ban đêm, ta mới đi với nguoi.”

Yamaguchi Rya đắc ý gật đầu một cái, ý bảo người hầu khiêng lên hai người đang hôn mê, Yamaguchi Rya bắt Kimura Kiyoshi đi đến kí túc xá của bộ ban đêm, đúng lúc tên người hầu gõ cửa lớn của bộ ban đêm, Yamaguchi Rya nhân cơ hội móc đi tim của Shizuka Hiou "Người cũng biết, nếu gây giã, ta sẽ ra hiệu cho người hầu của ta, hắn sẽ lập tức giết chết hai người kia."

Shizuka Hiou gật đầu, che lại chỗ ngực đã khép lại, không nói gì.

Yamaguchi Rya mang theo Kimura Kiyoshi lên xe, cảnh cáo nói: "Hiện tại, trái tim của ngươi ở trong tay ta, tốt nhất đừng đùa bỡn trò gì, nếu không tay của ta chỉ cần nhẹ bóp một cái, ngươi chắc chắn sẽ biến thành bụi đất bay đi, giống như cái tên con người mà ngươi lưu luyến si mê lúc đầu kia. Thật sự không tưởng tượng nổi ngươi lại thực sự có được Kuran Kaname, đây có tính là trâu già gặm cỏ non không?"

Kimura Kiyoshi thấy của sắc mặt gian tà Yamaguchi Rya, chán ghét giễu cợt nói: "Ta thích Kaname bởi vì anh ấy ưu tú có sức quyến rũ, không giống như kẻ nào đó tự ti chỉ có thể nhập vào loài người để tìm kiếm tự tin, lại còn mặt dày khiến vạn người phi nhỏ."

"Ngươi nói cái gì?" Yamaguchi Rya bắt chặt lấy khuôn mặt Kimura Kiyoshi, tức giận nói: "Tướng mạo của bốn thiếu gia mặc dù không bằng Kuran Kaname, nhưng cũng là một bề ngoài hiếm có trong Huyết tộc. Chờ ta ngồi lên vị trí quân vương Huyết tộc, nhất thống thiên hạ rồi, một thuần huyết nữ như ngươi sẽ không dám quỳ cầu xin ta cưới ngươi đâu, nhưng đáng tiếc, ta không thấy hứng thú với mấy thứ tình yêu vớ vẩn của phụ nữ các ngươi, ta chỉ cưới vì hậu duệ đời sau mà thôi."

Kimura Kiyoshi hất tay Yamaguchi Rya ra, liếc hắn một cái, khóe miệng hơi co quắp, tự luyến gì gì đó đúng là đáng sợ. Cái kẻ đã giả dạng cậu thiếu niên cuồng đại đang này mồm xuân tâm ban đầu kia thiếu chút nữa đã lừa gạt tôi, cái kẻ giả hoạt này thiếu chút nữa đã làm ta ghê tởm, Kimura Kiyoshi tin tưởng đây mới phải bản chất của Yamaguchi Rya. "Đúng là ngươi thật có thể làm đế vương rồi"

"Coi như ngươi rất tinh mắt" Yamaguchi Rya cao ngạo nhếch cằm lên, bày ra một bộ quần hùng

"Ý ta là làm đế vương phim ảnh, thật đấy, ngươi biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, giới diễn viên đang thiếu kỳ tài như ngươi đấy." Kimura Kiyoshi che miệng cười nhạo.

"Có tin hiện tại ta sẽ bóp vỡ trái tim của ngươi hay không?"

"Ngươi sẽ không, ngươi đã nói rằng muốn lợi dụng thân thể của ta mà, chiều này không uy hiếp được ta."

Yamaguchi Rya hung hăng trừng Kimura Kiyoshi một cái "Cứ tiếp tục nói đi, vì ngươi không còn sống được mấy ngày nữa đâu."

"Dù sao cũng phải chết, không bằng ngươi nói rõ ra, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?" Kimura Kiyoshi nhân cơ hội dò thăm, cô luôn tin tưởng chỉ cần xe tới chân núi tất sẽ có đường, ngay cả loại chuyện như xuyên qua này cũng có thể đụng phải, tất nhiên sẽ không dễ dàng chịu chết như vậy, hơn nữa Kaname chắc chắn sẽ phát hiện cô đã biết mất, nhất định sẽ tới cứu cô.

"Chuyện này còn phải cảm ơn vị hôn phu của ngươi đấy, à, không, phải là vị hôn phu trước mới đúng" Yamaguchi Rya châm chọc nghiêng mắt nhìn chiếc nhẫn trên ngón trỏ Kimura Kiyoshi, tiếp tục nói: "Hắn đã thức tỉnh thủy tổ của Kuran gia, cũng chính là 'vị hôn phu hiện tại' Kuran Kaname của ngươi, mà ta thì muốn dùng thân thể của ngươi để thức tỉnh nữ thủy tổ vampire – Kuran Noibara, là bà ta đã ném trái tim của mình vào lò luyện để rèn ra vũ khí có thể giết vampire – súng Bloody Rose và Artemis"

"Người đã chết, trái tim cũng mất, sao mà ngươi làm được?"

Yamaguchi Rya đắc ý vênh khóe miệng lên, cao ngạo giải thích: "Đây chính là chỗ hơn người của ta, mảnh vụn trái tim bị phong kín trong bình thủy tinh, chỉ cần nhỏ máu tươi vào nó mỗi ngày là có thể giữ vững sự sống cho nó, mảnh vụn này được cất giấu trong một gia tộc cổ xưa, những năm trước đây bị ta vô tình phát hiện, lập kế hoạch lấy được mảnh vụn trái tim duy nhất của Kuran Noibara. Hiện tại ta đã tập hợp đủ 9999 trái tim xử nữ, và một thuần huyết là ngươi, đợi đến đêm trăng tròn là có thể lấy thân thể của ngươi để làm Kuran Noibara thức tỉnh. Bà ta cường đại đến mức có thể sử dụng súng ngay cả lão già yêu ngu kia của ta, toàn bộ đều sẽ trở nên nhỏ bé. Ha ha..."

Kimura Kiyoshi bĩu môi, tôi đã từng nghe Ichiru nói qua lời đồn đãi này, đều là bịa chuyện hết... không có một chút độ tin cậy. Không nghĩ tới Yamaguchi Rya lại coi là thật. Lái xe tới một nơi không có ai, Yamaguchi Rya buộc miếng vải đen che mắt Kimura Kiyoshi, để phòng ngừa cô nhớ được đường đến đây. Khoảng hai giờ sau, Kimura Kiyoshi bị mang ra khỏi xe, hình như đi vào một căn nhà, chung quanh cực kỳ an tĩnh, thỉnh thoảng có mấy tiếng quạ kêu. Khi Kimura Kiyoshi được bỏ tấm vải đen khỏi mắt ra thì chung quanh đã biến thành nhà tù tường đồng vách sắt, cả mặt đất tựa hồ cũng là kim loại chế thành.

Yamaguchi Rya đứng bên ngoài nhà tù, ném trả lại trái tim cho cô "Có thấy quen thuộc không? Có nhớ tới cuộc sống ở nguyên lão viện không? Hiou điện hạ, ngươi thật đúng là có duyên với nhà tù đấy, ha ha ha!"

Kimura Kiyoshi hung hăng trừng Yamaguchi Rya một cái, nhưng không nói gì, nói với kẻ như vậy chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Cho đến khi cửa sắt nặng nề dây cộm đóng lại, Yamaguchi Rya rời đi, cô mới thở phào nhẹ nhõm ngồi ở xuống sàn bằng đồng lạnh như băng. Hôm nay là mười ba âm lịch, chỉ hai ngày nữa là ngày mười lăm, nếu như Yamaguchi Rya muốn lấy thân thể của cô để hiến tế, thì chắc chắn hai ngày nữa sẽ tiến hành. Thời gian cấp bách, Kimura Kiyoshi không nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy dò xét độ dày của tường nhà tù, hi vọng lực lượng của mình có thể khiến nó bị rách. Nửa giờ sau, Kimura Kiyoshi thất vọng ngồi xuống, chắc chắn Yamaguchi Rya đã đoán chừng được lực lượng của cô, làm thành một nhà tù bền chắc không thể bị phá.

Qua rất lâu, Kimura Kiyoshi đoán bên ngoài hẳn là đã sáng hẳn, cửa sắt dày cộm nặng nề mở ra, một thiếu nữ bị đẩy vào. Thiếu nữ sợ hãi nhìn Kimura Kiyoshi, thân thể không ngừng phát run; Yamaguchi Rya xách cổ áo thiếu nữ, giả vờ dịu dàng quát: “Ngoan, chỉ cần ngoan bởi ‘nữ bệnh nhân’ này một chút, ngươi sẽ có được đầy đủ tiền để trị liệu bệnh cho mẹ ngươi.”

Thiếu nữ run rẩy gật đầu, mặc cho Yamaguchi Rya nhốt mình vào đây. Kimura Kiyoshi dùng mắt ở cổ thiếu nữ một lát, ngay sau đó cau mày chán ghét nhìn Yamaguchi Rya “Không nghĩ tới ngươi yêu dùng chiêu gạt người này đến thế”

“Cám ơn đã khích lệ” Yamaguchi Rya cười tà mị “Những lúc này mới có thể bộc lộ rõ được trí khôn vĩ đại của ta”

“Hừ, bộc lộ rõ sự vô si vĩ đại ngươi mới đúng.”

“Hiou diện hạ, ngươi nói thế nào thì tùy, hãy hưởng thụ thức ăn của ngươi đi, cô ta là xử nữ đấy, buổi tối ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Rồi mở cửa rồi đi.

Thiếu nữ tựa hồ không hiểu lời nói của Yamaguchi Rya... đập mạnh cánh cửa dày cộm nặng nề mà hô to “Thưa ngài, lát nữa tôi ra ngoài thế nào? Thưa ngài? Vị tiểu thư này trông rất bình thường mà, ngài ới? Thả tôi đi ra ngoài...”

“Còn kêu nữa, thì kẻ không bình thường sẽ là ngươi” Kimura Kiyoshi không nhịn được cất ngang, thiếu nữ sợ hãi xui lơ ngòi bệt xuống đất. “Còn chưa nghe rõ sao, cô được coi là ‘thức ăn’ nên mới bị bắt vào đây, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện ngươi hiến thân có thể đổi lấy tiền thuốc thang cho mẹ ngươi” Kimura Kiyoshi lộ ra sắc bén răng nanh từ từ tiến tới gần thiếu nữ, thiếu nữ hoảng sợ thét chói tai ‘vampire’ rồi lập tức té xỉu...

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: chương 50

Ngoài cửa Yamaguchi Rya vui mừng nghe thấy thể liên hải lòng rồi đi, gần hoàng hôn mới mở cửa tù ra, thấy Shizuka Hiou mặc đồng phục học sinh màu trắng đưa lưng về phía hẳn, ngòi đối mặt với bức tường, mà trên mặt đất bên cạnh cô có một đồng cát nhỏ. Yamaguchi Rya đẩy mạnh một thiếu nữ khác vào trong, nhếch khóe miệng đắc ý nói: “Đây mới là bản tính của vampire, không thích liên biến con mồi thành bụi đất. Cái đáng về muốn sống chung hòa bình với loài người của vị hôn phu ngươi đúng là nực cười, loài người là của thức ăn chúng ta, ngươi có thấy con cạp nào chịu bỏ qua thịt để ăn cỏ không? Hưởng dụng đi, bởi vì tối mai, sẽ có linh hồn của một người khác trọng sinh trong thân thể ngươi, ha ha ——” Yamaguchi Rya đắc ý đóng cửa tù, đắc ý rồi đi.

Bầy doi bay ra rừng rậm, bay về hướng sao Bắc Cực mọc, cho đến một cái đường quốc lộ, xác nhận Yamaguchi Rya không đuổi theo, Kimura Kiyoshi mới hiện thân, lúc này cô đang mặc quần áo của thiếu nữ muốn cứu mẹ kia. Xa xa, có một chiếc xe tải đang chạy tới, Kimura Kiyoshi đứng ở giữa đường quơ quơ cánh tay. Lập tức, xe tải thắng gấp dừng ở trước mặt Kimura Kiyoshi, tài xế trung niên bên trong xe mở cửa sổ ra mắng: “Không muốn sống nữa à?! Hà cô bé kia?!”

Kimura Kiyoshi sững sờ, khoan khoái chạy lên “Bác là bác Carl? Bác có nhớ rõ cháu không? Ba năm trước đây, cháu cùng em trai đã từng đi nhờ xe bác.” (nhân vật xuất hiện ở chương thứ hai: tài xế Carl)

Carl sững sờ, quan sát thiếu nữ, đột nhiên cười to nói “À, nhớ ra rồi, là cô chị yêu ngủ kia đây mà. Mau lên đây đi” Carl nổ máy xe, nghi ngờ hỏi: “Sao cháu lại một mình xuất hiện ở chỗ hoang dã này thế, vừa đi picnic? Em trai cháu đâu?”

“À... đúng vậy ạ, vừa đi picnic, nhưng lần này không mang theo em trai, cháu lại lạc đường. may mà có thể gặp được bác Carl, nếu không thì thật không biết nên làm sao bây giờ. Bác đang định đi Bever sao?”

“Đúng thế, ba giờ nữa là có thể đến Bever.”

“Lâu thế cơ à” Kimura Kiyoshi hạ mi mắt xuống, cứ có dự cảm rằng tối nay có chuyện sẽ xảy ra, trong bụng không khỏi hốt hoảng lên.

“Sao thế? Cháu có việc gấp? Muốn đi đâu?”

“Học viện Cross, bác có biết đường nào đến học viện Cross gần nhất không?” Kimura Kiyoshi nhớ rõ rằng xe của Yamaguchi Rya không chạy lâu như vậy, sao có thể cách học viện Cross xa như thế chứ, những hơn năm giờ đường xe.

“Bác hàng năm chạy xe vận chuyển, quá quen với cái đường này rồi. Cách đây không xa, có con đường hầm trong núi, lúc trước quân đội từng ở đó, từ nơi đó đến học viện Cross rất gần đây.” Carl nói.

Kimura Kiyoshi hưng phấn chớp chớp mắt “Bác có thể lái xe đưa cháu đến đó không? Thả cháu xuống xe ở đó, cháu đi một mình là được rồi.”

“Sao? Cháu nói gì vậy, để một cô bé đi vào đường hầm âm trầm như vậy sao? Dù sao chuyến hàng này không cần phải nhanh chóng, bác sẽ đưa cháu

đi. Lần trước cháu đã cho bác rất nhiều tiền, bác còn chưa kịp cảm ơn cháu đâu.”

“Vậy thì phiền toái bác vậy.” Có người biết đường là Carl, chắc chắn sẽ nhanh hơn một dân mù đường như tôi.

Hai giờ sau, xe tải dừng ở dưới chân núi học viện Cross, Kimura Kiyoshi vội vàng cảm ơn, rồi xuống xe chạy thẳng tới bộ ban đêm, Carl cười đưa mắt nhìn Kimura Kiyoshi rồi đi mới khởi động ô-tô chạy tới Bever.

Vừa mới bước vào bộ ban đêm, Kimura Kiyoshi liền cảm thấy không khí bất thường, chung quanh hình như có rất nhiều ánh mắt nhìn tôi chăm chăm, đáy mắt thoáng dùng sức, liền nghe thấy tiếng thân thể hóa thành bụi cát. Kimura Kiyoshi kinh hãi, chẳng lẽ kế hoạch của Kaname đang thực hiện đến bước quan trọng, Kuran Rido thức tỉnh. Tôi chạy tới bộ ban đêm, đá văng cửa lớn, mọi người ở đại sảnh đang thảo luận vấn đề đi hay ở, nghe thấy tiếng cửa bị đánh mở, tất cả quay đầu nhìn thì thấy Kimura Kiyoshi.

Hanabusa vui mừng kéo lấy Kimura Kiyoshi “Kiyoshi, cậu đã đi đâu thế?”

Kimura Kiyoshi bắt được tay cánh tay Hanabusa Aido, vội vàng hỏi: “Đừng nói nhiều, mau nói cho tớ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao bên ngoài nhiều Level D và Level E thế?”

“Tôi hôm qua Kaname sama phát hiện cậu mất tích, tìm ở trong rừng cây nhặt được vòng tai của cậu, cậu ấy liền đến nguyên lão viện đàm phán, hình như đắc tội với đám lão gia kia, hôm nay, Kuran Rido sama nhập vào Siki, cố gắng công kích Kaname sama... Rima bị Kuran Rido sama đánh ngất xỉu, Siki vừa khôi phục, giờ đang chăm sóc Rima, Ichijou và Kaname sama đều đi nguyên lão viện. Bọn tớ... tớ thì dù thế nào cũng muốn đi theo Kaname sama, dù Kaname sama coi tớ là con cờ hay là cái gì đi chăng nữa...”

“Tớ cũng thế, Kaname sama không hề cưỡng bách chúng ta làm gì cả, hết thảy đều là chúng ta tự nguyện.” Ruka tỏ rõ thái độ, đôi mắt tràn ngập sự yêu thương và hiểu lòng với Kuran Kaname.

Akatsuki Kain xòe bàn tay ra, lòng bàn tay bỗng hiện ra một ngọn lửa “Cho nên, làm chút gì đó để ủng hộ Kaname sama đi.” Mọi người lập tức lộ ra sở trường của mình, chuẩn bị đối phó với đám vampire bên ngoài.

Kimura Kiyoshi cau mày, sao vụ việc xảy ra nhanh vậy? Thế —— Yuki đâu rồi, có phải đã thức tỉnh không. Cô nhin xuống ý muốn hỏi ra miệng, quyết định tin tưởng Kuran Kaname, không thể phá hỏng kế hoạch của anh, cô lập tức xoay người biến mất vào màn đêm. Nguyên lão viện, đứng, đi đến đó tìm Kaname. Còn phải cứu Ichijou ra, ngàn vạn không thể để cho Ichijou bị kẻ đầy tâm kế Shirabuki Sara kia khống chế.

Kimura Kiyoshi chạy tới nguyên lão viện, đang cầu mong mình may mắn, liền nghe thấy tiếng các bức tường đang không ngừng rung chuyển, không tốt! Kimura Kiyoshi vội vã phá cửa sổ vào tìm kiếm thiếu niên tóc vàng, tìm khắp các hành lang, các phòng, vẫn trống rỗng, bỗng cái trần nhà bắt đầu sụp xuống, Kimura Kiyoshi vội vàng chạy đi, đột nhiên một cổ lực lượng kéo lấy cô, ngay sau đó trước mặt chỉ có bóng tối...

Mấy phút sau, Kimura Kiyoshi chúi chúi một tảng bụi dày bị rơi xuống mặt, tròng mắt đỏ sẫm nhìn lên trên, thấy một phiến đá bị úp nghiêng xuống tạo với bức tường một góc hình tam giác vuông, tạo ra một không gian nhỏ an toàn cho Kimura Kiyoshi nấp. Bỗng cảm thấy dưới lưng có gì đó mềm mềm, lại phát ra tiếng rên đau, Kimura Kiyoshi đứng dậy cúi đầu, thấy mình đang đè lên thiếu niên tóc vàng. “Ichijou, cậu vẫn ổn chứ?”

Thiếu niên cau mày, từ từ mở mắt oán trách “Nếu cậu không đè tớ thì sẽ ổn hơn đấy, Kimura Kiyoshi, gần đây chắc chắn cậu béo lên.”

Kimura Kiyoshi ‘xùy’ cười một tiếng, vừa đưa tay muốn kéo Ichijou đứng dậy vừa oán trách rằng rõ ràng anh không sao cả. Ichijou bị cử chỉ đột ngột của Kimura Kiyoshi làm cho sững sốt, rồi cười yếu ớt ôm lấy cô, hai tròng mắt lộ ra sự cảm động. Vốn định tự tử, đi theo ông nội, anh nghiêng mắt nhìn thấy gương mặt lo lắng của thiếu nữ, anh lại do dự.

“Ichijou, cậu còn trẻ, đương nhiên sẽ được mơ ước.” câu nói của thiếu nữ giống như một tiếng trống đánh mạnh vào lòng anh, hai dòng nước mắt chảy ra, anh ôm lấy Kimura Kiyoshi thật chặt “Kiyoshi, cảm ơn cậu, bạn của tớ.”

Kimura Kiyoshi khẽ khom người đứng dậy nhìn chung quanh, ưỡn oai nói: “Nên nhanh chóng thoát ra ngoài thôi, tớ lo cho Kaname...”

“Người đang yêu thật sự khiến người ta hăm mộ, Kiyoshi, cậu nên tin tưởng Kaname, cậu ấy sẽ giải quyết được chuyện này. Trước khi tớ đi, Kiryu Zero đã lựa chọn uống máu mà Kuran Kaname cho cậu ta, cộng thêm cậu nữa, cùng với máu của Yuki đã bị Kuran Kaname kêu tỉnh trong cơ thể cậu ta, vào lúc này đã ‘vô địch thiên hạ’ rồi, chắc chắn Rido sẽ chết.”

Thấy Kimura Kiyoshi cúi đầu trầm mặc, Ichijou cười trêu nói: “Sao thế, không bỏ được vị hôn phu trước của cậu sao?”

Kimura Kiyoshi ngẩng đầu “Tớ chỉ là đang nghĩ, chừng nào thì cậu biết được thân phận của tớ?”

“Aha, chuyện này à, vậy thì phải nhắc lại từ trước đây rất lâu, trên đời làm sao có thể có hai vampire giống nhau như thế chứ, từ từ tra, chắc chắn sẽ tìm được sơ hở.” Ichijou cười rục rờ, vỗ đầu. “Được rồi, thuần huyết điện hạ, nhanh vận dụng lực lượng vô hạn của ngài để chúng ta thoát ra ngoài đi.”

Hai người lật đổ bức tường suýt rơi xuống đỉnh đầu, nhanh chóng nhảy ra ngoài. Ichijou khoan khoái phui phui bụi đất trên người, thúc giục Kimura Kiyoshi “Đi mau, còn do dự gì vậy?” Ichijou thấy cậu càng nói thì Kimura Kiyoshi càng lui ra sau, liền bí hiểm cười nói “A, quên nói cho cậu biết một chuyện quan trọng, Yuki của bộ ban ngày vẫn còn ở trong phòng Kuran Kaname đấy.” Ichijou cố ý tăng thêm ba chữ ‘bộ ban ngày’, ngầm nhắc nhở Kiyoshi rằng Yuki không hề thức tỉnh.

Kimura Kiyoshi nghe vậy, liền cực kỳ vui mừng, đang tính kéo Ichijou nhanh chóng rời đi, bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc sau lưng “Thì ra hai

người ở đây”

“Kaname...” Kimura Kiyoshi khóc, quay đầu lại nhào vào trong ngực Kuran Kaname, nhìn lên gương mặt tuấn mỹ của anh, khuôn mặt này quá quen thuộc, tách ra chỉ mới một ngày mà thoáng như ngàn năm vậy, rất nhớ, rất nhớ...

Kuran Kaname yêu chiều ôm Kimura Kiyoshi, lấy ra khăn lụa lau đi bụi trên khuôn mặt nhỏ nhắn “Xem ra sau này phải chuẩn bị nhiều khăn cho em mới được, thích khóc đến mức mặt mũi tèm nhem, còn thích làm anh bị bẩn lây nữa chứ.”

Kimura Kiyoshi mân mê cái miệng nhỏ nhắn, dụi dụi ngực Kuran Kaname, giống như một con mèo con đang làm nũng “Em cứ nghĩ là sẽ không còn được gặp lại anh nữa.”

Kuran Kaname ôm sát cô gái trần bào vào ngực, cười yếu ớt nhìn Ichijou đang lặng lẽ rời đi, trầm thấp nói: “Kiyoshi, có chuyện muốn nhờ em giúp một tay”

Kimura Kiyoshi hơi sững sờ, thấy vẻ mặt Kuran Kaname ngưng trọng, vốn muốn nói với Kuran Kaname về chuyện Yamaguchi Rya nhưng đành phải nuốt trở vào, ngưng trọng gật đầu một cái.

Kuran Kaname buông ra người trong ngực, đan bàn tay mình vào bàn tay cô, dạo bước đi ra nguyên lão viện, mang theo Kimura Kiyoshi lên xe chạy thẳng tới học viện Cross, giải thích: “Yuki là một đứa trẻ luôn khiến người ta lo lắng, ban đầu Juri hy sinh tánh mạng của mình để che lại một phần lớn vampire trong cô ấy, bây giờ, phần vampire vốn không bị hoàn toàn niêm phong ấy giờ đang bắt đầu nảy mầm, quấy rầy cô ấy, bất cứ lúc nào cũng có thể đột ngột thức tỉnh để cắn nuốt cô ấy. Anh hy vọng có thể hoàn thành ý nguyện của Juri, để cho cô ấy làm một con người bình thường và tiếp tục sống, cô ấy quá đơn thuần, căn bản không thể chịu đựng được sự hắc ám trong Huyết tộc. Để trở thành kỵ sĩ bảo vệ của cô ấy, Kiryu Zero sẽ phải giết chết Kuran Rido. Hiện tại, anh hi vọng em có thể cùng anh đè nén phần vampire cuối cùng trong cơ thể Yuki xuống.”

Kimura Kiyoshi ngich ngợm ngẩng đầu, mân mê miệng “Hôn một cái ở đây, thì em có thể suy nghĩ một chút”

Kuran Kaname khẽ vuốt ngón tay lên môi cô, yêu chiều cười, giả vờ oán trách nói: “Lúc này mà còn nào.”

“Hắc hắc” Kimura Kiyoshi khoác cánh tay Kuran Kaname, tựa đầu vào bờ vai anh, hạnh phúc giờ lên ngón tay đeo chiếc nhẫn “Em là vợ của anh, có chuyện gì đương nhiên muốn gánh vác cùng anh, cái gì mà hi vọng chứ... Không cần phải nói như vậy, Kaname, vì anh, chuyện gì em cũng nguyện ý làm. Lần sau, anh cứ ngoắc ngoắc tay nói với em: đến đây đi Kiyoshi, đi hái quả táo, em nhất định sẽ chạy như điên đi hái một giỏ cho anh.”

“Ha ha...” Kuran Kaname cười lớn vỗ vỗ đầu Kimura Kiyoshi, sau khi tiếng cười dừng lại, anh dịu dàng nhìn chăm chú vào Kimura Kiyoshi “Ồ bên cạnh em, anh luôn rất vui vẻ, Kiyoshi, cảm ơn em”

“Vây —— để tỏ lòng cảm ơn, có nên hôn nơi này hay không —— ưm ——” Kimura Kiyoshi còn chưa nói xong, cánh môi đã bị nụ hôn ngọt ngào bao trùm, kéo dài kéo dài...

...

Lúc hai người đưa Yuki về phòng thì trời đã sáng choang, Kuran Kaname bế Kimura Kiyoshi đang gần như hôn mê, dịu dàng nói: “Ôm em trở về phòng vậy, em đã hao phí quá nhiều lực lượng, sợ rằng không thể khôi phục được trong một lúc.”

Kimura Kiyoshi cười nhẹ “Còn dám nói em sao, anh và em đâu khác gì nhau, sớm đi nghỉ ngơi đi”

“So với sự hy sinh của Juri, đây đâu có tính là gì” Tối thiểu chúng ta vẫn còn sống, không phải sao?

Kuran Kaname ôm Kimura Kiyoshi trở về phòng, đặt cô lên giường, cầm lấy bàn tay lạnh lạnh, vuốt ve cái trán của cô “Ngủ đi” Kimura Kiyoshi chỉ cảm thấy toàn thân cực kỳ mệt mỏi, mí mắt dần dần trầm xuống... Dần dần, bên tai cô như có tiếng cười của một người đàn ông, Kimura Kiyoshi nâng lên mí mắt nặng nề, một vầng trăng tròn nhô lên cao, bỗng cảm thấy không bình thường, rõ ràng Kuran Kaname đã đưa tôi về phòng mà. Gắng gượng đứng dậy, một mùi tanh hôi xông vào mũi, Kimura Kiyoshi nâng lên cánh tay dính đầy máu màu đen, cực kỳ muốn nôn mửa, chung quanh thân thể bị một đồng quả tim phủ kín, nhìn kỹ chung quanh, đây không phải là hồ nước phía sau núi của học viện Cross sao, vốn là nước hồ giờ đã bị rút sạch, đổi thành mấy ngàn quả tim.

“Thế nào, mất đi lực lượng rồi, cũng ngắm xong phong cảnh rồi?”

Kimura Kiyoshi cau mày, tận lực hô hấp nhẹ “Yamaguchi Rya, lại là người”

“Hừ hừ, đã sớm biết không dễ dàng nuốt một thuần huyết như người, may mà ta đã chuẩn bị phương án thứ hai, thả những trái tim này vào tủ lạnh trong xe để tùy thời có thể lấy.” Yamaguchi Rya ngẩng đầu nhìn mặt trắng “Sắp đến lúc rồi, Shizuka Hiou, người chuẩn bị hy sinh đi.”

Kimura Kiyoshi gắng gượng đứng dậy, nhưng lại ngã về hồ máu, phong ấn Yuki đã khiến cô mất quá nhiều lực lượng, không có máu bổ sung năng lượng khiến cô giờ phút này không khác gì một con người bình thường.

Yamaguchi Rya cười, ném bình máu trong tay cho Kimura Kiyoshi “Không có lực lượng đứng không? Uống nó đi, sẽ khá hơn đấy.” Kimura Kiyoshi nhận lấy bình, thăm dò nhìn Yamaguchi Rya “Người là thuần huyết, nó có vấn đề hay không thì người chỉ cần ngửi là biết, nhìn ta như vậy làm gì? Uống hay không thì tùy người.”

Kimura Kiyoshi mở nắp bình ra, một hương thơm xông vào mũi, hơi thở trong máu rất ngọt ngào, Kimura Kiyoshi chưa bao giờ gặp được, quả thực là máu ngon. Cô rất suy yếu, không cần biết rốt cuộc Yamaguchi Rya có mục đích gì, lập tức vật cầm bình máu trong tay uống một hơi cạn sạch. Đột nhiên, Kimura Kiyoshi phát giác máu toàn thân bắt đầu chảy nhanh, tay chân bắt đầu co quắp, đầu óc hôn mê, cảnh sắc chung quanh nhanh chóng xoay tròn, bên trong thân thể tựa hồ có một linh hồn muốn xé rách gông xiềng, cô dần dần lâm vào bóng tối...

Yamaguchi Rya thấy Kimura Kiyoshi ngất đi, hưng phấn cầm bộ sách cổ xưa trong tay, đọc thầm chú ngữ, chỉ chốc lát sau liền dừng lại, lẳng lặng quan sát biến hóa của người trong ao.

“Ngươi ở đây làm cái gì?”

Yamaguchi Rya bị giọng nói lạnh như băng đột nhiên toát ra làm cho sợ hết hồn, xoay người thấy cách đó không xa chính là... Kuran Kaname. Kuran Kaname quét mắt qua thiếu nữ nằm ở trong vũng máu, hai tròng mắt lại trầm xuống, như đêm trước khi bão táp ập đến, yên tĩnh mà nguy hiểm. Yamaguchi Rya không chút cố kỵ hơi thở nguy hiểm mà Kuran Kaname phát ra, tà mị cười nói: “Lực lượng của ngươi bây giờ đã bị hao phí hơn phân nửa, căn bản không đấu lại được ta, ta đã trộn lẫn máu của mảnh vụn trái tim của nữ thủy tổ cho cô ta uống, Hiou điện hạ do gấp gáp cần lực lượng nên đã không phát hiện; Kaname, ngoan ngoãn chờ cô ta thức tỉnh đi, ha ha ——”

“Cô ta?”

“A, đúng rồi, ngươi cũng biết cô ta đấy, em gái của ngươi, Kuran Noibara.” (Toji: Noibara là hoa tường vi nhé)

Kuran Kaname hơi ngậy người, con ngươi co rút nhanh, nắm chặt hai quả đấm, chuẩn bị công kích Yamaguchi Rya, đúng lúc này, thiếu nữ trong ao bỗng rên rĩ, tựa hồ đã thức tỉnh; ánh mắt của hai người đồng thời nhìn thiếu nữ, thiếu nữ dần dần đứng dậy, hai tròng mắt tản ra màu xanh đoạt phách, ngay sau đó màu mắt chuyển thành đỏ sẫm, thiếu nữ bước lên đóng quả tim dính máu dẫm dẽ, từng bước từng bước đi về phía Yamaguchi Rya và Kuran Kaname.

Yamaguchi Rya hưng phấn nhảy lên, la lên “Thành công, thành công, ngươi phải nhớ kỹ, từ nay về sau ngươi chính là người hầu của ta, Kuran Noibara.”

Thiếu nữ đi tới trước mặt Yamaguchi Rya, khoe miệng xẹt qua một tia giảo hoạt, hơi cúi người hành lễ “Vâng, chủ nhân của ta.”

“Hắc ——” Yamaguchi Rya nghe vậy cười ha ha, xoay người định cười nhạo Kuran Kaname thì bỗng cảm thấy ngực đau đớn, cúi đầu thì thấy một bàn tay thon dài đang xuyên qua ngực của hắn, nắm chặt lấy trái tim hắn. Thiếu nữ rút mạnh tay ra, cười nhìn Yamaguchi Rya.

Yamaguchi Rya ôm lấy ngực đã khép lại, không thể tin nổi nhìn thiếu nữ “Ngươi ——”

Hai tròng mắt lạnh như băng của thiếu nữ lóe ra màu sắc kỳ dị, khoe miệng treo lên một tia đùa cợt “Cám ơn ngươi đã kêu tỉnh trí nhớ của ta, Rya.”

“Trí nhớ?”

“Nếu có mảnh vụn trái tim của Kuran Noibara, thì linh hồn của cô ấy chắc chắn cũng tồn tại, chẳng qua là mấy ngàn năm nay không có máu thuần huyết làm dịu linh hồn khô khốc nên đã sớm chẳng biết đi nơi nào, nó dễ dàng quên, dễ dàng bị lạc, xuyên qua các không gian vào thân thể con người. Rốt cục có một ngày, nó tỉnh cò nhập trở về với thân thể thuần huyết, dùng máu của thuần huyết để xoa dịu, trí nhớ của linh hồn bị lạc mấy ngàn năm qua dần dần hiện ra, nhưng, những thứ này chỉ là một phần mà thôi; cho đến khi mảnh vụn trái tim vốn thuộc về mình xuất hiện, khi kết hợp hoàn mỹ, toàn bộ trí nhớ sẽ tái hiện. Hoan nghênh em trở về, em gái của anh” Kuran Kaname ngưng mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, sự si tình ngàn năm vốn đã bị phong ấn giờ bộc phát trong nháy mắt, nhìn chiếc nhẫn phát ra ánh sáng màu hồng trên tay phải thiếu nữ, Noibara, đúng là em, đúng là em đã trở lại.

Kimura Kiyoshi cười ngọt ngào nhìn Kuran Kaname, không nghĩ tới, đi một vòng lớn như vậy, hóa ra tôi lại là Kuran Noibara, nữ vampire thủy tổ. Cô quét mắt nhìn cô Yamaguchi Rya, lắc lắc trái tim đang đập trong tay “Anh trai, em rất đói, cùng nhau ăn?”

Hút toàn bộ máu của Yamaguchi Rya, Kimura Kiyoshi bóp vỡ trái tim trong tay “Giết nhiều người vô tội như vậy, căn bản không đáng đồng tình”

Kuran Kaname khó có thể tin, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Kimura Kiyoshi, hai tròng mắt lóe sáng “Noibara, thật sự là em?”

Kimura Kiyoshi mỉm cười âm áp “Đúng vậy, Kaname, Tường Vi xanh của anh đã trở lại.”

Kuran Kaname nghe thấy ba chữ ‘ Tường Vi xanh ’, chợt ôm lấy thiếu nữ trước mặt, đúng vậy, nhất định là cô ấy! Cô em gái vô cùng thiện lương thích khóc yêu cười yêu chơi xỏ là rồi lại thích che chở loài người đã trở lại. “Noibara, đáp ứng anh, đừng bao giờ rời đi mà không chịu nghe anh giải thích như trước đây nữa. Em đã hiểu lầm anh và Noibara”

Kuran Noibara – sự đau đớn vĩnh viễn không cách nào lau đi trong lòng Kuran Noibara. Đưa em gái mà Kuran Noibara luôn yêu chiều, có một ngày đột nhiên tuyên bố với cô rằng mình thích anh trai là Kuran Kaname (thủy tổ vampire Kuran Kaname và anh trai Yuki là trùng tên), hi vọng Noibara có thể nhường cho mình. Noibara không chịu, Noibara nhào ầm lên, dùng mọi phương thức ép Noibara đánh cuộc với mình, lấy phương thức hòa bình giải quyết trận tranh đoạt anh trai này, để cho Kuran Kaname lựa chọn lại lần nữa. Thật ra thì Kaname vốn là vị hôn phu của Noibara, hai người thật tâm yêu nhau, vì để cho đứa em gái chỉ mới rung động này của mình hết hi vọng, Kuran Noibara đáp ứng trận đánh cuộc này. Vậy mà, một khắc khi thấy Kuran Kaname cùng em gái hôn nhau, Kuran Noibara lại tin, cô đã lập tức móc tim mình ra, ném nó vào lò luyện để chế tạo vũ khí, tạo ra vũ khí hai có thể tùy ý chém giết vampire. Kuran Kaname vội vàng chạy tới nơi, đúng lúc thấy tận mắt chứng kiến Noibara chết đi, lập tức cầm chặt chiếc nhẫn bảo thạch (được rèn ra từ máu Kuran Noibara), dứt khoát lựa chọn ngủ say vĩnh viễn. Mà Noibara cũng ý thức được sự vọng động của mình, liều mạng tìm mảnh vụn của trái tim chị mình trong lò luyện, gửi hy vọng rằng linh hồn của chị vẫn còn...

Mấy ngàn năm sau, hai người bị lạc nhau lại bị kêu tỉnh lần nữa, gặp nhau, yêu nhau, chỉ dựa vào hai chữ ‘duyên phận’ mới có thể giải thích rõ...

————— chuyển hình ảnh —————

Dưới ánh trăng, trên sườn núi tĩnh mịch bình thản, một đôi tình nhân ngồi bên nhau.

“Kaname, hoài nghi em lúc nào?”

“Hai năm trước, đêm hôm em rời đi, lúc kéo tay anh làm bộ đính hôn, anh tình cờ phát hiện chiếc nhẫn bảo thạch kia biến thành màu hồng, nó chỉ biến thành màu hồng lúc em xuất hiện.”

“Sao? Thật? Vậy bình thường, nó có màu gì?”

“Trong suốt, giống như tình yêu thuần khiết của anh đối với em vậy. Kiyoshi, anh rất cao hứng, sau ngàn năm lại có thể thành công tặng nó cho em. Em biến thành ‘ Kiyoshi ’, anh biến thành ‘ Kaname ’, nhưng chúng ta vẫn yêu nhau sâu đậm như cũ.” Kuran Kaname nắm chặt lấy bàn tay Kimura Kiyoshi, chỉ sợ người bên cạnh lại chạy mất lần nữa.

“Kaname, anh không thẹn thùng sao, nói lời ngon ngọt như vậy, nhưng em thích nghe ——”

Tiếp theo? Đương nhiên là hạnh phúc ngọt ngào hôn nhau, XXOO đi đi...

Chúng ta hãy chúc phúc cho đôi tình nhân này vĩnh viễn không chia cách.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Lam Sắc Vi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.